

PATRICIA CORNWELL
ALJAS INDOKBÓL

Egy fiatal nő holtteste fekszik Scarpetta boncasztalán. A halál előtti hónapokban Beryl Madisont valaki figyelte, telefonon fenyegette, ezért a nő Floridába menekült, hogy nyugodt körülmények között dolgozhasson tovább legújabb regényén. Azon a napon, amikor visszatért richmondi otthonába (a Scarpetta-regények állandó színhelyére), érthetetlen módon beengedi házába a gyilkost, ki összeszurkálja, és majdnem lefejezi. Kisvártatva ugyanígy gyilkolnak meg egy neves író is, akit rejtélyes kapcsolat fűz Berylhez, majd - nem tudni, öngyilkosság vagy gyilkosság következtében elhalálozik az író idős nővére is. Mindeközben Beryl kiadója és különféle ügyvédek lázasan keresik Beryl legújabb regényének nyomtalanul eltűnt kéziratát.

BEVEZETŐ

Augusztus 13., Key West

Kedves M!

Napfénytől átítatott színárnyalatok kimért egymásutánja és erősödő-csendesülő szél mellett harminc nap telt el. Többet gondolkodom a kelleténél, és nem álmodom.

Délutánonként általában Louie-nál üldögélek a teraszon, és a tengert nézem. A homokpadok girbegurba kanyarulatai fölött a smaragdzöld víz foltjait a mélység sötétkékje tarkítja. Az ég végtelenjében füstpamacsfelhők úsznak. Állandó szello fújja el a zátonyon túl úszkáló kiáltásait és az ott horgonyzó vitorlások körüli nyüzsgés zaját. A terasz fedett, és ha vihar támad, ahogy késo délután szokott, itt maradok az asztalomnál, beszívom az eso illatát, és figyelem, hogy borsószik a vízfelszíne, mintha valaki visszafelé simogatná. Néha egyszerre süt a nap és szakad az eso.

Senki sem háborgat. Mostanra már az étterem nagy családjához tartozom, akár Zulu, a hajítókorongok után futkosó fekete labrador vagy a hangtalanul felóvakodó és odavetett falatokra udvariasan váró kóbor macskák. Louie négy lábú pártfogoltjai jobban étkeznek, mint bárki emberfia. Megvigasztal, hogy azt látom, a világ jól bánik teremtményeivel. Nem panaszkodhatom az itt töltött napokra.

Csak az éjszakáktól rettegek.

Amikor gondolataim visszakúsznak a sötét hasadékokba és félelmetes hálóiakat fonják, belevetem magam a régi városrész zsúfolt utcáinak forgatagába, mert mint éjjeli lepkét, úgy vonzanak a zajos bárók. Walt és Pj művészetté pallérozták éjszakai kiruccanásaimat.

A panzióba úgy estefelé elsonok Walt tér haza, mert a Mallory Square-en lévo ezüstmuvesboltjában napszállta után már senki sem vásárol. Kinyitunk egypár sört, és várjuk PJ-t. Aztán elindulunk, bárról bárra járunk, s rendszerint Hanyag Joe-nál kötünk ki. Egyre inkább elválaszthatatlanok vagyunk. Remélem, ok ketten sosem válnak el egymástól. Szerelmükben már nem látok semmi kivetnivalót. Semmi sem idegen, csak a halál, mely körülvesz.

Csontsovány, viaszos boru férfiak, szemük ablakán át megkínzott lelkükbe látok. Az AIDS holokaust, mely felfalja a kis sziget ajándékait. Furcsa, hogy épp a számkivetettek és haldoklók közt érzem otthon magam. Nem kizárt, hogy mind túlélnek. Amikor éjjelente ébren fekszem, és az ablakventilátor zümmögé-sét hallgatom, élem tolnak a képek, hogy miként megy majd végbe.

Valahányszor megcsörren a telefon, emlékszem. Valahányszor léptek koppannak mögöttem, megfordulok. Éjjel benézek a szekrényembe, bekukkantok a függöny mögé, az ágy alá, aztán széssel ékelem ki az ajtókilincset.

Édes Istenem, nem akarok hazamenni.

BERYL

Szeptember 30., Key West

Kedves M!

Brent tegnap kijött Louie-nál a teraszra, és mondta, hogy engem keresnek telefonon. A szívem a torkomban dobogott, míg a készülékhez mentem, de amikor beleszóltam, csak a távolsági hívás sercegését hallottam, aztán süket csendet.

Leírhatatlan érzés volt. Próbáltam megmagyarázni magamnak, hogy paranoiás vagyok. Biztos mondott volna valamit, és örült volna a félelmemnek. Kizárt, hogy megtudta, hol vagyok, egyszeruen nem bukkanhatott itt a nyomomra. Az egyik pincért

Szálkának hívják. Nemrégiben szakított északon a barátjával, és ideköltözött. Talán ot hívta a barátja, csak rossz volt a vonal. Lehet, hogy Szalmát mondott Szálka helyett, és amikor meghallotta a hangom, szó nélkül letette a kagylót. Bárcsak soha senkinek ne árultam volna el a becenevem. Beryl vagyok. Szalma vagyok. Halálra vagyok rémülve. Nem fejezem még be a könyvem. De már alig maradt pénzem, és az idő is megváltozott. Ma reggel sötét volt, és vadul fúj a szél. Ki sem mozdultam a szobámból, mert ha elmegyek Louie-hoz, a szél biztos kisöpri a lapokat a tengerre. Felgyúltak az utcai lámpák. A pálmafák megpróbálnak ellenállni a szélrohamoknak, koronájuk, mint kifordított esernyő billeg. Odakint fájdalmasan nyögjajong minden, mintha megsebesült volna, és amikor az esocseppek az ablaküveghez verődnek, úgy hangzik, mintha egy fekete hadsereg vette volna körbe és tartaná ostrom alatt Key Westet. Nemsokára el kell utaznom. Hiányozni fog a sziget. Walt és Pj is. Gyöngéd figyelemmel vettek körül, és elhitették velem, hogy biztonságban vagyok. Nem tudom, mihez kezdek, ha visszatérek Richmondba. Talán azonnal elköltözöm, de nem tudom, hova menjek.

BERYL

1

A Key Westi leveleket visszacsúszttam a sárgásbarna dossziéba, kivettem egy pár sebészkesztyűt, fekete orvosi táskámba gyurtem, aztán lifttel lementem a halottasházba.

Felmosás után még nedves volt az elocsarnok mozaikpadlója, a bonctermet már bezárták. A lifttel átlósan szemben nyílt a rozsdamentes acél hutohelyiség, és amikor súlyos ajtaját feltártam, megcsapott a jól ismert hideg, buzós levegő. Egyenesen odamentem a hordágyhoz, meg se néztem a lepedők alól kikandikáló lábujjakon fityegő névcédulákat, mert megismertem a karcsú lábfejet. Beryl Madison minden porcikája meghitt ismerősöm volt.

Szemhéjai keskeny résein át szürkés-kék szempár meredt tompán, arca a színevesztett s jobbára baloldalt tátongó nyitott sebektől megereszkedett és elcsúfult. Nyakát gerincig átmetszették, nyakbólintó izmait mind elvágták. Mellkasa bal oldalán és mellén surun egymás után kilenc szúrás sorjázott; piros gomblyukakra emlékeztettek, és csaknem tökéletesen függőlegesek voltak. Gyors egymásutánban ejtették őket, olyan erővel, hogy a markolat nyomot hagyott Beryl borén. A felkaron és a kézfejekon látható sebek fél centitől tizenegy centi hosszúságig terjedtek. Beryl hátán is volt két seb, és ha a szúrásokat és a nyaksebet nem számítjuk hozzá, a többi seb aközben keletkezhetett, míg megpróbálta karjával kivédeni a felé sújtó széles, borotvaéles pengét.

Nem volt szükségem fényképekre vagy a testrol készített ábrákra. Ha becsuktam a szemem, magam előtt láttam Beryl Madison arcát. Émelyítő részletességgel láttam a teste ellen elkövetett összes szörnyiséget. Tüdejét négyszer lyukasztották ki. Nyaki verőereit csaknem átmetszették. A fegyver behatolt a főúterbe, a tüdőartériába, a szívbe és a szívburokba. Ha úgy vesszük, már halott volt, amikor az orvult majdhogynem lefejezte.

Próbáltam megérteni ezt a felfoghatatlan bűntényt. Beryl valaki azzal fenyegette, hogy megöli. A lány elmenekült Key Westre. Majd' megörült a félelemtől. Nem akart meghalni. Azon az éjszakán, amikor visszatért Richmondba, bekövetkezett a tragédia.

Miért engedted be a házádba? Az isten szerelmére, miért?

Visszahajtottam rá a lepedőt, a hordágyat visszagurítottam a hutoház hátsó falánál sorakozó többi hordágy mellé, melyeken szintén testek pihentek. Holnap ilyenkorra el-hamvasztják Beryl testét, hamvai úton lesznek Kalifornia felé. Beryl Madison jövő hónapban töltötte volna be a harmincnyvet. Nem volt rokona, úgy tunt, hogy a világon senkije sem volt, csak egy féltestvére Fresnóban. A súlyos ajtó szisszenve csukódott be.

A Virginiai Igazságügyi Orvos-Szakértői Intézet mögötti parkoló kátrányos makadámjából ömlött a forróság, és biztonságot adóan simult talpam alá. Orromat megcsapta a hirtelen jött napsütésben eros petróleumillatot árasztó vasúti talpfák szaga. Mindenszentek eloestéje volt.

Az ajtófülke tárva-nyitva volt, egyik boncsegédem épp a betont locsolta. Játékosan megemelte a locsolócsövet, és a közelemben lecsapódó víztől permet szállt a bokámra.

- Hé, Scarpetta doktorno, hát már hazamegy? - rikkantotta oda.

Pár perccel múlt fél öt. Ritkán mentem el hat elott az Intézetbol.

- Elvigyem valamедdig? - tette hozzá.

- Értem jönnek. De azért kösz - feleltem. Miami-ban születtem. Ismertem azt a vidéket, ahol Beryl a nyáron rejtőzködött. Lehunyt szemmel magam előtt lát-

tam Key West színeit. Szemképrázttató zöldeket, kékeket láttam, és olyan csiricsaré naplementéket, amelyeneket csak Istennek bocsátunk meg. Beryl Madisonnak sosem lett volna szabad hazatérnie.

Egy fekete üveggént csillogó vadonatúj LTD Crown Victoria állt be lassan a parkolóba. Mivel a megszokott agyonstrapált Plymouthra számítottam, leesett az állam, amikor az új Ford ablaka önmuködoen leereszkedett. -A buszra vár vagy mi a fene? - Tükrös napszemüvegében láttam elképedt arcom. Pete Marino hadnagy igyekezett nemtörödom képet vágni, miközben a központi zár kattánva nyílt.

- Minden elismerésem. - Elhelyezkedtem az elegáns bársonyhuzatú ülésen.

- Az eloléptetéssel járt. - Felhergelte a motort. - Nem

rossz, mi?

Marino évek hosszú során át mindig lerobbant járgányokkal furikázott, de most egy igazi dögös kocsit szerzett magának.

Míg a cigarettám halásztam elo, észrevettem a muszerfalon ásító lyukat.

- Az elemlámpáját töltötte fel rajta, vagy csak a villanyborotváját dugta bele?

- A francba is! Valami semmittevo megcsapta az elektromos gyújtóm - panaszkolta. - Az autósóban. Ha hiszi, ha nem, még csak egynapos volt a kocsim. Bevittem lemosatni, világos? A mosás után meg azért rinyáltam, mert a kefék letörték az antennám, és alaposan megszuttyongattam a disznókat...

Marino néha az anyámra emlékeztetett.

- ...így aztán csak később tunt fel, hogy megfújták a gyújtót. - Elhallgatott, míg a zsebébe nyúlt. Én a táskámban kotorásztam.

- Hé, fonök, azt hittem, leszokik a dohányzásról - jegyezte meg gunyorosan, és egy gyújtót dobott az ölembe.

- így is van - mormoltam. - Holnaptól.

Azon az éjszakán, amikor Beryl Madisont meggyilkolták, keservesen végigszenvedtem egy kelleténél hosszabb opera-eloadást egy nyugalmazott bíróval, akivel aztán betértem egy italra egy flancos angol sörözobe. A bíró az est elorehaladtával egyre kevésbé viselkedett tiszteletreméltóan. Nem vittem magammal a csipogómat, így amikor a rendörök nem tudtak elérni, felcsipogták Fieldinget, a helyettesemet, és kihívták a helyszínre. Most eloször látogattam el a meggyilkolt íróno házába.

Windson Farms nem az a környék, ahol bárki is ilyen szörnyuségre számít. A tágas házak az utcától messze, kifogástalanul parkosított kertekben álltak. Többségükben volt riasztó, és mindegyikben volt légkondicionáló, ami szükségtelessé tette, hogy ablakot nyissanak. Pénzért ugyan nem vehetünk örökléte, de bizonyos fokú biztonságot igen. A Farmsról még sosem volt gyilkossági ügyem.

- Valahonnan biztos volt pénze - jegyeztem meg, amikor Marino lefékezett egy stoptáblánál.

A selymes hófehér bundájú kis máltai kutyáját sétáltató hófehér hajú öregasszony ránk sandított, míg az eb megszagolt egy fucsomót, s ezt várható cselekedet követte.

- Micsoda semmire se jó pöfeteggomba! - nézett megve-toen Marino az arrébb sétáló asszony és kutyája után. -Utálok az ilyen tökmagokat. Szétugatják az agyukat, és összevizelek a környéket. Ha egyszer kutyám lesz, olyat veszek, aminek fogai vannak.

- Van, aki csak társaságra vágyik - mondtam.

- Egén. - Hallgatott egy sort, aztán arról kezdett beszélni, amit korábban említettem. - Beryl Madisonnak volt pénze, bár a javát a kégljébe fektette. Ami megtakarított pénze volt, azt nyilván eltapsolta lent Buzi Westen. Még nem néztük át az iratait. - Átkutatták oket?

- Nem úgy fest - válaszolta. - Annyit már kiderítettünk, hogy egész jól ment neki, mármint az írásból. Több muvészneven is írt: Adair Wilds, Emily Stratton, Edith Montague. - Tükrözo szemüvege ismét felém fordult.

Egyik név sem volt ismeros, kivéve a Strattonot. - A második neve Stratton volt.

- Talán ez magyarázza a becenevét, a Szalmát.

- Az, meg a szoke haja - tettem hozzá.

Beryl haja mézszoke volt, amit csíkokban kiszívott a nap. Filigrán no volt, arcvonásai szabályosak, finomak. Amíg élt, feltuno jelenség lehetett. Egyetlen életében készült fényképe, amit láttam, a vezetői jogosítványán volt.

- Amikor a féltestvérével beszéltem, megtudtam, miért becézték Szalmának azok, akikhez közel állt - mesélte Marino. -

Akárki volt is, akinek azokat a leveleket írta Keysbol, tudott a becenevról. Nekem legalábbis ez a benyomásom. -

Megigazította a napellenzot. - Nem bírok rájönni, miért sokszorosította azokat a leveleket. Pedig eleget rágódom rajta. Úgy értem, hány embert ismer, aki fénymásolja a magánleveleit?

- Maga mondta, hogy megrögzötten nyilvántartást vezetett mindenrol - emlékeztettem Marinót.

- Igaz. Ez is foglalkoztat. Tegyük fel, hogy ez a mandró hónapok óta fenyegeti. Mit csinált? Mit mondott? Gozünk sincs róla, mert a no nem vette fel magnóra egyetlen hívását sem, nem írta le egy szavát sem. Fénymásolatot csinál a magánleveleiről, de egy sort sem jegyez fel attól, aki kinyírással fenyegeti. Magyarázza meg nekem, mi értelme ennek.

- Nem mindenki gondolkodik úgy, mint mi.

- Hát van, aki egyáltalán nem gondolkodik, ha olyasmi kellos közepén tart, amiről nem akarja, hogy bárki is tudjon - érvelt Marino.

Rákanyarodott a felhajtóra, és a garázs elott állította le a kocsit. A fu már magasra nőtt, és szélben hajladozó nyurga gyermekláncfu pettyezte. A postaláda mellé ELADÓ fel-

iratú táblát tuztek. A szürkére festett bejárati ajtón még ott lógott a buncselekmények helyszínére figyelmezteto sárga szalag.

- A kocsija bent állt a garázsban - mondta Marino, miközben kikászálódttunk. - Csinos fekete Honda Accord EX. Néhány apróságot a kocsival kapcsolatban érdekesnek fog találni.

A felhajtón álltunk és körülnéztünk. A lapos szögben beeso napsugarak kellemesen melegítették hátulról a vál-lamat, nyakamat. Huvös volt a levego, a csendet csupán az oszi bogarak zümmögése törte meg. Lassan, mélyen beszívtam a levegot. Hirtelen rám tört a fáradtság.

Beryl háza modern és ridegen leegyszerusített stílusú volt: vízszintes frontja a földszinti pillérekre támaszkodó nagy ablakokkal egy hajó nyitott alsó fedélzetére emlékeztetett. Terméskobol és szürkére festett fából épült, s az a fajta ház volt, amit egy tehetos fiatal pár választ magának: nagy szobák, magas mennyezet, drága és felesleges terek mindenütt. Windham

Drive zsákutca volt, és Beryl telkénél ért véget, ezért is nem hallottak vagy láttak semmit, csak késon. A házat kétfelől fenyők és tölgyek zárták el, lombjukkal áthatolhatatlan védofalat emeltek Beryl és közvetlen szomszédai közé. A kert hátul meredeken szakadt le egy jókora kövekkel és aljnövényzettel feltöltött szakadékba, majd ismét egyenesen folytatódott a láthatár széléig húzódó érintetlen erdőben.

- A francba. Lefogadom, hogy ozei is voltak - irigykedett Marino, miközben hátulról megkerültük a házat. - Nem semmi, mi? Az ember kinéz az ablakon, és azt hiszi, övé a világ. Nem akármilyen lehet a kilátás, amikor havazik. Én frankón szeretnék ilyen kéglit. Télen jó nagy tüzet raknék a kandallóba, töltenék egy kis whiskyt, és bámulnám az erdőt. Jó lehet gazdagnak lenni.

- Kivált, ha az ember megéri, hogy élvezhesse is.

- Ahogy mondja.

Oszi levelek ropogtak a lábunk alatt, ahogy a nyugati szárny felol megint előrejöttünk. A bejárati ajtó egy szintben volt a földszinti terasszal, és rögtön felfigyeltem a kukucsálóra. Úgy meredt vissza rám, mint egy apró vak szem. Marino elpöckölte a csikkjét, aztán benyúlt púderkék nadrágja zsebébe. Levette a zakóját, nadrágja terjedelmes pocakja alá csúszott, pisztolytáskája alatt összegyürodött rövid ujjú inge nyakát kigombolta.

Eloszedte a kulcsot, amin sárga bizonyítékos címke lógott, és míg azt figyeltem, hogy nyitja ki a kulcsra nyíló zárat, megint elképedtem, mekkora lapátkeze van. Lebarant, kemény keze akkora volt, mint egy baseballkesztyű. Muzsikusnak vagy fogorvosnak sosem lett volna alkalmas. Ötvenes évei elején, kopaszodó osz hajával és öltönyeihez hasonlóan gyurított arcával Marino még mindig olyan félelmetes külseje volt, hogy sokan kétszer is meggondolták, belékössenek-e. A nagydarab rendőrök ritkán keverednek verekezésbe. Az utcai vagányoknak elég egy pillantás, hogy inukba szálljon tőlük a bátorságuk.

Az eloszobába beömlő napsütötte négyszögben álltunk, és kesztyűt húztunk. Áporodott, poros volt a levego - ilyen szag van azokban a házakban, ahol egy ideje nem szelloztettek. Bár a richmondi rendőség nyombiztosító egysége alaposan átfésülte a helyszínt, mindent úgy hagytak, ahogy találták. Marino megnyugtatóan, hogy a ház pontosan úgy fest, mint azon az éjszakán, amikor Beryl testét megtalálták. Marino becsukta az ajtót, és felkapcsolta a villanyt.

- Maga is látja - visszhangzott a hangja -, hogy be kellett engednie a hapsit. Semmi sem utal betörésre, a házban AAA osztályú riasztó van. - Az ajtó melletti kapcsolótáblára mutatott, majd folytatta: - Most ki van kapcsolva. De amikor ideértünk, működött és eszeveszetten szólt. Ezért is találtuk meg olyan hamar.

Emlékeztetett rá, hogy eredetileg a sívító riasztót jelentették be, így bukkantak rá a gyilkosságra. Nem sokkal éjjel tizenegy után Beryl egyik szomszédja felhívta a segélyhívó számot, miután a riasztó már vagy harminc perce szólt. Kiküldtek egy járorkocsit, és a rendőr nyitva találta a bejárati ajtót. Percekkel később már rádióon kért erősítést. A nappaliban óriási volt a felfordulás: az üveg dohányzóasztal az oldalán hevert, az indiai szonyegen szétszóródott egy csomó képeslap, egy kristály hamutartó, több szecessziós tálka és egy virágváza. A halványkék füles fotelt felfordították, az ugyanolyan színű kinyitható kanapé párnája mellett feküdt. Az elotérbe nyíló ajtónál vérpettyek száradtak a fehérre meszelt falra.

- Van a riasztón idokésleltető?

- Hogyne lenne. Az ember kinyitja az ajtót, és mielőtt megszólalna a riasztó, úgy tizenöt másodpercig zümmög, hogy az embernek legyen ideje beütni a kódot.

- Eszerint ajtót nyitott, kikapcsolta a riasztót, beengedte a gyilkost, aztán újra bekapcsolta a riasztót, mialatt a gyilkos idebent volt. Máskülönb a riasztó nem szólalt volna meg, amikor a gyilkos távozott. Érdekes.

- Azám, mint a valagom - dörmögte Marino.

A nappaliban álltunk, nem messze a felfordult dohányzóasztaltól. Mindent összekormoztak az ujjlenyomatok. A szonyegen hevero lapok újságok voltak meg néhány irodalmi lap, mind több hónappal ezelőttről.

- Friss újságokat vagy képeslapokat nem talált? - kérdeztem Marinótól. - Fontos lehet, ha netán helyi lapot vett. Érdemes utánanézni minden helynek, ahova esetleg betért, miután leszállt a gépről.

Láttam, hogy megrándul egy arcizma. Marino utálta, ha úgy érezte, én tanítom a munkájára.

- Volt néhány a hálószobájában, ahol az aktatáskája és a boröndje volt. Egy miami Herold és valami Keynoter címu lap, teli főleg keysbeli ingatlanhirdetésekkel. Lehet, hogy azt fontolgatta, leköltözik oda? Mindkét lap hétfoi volt.

Útközben vehette oket a reptéren, amikor visszaindult Richmondba.

- Kíváncsi lennék, mit mond a telekügynöke...

- Egy nagy semmit, azt mond - szakított félbe Marino. - Fogalma sincs, hol volt Beryl, és a távollétében csak egyszer mutatta meg a házat, egy fiatal párnak. Sokallották az árat. Beryl háromszáz lepedot kért érte. - Kifürkészhetetlen tekintetét körbeborozta. - Gondolom, most potom áron ölébe pottyán valakinek.

De én makacsul lovagoltam a részleteken. - Beryl taxival jött haza a repülötérrel aznap este.

Marino kivett egy cigarettát, és azzal mutatta. - A számlát az eloszobában találtuk, az ajtó melletti kisasztalon. Már kihallgattuk a sofort, egy Woodrow Hunnel nevu pasit. Buta, mint hat pár rendorcsizma. Azt mondja, hogy a reptér elotti droszton állt a sorban. Beryl lemeszelte. Nyolc felé járhatott, szakadt az eso. Úgy negyven perc múlva itt tette ki a háznál, elmondása szerint az ajtóig cipelte a no két boröndjét, aztán elváltak. A viteldij huszonhat dolcsi volt borraivalóval együtt. Fél órával később a hapsi már megint a repülötéren volt, újabb fuvarért.

- Biztos benne, vagy csak a pasas mondta?

- Olyan biztos, ahogy itt állok. - A cigarettát kézbutykéhez ütögette, aztán hüvelykujjával morzsolni kezdte a füstszurot végét.

- Ellenoriztük a meséjét. Hunnel igazat mondott. Nem nyúlt a nohoz. Idoben nem jött volna össze.

Követtem Marino tekintetét az ajtó melletti sötét pettyekig. A gyilkos biztos összevérezte a ruháját. Nem hangzik hihetőnek, hogy egy véres ruhájú taxisofor kocsjába bárki is beül.

- Csak rövid ideje lehetett itthon - elmélkedtem. - Kilenc körül ért haza, a szomszéd tizenegykor jelentette be a riasztóját. Akkor már fél órája szolt, tehát a gyilkos fél tizenegykor távozhatott.

- Egén. Egyébként ezt a legnehezebb felfogni. A levelek alapján Beryl halálosan rettegett. Észrevétlen visszalopó-dzik a városba, bezárkózik a házba, még a harmincnolcasát is kikészíti a konyhapultra - majd megmutatom, ha odaérünk. Aztán puff! Csöngötnék vagy mi? A következő percben már be is engedi a mandrót, és újra beriasztóz, amikor már bent van. Ismerhette a pasit.

- Nem lehetetlen, hogy mégis idegen volt - ellenkeztem. - Ha elég sima beszédu, Beryl talán megbízott benne, és valami más okból beeresztette.

- Marino pillantása, mely addig körbejárt, most rám villant. - Olyan késon? Mégis miért? Este tízkor újság-elfizetéssel házalt vagy tán jutalomcsokit osztogatott?
Nem feleltem. Fogalmam sem volt.

Megálltunk az elotérbe vezető nyitott ajtónál. - Itt az első vérnyom - mondta Marino, és a falra száradt vércsep-pekre nézett. - Itt vágta meg eloször. Szerintem a nő lélekszakadva rohant, a pasi meg vagdalkozott. Magam előtt láttam a Beryl arcán, karján és kezén ejtett sebeket.

- Gyanítom, hogy itt vágta meg a bal karján, vagy a hátán vagy az arcán - folytatta. - A falra a pengéről lefröccsenő vér került. Egyszer már megvághatta, a penge véres lett, és amikor újból lesújt, a cseppek lehullanak és a falra fröccsennek. Nyújtott, úgy hat milliméter átméretű cseppeket láttam, amelyek annál jobban megnyúltak, minél távolabb voltak az ajtókerettől. A vér legalább háromméternyi területen spriccelt szét. A támadó egy nekivadult fallabdázó lendületével csapott le. Átéreztem, micsoda érzélem futhette. Harag nem lehetett. Annál valami rosszabb volt. Miért engedte be Beryl?

- A pettyek elhelyezkedéséből ítélve a mandró szerintem itt állhatott. - Marino az ajtótól kissé balra lépett. - Felemeli a karját, újból lesújt, és az ütés végén a pengéről szétfröccsen a vér, és a falra kenodik. Látja, itt kezdődik. - A legmagasabb cseppe mutatott, ami csaknem egyvonalban volt a feje búbjával. - Innen lefelé halad, és a padlótól öt-hat centire marad abba. - Szünetet tartott, tekintete ki-hívóan szegeződött rám. - Maga megvizsgálta a not. Mi a véleménye? Jobb- vagy balkezes?

A zsaruk folyton ezt firtatják. Mondhatom, ahányszor csak akarom, hogy ezt lehetetlen megmondani, azért ok egyre csak ezt kérdezik.

- Ebből a fröccsenésből nehéz megállapítani - jelentettem ki, de a szám kiszáradt, és olyan íze volt, mint a pornak. - Kizárólag attól függ, hogy a gyilkos hol állt az áldozathoz képest. Az áldozat mellkasán ejtett sebek szöge enyhén balról jobbra dol. Megeshet, hogy a gyilkos balkezes. De hangsúlyozom, minden attól függ, hogy egymáshoz képest hol álltak.

-Csak gondoltam, érdekes, hogy védekezés közben szerzett sérülései mind a teste bal oldalán vannak. Tudja, épp szalad, a gyilkos meg balról támad rá, és nem jobbról. Ebből gyanítottam, hogy balkezes.

- Minden attól függ, hogy az áldozat és a támadó egymáshoz képest hol álltak - ismételttem meg türelmetlenül.

- Aha - dörmögte Marino kurtán. - Minden függ valamitől.

Az ajtón túl keményfa padlós közlekedő volt, amin krétával körbejelölték a bal felől úgy három méterre a lépcsőhöz vezető vércseppeket. Beryl erre menekült, aztán felszaladt a lépcsőn. Megrázkódtatása és rémülete fájdalmánál is nagyobb volt. Balról a falon szinte lépésenként elmaszatolt véres nyom, ahogy megvágott kezével támasztékot keresett, s ujjait végighúzta a faburkolaton.

Fekete pettyek voltak a padlón, a falakon, a mennyezeten. Beryl az emeleti elotér végébe szaladt, ahol a gyilkos egy időre sarokba szorította. Itt nagyon sok volt a vér. Az üldözés folytatódott, miután Beryl a jelek szerint bemenekült az elotér végén nyíló hálószobájába, ahol sikerült a gyilkos elol egérutat nyernie azzal, hogy átmászott a hatalmas franciaágyon. A gyilkos megkerülhette az ágyat, ekkor Beryl vagy hozzávágta az aktatáskáját, vagy, ami valószínűbb, a táskát az ágyon hevert, és Beryl véletlenül lerúgta. A rendőrök a szonyegen találták a táskát, fejével lefelé, sátorformán kötött ki a földön, a benne lévő papírok, köztük a Key Westből írt levelek fénymásolatai, szétszóródtak.

- Milyen más papírt találtak itt? - tudakoltam.

- Nyugtákat, pár útikönyvet, köztük egy brosúrát, amihez várostérkép is volt - válaszolta Marino. - Lefénymásolom, ha kéri.

- Legyen kedves.

- Találtunk még a toalettasztalán egy halom gépelt oldalt - mutatta. - Talán amit Keysben írt. A margón egy csomó ceruzával lefirkantott feljegyzés. A rajta talált ujjlenyomatok nem sokat érnek, egy-két elkentet meg néhány részlegest fedeztek fel, amik a nőé voltak.

Beryl ágyát a matracig lecsupasztították, mert a véres steppelt ágytakarót és a lepedeket már beküldték a laborba. Beryl itt már lassulni kezdett, mozgása koordinálatlanná vált, egyre gyengült. Visszabotorkált az elotérbe, ahol összeesett egy keleti imaszonyegen, amire a helyszínen készült fotókról emlékeztem. A földön véres tenyérynemek és vonszolási nyomok voltak. Beryl bemászott a fürdőszobán túli vendégszobába, és itt végül meghalt.

- Amondó vagyok, hogy ennek a hapsinak addig volt csak mulatság, amíg üldözhetette - morfondírozott Marino. - Már a nappaliban megragadhatta és megölhette volna, de azzal elrontotta volna a szórakozását. Valószínűleg egész idő alatt vigyorgott, miközben a nő vérzett és sikoltozott és könyörgött. Amikor Beryl végül ide bemászik, összeesik. A bulinak vége. Ezért gégez vele.

Hideg szoba volt, a bútorok, huzatok színe januári napfényre emlékeztető fakósárga. A keményfa padló a franciaágy mellett csaknem fekete, a fehérre meszelt falon fekete

csíkok és pacák. A helyszíni képeken Beryl hanyatt fekszik, a lába szétvetve, karja a feje fölött, arcát a behúzott függöny felé fordítja. Meztelen volt. Amikor eloször kézbe vettem a fotókat, azt sem tudtam megállapítani, hogy nézhetett ki, vagy milyen színu volt a haja. Csak vöröset láttam. A rendőrök egy khaki hosszúnadrágot találtak a test mellett. Blúza, alsóneműje hiányzott.

- A taxisofor, akit említett... Hunnel vagy hogy hívják... nem emlékszik, mit viselt Beryl, amikor a repülőtéren felvette? - kérdeztem.

- Sötét volt - vont vállat Marino - nem volt biztos benne, de azt hiszi, nadrágot és kosztümkabátot viselt. Tudjuk, hogy amikor megtámadták, nadrág volt rajta, az a khakinadrág, amit itt találtunk. A hozzáillő kabát a hálószobájában volt. Szerintem nem öltözött át, amikor hazaért, a kabátját csak a székre hajította. Bármi más volt is rajta - mondjuk, blúz, alsónemű -, azt a gyilkos magával vitte.

- Emléknek - gondolkodtam fennhangon.

Marino a fekete foltos padlóra meredt, ahol Beryl testére rátaláltak.

- Szerintem itt fekszik a nő, mire a hapsi leszedi róla a ruhát, megeroszakolja vagy legalábbis próbálkozik vele. Aztán leszúrja, és csaknem lemetszi a nő fejét. Rohadt dolog a BMK-val - tette hozzá Marino, az áldozat Bizonyítékos Mintavételi Készletére utalva, amelynek tamponnal vett hüvelyi mintáin nem sikerült spermát kimutatnunk. - Gondolom, a DNS-nek búcsút inthetünk.

- Hacsak az elemzett vér egy része nem a gyilkosé - feleltem. - Máskülönben igen. A DNS-nek lottek - és szorszálak sincsenek - reménykedett Marino.

- Berylén kívül egy sincs.

A házban olyan csend honolt, hogy hangunk nyugtalanítóan kongott. Ahova néztem, undorító foltokat láttam. Lelki szememmel láttam a képeket: a szúrásokat, a markolatnyomot, a Beryl nyakán tátott vörös szájnak látszó iszonyatos sebet. Kimentem az elotérbe. A por ingerelte a torkom. Alig kaptam levegot.

- Mutassa meg, hol találta meg Beryl pisztolyát - kértem Marinót.

Amikor a rendőség aznap éjjel kiérkezett a helyszínre, Beryl 380-as automata fegyverét a mikrohullámú sütő mellett, a konyhapulton találták. A pisztoly töltve volt, de nem volt kibiztosítva. A laborban azonosított egyetlen részleges ujjlenyomatot Beryl hagyta rajta.

- Az ágya melletti asztalban tartotta a töltényekkel teli dobozt - magyarázta Marino. - Lehet, hogy a pisztolyt is ott tartotta. Gondolom, felvitte a táskáit, kicsomagolt, a szenny-nyest bedobta a fürdőszobai szennyestartóba, a boröndjeit meg visszarakta a hálószobaszekrénybe. Közben valamikor eloszedte a stukkert. Biztos jele, hogy mennyire ugrált a zab a fenekében. Mibe fogadunk, hogy végigjárt minden helyiséget, mielőtt kezdett volna megnyugodni?

- A helyében én így tettem volna - jegyeztem meg. Marino körülnézett a konyhában. - Talán azért jött ide, hogy bekapjon valamit.

- Lehet, hogy megfordult a fejében, de enni nem evett semmit - válaszoltam. - Ötven milliliternyi volt a gyomortartalma, vagyis kevesebb, mint két uncia, és az is sötétbarna folyadék. Bármit evett is utoljára, mire meghalt - vagy jobban mondva, mire megtámadták -, azt már teljesen megemésztette. Eros stressz vagy rettegés esetén az emésztés félbeszakad. Ha épp akkor evett volna valamit, amikor a gyilkos rátámadt, az étel nem jutott volna tovább a gyomránál.

- Amúgy sem sok rágcseálnivaló akad itt - mormogta, mialatt kinyitotta a hűtőt, mintha ez fontos szempont volna.

A hűtőben aszott citrom, két darab vaj, egy penészes Havarti sajt, fűszerek és egy üveg tonik árválkodott. A mélyhűtő valamivel ígéretesebb volt, de nem sokkal. Találtunk néhány fagyaszott csirkemellet, Le Menu-t és sovány darált marhahúst. Az volt a benyomásom, hogy a főzés

nem annyira élvezet, mint inkább elengedhetetlen szükséglet volt Beryl számára. Tudtam, hogy fest az én konyhám. Ez itt nyomasztóan steril volt. A mosogató feletti divatos szürke roló résein át beszurodo halvány fényben porszemek lebegtek. A csöpögő és a mosogató száraz volt és üres. A konyhafelszerelés modern volt, és olyannak látszott, mint amit nem használtak még.

- Nem kizárt, hogy italért ugrott be - tudódott Marino.

- A véralkoholszintje negatív volt - emlékeztettem.

- Attól gondolni még gondolhatott rá.

Kinyitott egy konyhaszekrényt a mosogató fölött. A három poncon egy gombostű sem fért volna el: Jack Daniel's, Chivas Regal, Tanqueray, likorök és valami, amin azonnal megakadt a szemem. A legfelső poncon, a konyak előtt egy üveg haiti Barbancourt rum állt; tizenöt éves volt és olyan méregdrága, mint a tiszta skót whisky.

Kesztyűs kézzel emeltem le, és a pultra állítottam. Nem volt rajta zsinóros plomba, az aranyozott kupak érintetlennek látszott.

- Szerintem ezt nem errefelé vette - mondtam Marinónak. - Ha nem csalódom, odalent szerezte, Miami-ban, Key Westben.

- Szóval azt állítja, hogy Floridából hozta magával?

- Eloffordulhat. Láthatóan tudta, mi fán terem a jó ital. A Barbancourt egyszerűen mennyei.

- Akkor mostantól Szakérto dokinak hívom - ajánlotta Marino.

A Barbancourt-os üveg nem volt poros, bár a közelében levők közül többet is porréteg borított.

- Megmagyarázza, miért volt a konyhában - folytattam. - Talán lejött, hogy helyére tegye a rumot. Épp egy lefekvés előtti italt fontolgatott, amikor valaki becsengetett.

- Igen, de azt nem magyarázza, miért hagyta a stukkert a pulton, amikor kiment ajtót nyitni. Tiszta ideg, nem? Egyre az jut

eszembe, hogy várt valakit, hogy ismerte ezt a

mandrót. Hisz teli van drága piával, igaz? Csak nem iszik egyedül? Nem volna sok teteje. Akkor már több értelme van annak a verziónak, hogy idonként felnéz hozzá valaki, vendégül lát valami pasit. Talán épp azt az „M”-et, akinek Keysbol írt. Talán o az, akit várt azon az éjszakán, amikor hidegre tették.

- Szóval az a véleménye, hogy esetleg ez az „M” a gyilkos - szegeztem neki.

- Maga nem így gondolja?

Marino harcias kedve feltámadt, nekem meg kezdett az idegeimre menni, ahogy a meggyújtatlan cigarettával játszik.

- Én szívesen eljátszom minden lehetőséggel - feleltem ingerülten. - Ahogy azt sem zárnám ki, hogy nem várt vendéget. A konyhában volt, eltette az italt, és talán azt forgatta a fejében, hogy tölt magának egyet. Ideges volt, a fegyvere ott feküdt a pulton a keze ügyében. Megriadt a csengetéstől vagy a kopogástól...

- Helyes - szakított félbe Marino -, szóval rémült, ideges. Akkor meg miért hagyja a konyhában a stukkerét, amikor elindul, hogy kinyissa azt a kibaszott ajtót?

- Gyakorolt?

- Hogy mit csinált? - kérdezett vissza Marino, amikor találkozott a pillantásunk. - Mi az ördögöt gyakorolt?

- Célba lövést.

- A fenébe is... gozöm sincs...

- mert ha nem, akkor számára nem természetes reflex, hanem tudatos megfontoltság volt, hogy fegyvert vegyen magához.

Sok no hord gázsprayt a retiküljében. Megtámadják őket, és a spray eszükbe sem jut, csak a támadást követően, mert számukra nem magától értetődő az önvédelem.

- Hát... nem is tudom...

De én tudtam. Volt egy 38-as Rugerem, hozzá ezüsthe-gyu töltények, amik a legdrágábbak és a legnagyobb kárt teszik az ellenfélben. Nekem csak azért jut eszembe fegyvert viselni, mert havonta többször is lejárok az intézetem alagsorában levo loterre gyakorolni. Odahaza nyugodtabb vagyok, ha ott van velem a fegyver, mint ha nincs.

Eszembe jutott még más is. Visszagondoltam a nappalira, a kandalló melletti réztartóra akasztott piszkavaskara-szénfogókra. Beryl abban a szobában hadakozott a támadójával, és egyszer sem fordult meg a fejében, hogy odanyúljon a lapátért vagy a piszkavasért. Az önvédelem nem vált automatikussá. Egyetlen menedéke a futás volt: fel a lépcsőn vagy el Key Westbe.

- Talán nem volt jártas a fegyverhasználatban, Marino -magyaráztam - megszólal a csengo. Beryl bizonytalan, zavart. Kimegy a nappaliba, átnéz a kukucskálón. Akárki állt is kint, bízott benne annyira, hogy ajtót nyisson neki. A fegyverrel megfélemedezett.

- Vagy várta a látogatót - kezdte újra Marino.

- Könnyen lehet. Feltéve, ha valaki tudott róla, hogy visszajött.

- Lehet, hogy o tudta - ütötte a vasat Marino.

- És lehet, hogy o „M” - mondtam, amit hallani akart. Visszatettem a rumot a polcra.

- Bingó! Így már több értelme van, nem?

Becsuktam a szekrényajtót. - Hónapokon át fenyegették, rémületben tartották, Marino. Nehezen hiszem, hogy egy közeli jó barát volt, akire Beryl cseppet sem gyanakodott.

Bosszús képpel nézett az órájára, aztán kihalászott még egy kulcsot a zsebéből. Semmi értelme sem volt, hogy Beryl ajtót nyisson egy idegennek, ám annak még kevesebb, hogy olyasvalaki tegye ezt vele, akit jól ismert. Miért engedte be? A kérdés egy pillanatra sem hagyott nyugodni.

A házat fedett átjáró kötötte össze a garázsszal. A nap már eltunt a fák mögött.

- Jobb, ha tudja, hogy azelőtt jöttem csak be ide, hogy magát felhívtam - mondta Marino, amikor kinyílt a zár. -A gyilkosság éjszakáján is berúghattam volna az ajtót, de nem láttam értelmét. - Felvonta széles vállát, mintha tudomra akarná adni, hogy neki semmi egy ajtót vagy egy fát, vagy akár egy szemétkonténert arrébb lóditani, ha épp ahhoz van kedve. - Amióta Floridába utazott, Beryl nem járt idebent. Jó idobe telt, míg elokurkásztuk ezt a rohadt kulcsot.

Ez volt az első faburkolatos garázs, amit életemben láttam, a padlót pompás kígyóbormintás drága olasz csempével rakták ki. - Ezt tényleg garázsnek szánták? - ámuldoztam.

- Garázsajtaja van, nem? - Újabb kulcsokat vett elő a zsebéből. - Nem akármilyen hely, ahol az ember a kocsiját tarthatja, hogy ne essen rá az eso, mi?

A garázs levegotlen volt és poros, de makulátlanul tiszta. Az egyik sarokba támasztott gereblyén és seprun kívül hiányoztak a megszokott kerti szerszámok és gépek, mint például a funyíró meg hasonlók. A csempézett padló közepén álló fekete Hondával a garázs inkább bemutatóteremre emlékeztetett. A kocsni olyan tiszta volt, úgy csillogott-vil-logott, mintha vadonatúj lenne, és még soha senki nem ült volna benne.

Marino kinyitotta a vezetőülés felolli ajtót, és kitárta elottem.

- Tessék. Magáé a pálya.

Egy pillanatra hátradoltem az elefántcsontfehér ülésen, és kinéztem a szélvédőn át a faburkolatra.

Marino hátrébb lépett, és így szólt: - Csak üldögéljen ott, helyes? Ismerkedjen velem, nézzen körül benne, mondjon el mindent, ami eszébe jut.

- Akarja, hogy elindítsam? Átnyújtotta a kulcsot.

- Akkor legyen szíves, nyissa ki a garázsajtót, nehogy megfulladjunk idebent - javasoltam.

Összeráncolt szemöldökkel nézett körül, de aztán megtalálta a gombot, és kinyitotta az ajtót.

A kocsí motorja elsore indult, a motorhang több oktávot mélyült, és torokhangon dorombolt. Megszólalt a rádió, és működött a légkondi. Az üzemanyagtartály negyedig volt, a távolságmérőn a számláló még nem érte el a hétezer mérföldet, a tetoablak kissé nyitva volt. A muszerfalon volt egy vegytisztítónyugta, július tizenegyedik, csütörtöki dátummal: egy szoknyáról és kosztümkabátról szólt, amiket Beryl nyilvánvalóan sosem hozott el. Az anyósülésen egy július tizenkettediki élelmiszerbolti számla: reggel tíznegyvenkor Beryl egy fej salátát, paradicsomot, uborkát, darált marhahúst, sajtot, narancslevet és két rúd mentacukrot vett, tíz dollárt adott a pénztárosnak, és tizenhárom centet kapott vissza.

A nyugta mellett egy keskeny banki boríték volt, üresen. Mellette érdes felületű sárgásbarna Ray Ban napszemüvegtok, szintén üresen.

A hátsó ülésen egy Wimbledon teniszüto hevert és egy gyurött fehér törülköző. Hátranyúltam és előrehúztam. A frottirtörülköző szélére apró kék betukkel rányomtatták: WESTWOOD TENISZKLUB. Ugyanezt a feliratot láttam Beryl szekrényében egy lapos táskán.

Marino a végére tartogatta a nagyágyút. Tudtam, hogy o már mindent átnézett, és azt akarja, hogy én szintúgy lássam oket. Ezek nem bizonyítékok. A gyilkos be sem tette a lábát a garázsba. Marino „csalit dobott” nekem. Amióta csak beléptünk a házba, a beetetésemmel volt elfoglalva. Ez a szokása mindig is pokolian idegesített.

Kikapcsoltam a motort, kiszálltam a kocsiból. Az ajtó szolid, elegáns kattanással csukódott be.

Elgondolkodva méregettem.

- Lenne néhány kérdésem - kezdtem.

-Hadd halljam!

- A Westwood zártkörű klub. Beryl talán tag volt? Bólintás.

- Ellenorizte, hogy utoljára mikor bérelt pályát?

- Július tizenkettedikén, pénteken, reggel kilencre. Az edzovel volt órája. Hetente egyszer járt órára, eddig terjedt a játékkedve.

- Ha jól emlékszem, július tizenharmadikán, szombaton kora reggel repült el Richmondból, és nem sokkal dél után ért

Miamiba.

Újabb bólintás.

- Tehát teniszórát vett, aztán egyenesen az élelmiszerboltba ment. Utána esetleg benézhetett a bankba. De bárhogy álljon is a dolog, a bevásárlást követően valamikor hirtelen úgy döntött, hogy elutazik a városból. Ha azt tervezte volna, hogy másnap elutazik, nem ment volna az élelmiszerboltba. Arra sem volt ideje, hogy mindent megegyen, amit vett, az ennivalót sem hagyta a hutoben. A darált hús, a sajt és esetleg a mentolos cukor kivételével biztos mindent kidobott.

- Ésszeru következtetésnek tunik - mondta Marino közönyös hangon.

- A napszemüveg tokját meg más apróságokat az ülésen hagyott - folytattam. - Nem kapcsolta ki a rádiót és a légkondit, a tolótetet is nyitva hagyta. Mintha beállt volna a garázsba, kikapcsolta a motort, aztán úgy, napszemüvegben besietett a házba. Kíváncsi lennék, nem történt-e valami, mialatt elvolt a kocsival, teniszrol hazafelé tartott, az elintéznivalói után rohángált...

- Mi az, hogy. De mennyire hogy történt valami! Jöjjön csak ide a túlsó oldalra, és nézze meg.... az anyósülés feloli ajtót.

Megnéztem.

Amit láttam, teljesen összekuszálta a gondolataimat. A fényes fekete festékbe, az ajtókilincs alá odavéstek egy szívet, és beleírták, hogy BERYL.

- Beleborsószik az ember háta, nem igaz? - kérdezte Marino.

- Ha ezt azalatt csinálta, míg Beryl kocsija a teniszklub vagy a bolt előtt parkolt, valaki meg is láthatta volna - érveltem.

- Aha. Akkor biztos elobb csinálta. - Elhallgatott, és fesztelenül szemlélte a rajzot. - Mikor nézte meg utoljára a túloldali ajtót?

Pár napja. De lehet, hogy egy hete.

- Elment kaját venni. - Marino végre rágyújtott arra az átkozott cigarettára - nem vett sokat. - Mélyen, kiéhezetten leszívta a füstöt. - Az egész beleférhetett egy szatyorba, igaz? Amikor a feleségem csak egy-két szatyornyit vesz, mindig előre rakja be, a padlóra, vagy néha az ülésre. Tehát Beryl az anyósülés felé került, hogy berakja a szatyrot a kocsiba. Akkor vehette észre a festékbe karcolt rajzot. Talán tudta, hogy aznap csinálhatták. Talán nem. Nem számít. Lényeg, hogy ettol rögtön kibukott, teljesen kikészült. Egybol hazarohan, vagy elobb benéz a bankba készpénzért. Jegyet foglal a következő Richmondból induló járatra, és Floridába menekül.

Követtem a garázból kifelé, vissza a kocsijához. Gyorsan sötétedett, csípos lett a levego. Marino a motort hergelte, én meg szóltlanul bámultam az oldalablakon át Beryl házát. Éles körvonalait eltorzították az árnyékok, az ablakok sötéten ásitottak.

Hirtelen fénybe borult a veranda és a nappali.

- Jesszus - dűnnyögte Marino. - Biztos varázslat.

- Nem. Idozító - mondtam.

- Frankón?

2

Telihold ragyogott Richmond felett, mialatt megtettem a hazafelé vezető hosszú utat. Már csak a legszívósabb maskarások jártak házról házra. Kocsim reflektora idonként felvillantotta hátborzongató álarcaikat és ijeszto törpe sziluettjüket. Vajon hányzor csöngették be hozzám, hiába? A házam a környék egyik kedvelt célpontja volt, hiszen nem lévén saját gyerekem, akit kényeztethettem volna, boven osztogattam édességet. Négy csomag bontatlan csokis bonbont kínálhatok holnap végig a

beosztottjaim közt.

A telefon akkor kezdett csengeni, amikor a lépcsőn baktattam felfelé. Mielőtt az üzenetrögzítő bekapcsolhatott volna, már felkaptam a kagylót. A hang eleinte idegen volt, de a felismerés nyomán elszorult a szívem.

- Kay? Itt Mark. Hála istennek, hogy otthon vagy...

Mark James hangja olyan tompán szólt, mintha egy olajshordóból beszélne, a távolban pedig elhaladó autókat hallottam.

- Hol vagy? - sikerült kinyögnöm, és tudtam, hogy remeg a hangom.

- A 95-ösön, Richmondtól ötven mérföldre északra. Leereszkedtem az ágy szélére.

- Egy telefonfülkében - folytatta a magyarázatot. - Szeretném, ha elmondanád, hogy jutok oda hozzád. - Kivárta az újabb kocsidübörgést, aztán hozzátette: - Szobát foglaltam a belvárosi Radissonban. Holnap kora reggel van egy járat, amivel elrepülhetek Richmondból Chicagóba. Csak arra gondoltam... Tulajdonképpen van valami, amiről beszélnünk kell.

El nem tudtam képzelni, mi megbeszélhiválóm lenne Markkal.

- Nincs kifogásod ellene? - kérdezte újra.

De mennyire hogy van ellene kifogásom! Mondani azonban csak ennyit mondtam: - Hát persze, Mark. Csodás, hogy újra látlak.

Elmondtam, hogy jut hozzám, aztán bementem a fürdoszobába, hogy kicsit rendbe szedjem magam, és egy kicsit elidoztem a tükör előtt, hogy leltárt csináljak. A jogi karon töltött évek óta több mint tizenöt év telt el. A hajam már inkább hamvas, mint szőke, és sok víz folyt le azóta, hogy Markkal utoljára találkoztunk. A szemem fakóbb, nem olyan kék, amilyen régen volt. A pártatlan tükör könyörtelenül eszembe juttatta, hogy soha többé nem leszek már harminckilenc, és kitalálták már a ráncfelvarrást. Emlékezetemben Mark még nem töltötte be a huszonnégyet, amikor szenvedélyem és függőségem tárgya lett, hogy azután nyomorúságos kétségbeesésbe taszítson. Miután szakítottunk, munkába temetkeztem.

Változatlanul gyorsan hajtott, és a jó kocsikat szerette. Negyvenöt perc sem telt bele, és már a bejárati ajtóban álltam, és elnéztem, ahogy bérelt Sterlingjéből kiszáll. Az a Mark volt, akit emlékeimben oriztem: sportos alak, hosszú léptu, magabiztos járás. Szaporán felkaptatott a lépcsőn, és kis mosollyal, futó öleléssel üdvözölt. Utána zavartan álldogáltunk az eloszobában, és semmi okos nem jutott eszembe.

- Még mindig skót whiskyt iszol? - nyögtem ki végül.

- Ez nem változott - felelte, és utánam jött a konyhába.

Elovettem a Glenfiddichet az italhutoból, és automatikusan úgy kevertem az italát, ahogy sok évvel ezelőtt: töltöttem másfél uncia whiskyt, jeget tettem hozzá és egy kis szóda vizet. Mark tekintetével követett, ahogy tettem-vettem a konyhában, és odakészítettem az italunkat. Ivott egy kortyot, aztán belebámult a poharába, és körbelötykölte a jeget, amit olyankor szokott csinálni, ha feszült volt. Alaposan szemügyre vehettem: elnéztem finom vonású arcát, széles arccsontját, csillogó szürke szemét. Halántékán már ezüst szálak keveredtek sötét hajába.

Tekintetem a pohárban komótosan keringo jégkockákra tévedt. - Szóval úgy értsem, hogy egy chicagói cégnél vagy?

Hátradolt a székeben, és felnézett. - Szigorúan csak fellebbezésekkel foglalkozom, olykor van egy-két esküdszéki tárgyalásom. Néha összefutok Diesnerrel. Így tudtam meg, hogy Richmondban vagy.

Diesner a chicagói vezető igazságügyi orvosszakérto volt. Konferenciákon találkoztunk, és több bizottságban is együtt dolgoztunk. Sosem említette, hogy ismeretségben lenne Mark Jamesszel, és az is rejtély volt, honnan tudja, hogy valamikor ismertem Markot.

- Elkövettem azt a hibát, hogy elárultam: ugyanarra a jogi egyetemre jártunk, s azt hiszem, azóta idonként veled próbál felhúzni - magyarázta Mark a gondolataimban olvasva.

Hát ezt nem volt nehéz elhinnem. Diesner barátságatlan volt, mint egy öreg bakkecske, és nem lelkesedett a védoügyvédekért. Legendás volt némelyik jogi csatározása vagy tárgyalótermi bravúrja.

- A bunügyi orvosszakérto többségéhez hasonlóan o is vádpárti. Rossz fiúnak tart, mert egy elítélt gyilkost képviselek.

Diesner szívügyének tekinti hogy odajöjjon, és mintegy mellékesen közölje, milyen tudományos cikket publikáltál mostanában vagy, miféle rémes ügyön dolgozol éppen. Dr. Scarpetta. A híres Scarpetta doktoro -Mark nevetett, de tekintetében nem költözött vidámság.

- Azt hiszem, nem helyes úgy fogalmazni, hogy vádpártiak lennénk - jegyeztem meg. - Csak azért tunik annak, mert ha a bizonyítékok a vádlott ártatlanságát bizonyítják, az ügy sosem kerül bíróság elé.

- Kay, tudom, hogy megy ez - mondta Mark olyan „ugyan, hagyjuk már”-hangon, amire nagyon is jól emlékeztem. - Tudom, hogy látod ezt a kérdést. És ha neked volnék, én is lassú tuzön akarnám megpirítani a gazembereket.

- Igen, tudod, hogy látom, Mark - csúszott ki a számon. Régi keletu vita volt ez már köztünk. Magam is alig hittem a fülemnek. Még tizenöt perce sincs, hogy viszontlátom, és máris ott folytatjuk, ahol abbahagytuk. Legelkeseredettebb nézeteltéréseink éppen e miatt a kérdés miatt robbantak ki. Amikor Markkal megismerkedtem, már elvégeztem az orvosit, és beiratkoztam a georgetowni jogi karra. Megtapasztaltam már az élet sötétebb oldalát, a kegyetlenséget, véletlen tragédiákat. Kesztyus kezem már érintette a szenvedés és halál véres maradványait. Mark egy elokelo keleti parti egyetem ragyogó hallgatója volt, aki azt tartotta buntettnek, ha valaki lepattintotta a festéket a Jaguarjáról. Azért akart ügyvéd lenni, mert már apja és nagyapja is az volt. Én katolikus voltam, Mark protestáns. Olasz voltam, Mark ellenben annyira angolszász, mint Károly herceg. Szegény családban nevelkedtem, Mark viszont Boston egyik leggazdagabb lakónegyedében. Valamikor réges-rég azt gondoltam, hogy ha összeházasodnánk, az a mennyekben köttetne.

- Nem változtál, Kay - szólalt meg. - Talán csak valami elszántság, keménység sugárzik belőled. Lefogadom, hogy a tárgyalóteremben nehéz ellenfél vagy.
- Rosszulesne, ha keménynek gondolnának.
- Nem bíráltnak szántam. Csak azt mondom, hogy fantasztikus vagy. - Körülnézett a konyhában. - És sikeres. Boldog is vagy?
- Szeretem Virginiát - válaszoltam, és elkaptam a pillantásom. - Egyedül a telek zavarnak, de ez neked nagyobb gondot okozhat, mint nekem. Hogy bírod, hogy Chicagóban évente hat hónapig van hideg?
- Ha tudni akarod, hát sosem szoktam hozzá. Te gyülnéd. Egy ilyen miami melegházi virágszál, mint te, egy hónapig sem bírná. - Belekortyolt az italába. - Nem vagy férjnél.
- De voltam.
- Hm! - Homlokráncolva próbált az emlékezetében kutatni. - Tony Hogyishívják... emlékszem, hogy Tonyval kezdtél járni... Tony Benedetti, igaz? Harmadév végén.
- Ami azt illeti, elképesztett, hogy Marknak ez feltunt, sőt még emlékezett is rá. - Elváltunk, már nagyon régen.
- Sajnálom - mondta gyöngéden. Az italomért nyúltam.
- Jársz valakivel, valami kedves pasival? - firtatta.
- Pillanatnyilag senkivel, se kedvessel, se másmilyenell.
- Mark nem nevetett már annyit, mint egykor. Magától vetette fel: - Pár éve majdnem megoszltem - mondta tárgyilagosan. - De aztán nem jött össze. Vagy talán becsületesebb lenne azt mondanom, hogy az utolsó pillanatban pánikba estem. Nehéz volt elképzelnem, hogy sosem volt nos. Bizonyára megint kiült az arcomra a kérdés, mert így folytatta:
- Azután persze, hogy Janet meghalt. - Habozva tette hozzá: - Ugyanis egyszer voltam nos.
- Janet?
- Megint a jeget lötykölte a whiskyjében. - Georgetown után Pittsburghben ismerkedtem meg vele. Adóügyekre szakosodott ügyvéd volt a cégnél.
- Jobban megnéztem, mert valamit sehogy sem értettem Mark megváltozott. Más lett az az ero, ami annak idején hozzá vonzott. Nem tudtam körülhatárolni, de valahogy komorabbá vált.
- Autóbaleset - avatott be a részletekbe. - Egy szombat este. Pattogatott kukoricáért ugrott le. Fenn akartunk maradni, egy éjszakai filmet akartunk megnézni. Részeg vezető átszalinkázott a sávjába. Még a reflektora sem égett.
- Istenem, Mark. Rettenetesen sajnálom. Milyen szörnyű!
- Nyolc éve történt.
- Gyerekek vannak? - kérdeztem halkán. Fejét rázta.
- Hallgattunk egy sort.
- A cégem irodát nyit D.C.-ben - mondta, amikor találkozott a pillantásunk.
- Nem válaszoltam.
- Lehet, hogy áthelyeznek, és D.C.-be költözöm. Meg-veszekedetten terjeszkedünk, száz-valahány ügyvédet vesznek fel, irodákat nyitnak New Yorkban, Atlantában, Houstonban.
- Mikor költöznél? - kérdeztem eröltetett nyugalommal.
- Könnyen lehet, hogy az év első napján.
- Hát tényleg rászánod magad?
- Halálosan elegendem van Chicagóból, Kay. Égeto szükségem van a változásra. Csak azt akartam, tudj róla; ezért is vagyok itt, úgy értem, ez a legfőbb ok, amiért benéztem hozzád. Nem akartam úgy D.C.-be költözni, hogy valahol egymásba botlunk. Észak-Virginiában élek majd, neked meg ugyanitt van az intézeted. Megeshet, hogy bármelyik nap összefutunk a színházban vagy egy étteremben. Ezt nem akartam.
- Elképzelttem, ahogy a Kennedy Centerben ülök, és három sorral elöb meg látom Markot, amint gyönyörü fiatal barátja fülebe suttog. Emlékeztem a régi fájdalomra, amely valaha olyan eros volt, hogy szinte fizikai gyötrelmet okozott. Marknak sosem volt vetélytársa. Érzelmeim egyedül rá irányultak. Eleinte homályosan sejtettem, hogy nála másként áll a dolog. Később már biztos is voltam benne.
- Ez volt a legfőbb okom - ismételte a bevezetőjét mondó ügyvéd modorában. - Van valami más, ami személyesen nem érint minket.
- Nem szóltam.
- Néhány nappal ezelott meggyilkoltak itt egy not. Beryl Madisont...
- Az arcomra kiülő döbbenet láttán benne szakadt a szó.
- Berger, a cégvezető társ említette telefonban, amikor D.C.-ben felhívott a szállodámban. Beszélni szeretnék veled erről...
- Téged hogyan érint? - kérdeztem. - Ismerted talán?
- Csak futólag. Múlt télen egyszer New Yorkban találkoztam vele. Az ottani irodánk szórakoztatóipari ügyekkel is foglalkozik. Berylinek meggyúlt a baja valamelyik kiadóval, jobban mondva a szerződéssel voltak problémái, és az Orndorff és Bergert bízta meg az ügy rendezésével. Aznap, amikor a kijelölt ügyvéddel, Sparacínóval tárgyalt, véletlenül én is New Yorkban voltam. Sparacino meghívott, hogy tartsak velük az Algonquinbe, egy ebédre.
- Ha ez a vita, amit említettél, a legcsekélyebb mértékben is összefüggésben van a meggyilkolásával, akkor a rendőrséggel kell beszélned, nem velem. - Kezdttem felpaprikázódni.

- Kay. - Mark csitítani kezdett. - A cégemnek goze sincs arról, hogy most veled beszélek, világos? Berger valami egész más miatt hívott, érted? A beszélgetés folyamán aztán szóba került Beryl Madison meggyilkolása, és akkor vetette fel, hogy nézzek utána a helyi újságokban, hogy mit lehetne kideríteni.

-Helyes. Lefordítva ez annyit tesz, hogy deríts ki, amennyit tudsz a volt... - Éreztem, hogy elvörösödöm. Volt kijétol?

- Nem errol van szó - kapta el a pillantását. - Folyton a fejemben jártál, még azelőtt fel akartalak hívni, hogy Berger keresett volna, mielőtt még Beryl haláláról értesül-

tem. Két egymást követő este már a kagylón volt a kezem. A számodat is megkérdeztem a tudakozótól. De képtelen voltam rászánni maga. Talán soha nem is tettem volna meg, ha Berger nem meséli el, mi történt. Talán Beryl jó ürügy volt. Ennyit beismerek. De nem úgy, ahogy gondolod...

Nem is figyeltem oda. Elkésérített, hogy ennyire hinni akartam neki. - Ha a cégedet érdekli a gyilkosság, mondd el, hogy pontosan mire vagytok kíváncsiak.

Nem szólt, a gondolatait rendezgette. - Ha jól sejtem, hivatalosan nem fuzodik érdekünk hozzá. Inkább személyes ügynek tekintjük, valamiféle becsületbeli adósságnak. Mindannyiunkat, akik életében ismerték, megdöbbenett, ami történt vele.

Elárulhatom azt is, hogy épp egy keserves csatározás kellos közepén volt; pokolian ki akartak cseszni vele egy nyolc éve aláírt szerződés miatt. Bonyolult ügy. Cary Harperhez van köze.

- Az íróhoz?! Képedtem el. -Ahhoz a Cary Harperhez?

- Biztos tudod, hogy innen nem messze lakik - mondta Mark. - Egy Cutler Grove nevu ültetvényen. A James fo-lyónál van, Williamsburgban.

Próbáltam felidézni, mit olvastam Harperrel, aki jó húsz éve írt egy regényt, amivel Pulitzer-díjat nyert. Legendás remete, aki a novérével él együtt. Vagy talán a nagynénjével? Rengeteg találgatás kapott lábra Harper magánéletével kapcsolatban. Olaj volt a tuzre, hogy megtagadott minden interjút, és kerülte az újságírókat.

Rágyújtottam.

- Reméltem, hogy felhagyta veled - jegyezte meg Mark.

- Ahhoz a frontális lebenyemet kellene eltávolítani.

- Nagyon keveset tudok. Tizenéves korában vagy húszas éve elején Berylt valamiféle kapcsolat fuzte Harperhez. Egy ideig még ott is élt Harperrel és a novérével egy fedél alatt. Beryl reménybeli íróno volt - a tehetséges gyermek, aki Harpernek sosem adatott meg. A protezsált-

ja. Harper a kapcsolatai révén érte el, hogy kiadják Beryl első könyvét, egy félig-meddig irodalmi románcot, amit Beryl Stratton néven adott közre. Harper még abba is belement, hogy a könyv borítóján idézzék a megjegyzését, amit errol az általa felfedezett érdekes új tehetségről írt. Sokaknak leesett az álla. Beryl könyve nem annyira irodalom, mint inkább kommersz mu volt, Harperbol meg elotte évekig egy szót sem lehetett kiimádkozni.

- És mi köze ennek a szerződés körüli vitához?

Mark fanyarul folytatta: - Lehet, hogy Harpert leveszi a lábáról egy fiatal lány bálványozó imádata, de ettől még ravasz gazfickó marad. Mielőtt segített volna Berylnek megjelenni, rákényszerítene, hogy írjon alá egy szerződést, amiben megtiltotta neki, hogy amíg o, Harper vagy a novére élnek, egyetlen szót is írjon róla vagy vele kapcsolatban. Harper még csak az ötvenes éveik derekát tapossa, a novére pár évvel idosebb. A szerződés tulajdonképpen egy életre megkötötte Beryl kezét; hogy írhatta volna meg valaha is az emlékiratait anélkül, hogy ne tenne említést Harperrel?

- Éppenséggel megtehetette volna - morfondíroztam -, de ha kihagyja Harpert, a könyv eladhatatlanná válik.

- Ahogy mondd.

- Miért írt álnéven? Ez is része volt a Harperrel kötött egyezségnek?

- Gondolom, igen. Ha jól sejtem, azt akarta, hogy Beryl maradjon az o titka. Irodalmi sikerhez juttatta, de el akarta zárni a világtól. A Beryl Madison név nem valami ismert, bár a regények anyagilag kifizetodok voltak.

- Helyesen következtetek, ha azt mondom, hogy Beryl éppen megszegni készült a szerződést, és ezért kereste fel az Orndorff és Berger ügyvédi irodát?

Mark belekortyolt a whiskyjébe. - Hadd emlékeztesselek, hogy Beryl nem az én kliensem volt. Ezért nem tudom az összes részletet. De az a benyomásom, hogy Beryl kiégett, és valami jelentos muvel akart kirukkolni. Innentől már valószínűleg te is tudod a történetet. Úgy látszik, gondoljaid voltak, valaki fenyegette, zaklatta...

- Mikor?

- Múlt télen, akkortájt, amikor együtt ebédeltünk. Ha nem tévedek, múlt februárban.

- Folytasd csak - biztattam hirtelen ébredt érdeklodéssel.

- Halvány fogalma sem volt, ki fenyegeti. Biztosan nem tudnám megmondani, hogy ez azelőtt kezdodött-e, hogy eldöntötte, megírja azt, amin most dolgozott, vagy csak utána.

- Hogy úszta volna meg a szerződés felrúgását?

- Biztosan nem állíthatom, hogy megúszta volna, legalábbis nem teljesen - felelte Mark. - Sparacino azt a taktikát alkalmazta, hogy közli Harperrel, két választása van. Nem emel kifogást, és akkor a kész mu viszonylag ártalmatlan lesz, más szóval Harpernek korlátozott vétőjoga lenne. Vagy ha be akar keményíteni, akkor Sparacion megszelleteti a készülő könyvet az újságoknak meg a „Hatvan perc”-nek. Harpernek nem sok mozgástere maradt. Éppenséggel beperelhetné Berylt, akinek viszont nem sok készpénze volt - csepp a tengerben ahhoz képest, hogy Harper micsoda nagykutya. A per hatására még kelendobb lett volna Beryl könyve. Harper egyszerűen nem kerülhetett ki ebből gyoztesen.

- Leállíthatta volna bírósági végzéssel a megjelenést? -kérdeztem.
- Azzal is a hírverést szolgálta volna. A nyomdai munka leállítása milliókra rúgott volna.
- De Beryl meghalt. - A hamutartóban parázsló cigarettavégre meredtem. - A könyv, gondolom, nincs befejezve. Harpernek nincs miért aggódnia. Ide akarsz kilyukadni, Mark? Hogy Harpernek köze lehet Beryl meggyilkolásához?
- Csak a körülményeket vázoltam fel - visszakoztott.
Tiszta pillantása rezzenetlen állta az enyémet. Kínosan érintett az emlék, hogy néha elképesztően kifürkészhetetlen tud lenni.
- Mi a véleményed? - kérdezte végül.
Nem árultam el, valójában mire is gondolok: erosen fur-csállottam, hogy Mark mindezt elmondja nekem. Nem számít, hogy Beryl nem az ügyfele volt. Mark tisztában volt a jogi etika követelményeivel, amelyek egyértelműen előírták, hogy amirol a cég egyik munkatársa tudomást szerez, azt köteles a többiekkel megosztani. Markot egy hajszál választotta csak el az íratlan szabályok megsértésétől, s ez annyira nem illett az aggályosan lelkiismeretes Mark Jameshez, mintha a tetoválását jött volna mutogatni.

- Szerintem Marinóval kellene beszélned - javasoltam. - O vezeti a nyomozást. Vagy még jobb, ha elmondom neki, amit most meséltél. Egyébként így is, úgy is felkeresi majd a céged, és kérdéseket tesz fel.
- Helyes. Semmi kifogásom ellene. Megint hallgattunk. Megköszörültem a torkom. - Milyen volt?
- Mint említettem, csak egyszer találkoztam vele. De felejthetetlen jelenség volt. Dinamikus, szellemes, vonzó. Tiszta fehérben volt. Mesés hófehér nadrágkosztümöt viselt. És távolságtartónak nevezném. Titkai voltak. Volt egy mély, rejtett oldala, amit nem tárt a világ elé. És sokat ivott, legalábbis akkor az ebédhez - három koktélt, amit túlzásnak találtam, tekintve, hogy még csak dél volt. Bár lehet, hogy kivételesen ivott annyit. Ideges volt, feszült, nyugtalan. Kellemetlen ügyben fordult az Orndorff és Bergerhez. Biztosra veszem, hogy a Harperrel kapcsolatos ügy eléggé kiborította.
- Mit ivott?
- Hogyan?
- A három koktél - milyen koktélt ivott? - kérdeztem.
Mark a homlokát ráncolta, és tekintete a konyha sarkába meredt. - Az ördögbe is, fogalmam sincs róla, Kay. Miért, mit számít?
- Nem tudom, hogy számít-e - mondtam, s eszembe jutott a bársekrenye. - Említette a fenyegetést? Úgy értem, a jelenlétedben?
- Igen. És Sparacino is. Csak annyit mondott, hogy Beryl telefonhívásokat kap, amik elég egyértelműek. Mindig ugyanaz a hang, nem olyané, akit ismer, vagy legalábbis ezt állította. Más furcsaságok is történtek. A részletekre már nem emlékszem - régen volt.
- Készített ezekről valami feljegyzést?
- Nem tudom.
- És azt sem tudta, ki és miért tette ezt vele?
- Nekem ez volt a benyomásom. - Hátratólta a székét. Majdnem éjfélre járt.

A bejárat felé menet még eszembe ötlött valami.

- Ez a Sparacino - szólaltam meg. - Mi a keresztnéve?
- Robert - felelte Mark.
- Nincs véletlenül „M” kezdobetűs középso neve?
- Nincs - pillantott rám kíváncsian Mark. Kínos csend támadt.
- Vezess óvatosan.
- Jó éjt, Kay - mondta habozva.

Lehet, hogy képzeletem játszott velem, de egy másodpercre azt hittem, megcsókol. Aztán szaporán leszaladt a lépcsőn, én pedig már bent voltam a házban, amikor hallottam, hogy elhajt.

Másnap reggel a szokásos örültekháza volt. A munkaértekezleten Fielding tájékoztatott minket, hogy öt boncolás vár ránk, köztük egy „lebego”, azaz bomlásnak indult vízi hulla, melynek hallatán szokás szerint egyszerre nyögött fel mindenki. Richmond beküldte a két legfrissebb meglott áldozatot, akinek egyikét sikerült felboncolnom, mielőtt elrohantam a John Marshall bíróságra, egy másik lö-völdözéses gyilkossági ügyben tanúskodni, utána pedig átugrottam az orvosi egyetemre, hogy egy hallgatóval ebédeljek, akinek én voltam a konzulense. Mindeközben nagy önuralommal igyekeztem teljesen megfeledekezni Mark látogatásáról. De minél inkább nem akartam rágondolni, annál többet forogtak körülöttem a gondolataim. Óvatos volt. Makacs. Nem vágott össze a jellemével, hogy csaknem egy évtizednyi szünet után hirtelen felkeres.

Csak kora délután adtam be a derekam, és hívtam fel Marinót.

- Épp magát akartam hívni - kezdte, mielőtt két szót szólhattam volna. - Most indulok. Találkozhatnánk egymásfél óra múlva Benton irodájában?
- Mirol van szó? - kérdeztem. El sem mondtam, miért hívtam.
-Megkaparintottam Beryl hívásairól a jelentéseket. Gondoltam, maga is hallani akarja.
Szokása szerint el sem köszönt, csak lecsapta a kagylót.

A megadott időben végighajtottam az East Grace Streeten, és beálltam az első üres parkolóóra helyre, ahonnan még nem kellett sokat gyalogolnom. A modern kilencemeletes épület magányos világítótoronyként emelkedett a magukat régiségboltoknak nevező lehangoló zsidóboltok és különlegesnek legkevésbé sem számító „specialitásokat” kínáló nemzetiségi kifizető tenger fölé. Hajléktalanok odöngtek a repedezett járdán.

Az elocsarnok recepciójánál igazoltam magam, aztán lifttel felmentem a negyedikre. A folyosó végén egy jelöletlen faajtóhoz mentem. Az FBI richmondi körzeti irodájának helye a város egyik legjobban orzított titka volt: az iroda és civil ruhás ügynökei a feltűnést kerülve, háttérbe húzódva tevékenykedtek. A hátsó fal feléig húzódó pultr mögött fiatal ember ült, s telefonon beszélt. Felpillantott rám, kezével eltakarta a mikrofont, és kérdően felvonta a szemöldökét. Elmagyaráztam, mi járatban vagyok, o pedig helyet kínált.

Az elotér szűkös volt, és kimondottan férfias hangulatot árasztott: elnyuhetetlen sötétkék muborral bevont székek álltak a sportújságokkal megrakott dohányzóasztal körül. A faburkolatos falat korábbi FBI-igazgatók arcképcsarnoka díszítette, egy rézplakettre felvésték mindazoknak az ügynököknek a nevét, akik szolgálatteljesítés közben haltak meg. Néha kinyílt a külső ajtó, magas, kisportolt, sötét öltönyös és napszemüveges férfiak vonultak át a színen anélkül, hogy akár egy pillantásra is méltattak volna.

Lehet, hogy Benton Wesley a többiekhez hasonlóan poroszos volt, de az évek során kivívta tisztelem. Az iroda által kedvelt sztereotíp külső mögött értékes embert ismertem meg. Mozgékony volt és energikus, még olyankor is, ha ült, és sötét nadrágjában, keményített fehér ingében szokott jól vasalt formáját hozta. Nyakkendője divatosan keskeny és tökéletes csomóra kötve, övé a fekete pisztolytáskából ezúttal hiányzott tíz milliméterese, amit házon belül szinte soha nem viselt. Régóta nem láttam Wesleyt, de ez alatt az idő alatt semmit sem változott. Kifogástalan kondícióban volt, a maga kemény módján igen jóképu, és soha nem szuntem meg csodálkozni idő előtt ezüstösen osz haján.

- Sajnálom, hogy megvárakoztattuk, Kay - szabadkozott mosolyogva.

Kézfogása megnyugtatóan határozott volt, s nyomokban sem mácsós. Némelyik ismerős rendőr vagy ügyvéd úgy fogta kezét, mintha satuba akarná szorítani a kezem: kis híján összeroppantják az ujjaimat.

- Marino már itt van - tette hozzá. - Pár dolgot át kellett futnunk, mielőtt magát behívtuk.

Kitárta előttem az ajtót, én pedig követtem az üres folyosón. Beterelt kis irodájába, aztán lement kávéért.

- Tegnap éjjel végre magához tért a komputer - jelentette ki Marino. Kényelmesen hátradolt a székében, és egy vadonatújnak látszó háromezerötvenhetes pisztolyt vizsgálgatott.

- Komputer? Miféle komputer? - nem hoztam volna cigarettát? Ugyan. Csak megint a táskám aljára csúszott.

- Hát a központi. Folyton lebetlizik. De azért csak sikerült kinyomtatnom a buncselekményekről készült bejelentéseket. Érdekeselek. Szerintem legalábbis.

- Beryl bejelentései? - kérdeztem.

- Ahogy mondja. - Letette a pisztolyt Wesley asztalára, aztán hozzátette: - Szép darab. Ez a szerencsés flótás múlt héten nyerte a rendőrfonókok tampaiai szakmai konferenciáján; ot sorsolták ki. Én még két dollárt se nyerek a lottón.

Figyelmem elkalandozott. Wesley asztala tele volt tele-fonüzenetes cédulákkal, jelentésekkel, videoszalagokkal és vaskos sárgásbarna borítékokkal, amikben, gondolom, olyan buntettek részletes leírását és fényképeit küldték meg, amiket a rendőrség Wesley figyelmére méltónak ítélt. Az egyik fal melletti könyvszekrény üvegajtaja mögött hátborzongató fegyvergyűjteményt láttam: egy kardot, rézbokszer, házilagosan készített pisztolyt, afrikai dárdat - vadásztrófeákat, halászdívencek ajándékait. Egy régi fényképen Wesley William Websterrel parolázik Quanticóban, egy haditengerészeti helikopter előtt. Sehol nem láttam nyomát, hogy Wesleynek felesége és három gyereke van. A legtöbb rendőrhöz hasonlóan az FBI-ügynökök féltékenyen orzikk magánéletük névtelenségét, kivált, ha elég közel kerültek a gonoszhoz, hogy érezzék iszonyúságát. Wesley az FBI gyanúsítottakkal foglalkozó profi. Jól tudja, milyen elképzelhetetlen mérsárlásokról készült fényképeket átnézni, aztán büntetőintézetekbe ellátogatni, és Charles Mansonokkal, Ted Bundykkal farkasszemet nézni.

Wesley két muanyag pohár kávéhozott: egyet nekem, a másikat Marinónak. Wesley sosem feledkezett meg róla, hogy feketén iszom a kávé, és szeretem, ha hamutartó a kezem ügyében van.

Marino felemelte az ölében fekvő rendőrségi jelentések vékonyka kötegét, és kezdte sorra venni őket.

- Eloször is csak három van - kezdte. - Három, amirol feljegyzés is készült. Az első feljegyzés dátuma március tizenegyediké, hétfő reggel kilenc harminc. Ezo éjjel Beryl Madison feltárászta a 911-et, és kérte, hogy küldjenek ki hozzá egy rendőrt, mert panaszt akar tenni. Hívását nem tartották különösebben fontosnak, ami nem meglepo, hiszen a városban tiszta bolondokháza volt. Másnap reggel aztán beugrott hozzá egy egyenruhás rendőr... hogy is hívják... Jim Reed, aki öt éve van a testületnél. - Felnézett rám.

Megráztam a fejem. Nem ismertem Reedet.

Marino felületesen átfutotta a jelentést. - Reed elmondása szerint Beryl Madison, a panasztevo rendkívül zaklatott volt, és közölte, hogy elozo este, azaz vasárnap 8.15-kor fenyegeto természetu telefonhívást kapott. A hívás során egy hang, ami a hölgy szerint valószínűleg férfi, söt fehér férfi hangja volt, a következőket mondta: „Fogadok, már hiányoltál, Beryl. De én akkor is rajtad tartom a szemem, amikor nem is sejtjed. Futhatsz elölem, de elbújni nem tudsz.” A panaszos ezután beszámolt róla, hogy a telefonáló kijelentette, hogy látta, amint aznap reggel Miss Madison újságot vesz egy Hét-Tizenegyest elött. Az illeto személy le is írta, mit viselt Miss Madison: „piros melegítöt, melltartó nélkül”. A panaszos megerosítette, hogy vasárnap

reggel úgy tíz körül valóban elhajtott a Rosemount Avenue-n levo Hét-Tizenegyeshoz, és valóban a fenti holmikát viselte, illetve nem viselte. Leparkolt a Hét-Tizenegyeshoz elott, és vett egy Washington Post-ot az utcai újságautomatából. A boltba nem ment be, és nem vett észre senkit a közelben. A panaszost kihozta a sodrából, hogy az illeto ilyen pontosan tudott mindenrol, és erosködött,

hogy bizonyára követte. Amikor Reed megkérdezte, látta-e, hogy bárki követné, Miss Madison nemmel válaszolt.

Marino a második oldalra lapozott, a jelentés bizalmas szakaszához, és folytatta: - Reed itt azt írja, hogy Miss Madison nem volt hajlandó a telefonáló által közölt tényleges fenyegetésrol részleteket közölni. Hosszas kérdezős-ködéshöz után annyit árult csak el, hogy a telefonáló „obsz-cén” hangot ütött meg, és elejtett egy olyan megjegyzést, miszerint olyankor, amikor elképzeli Miss Madisont ruha nélkül, „kedve lenne megölni”. Miss Madison ekkor elmondása szerint lecsapta a kagylót.

Marino Wesley asztalának szélére tette a fénymásolatot.

- Reed közrendor milyen tanácsot adott a panaszosnak?

- kérdeztem.

- A szokásosat - felelte Marino. - Javasolta, hogy vezessen naplót. Ha az illeto felhívja, jegyezze le a dátumot, idopontot, és hogy mi történt. Tanácsolta, hogy tartsa zárva az ajtókat, az ablakokat csukja és zárja is be, esetleg vegye fontolóra egy riasztórendszer beépítését. És ha ismeretlen járművet lát, írja le a rendszámát, hívja a rendoröket.

Eszembe jutott, amit Mark a Beryllel elköltött múlt februári ebédrol mesélt. - Nem mondott olyasmit, hogy ez a március tizenegyedikén kapott fenyegetés az elso lett volna?

Wesley válaszolt, miközben a jelentésért nyúlt: - Úgy látszik, nem. - Lapozott egyet. - Reed megemlíti, hogy Miss Madison elmondása szerint már év eleje óta zaklatták telefonon, de eddig az incidensig nem értesítette errol a rendorséget. A korábbi hívások rapszodikusak voltak, és nem olyan részletekbe menöek, mint a vasárnap esti, azaz a március tizediki.

- Biztos volt abban, hogy ugyanaz a férfi hívta azelott is?

- kérdeztem.

- Reednek azt mondta, hogy a hang ugyanannak tunt -felelte. - Fehér férfi hangja, aki szelíden, jól érthetően beszélt. Nem ismeros hang, már legalábbis ezt állította.

Marino a második jelentéssel a kezében átvette a szót: -Beryl kedd este 7.18-kor felcsipogta Reedet. Azt mondta, hogy szeretne találkozni vele, és Reednek egy órába sem telt, hogy odaérjen: nem sokkal nyolc után már ott is volt. Jelentése szerint Miss Madisont ismét feldúlt állapotban találta. A hölgy kijelentette, hogy pár perccel azelott, hogy Reed csipogóját hívta, megint fenyegeto hívást kapott. Azt mondta, ugyanaz a hang volt, ugyanaz az elkövetö, aki már korábban is zaklatta. Mondanivalója pedig a március tizediki hívás hangnemének felelt meg.

Marino szöröl szóra idézett a jelentésbol: - „Tudom, hogy hiányzom neked, Beryl. De most már nemsokára érted jövök.

Tudom, hol laksz, mindent tudok rólad. Futhatsz elölem, de elbújni nem tudsz.” Az illeto ezután elmondta, hogy tud arról, hogy Miss Madisonnak új autója van, egy fekete Honda, és elöze este, míg a kocsni a felhajtón állt, le is törte az antennáját. A panaszos is megerosította, hogy este a felhajtón parkolt, és amikor kedd reggel kiment, rögtön észrevette, hogy az antenna megsérült. Még rajta volt a kocsin, de lehetetlen szögben visszahajlott, és annyira megrongálódott, hogy nem működött. A rendor kiment a kocsnihoz, és mindent a panaszos leírása szerinti állapotban talált.

- Milyen lépéseket tett Reed biztos? - érdeklödtem. Marino a második oldalra lapozott. - Azt tanácsolta,

hogy parkoljon ezentúl a garázsban. A hölgy közölte, hogy sosem szokott beállni, mert azt tervezi, hogy a garázst irodává alakítja át. Reed ezután indítványozta, hogy Miss Madison kérje meg a szomszédait: figyeljék, nem látnak-e ismeretlen autót a környéken, vagy bárkit, aki Miss Madison háza körül ólalkodik. Reed ebben a jelentésben azt is megemlíti, hogy a panaszos megkérdezte, ne vegyen-e lofegyvert.

- Ennyi az egész? - csodálköztem. - És mi a helyzet a naplóval, aminek vezetésére Reed felkérte? Arról nem ír?

- Nem. A jelentés bizalmas szakaszában még megjegyzi: „Panaszos reakciója a megrongált antennára túlzottan tunt.

Szokatlanul feldúlt volt, és egyszer még sértegette is a helyszínre kiszálló rendort.” - Marino felnézett. - Ez annyit tesz, hogy Reed burkoltan céloz arra, hogy nem hiit a panaszosnak. Lehet, hogy o maga törte le az antennát, és a fenyegeto hívásokkal kapcsolatos baromságot is maga találta ki.

- Istenem! - Nem is próbáltam leplezni a felháborodásomat.

- Nézze, van fogalma arról, hogy rendszeresen hány ho-börödött telefonál be hasonló rizsával? Nok tömkelege hív minket, vágásokat, karmolásokat mutogatnak, sipítoznak, hogy megeroszakolták oket. Némelyik kitalálja az egészet. Valami csavar meglazul az agyukban, és azt akarják, mindenki velük foglalkozzon...

Otthon voltam a képzelt betegségek és sérülések, Münchausenek, meghasonlottság és mániák világában, ami arra készítet embereket, hogy szörnyu betegségeket és eroszakos cselekményeket képzeljenek el önmagukkal kapcsolatban, sot ezeket elo is idézzék. Nem volt szükségem Marino kioktatására.

- Folytassa - mondtam. - Mi történt ezután?

A második jelentést is Wesley asztalára tette, és olvasni kezdte a harmadikat. - Beryl ismét felhívta Reedet, az idopont ezúttal július hatodika, szombat délelött 11.15. Reed délután négykor ment ki a panaszoshoz, aki ellenségesen és izgatottan viselkedett...

- Nem csoda - vágtam közbe kurtán. - Öt rohadt órája várta már.

- Ez alkalommal... - Marino nem vett tudomást a közbeszólásomról, hanem szó szerint felolvasta a jelentést: -...Miss Madison kijelentette, hogy ugyanaz a személy délelött tizenegykor felhívta, és a következöket mondta: „Hiányzom még, Beryl? Már

nem kell sokat várnod. Tegnap este eljöttem érted. Nem voltál otthon. Csak nem szoktad a hajad? Remélem, nem." Miss Madison, akinek szöke a haja, ezen a ponton megpróbált a telefonáló lelkére beszélni. Könnyörgött, hogy hagyja békén, megkérdezte, hogy kicsoda, és miért teszi ezt vele. Elmondása szerint a férfi nem válaszolt, hanem letette a kagylót. A panaszos megerősítette, hogy elozo este, amikor a telefonáló állítása szerint arra járt, valóban nem tartózkodott otthon. Amikor Reed biztos megkérdezte, hogy hol járt, a panaszos kitérő feleletet adott, és csak annyit mondott, hogy nem volt a városban.

- És Reed biztos úr ezúttal mivel próbált segíteni a bajba jutott hölgyön? - kérdeztem.

Marino kifürkészhetetlen tekintettel meredt rám.

- Azt tanácsolta, hogy vegyen egy kutyát, mire a hölgy kijelentette, hogy allergiás a kutyaszorre.

Wesley kinyitott egy dossziét. - Kay, most visszamenőleg, egy iszonyatos buncselekmény fényében nézi az eseményeket. De Reed egészen más szemszögből látta. Próbálja meg az o szempontjából nézni. Adott egy fiatal no, aki egyedül él. Hisztérikusan viselkedik. Reed mindent megtesz, amit lehet, még a csipogója számát is megadja neki. Rögtön kimegy, ha hívja, eloször legalábbis. De amikor célzott kérdéseket tesz fel, a no köntörfalazni kezd. Bizonyítéka nincs. Bármelyik más rendor is szkeptikusan állt volna hozzá.

- Majd megmondom, hogy én Reed helyében mit gondoltam volna - vette át a szót Marino. - Az a gyanúm támadt volna, hogy a hölgy magányos, felhajtásra vágyik, azt akarja, hogy valaki egy kicsit tördjön vele. Vagy valami pasi dobta, és most azon serénykedik, hogy visszafizessen neki.

- Helyes - szaladt ki a számon dühömben, mielőtt vissza tudtam volna fogni magam. - És ha a férje vagy a barátja fenyegette volna azzal, hogy megöli, maga akkor is így gondolkodna. És Beryl megint csak gyilkosság áldozata lenne.

- Esetleg - vetette oda ingerülten Marino. - De ha a férje lett volna, már ha férjné lett volna, legalább lenne egy kibaszott gyanúsítottam, szerezhetnék egy rohadt felhatalmazást, és a bíró a pasi pofájába csapna egy korlátozó végzést.

- A korlátozó végzés annyit sem ér, mint a papír, amire írják - vágtam vissza. Haragom egyre jobban lebirta szokott önuralmammat. Évente vagy fél tucat kegyetlenül meggyilkolt no boncolását végzem el, akiknek férje vagy barátja korlátozó végzést kapott.

Hosszúra nyúlt csend után Wesleyhez fordultam:

- Reed egyszer sem vetette fel, hogy lehallgatókészüléket szerel a telefonjára?

- Nem sok értelme lett volna - felelte. - Lehallgatókészüléket felszerelni vagy a lehallgatást megszervezni nagyon bonyolult. A telefonszökeosság hosszú listát kér a hívásokról, megdönthetetlen bizonyítékot, hogy valóban zaklatás esete forog fenn.

- Berylnek nem volt megdönthetetlen bizonyítéka? Wesley lassan csóválta a fejét. - Több hívás kellett volna hozzá, mint ahányat o kapott, Kay. Jóval több. Tudnunk kellett volna, mikor, milyen rendszer szerint történnek a hívások. Bizonyítékokkal alaposan alátámasztott nyilvántartásra lett volna szükség. Anélkül búcsút mondhatunk a lehallgatásnak.

- Beryl minden jel szerint havi egy-két hívást kapott - mondta Marino. - És nem vezetett róluk feljegyzést, ahogy Reed kérte. Vagy ha vezetett, akkor nem találtuk meg. Úgy látszik, még csak magnóra sem vette oket.

- Jézusom - mormoltam. - Valaki életveszélyesen megfenyegeti az embert, és egy rohadt kongresszusi határozat kell ahhoz, hogy valaki komolyan is vegye.

Wesley nem válaszolt.

Marino zsémbesen felhorkantott. - Pontosan úgy megy, mint a maga intézetében, doktornó. Megelozo gyögmód - ki hallott olyanról? Nem csinálunk mást, mint feltakarítjuk a mocskot. Az ujjunkat sem mozdíthatjuk, csak ha már megtörtént a baj, ha megdönthetetlen bizonyíték áll rendelkezésünkre. Például egy holttest.

- Beryl viselkedése elég bizonyíték kellett volna, hogy legyen - erosködtem. - Nézzék át ezeket a jelentéseket. Beryl mindent megcsinált, amit a biztos úr javasolt. Azt mondta, szereltesen fel riasztót, és Beryl felszereltette. Ajánlotta, hogy álljon be a garázsba, és Beryl be is állt, jöllehet a garázst irodává akarta átalakítani. Megkérdezte, vegyen-e pisztolyt, aztán elment és vett egyet. És mindig közvetlen azután hívta fel Reedet, hogy a gyilkos jelentkezett és megfenyegette. Más szóval, nem várt, nem órákkal, napokkal később hívta a rendorséget.

Wesley kitergette az asztalon Beryl Key Westből írt leveleinek másolatait, a helyszínrájkokat és a helyszíni jelentést a kertrol, a ház belsejéről és végül a hálósobában a testrol készült polaroid felvételeket. Szótlanul, elmélyülten nézegette, arcvonásai kemények voltak. Egyértelműen értésünkre adta, hogy ideje továbblépni, már eleget vitatkoztunk és nyavalyogtunk. Nem az számít, hogy mit tett vagy nem tett a rendorség. Egyedül az fontos, hogy megtaláljuk a gyilkost.

- Az eljárásmódban megnyilvánuló következetlenség nyugtalanít - kezdte Wesley. - A kapott fenyegetések egybevágóan a pszichopata mentalitással. Olyasvalakiról van szó, aki hónapokon át követi és fenyegeti Berylt, valakiról, aki csak messziről látja. Kétségtelen az okoz számára örömet, ha fantáziálhat róla, vagyis a megelozo szakasz. Elhúzza, amíg lehet. Elofordulhat, hogy azért csap le rá, mert felbosszantotta az elutazásával. Talán attól tartott, hogy végleg elköltözik, és abban a pillanatban végzett vele, amint betette a városba a lábát.

- Alaposan csíphette a csorét, az biztos - szúrta közbe Marino.

Wesley a fényképeket nézegetve folytatta: - Hatalmas dühöt látok, és éppen ez az, ami nem illik a képbe. A düh személyesen az áldozat ellen irányul. Kifejezetten az arc összeszabdálására gondolok. - Mutatóujjával megkocogtatta a képet. - Az arc maga az ember. Egy szadista kéjgyilkos nem bántja áldozata arcát. Az áldozat személytelen, jelkép. Bizonyos értelemben nincs is arca, mert a gyilkos szemében o egy senki. Egyes testtájakat persze megcsonkíthat, ha a csonkítás a specialitása, például a melleket vagy nemi szerveket... - Elhallgatott, tekintetében megrökönyödés költözött. - Beryl meggyilkolásában vannak személyes elemek. Az, hogy összevágta az arcát, túlzásba vitte a gyilkolást, inkább arra mutat,

hogy olyasvalaki volt, akit Beryl ismert, sőt esetleg jól ismert. Valaki, aki eszelosen, titkon megszállottja volt a lánynak. Ehhez viszont nem passzol, hogy messzirol figyelte, követte... Az ilyen viselkedés jobban illik egy, az áldozat által nem ismert gyilkosra.

Marino megint Wesley sorshúzáson nyert háromszázötvenhetesével játszott. Szórakozottan megpörgette a tárat. -Kíváncsiak a véleményemre? Szerintem a mandrónak Isten-komplexusa van. Tudják: amíg valaki betartja a szabályait, addig nem nyiffantja ki. Beryl elutazott, és ELADÓ táblát tett ki, s ezzel megsértette a szabályokat. Vége a mulatságnak. Megbűntettek, ha megszeged a szabályt.

- Hogy profillozza? - kérdeztem Wesleyt.

- Fehér férfi, húszas évei közepétől harmincas évei közepéig. Eszes, de csonka családból való, ahol hiányzott az apafigura. Esetleg gyermekkorában rosszul bántak vele, akár fizikailag, akár pszichikailag, akár mindketto. Magányos farkas. Ami persze nem jelenti egyben azt is, hogy magányosan él. Még nos is lehet, mert a nyilvánosság felé fenntart egy látszatot. Kettos életet él. Van egy éneje, amit a világ ismer, és van egy sötétebb éneje. Rögeszmés-kényszeres és kukkoló.

- Hó, azám! - dörmögte gúnyosan Marino. - Pont ráillik a pasik felére, akikkel összezárt a sors.

Wesley vállat vont. - Lehet, hogy vaktában lövöldözöm, Pete. Még nem gondoltam apróra végig. Lehet valami csóró alak, aki még mindig otthon él a mamájával, priusza van, nem is egyszer megjárta a pszichiátriai intézetet vagy a börtönt. Az ördögbe is, még egy nagy értékpapír-forgalmazó cégnél is dolgozhat a belvárosban, és se priusza, se pszichiátriai kórtörténete. Úgy tunik, hogy rendszerint késő este hívta Berylt. Az egyetlen általunk ismert nappali hívása szombatra esett. Beryl otthon dolgozott, szinte mindig odahaza tartózkodott. A pasi akkor hívta, amikor neki megfelelt, szemben azzal az eshetőséggel, hogy olyankor hívja, amikor inkább otthon találja. Hajlok arra, hogy kötött munkaidőben, kilenctől ötig dolgozik, és hétvégén szabad.

- Hacsak nem a munkahelyéről telefonált - vetette fel Marino.

- Ez a lehetőség mindig fennáll - ismerte el Wesley.

- És mi a helyzet a korával? - kérdeztem. - Nem gondolja, hogy idosebb annál, amit mondott?

- Nem tartom valószínűnek - mondta Wesley. - De minden előfordulhat.

Mostanra már kihult kávémat szűrcsöltem, és végre elszántam magam, hogy elmondjam nekik, amit Mark közölt Beryl szerződészegéséről, és Cary Harperhez fuzodo talányos kapcsolatáról. Amikor befejeztem, Wesley és Marino kíváncsian meredtek rám. Eloszor kicsit furán hangzott ennek a chicagói ügyvédnek a késő éjszakai rögtönzött látogatása. Másodsor, az elmondottakkal más irányba tereltem a

gondolataikat. Bizonyára sem Marinónak, sem Wesleynek, sem a múlt este előtt akár nekem nem jutott eszünkbe, hogy Beryl meggyilkolásának más indítéka is lehet. A szexuális gyilkosságok közös indítéka az, hogy nincs indíték. Az elkövető azért csinálja, mert élvezi a dolgot, és mert lehetőség kínálkozik a gyilkolásra.

- Egy haverom Williamsburgben zsarú - jegyezte meg Marino. - Azt meséli, hogy Harper igazi fura fazon, remete. Egy öreg Rollsszal furikázik, szót sem szól senkihez. A folyónál egy nagy udvarházban lakik, senki sem látogatja, semmi. A tetejébe még öreg is, doktornó.

- Annyira azért nem - ellenkeztem. - Ötvenes évei közepén jár. De az igaz, hogy visszavonult a világtól. Azt hiszem, a novérével él.

- Nem valami ígéretes nyom, de azért próbáld meg, mire mész vele, Pete - ajánlotta feszülten Wesley. - Ha más nem is sül ki belőle, Harpernek talán van valami ötlete, ki ez az „M”, akinek Beryl írogatott. Olyan lehet, akit jól ismert -egy barát, vagy kedves. Valaki a nagyvilágban csak tudja, ki az. Ha erre fényt derítünk, máris előrébb vagyunk.

Marino nem lelkesedett az ötletért. - Annyit tudok, amennyit hallottam. Harper nem fog szóba állni velem, nekem meg nincs alapos indokom, amivel erre kényszerít-hetem. Aztán meg azt sem tartom valószínűnek, hogy o az a hapsi, aki kinyírta Berylt, még ha netán van is indítéka. Szerintem, ha o lett volna, szépen elteszi láb alól és anyyi. Minek húzta volna kilenc, tíz hónapig? És Beryl felismerte volna a hangját, ha o hívja.

- Fel is bérelhetett valakit - morfondírozott Wesley.

- Úgy van. Mi meg egy hét múlva találtunk volna rá Berylre egy szép kerek lyukkal a tarkóján - vágta rá Marino. - A bérgyilkosok többsége nem cserkészi be az áldozatát, nem hívogatja, nem használ kést, és nem eroszakolja meg.

- A többség tényleg nem - értett egyet Wesley. - De abban sem lehetünk biztosak, hogy nemi eroszak történt. Nem volt magfolyadék. - Megerosítést várva rám nézett, én pedig bólintottam. - Lehet, hogy a pasinak valami rendellenessége van.

Lehet, hogy a gyilkosságot megrendezték, a testet megtévesztő helyzetbe tették, hogy nemi eroszaknak tunjön, amikor pedig errol szó sem volt. Minden attól függ, hogy kit béreltek fel - már ha egyáltalán felbéreltek valakit -, és mi volt a terv. Ha, mondjuk, Berylt valaki lelövi, mialatt épp jogi vitája van Harperrel, a zsaruk egyből Harpert tartják elso számú gyanúsítottnak. Ha viszont a gyilkosság egy szexuális szadista művének látszik, a kutya sem gondol Harperre.

Marino a könyvszekrényt bámulta, húsos képe kivörösödött. Végül lassan rám emelte nyugtalan tekintetét, és megkérdezte: - Mit tud még errol a könyvről, amit Beryl írt?

- Csak amit elmondtam. Önéletrajzi, és esetleg veszélyes Harper hírnevére nézve.

- Ezen dolgozott odalent, Key Westben?

- Gondolom. De biztos nem vagyok benne.

Marinónak nyomta valami a bögyét. - Nos, nem szívesen említem, de semmi hasonlót nem találtunk Beryl házában. Ezen még Wesley is meglepődött - és a hálószobában lévő kézirat?

-Ja, az. - Marino a cigarettásdobozáért nyúlt. - Belepillantottam. Regény, egy csomó polgárháborús-romantikus szarsággal. Távrolról sem hangzik úgy, ahogy a doktornó leírta.

- Van rajta cím vagy talán dátum? - kérdeztem.

- Semmi. Egyébként úgy fest, mintha csak egy része lenne. Ilyen vastag -, Marino két-három centinyit mutatott az ujjával. - A margókon egy rakás megjegyzés, és mellette még tíz kézzel írt oldal.

- Nem árt még egyszer átnézni az összes papírját, számítógépes floppyjait - mondta Wesley. - Meg kell bizonyosodnunk, hogy ez az önéletrajzi kézirat nincs közöttük. Ki kell derítenünk, ki az irodalmi ügynöke vagy szerkesztője. Talán postán feladta valakinek a kéziratot, mielőtt elment Key Westbe. És azt is meg kell tudnunk, nem azzal jött-e vissza Richmondba. Mert ha igen, és most nyoma sincs, akkor - hogy mást ne mondjak - ez felettébb lényeges.

Wesley az órájára pillantott, aztán felállt és bocsánatképpen mondta: - Öt perc múlva találkozom van. - Kikísért minket az elocsarnokba.

Képtelen voltam megszabadulni Marinótól. Ragaszkodott hozzá, hogy a kocsimhoz kísérem.

- Tartsa nyitva a szemét. - Már megint a régi nóta, gondoltam. A szokott „városi eligazító” előadás, amit régebben is sokszor tartott. - Sok nonek ilyesmi meg sem fordul a fejében. Látom, ahogy vonulnak, és halvány gozük sincs arról, ki nézi vagy akár követi őket. Mire a kocsijához ér, legyen a kezében az a rohadt kulcs, és nézzen a kocsi alá, rendben? Meg lenne lepve, ha tudná, hány no nem gondol erre sem! Ha meg már a kocsi ülve észreveszi, hogy valaki követi, akkor mit csinál?

Oda sem figyeltem.

- A legközelebbi tüzoltóságra hajt, érti? És miért? Mert ott van mindig valaki, még szenteste hajnali kettőkor is. Az az első hely, ahová mennie kell.

Míg arra vártam, hogy át tudjak menni a kocsi között, a táskámból elvettem a kulcsaimat. Amikor felkaptam a fejem, és átnéztem az utca túloldalára, baljós fehér papírlapot láttam szolgálati kocsim ablaktörője alól kikandikál-ni. Nem dobtam volna be elég aprót? A fenébe is.

- Mindenütt ott vannak - folytatta Marino. - Kezden figyelni rájuk hazafelé menet, vagy amikor a bevásárlást intézi.

Gyilkos pillantást vettem rá, aztán átrohantam a túloldalra.

- Hé! - kiáltotta, amikor a kocsimhoz értünk. - Ne kapja fel a vizet, rendben? Tekintené inkább szerencsének, hogy úgy vigyázok magára, mint az orangyala.

A parkolóóra tizenöt perce lejárt. Kikaptam a büntetocédulát az ablaktörő alól, félbehajtottam, és Marino ingzsebébe gyömöszöltem.

- Amikor visszaröppen a parancsnokságra, angyalom, legyen szíves, intézze el ezt - kértem.

Dühösen nézett utánam, amikor elhajtottam.

3

Tíz háztömbbel arrébb beálltam egy másik parkolóóra helyre, és bedobtam az utolsó két negyeddollárosomat. A szolgálati kocsi muszerfalán jól látható ponton tartom a piros ORVOSSZAKÉRTŐ táblát. A közterület-felügyelők ennek ellenére sosem veszik a fáradságot, hogy megnézzék. Pár hónapja az egyiknek volt képe felírni, miközben a belvárosban egy gyilkossági helyszínen dolgoztam, ahova napközben a rendőrség hívott ki.

Felszaladtam a betonlépcsőn, benyomtam az üvegajtót, és bementem a közkönyvtár központi épületébe, ahol a fa-asztalokon halmokban álltak könyvek, és az emberek hangtalanul jöttek-mentek. A csendes légkör ugyanazt az áhítatot keltette bennem, mint gyermekkoromban. A terem közepe táján sikerült megtalálnom a mikrofilmtárat, és kezdtem végigböngészni a névmutatót, hogy kiválogassam a könyveket, amiket Beryl Madison különböző művészneveken írt. Kigyujtöttem a címeiket. A legfrissebbet, egy polgárháborús történelmi regényt, amit Edith Montague néven jelentetett meg, másfél éve adták ki. Talán semmi köze az egészhez, és Marknak van igaza, gondoltam. Az elmúlt tíz év alatt Berylnek hat regénye jelent meg. Egyetlenegyrol sem hallottam.

Ezután a folyóiratokat futottam át. Semmi. Beryl könyveket írt. Nyilván semmi mást nem publikált, és a képeslapok sem készítettek interjúkat vele. A napilapok több reménnyel kecsegtettek. A richmondi Times-ban megjelent néhány könyvszemle az elmúlt években, de ezeknek nem

sok hasznát vettem, mert a szerzőt művésznevének emlegették, a gyilkosa ellenben valódi nevének ismerték.

Tejszerű oldalak siklottak el a szemem előtt a képernyőn. „Maberly”, „Macon”, végül „Madison”. Egyetlen rövid hírt találtam Berylről, ami tavaly novemberben jelent meg a Times-ban:

REGÉNYÍRÓ ELOADÁST TART Beryl Stratton Madison íróno előadást tart az Amerikai Forradalom Leányai előtt a Main és Adams utcák sarkán álló Jefferson Szállodában. Miss Madison, Cary Harper Pulitzer-díjas író pártfogoltja leginkább az amerikai forradalom és polgárháború idején játszódó történelmi regényeiről híres. Előadásának címe: „A legenda mint a tény hordozójának gyakorlati értéke”.

Lejegyeztem az idevágó információt, aztán még elidőztem egy kicsit. Kikerestem a katalógusból Beryl néhány könyvét, amiket ki is kölcsönöztem. Az intézetben megpróbáltam utolérni magam a papírmunkában, de figyelmem folyton a telefon felé kalandozott. Nem tartozik rád, figyelmeztettem magam. Tisztában voltam vele, hogy jogköröm és a rendőrség jogköre között hol húzódik a határvonal.

A folyosó túloldalán nyílt a liftajtó, és a kilépo örök hangosan beszélgettek, mialatt a tolem pár ajtóra lévo portásfülkéhez sétáltak. Mindig hat-harminc körül érkeztek. Mrs. J. R. McTigue, aki az újság szerint a foglalásért felelos, amúgy sem fogja már felvenni a telefont. A kimásolt telefonszám bizonyára az AFL hivatalos irodájáé, ahol öt után már senki sem tartózkodik

bent.

A telefont második csengetésre vették fel.

Kis szünet után végre megkérdeztem: - Mrs. J. R. McTigue-gel beszélek?

- Igen. Mrs. McTigue vagyok.

Már nem visszakozhattam. Nem maradt más hátra, mint a lényegre térni. - Mrs. McTigue, itt dr. Scarpetta beszél...

- Dr. Kicsoda?

- Scarpetta - ismételt meg. - Az orvos szakérto, aki Beryl Madison halálával kapcsolatban a vizsgálatot végzi...

- Ó, istenkém! Igen, olvastam róla. Jaj, de borzasztó! Olyan bájos fiatal hölgy volt! Egyszeruen képtelen voltam elhinni, amikor hallottam...

- Ha jól tudom, beszélt az AFL novemberi ülésén - vágta közbe.

- Végtelenül boldogok voltunk, hogy elfogadta a meghívásunkat. Tudja, ritkán tett eleget hasonló felkéréseknek.

Hangja alapján Mrs. McTigue idos hölgy benyomását keltette, és elszoruló szívvel gondoltam arra, hogy mégis rosszul tettem, hogy felhívtam. De ekkor robbant a bomba.

- Végül is Beryl szívességet tett. Csakis azért ment bele. Néhai férjem Cary Harper, az író barátja volt. Bizonyosan hallott már róla. Valójában Joe szervezte meg. Tudta, milyen sokat jelentene nekem. Mindig is imádtam Beryl regényeit.

- Hol lakik, Mrs. McTigue?

- A Gardensben.

A Chamberlayne Gardens a belvárostól nem messze épült nyugdíjasotthon volt. Szakmai pályám egyik komor mérföldköve. Az évek során több esetem is volt onnan, valamint a város mindenmás öregek otthonából, vagy magánszanatóriumából.

- Hálás lennék, ha megengedné, hogy hazafelé menet benézzek önhöz - mondtam. - Lehetséges lenne?

- Azt hiszem. Nos, igen. Nagyon kellemes lenne. Ön doktor ki?

Tagoltan megismételtam a nevem.

- A 378-as lakás az enyém. Az elocsarnokból lifttel jöjjön fel a harmadik emeletre.

Mrs. McTigue-rol sokat elárult a hely, ahol lakott. A Chamberlayne Gardensben olyan idos emberek éltek, akiknek léte nem kizárólag a nyugdíjtól függött. Komoly letétet kellett a lakásokért fizetni, a havidíj tetemesebb volt, mint mások jelzálogkölcsön-törlesztése. De a Gardens, a hozzá hasonló intézményekkel együtt, aranykalitka volt. Mindegy, milyen kellemes, mégsem akart senki sem odakerülni.

A belváros nyugati szélén épült modern toronyház volt - szálloda és kórház nyomasztó keveréke. Beálltam a látogatóknak fenntartott parkolóba, és elindultam a kivilágított oszlopos elocsarnok felé, amely a fobejáratnak tunt. Az eloteret williamsburgi reprodukciók díszítették, az asztalokon nehéz ólomkristály vázákban muvirág csokrok álltak. A vörös padlószonyegre gépi perzsákat tettek, a mennyezetről bronzcsillár lógott. Az egyik kanapén öregember gubbasztott, kezét botja végén nyugtatta, tweedszerű angol sapkája alól üres tekintet meredt a világba. Agg hölgy araszolt át a szonyegen járókeretére támaszkodva. A recepcióban egy cserepes növény mögött fiatalember unatkozott, és füttyült rám, amikor a lifthez mentem. Hosszas várakozás után végre nyílt az ajtó, majd egy örökkévalóság után becsukódott - megszokott dolog olyan helyeken, ahol az emberek csigalassúsággal közlekednek. Mialatt egyedül felmentem a harmadikra, szórakozottan a lift faburkolatára kiragasztott hirdetményeket néztem: tanulmányutak a helybeli múzeumokba és ültetvényekre, bridszklub, kézműveskörök összejöveteleire emlékeztetők, határido a Zsidó Közösségi Központ által kért kötött holmik leadására. A kiírások többsége már rég lejárt. A temetonevu - mint Napsugár-lak, Fenyolugas vagy Chamberlayne Gardesn - nyugdíjasházaktól mindig eny-he émelygés fogott el. Nem tudtam, mihez kezdek, ha egyszer anyám már nem lesz képes egyedül lakni. Amikor utoljára hívtam, megemlítette, hogy csípőprotézist csináltat.

Mrs. McTigue lakása balra úgy középtájon helyezkedett el, és kopogtatásomra azonnal nyílt is az ajtó. Töpörödött asszony állt a küszöbön, gyér haja erosen bodorítva, színe fakósárga, akár a régi papirosoké. Arcára pirosítót kent, testét néhány számmal nagyobb vastag fehér kardigánba bugyolálta. Virágillatú kölnivíz és sült sajt szaga csapta meg az orrom.

- Kay Scarpetta vagyok - mutatkoztam be.

- Jaj, milyen kedves, hogy felkeresett - hálálkodott az öregasszony, és gyöngéden megveregette kézfogásra nyújtott kezem. - Kér egy teát vagy valami erosebbet? Minden van, amit csak kíván. Jómagam portóit iszom.

Mindezt aközben mondta, hogy bevezetett az apró nappaliba, és helyet kínált egy füles fotelban. Kikapcsolta a tévét, aztán meggyújtott egy másik lámpát. A nappali olyan nyomasztó volt, akár az Aida díszletképe. A kopott perzsaszonyeg minden centiméterén súlyos mahagónibútorok trónoltak: székek, kerek, rámás asztalok, egy díszasztal, könyvekkel telezsúfolt könyvszekrények, finom porcelánnal és kristálypoharakkal megrakott polcos sarokszekrények. A falakon egymáshoz közel felaggatott sötét tónusú festmények, csengohúzó és több rézfényező lógott.

Mrs. McTigue egy kis ezüsttálcával jött vissza, amin Waterford palackban portói volt, két hozzáilto talpas pohár, egy kis tányéron saját kezuleg süttött sajtos keksz. Bort töltött a poharainkba, elém tolta a kekszes tányért és a csipkés szélú vászonszalvétát, amely réginek és frissen vasaltnak látszott. A vendéglátás rituáléja hosszúra nyúlt. Mrs. McTigue végül letelepedett egy kanapé kiült végébe, ahol sejtésem szerint tévét nézve vagy olvasgatva a nap javát töltötte. Látszott, hogy örül a társaságomnak, még ha az indok távolról sem volt barátinak nevezhető. Átfutott a fejemen, vajon ki látogatja, ha látogatja egyáltalán valaki.

- Mint már említettem, Beryl Madison ügyén dolgozó orvosszakérto vagyok - kezdtem hozzá. - E pillanatban a nyomozással

foglalkozók igen keveset tudnak Berylrol vagy azokról, akik esetleg ismerték.

Mrs. McTigue kifejezéstelen arccal szűrcsölte a portóiját. A rendország és az ügyvédek körében annyira megszoktam, hogy rögtön a tárgyra térek, hogy már elfelejtettem, az emberek többségének egy kis csevegésre van elobb szüksége. A keksz kicsit zsíros volt, de igazán nagyon finom. Ezt meg is mondtam neki.

- Kedves, hogy ezt mondja - mosolyodott el. - Kérem, vegyen még. Van belole boven.

- Mrs. McTigue - rugaszkodtam neki még egyszer -, ismerte Beryl Madisont azelott, hogy múlt osszel meghívta, beszéljen a társaságuk elott?

- Ó, hogyne - felelte. - Közvetve legalábbis, hiszen évek óta nagy csodálója voltam. Úgy értem, a könyveinek. Kedvencem a történelmi regény.

- Honnan tudta, hogy o írta oket? - kérdeztem -, muvészneveken adta ki a muveit. A valódi nevét sem a borítón, sem a szerzoi ismertetoben nem említik. - A könyvtárból kijövet belekukkantottam Beryl pár könyvébe.

- Milyen igaza van! Azt hiszem, egyike voltam azoknak, akik tudták, ki is o valójában... tudja, Joe miatt.

- A férje miatt?

- Barátok voltak Mr. Harperrel - magyarázta. - Nos, legalábbis amennyire Mr. Harpernek bárki is a barátja lehet. Joe vállalkozása révén kerültek kapcsolatba. Így kezdődött az egész.

- Mivel foglalkozott a férje? - kérdeztem, és magamban leszögeztem, hogy háziasszonyom sokkal tisztább feju, mint eleinte gondoltam.

- Építéssel. Amikor Mr. Harper megvette Cutler Gro-ve-ot, a házra nagyon ráfért a felújítás. Joe csaknem két évig felügyelte az ott folyó munkát.

Azonnal rá kellett volna jönnöm. A McTigue Építési Vállalat és a McTigue Fatelep voltak Richmond legnagyobb építési vállalkozásai, amelyeknek számos leányvállalata volt nemzetközösség-szerte.

- Jó tizenöt éve már ennek - folytatta Mrs. McTigue. - Joe akkor ismerkedett meg Beryllel, amikor a házon dolgozott. Beryl többször is elkísérte Mr. Harpert az építkezésre, és hamarosan be is költözött a házba. Nagyon fiatal volt akkoriban. -

Hallgatott egy sort. - Emlékszem, hogy akkortájt Joe mesélte nekem, hogy Mr. Harper örökbe fogadott egy gyönyöru fiatal lányt, aki tehetségesen ír. Azt hiszem, Beryl árvaságra jutott. Vagy valami hasonló szomorú dolog történt vele. De errol persze mélyen hallgattak. - Óvatosan letette a poharát, aztán lassan odament a szekreterhez. Kihúzott egy fiókot, és elovett egy szabványméretu, krémszínu borítékot.

- Tessék - mondta, és remego kézzel átnyújtotta. - Ez az egyetlen képem róluk.

A borítékban egy összehajtogatott, vastag üres rongypapírlap volt, s közé csúsztatva egy régi, kissé túlexponált fekete-fehér fénykép. Két impozáns külseju, sportosan öltözött és leburnult férfi vett közre egy törékeny, csinos, szoke tizenéves lányt. Közél álltak egymáshoz, és összehúzott szemmel néztek a ragyogó napba.

- Ez Joe - mutatott Mrs. McTigue a lány balján álló férfira. Biztosra vettem, hogy a lány a fiatal Beryl Madison. Joe McTigue izmos karján könyékig felturte khakiinge ujját, szemére árnyékot vetett International Harvester-sap-kájának karimája. Beryl jobbján egy nagydarab, osz hajú férfi állt, aki Mrs. McTigue elmondása szerint Cary Harper volt.

- A kép a folyónál készült - magyarázta. - Akkoriban, amikor Joe még a házon dolgozott. Mr. Harpernek már addigra megoszült a haja. Bizonyára hallotta a történetét. Állítólag azalatt oszült meg, amíg a Kicsorbult sarkot írta, még a harmincas éveit elején.

- Ezt Cutler Grove-ban vették fel?

- Igen, ott - felelte.

Beryl arca nem hagyott nyugodni. Fiatalságához képest bölcsnek és mindentudónak láttam, olyan gyermekek só-várgó vágyakozása és szomorúsága látszott rajta, akikkel rosszul bántak, s akiket elhagytak.

- Beryl még gyerek volt - jegyezte meg Mrs. McTigue.

- Úgy tizenhat, tizenhét lehetett, nem?

- Nos, úgy valahogy. Körülbelül annyi idos volt - mondta az öregasszony és nézte, ahogy ismét a papírlap közé csúsztatom a fényképet, s mindkettot visszateszem a borítékba. - Joe halála után találtam ezt a fényképet. Gondolom, egyik munkása vette le oket.

Eltette a fényképet a fiókba, és amikor visszaült a helyére, hozzáfuzte: - Azt hiszem, Joe részben azért jött ki olyan jól Mr. Harperrel, mert sosem ütötte az orrát mások dolgába. Sok minden volt, amit szerintem velem sem osztott meg -, halványan elmosolyodott, és pillantása a falra ré-vedt.

- Mr. Harper biztosan említette a férjének Beryl regényeit, amikor megjelentek - jegyezte meg.

Tekintete ismét rám siklott, és meglepettnek látszott. -Tudja, abban sem vagyok biztos, hogy Joe valaha is említette, honnan tudott errol, Scarpetta doktoro - milyen szép név! Spanyol?

- Nem, olasz.

- Ó! Ön bizonyára nagyszeruen foz.

- Valóban élvezem a fozést - kortyoltam bele a portóimba. - Ezek szerint Mr. Harper kétségtelen említést tett a férjének Beryl könyveiről.

- Ó, istenkém - ráncolta a homlokát. - Furcsa, hogy ezt szóba hozta. Ezen eddig sosem törtem a fejem. De Mr. Harper valamikor kellett hogy említse. Igen, igen, csakis így történhetett, máskülönben nem tudom, Joe hol másutt hallhatta. De amikor megjelent A becsület zászlaja, karácsonyra kaptam Joe-tól egy példányt.

Ismét felkelt. Több könyvespolcot is végignézett, aztán levett egy vaskos kötetet, és odahozta nekem.

- Dedikált - jelentette ki büszkén.

Kinyitottam, és megnéztem a lendületes „Emily Stratton” aláírást, amelyet tíz évvel ezelott, decemberben kanyarítottak oda.

- Az első regénye - mondtam.

- Vélhetően egyike azon keveseknek, amiket aláírásával látott el - ragyogott fel Mrs. McTigue arca. - Joe feltehetően Mr. Harper segítségével jutott hozzá. Másképp persze nem is tehetett volna szert rá.

- Van még más dedikált példánya is?

- Tole csak ez az egy. Természetesen minden könyvét megvettem, mindegyiket el is olvastam, többségüket kétszer-háromszor is. - Látszott, hogy a megfelelő szót keresi, szeme kitágult. - Úgy történt, ahogy az újságok írták?

- Igen. - Nem mondtam el a teljes igazságot. Beryl halála brutálisabb volt bárminél, amiről a sajtó valaha is beszámolt. Újabb sajtós kekszért nyúlt, és egy másodpercig a könnyeivel küszködött.

- Szeretném, ha mesélne valamit múlt novemberrel -kértem. - Csaknem egy éve volt, amikor az önök társasága előtt beszélt, Mrs. McTigue. Ugye az Amerikai Forradalom Leányai számára tartott előadást?

- Évi szerzői ebédünket tartottuk. Ez az év legjelesebb eseménye, amikor különleges előadót, rendszerint egy ismert személyiséget kérünk fel. Épp rám került a sor, hogy a bizottság elnöke legyek, gondoskodjam az előkészületek-ről, előadót keressék. Én persze már első perctől fogva tudtam, hogy Beryl-t szeretném, de azonnal akadályokba ütköztem. Fogalmam sem volt, hogyan kutassam fel. Titkos volt a telefonszáma, és azt sem tudtam, merre lakik. Életem legnagyobb meglepetése volt, hogy épp itt, Richmondban él! Végül Joe-t kértem meg, hogy segítsen. - Tétovázott, kissé feszélyezetten elnevette magát. - Tudja, azt hiszem, be akartam bizonyítani, hogy egyedül is végére járok az ügynek. És Joe-nak sosem volt egy szabad perce sem. Nos, Joe egyik este felhívta Mr. Harpert, és másnap reggel megszólalt a telefon. Sosem felejttem el, mennyire elképedtem! Egyszerűen elakadt a szavam, amikor bemutatkozott.

A telefonja. Meg sem fordult a fejemben, hogy Berylnek titkos lehetett a száma. Ez a részlet nem szerepelt Reed biztos jelentéseiben. Vajon Marino tudta-e?

- Elfogadta a meghívást, mégpedig nagy örömmel, aztán feltette a szokásos kérdéseket - folytatta Mrs. McTigue. - Hogy hány embert várunk. Azt feleltem, hogy körülbelül két-háromszázat. Aztán az időt, hogy mennyit kell beszélni, ilyesmit. Nagyon nyájas és elbuvó volt. De nem az a beszédes fajta. Ez pedig szokatlan volt. Könyveket sem akart magával hozni. Tudja, a szerzők könyveket is szeretnek magukkal hozni. Az előadás után árusítják vagy dedikálják. Beryl azt mondta, hogy ő nem szokott ilyet csinálni, és a honoráriumot is visszautasította. Mondhatom, ez aztán rendkívüli volt! Nagyon édes, szerény természetnek tartottam.

- Csak nők voltak a társaságukban? - kérdeztem. Megpróbált emlékezetében kutatni. - Ha jól tudom, néhány tagunk a férjét is magával hozta, de a résztvevők többsége no volt. Szinte mindig így szokott lenni.

Nem számítottam másra. Kevésbé valószínű, hogy azon a novemberi napon Beryl gyilkosa is rajongói között volt.

- Gyakran fogadott el az önökéhez hasonló meghívásokat? - puhatolództam.

- Ó, dehogyl! - sietett tiltakozni Mrs. McTigue. - Biztosan tudom, hogy nem, legalábbis nem erre felé. Hallottam volna, ha így van, és az elsők között kértem volna fel. Nagyon magának való fiatal nő benyomását tette rám, aki az alkotás örömeért írt, és nem igazán vágyott elismerésre. Megmagyarázza azt is, miért használt írói álnéveket. Azok az írók, akik hozzá hasonlóan leplezik kilétüket, ritkán merészkednek a nyilvánosság elé. Biztos, hogy velem sem tett volna kivételt, ha Joe nem olyan jó ismerőse Mr. Harpernek.

- Úgy hangzik, mintha bármit megtett volna Mr. Harper kedvéért - jegyeztem meg.

- Nos, így is van. Gondolom, így áll a dolog.

- Ismeri ot személyesen is?

- Igen.

- Milyennek találta?

- Úgy vélem, nagyon félnék ember lehet - felelte.

- Máskor az volt a benyomásom, hogy boldogtalan is, és egy kicsit talán különbnek tartja magát másoknál. Mondhatom, igencsak lenyugózó jelenség volt. - Tekintete megint a semmibe révedt, és a fény is kihunyott benne. -A férjem rendkívül ragaszkodott hozzá.

- Mikor találkozott utoljára Mr. Harperrel? - kérdeztem.

- Joe tavaly tavasszal halt meg.

- És a férje halála óta nem is látta Mr. Harpert?

Csak a fejét rázta, és visszahúzódott magányos keserűségébe, amelyről én semmit sem tudtam. Feltámadt bennem a kíváncsiság, hogy mi történhetett Cary Harper és Mr. McTigue között. Félresikerült üzleti megállapodás? Mr. McTigue-re gyakorolt befolyás, amitől Mr. McTigue végül rosszabb emberré vált, mint amilyenek a felesége szerette?

Talán mindközönségesen csak arról volt szó, hogy Harper önző volt és pokróc modorú.

- Ha jól tudom, van egy nové. Cary Harper vele él? - kérdeztem.

Mrs. McTigue egészen elképesztett: száját szorosan összezárta, szemét előntötték a könnyek.

Letettem a poharam a mellettem lévő asztalkára, és a táskámért nyúltam.

Az ajtóig kísért.

Még utoljára óvatosan próbálkoztam: - Beryl írt valaha önnek vagy talán a férjének?

Megrázta a fejét.

- Ismeri esetleg valamelyik barátját? Vagy a férje nem említett valakit?

Megint csak a fejét rázta.

- Tud valakirol, akit netán csak „M”-ként emlegetett, „M” kezdobetűvel nevezett meg?

Mrs. McTigue szomorúan nézett ki az üres folyosóra, keze az ajtókilincsen. Amikor rám emelte a tekintetét, szeme könnyes volt és elrövedo. - Két regényében is van egy „P” meg egy „A”. Északi kéme, azt hiszem. Ó, istenem, elfelejtettem lezárni a sütöt. - Szaporán pislogott, mintha napfénybe nézne. - Remélem, meglátogat máskor is?

- Nagyon szívesen. - Kedvesen megszorítottam a karját, köszönetet mondtam és távoztam.

Amint hazaértem, rögtön anyámat hívtam, és megkönnyebbülten hallottam szokásos leckézetését és figyelmeztetéseit. Öröm volt hallani a maga gyakorlatias módján szereto hangot.

- Egész héten huszonhat fok körül volt, és most láttam a híradóban, hogy Richmondban tizenhárom fokra hul le. Mindjárt fagy. Még nem havazott?

- Nem, anyám. Nem havazott. Hogy van a csípöd?

- A körülményekhez képest turhetően. Takarót horgolok, amivel melegítheted a lábad, amikor bent vagy az Intézetben. Lucy kérdezősködött felőled.

Hetek óta nem beszéltem az unokahúggal.

- Valami természettudományos témán dolgozik most az iskolában - folytatta anyám. - Ha hiszed, ha nem, egy beszélő robotot szerkeszt! Valamilyik este át is hozta, és szegény Szinbádot az ágy alá kergette vele...

Szinbád egy bunös, rosszlelu, aljas, utálatos macska volt. Szürke-fekete csíkos kóbor jószág, és egy délelott, mialatt anyám bevásárolt Miami Beachen, állhatatosan a nyomába szegodött. Valahányszor anyámnál jártam, Szinbád vendégszeretete addig terjedt, hogy keselyuként gubbasztott a hutoszekrény tetején, és hipnotikus tekintettel meredt rám.

- Nem fogod kitalálni, kivel találkoztam a minap - vágtam bele megjátszott fesztelenséggel. Leküzdhetetlen volt a vágy, hogy valakinek elmondjam. Anyám ismerte a múltam, legalábbis nagy vonatlakban. - Emlékszel Mark Jamesre?

Csend.

- Washingtonban járt, és benézett.

- Hát persze hogy emlékszem.

- Egy ügyet vitattunk meg. Biztosan tudod, hogy ügyvéd. Izé... Chicagóban. - Sebesen visszakoztam. - Hivatalos ügyben járt D.C.-ben. - Minél többet mondtam, rosszalló hallgatása annál fojtogatóbban vett körül.

- Hogy mire emlékszem? Arra, hogy csaknem megölt, Katieé.

Valahányszor" anyám „Katie”-nek hívott, megint tízévesnek éreztem magam.

4

Az Intézetben belül elhelyezett igazságügyi laborok elonye, hogy nem kell kivárnóm, míg megjön a gépelt jelentés. A tudósok hozzám hasonlóan már sokat tudnak, mielőtt bármit is papírra vetnének. Épp egy hete adtam le Beryl Madison nyomelemmintáit. Feltehetően jó pár hétbe beletelik, míg a jelentés az asztalomra kerül, de Joni Hammnak már biztosan van valami véleménye és magánértelmezése. Miután végeztem a délelotti esetekkel, és amúgy is spekulatív hangulatban voltam, felajzottan, kávéval a kezemben felmentem a harmadik emeletre.

Joni „irodája” alig volt több egy benyílónál, ami a folyosó végén a nyomelem- és drogelemző laborok közé ékelodott. Amikor beléptem, egy sztereoszópikus mikroszkópba bámult. A könyökénél hevero spirális jegyzetömb teli volt csinosan körmölt feljegyzésekkel.

- Rosszkor jöttem? - kérdeztem.

- Máskor sem lenne alkalmasabb - nézett körül meg-kínzottan.

Odahúztam egy széket.

Joni törékeny fiatalasszony volt, haja rövid és fekete, szeme sötét, tágra nyitott. A Ph.D.-jére készült, esti tagozatra járt, két kisgyereke volt, s ezért mindig fáradtnak és kicsit hajszoltnak látszott. Bár való igaz, hogy ugyanezt a laborban dolgozók többségéről is el lehetett mondani, mint ahogy rám is gyakran mondták.

- Beryl Madison érdekelne - mondtam. - Mit talált?

- Az az érzésem, többet, mint amire számított. - Visszahajtott pár oldalt a noteszban. - Beryl Madison nyomeleme valóságos lidércnyomás volt.

Nem lepott meg. Tenger sok mintával teli borítékot és bizonyítékos tégelyt adtam le. Beryl teste annyira úszott a vérben, hogy minden rátapadt, mint a légypapírra. Az elemi szálakat kivált nagyon nehéz megvizsgálni, mert meg kell oket tisztítani, mielőtt Joni a mikroszkóp alá teszi. Ehhez minden egyes elemi szálát szappanos oldatot tartalmazó edénybe kell tenni, majd ezt ultrahangos fürdőbe meríteni. Miután a vért és port finoman kirázzák a szálból, az oldatot steril szuopapíron szurik át, és minden szálát tárgylemezre helyeznek.

Joni átfutotta a feljegyzéseit. - Ha nem tudnám, hogy az ellenkezoje igaz, arra gyanakodnék, hogy Berylt másutt, nem a házában gyilkolták meg.

- Kizárt - ingattam a fejem. - Az emeleten ölték meg, nem sokkal azelott, hogy a rendörök rátaláltak.

- Ezzel tisztában vagyok. Kezdjük a házából való szálakkal. Hármát sikerült levenni a térdén és tenyerén lévo véres területekrol. Mindegyik gyapjúszál. Ketto sötétvörös, egy arany.

- Származhat a fenti elotérben levo keleti imaszonyegrol? - jutottak eszembe a helyszíni fotók.

- Igen. Nagyon is megegyeznek a rendörök által behozott mintákkal. Ha Beryl Madison négykézláb állt a szonyegen, ez megmagyarázza a szálakat, amiket begyűjtött, és az elhelyezkedésüket is. Ez a könnyebbik fele.
- Joni egy diákat tartalmazó merev kartondoszié halmot nézett át, amíg meg nem találta, amit keresett. Szétcsapta a füleket, figyelmesen átvizslatott egy sor bekeretezett diát, mialatt tovább beszélt. - Ezeken a szálakon kívül egy csomó fehér pamutszál is volt. Sok hasznuk nincs, bárhonnan származhattak, és valószínűleg a fehér lepedorol kerültek rá, amibe a testét csavarták. Megvizsgáltam még tíz másik szálát, amit a hajában, a nyak véres részein és a mellén, valamint a köröm alól vett mintákban találtak. Szintetikus szálak. - Felneézett rám. - És nem egyeznek semmivel, amit a rendőség beküldött.
- Nem egyeznek a ruhájával vagy az ágyneművel? - erosküdtem.
- Joni a fejét rázta. - Távolról sem. A helyszíntől idegen szálak, és mivel a vérbe tapadtak vagy a köröm alá kerültek, nagy a valószínűsége, hogy a támadóról kerültek rá.
- Ezt váratlan szerencsének tartottam. Amikor Fielding, az igazságügyi orvosszakérto helyettes Beryl meggyilkolásának éjszakáján végre elért, utasítottam, hogy várjon meg a halottasházban. Nem sokkal éjjel egy előtt értem oda, és jó pár órán át centiről centire átvizsgáltuk Beryl testét a lézer alatt. Összegyűjtöttünk minden felcsillanó elemi részecskét és szálát. Akkor abból indultam ki, hogy annak nagy része, amit találtunk, Beryl házából és ruhájáról származó hasznavehetetlen szemét. Egészen elképesztett, hogy tíz olyan szál akadt, ami a támadóról került át az áldozatra. Az esetek többségében már az is nagy szerencsének számít, ha egy ismeretlen szál akad, három-négy száltól meg egyenesen repesek. Gyakorta megesik, hogy semmit sem találok. Az elemi szálakat nagyon nehéz észrevenni, még nagyítóval is, és a test legcsekélyebb mozgása vagy a legenyhébb légmozgás is elmozdítja őket, jóval azelőtt, hogy a testet átszállítanák a halottasházba.
- Miféle szintetikus szálak? - kérdeztem.
- Olefin, akril, nejlon, polietilén és dynel, a nagy részük mégis nejlon - felelte Joni. - A színük is változó: vörös, kék, zöld, arany és narancssárga. Mikroszkopikusan egymástól is eltérek.
- Egyik diát a másik után tette a sztereoszkóp tárgyasztalára, aztán belenézett az okulárba, közben pedig magyarázott: - Hosszirányban némelyik csíkos, mások nem. A szálak többsége különféle sűrűségben titán-dioxidot tartalmaz, ami azt jelenti, hogy vannak félig tompa fényűek, teljesen tompa fényűek és fényesek is. Az átmérőjük durvaságra mutat, ami szonyeg jellegű szálakra utal, de keresztmetszetükben a formák változók.
- Tíz különböző eredetű szál? - csodálkoztam.
- E pillanatban nagyon úgy fest - bólintott. - Határozottan rendellenesek. Ha ezek a szálak a támadóról kerültek át, akkor igen sokféle szál tapadt rá. A durvább szálak kétségkívül nem a ruhájából származnak, mivel szonyegre jellemzők. És nem is az áldozat házában lévő szonyegekből származó szálak. Az, hogy a támadón ennyi szál legyen, más okból is figyelemre méltó. Amerre megfordulunk, szálak tapadhatnak ránk, de nem maradnak rajtunk. Leülünk valahol, és ránk tapadnak szálak, később azonban leesnek, amikor máshová ülünk le. Vagy mozgás közben a levego távolítja el őket.
- A dolog egyre érthetlenebb lett. Joni a következő oldalra lapozott a jegyzetömbjében, és folytatta: - A felporszívó-zott mintákat is megnéztem sztereoszkóp alatt, Scarpetta doktornő. Különösen az a szemét igazi vegyes felvágott, amit Marino porszívózott fel az imaszonyegről. - Végigfutotta a felsorolást. - Cigarettahamu, rózsaszín cigaretta doboz zárjeléből származó papírdarabka, üvegyöngy, sörösüveggel és autók fényszórójával megegyező üvegcserep. Aztán persze a szokásos törmelék - bogarak, zöldségdarabkák, és egy gömbölyű fémgolyó. És egy csomó só.
- Úgy érte, asztali só?
- Az bizony.
- És mindez az imaszonyegen?
- Meg a padlón, ahol az áldozat este feküdt. És hasonló szemét volt a testen, a köröm alól vett mintában és az áldozat hajában.
- Beryl nem dohányzott. Cigarettahamu és dobozon lévő zárjel sehogy sem kerülhetett a házába. A só ételre utal, és érthetetlen, hogy kerülhetett só az emeletre vagy a hajába.
- Marino hat különböző helyről származó porszívómintát hozott, és ezeket mind szonyegekről és a padló olyan területeiről vette, ahol vér volt - mondta Joni. - Megnéztem a ház más részeiben, valamint olyan szonyegekről vett kontroll porszívómintákat, ahol nem volt vér vagy küzdelem jele, vagyis ahol a rendőség szerint a gyilkos nem járt. Ezek a minták jelentősen eltérnek az előző mintáktól. Az előbb felsorolt szeméteket csak azokon a helyeken találták, ahol elképzelésük szerint a gyilkos megfordult, ami arra mutat, hogy mindezek az anyagok a gyilkosról kerültek a helyszínre vagy az áldozatra. A ruháján, cipőjén, haján tapadhattak meg. Ahol csak járt, amihez csak hozzáért, az rátapadt.
- Igazi rófi lehet - jegyeztem meg.
- Szabad szemmel ezek a szálak jóformán láthatatlanok - emlékeztetett a humorérzékkel meg nem áldott Joni. - Nyilván nem sejtji, hogy ennyi nyomeletem hurcol magával.
- Joni kéziratos jegyzeteit tanulmányoztam. Pályám során csak két olyan esettel találkoztam, ahol ilyen boséges szemét gyűlt össze. Az egyik, amikor a holttestet egy feltöltött területre vagy más szemetes helyre hajították, így például az út szélére vagy egy murvás parkolóban dobták ki, a másik, amikor piszkos csomagtartóban vagy az autó koszos alján szállították egyik helyről a másikra. Beryl esetére egyik sem állt.
- Vegyük szín szerinti bontásban - ajánlottam. - Melyik származik szonyegből, melyik ruhából?
- A hat nejlonzál vörös, sötétvörös, kék, zöld, zöldessárga és sötétzöld. A zöldek valójában feketék is lehetnek - tette hozzá.
- A sztereoszkóp alatt a fekete nem látszik annak. Mindegyik durva, és megegyezik a szonyegszálakkal. Gyanítom, hogy némelyik autókárpitból, illetve lakásban lévő padlószonyegből származik.

- Miből?

- A felporszívózott szemét alapján. Az üvegyöngyök gyakran az utcai jelzőlámpákban is használt fényvisszaverő festék maradványai. Fémgömböket kocsiból kiporszívózott szemétben szoktam találni. Forrasztáskor lecseppent fémdarabkák, amik az autó alvázának összeszerelésekor kerülnek a kocsiba. Láthatatlanok, mégis ott vannak. Az üvegcserepek mindenütt megtalálhatók, főként az útpadkákon és a parkolóknál. Belelépünk, aztán a cipótalppal bevisszük a kocsiba. Hasonló a helyzet a cigarettahulladékkal. Végül itt a só, és ez ébresztett bennem elsősorban gyanút, hogy Beryl nyomelemei autóból származnak. Majd' mindenki jár McDonald'sba. Sült krumplit eszik a kocsijában. A város szinte minden autójában van só.

- Mondjuk, igaza van - hagytam rá. - Mondjuk, ezek a szálak autókárpitból valók. De ez még nem magyarázza, hogy miért van legalább hatféle nejlonszál. Nem valószínű, hogy ennek a pasasnak hat különböző szonyeg van a kocsijában.

- Nem, ez tényleg nem valószínű - mondta Joni. - De be is hurcolhatta a szálakat a kocsijába. Esetleg olyan helyen dolgozik, ahol szonyegekkal akad dolga. Vagy olyan foglalkozást, ami miatt egész nap különböző autókba száll ki-be.

- Autómosóban? - kérdeztem, mert lelki szemeim előtt megjelent Beryl kocsija. Kívül-belül ragyogóan tiszta volt.

Joni elgondolkodott a felvetésemre. Fiatal arcán élénk érdeklődést tükrözött. - Nagyon is elképzelhető. Ha az egyik autómosóban dolgozik, ahol az alkalmazottak belső takarítást, csomagtartó-tisztítást is vállalnak, egész nap különféle autókárpitokkal van dolga. Óhatatlanul egy csomót felszed belőlük. Az is lehet, hogy autószerelő.

A kávéért nyúltam. - Rendben. Akkor most nézzük a másik négy szálát. Azokról mit tud mondani?

Megint a jegyzeteibe pillantott. - Van egy akril, egy olefin, egy polietilén és egy dynel. Az első három megint csak meg-egyeznek a szonyeg jellegű szálakkal. A dynel azért érdekes, mert ilyesmi ritkán kerül elő. Általában muszormé bundákat, szormé jellegű szonyeg, parókát készítenek belőle. De ez a dynelszál nagyon finom, azt mondanám, hogy inkább valami ruhaneműből származik.

- Ez az egyetlen ruhaszál, amit talált?

- Azt kell hinnem, hogy igen.

- Beryl állítólag egy cserszínű nadrágkosztümöt viselt...

- Az nem dynelből van - szakított félbe. - A nadrág és a kabát legalábbis nem. Annak pamut-poliészter keverék az anyaga. Lehet, hogy a blúza dynelből készült, ezt lehetetlen megállapítani, mivel nem került elő. - Kivett egy újabb diát a tartóból, és feltette a tárgyasztalra. - A narancssárga szál, amit korábban említettem, az egyetlen akrilszál, amit találtam, de a keresztmetszete olyan formájú, amilyennel még sosem találkoztam.

Lerajzolta, hogy megértsem: három, középen érintkező kör, amirol szár nélküli háromlevelű lóhere jutott az eszembe. A muszájakat úgy állítják elő, hogy az olvasztott vagy oldott polimert egy fonórózsa igen apró lyukain nyomják át.

Keresztmetszetét tekintve az így előállított rost vagy elemi szál felveszi a fonórózsa alakját, ahogy a fogkrém is ugyanolyan keresztmetszetű lesz, mint a tubus nyílása, amin átnyomják. Én sem láttam még háromlevelű lóhere alakút. A legtöbb akrilszál földimogyoró, kutyacsont, kéziszűrő, kör vagy gomba keresztmetszetű.

- Tessék - ült arrébb Joni, hogy helyet adjon. Belenéztem az okulárba. A szál foltos megtekeredett szalagnak látszott, az élénk narancsszínű foltok változó árnyalatait halványan pettyezték a titán-dioxid fekete szemcséi.

- Láthatja, hogy a szín is fura egy kicsit - mondta Joni. - Narancssárga. Nem egyenletes, és viszonylag áthatolhatatlan: a szál csillogását fényelnyelő részecskék tompítják.

Ugyanakkor a szín mégis csiricsáré, igazi mindenszentekre való narancs, ami akár ruhához, akár szonyeghez kicsit szokatlan választás. Az átméret is viszonylag durva.

- Ami megegyezne a kárpithoz használt szálakkal - jegyeztem meg. - A szokatlan szín ellenére is.

- Feltehetően.

Magamban felsoroltam, milyen anyagokat ismerek, amik ragyogó narancsszínűek. - Lehet esetleg utcán dolgozó munkások mellénye? - kérdeztem. - Az élénk narancssárga és a szál jellege is egybevágna a járművekben található szeméttel, amit azonosított.

- Nem valószínű - mondta határozottan Joni. - A legtöbb eddig előm került mellény akril kontra nejlonból készült, és általában durva hálószerű, ami nem képez szádat. Az útjavítóknál vagy közlekedési rendőroknál ismert viharkabátok és kabátok sima szövésűek, szintén nem képeznek szádat, az anyaguk pedig rendszerint nejlon. - Elhallgatott, majd gondolataiba mélyedve hozzáfuzte: - És az a benyomásom, hogy ezeknél nem találunk fényelnyelő részecskéket - egy védomellénynél nem cél, hogy ne verje vissza a fényt.

Elléptem a sztereoszkóptól. - Nos, akárhogy is, de ez a szál annyira egyedi, hogy biztos szabadalmaztatták. Valakinek csak fel kell ismernie, még ha összehasonlítási alapként nincs is ismert anyagunk.

- Sok szerencsét.

- Tudom. Szabadalmi ködösítés - vontam vállat. - A textilipar olyan hétepcsés titokként kezeli a szabadalmait, mint egyesek az utalványozásukat.

Joni megmasszírozta a nyakát. - Mindig is csodával határosnak tartottam, hogy a szövetségeik annyi segítséget kaptak a Wayne Williams-ügyben - utalt a rettenetes huszonkét hónapos atlantai gyilkosságsorozatra, melynek során ugyanaz a vadállat összesen vagy harminc fekete gyereket gyilkolt meg. Tizenkét áldozat teteméről begyűjtött

78

szálszerű hulladék megegyezett a Williams lakásán és autójában talált szálakkal.

- Talán meg kellene kérnünk Hanowellt, hogy nézze meg ezeket a szálakat, főként a narancssárgát - ajánlottam.

Roy Henowell a quanticói FBI Akadémia Mikroszkópos Elemzési Osztályának különleges ügynöke volt. Ő vizsgálta meg a Williams-ügyben szereplő szálakat, s azóta a világ minden pontjáról kérésekkel árasztják el a nyomozó szervek, hogy a

kasmírtól a pókhálóig mindenfélét elemezzen.

- Sok szerencsét - kívánta Joni ismét, ugyanolyan gúnyosan.

- Felhívja? - érdeklődtem.

- Kétlem, hogy hozzányúlna olyasmihhez, amit egyszer már megvizsgáltak - mondta Joni, majd hozzátette: - Tudja, ilyenek a szövetségiek.

- Majd mindketten felhívjuk - döntöttem végül.

Visszatértemkor az irodámban egy csomó rózsaszín cédulára írt telefonüzenet várt. Egyiken megakadt a szemem. Egy New York-i telefonközpont száma állt rajta, és az üzenet: „Mark. Kéri, hogy hívja vissza, amint lehet.” Csak egy oka lehet, hogy New Yorkban legyen, gondoltam. Sparacinóval, Beryl ügyvédjével találkozik. Miért lobog az Orn-dorff és Bergerben olyan olthatatlan érdeklődés Beryl meggyilkolása iránt?

A telefonszám Mark közvetlen vonala lehetett, mert első csengetésre felvette.

- Mikor jártál utoljára New Yorkban? - kérdezte könnyedén.

- Parancsolsz?

- Pontosan négy óra múlva indul egy gép Richmondból. Átszállás nélkül el tudod érni?

- Mirol van szó? - kérdeztem nyugodtan, de a szívem vadul kalapált.

- Nem lenne okos dolog telefonon kitérgyalni a részleteket, Kay - figyelmeztetett.

- Nem lenne okos dolog New Yorkba mennem, Mark -vágam vissza.

- Kérlek! Fontos. Tudod, hogy nem kérnék rá, ha nem lenne az.

- Lehetetlen...

- A délelőttöt Sparacinóval töltöttem - szakított félbe, mialatt régóta elfojtott érzelmeim eltökéltséggel keltek birokra. - Van pár új fejlemény Beryl Madissonnal és az intézetteddel kapcsolatban.

- Az intézetemmel? - A hangom már nem árulkodott rendíthetlenségről. - Ugyan mirol beszélhetnétek, aminek az intézetemhez van köze?

- Kérlek - ismételte. - Kérlek, gyere. Még mindig haboztam.

- La Guardian várlak. - Mark unszolása belém fojtotta a visszavonulásra tett utolsó kísérleteimet. - Keresünk valami csendes helyet, ahol beszélgethetünk. Már lefoglaltam a jegyedet, csak át kell vened a repülőtéren. Szállodai szobát foglaltam, mindenről gondoskodtam.

Ó, istenem, foházkodtam, amikor letettem a kagylót, aztán már Rose irodájában is voltam.

- New Yorkba kell mennem ma délután - jelentettem ki olyan hangon, ami kizártta tette, hogy kérdéseket tegyen fel. - Beryl Madison ügyével kapcsolatban. Holnap estig nem jövök vissza - tettem hozzá, Rose tekintetét kerülve. Bár a titkárnom semmit sem tudott Markról, féltem, hogy indítékom kiül az arcomra, mintha óriástáblán reklámoznám.

- Van valami szám, amin elérhetem? - érdeklődött Rose.

- Nincs.

Kinyitotta a határidonaplót, és gyorsan átfutotta, hogy milyen megbeszéléseket kell lemondani, közben tájékoztatott: - Korábban hívták a Times-tól, valami kis színeket, rövid méltatást akarnak írni magáról.

- Felejtse el - mondtam ingerülten. - Nincs más céljuk, mint hogy Beryl Madison miatt sarokba szorítsanak. Ez mindig bejön. Valahányszor egy különösen brutális ügyben vagyok hajlandó nyilatkozni, a város összes újságírója rögtön azt akarja tudni, hova jártam foiskolára, van-e kutyám, vagy vegyes érzelmekkel viseltetek-e a halálbüntetéssel kapcsolatban, valamint mi a kedvenc színem, ételem, filmem és halálmódom.

- Lemondom - mormolta Rose, és a telefon után nyúlt. Még idoben mentem el az Intézetből, hogy hazaugorjak, néhány dolgot bedobáljak egy utazótáskába, és átvergődjek a csúcsgalmon. Úgy volt, ahogy Mark ígérte: a jegyem ott várt a repülőtéren. Elso osztályra foglalt helyet, és egy órába sem telt, hogy egyedül üljek az egész sorban. Aztán egy órán át Chivast szopogattam jégkockával, és olvasni próbáltam, miközben gondolataim úgy száguldottak, mint tojásdad ablakomon túl a sötétedő égen a felhők.

Viszontlátáni akartam Markot. Ráébredtem, hogy nem szakmai kényszerűségről, hanem olyan gyengeségről van szó, amit hitem szerint már rég legyoztem. Hol a mennyekben éreztem magam, hol undorodtam magamtól. Nem bíztam benne, mégis elkeseredetten vágytam rá, hogy bízhasak. Nem az a Mark, akit valamikor ismertél, és még ha az lenne is, ne feledd, mit tett veled. De mindegy mit mondott, az eszem, az érzelmeim az ellenkezőjét diktálták.

Húsz oldalt olvastam el a regényből, amit Beryl Madison Adair Wilds néven írt, mégsem emlékeztem egy szóra sem. A történelmi szerelmes regények amúgy sem tartoznak a kedvenceim közé, és oszintén szólva ez nem volt valami nagy szám. Beryl jól írt, prózája néha dalolt, de a cselekmény elég dőcögös volt. Az a fajta ponyvaregény, amit jóformán sablon szerint írnak, és eltunodtem, vajon ha életben marad, sikerült volna-e olyan irodalmat írnia, amire törekedett.

A pilóta váratlanul bejelentette, hogy tíz perc múlva le-szállunk. A város káprázatos áramkör volt alattunk, az autópályákon apró fények nyüzsögtek, és a felhokarcolók tetején vörös jelzőlámpák villogtak.

Percek múlva levettem a táskám a felső csomagtartóból, és a kiszállófolyosón át megérkeztem La Guardia tébolyába. Kissé rémülten fordultam meg, amikor valaki megfogta a könyököm. Mark állt mosolyogva mögöttem.

- Hála istennek - sóhajtottam fel megkönnyebbülten.
- Tessék? Azt hitted, hogy zsebtolvaj vagyok? - kérdezte fanyarul.
- Ha az lettél volna, nem állnál - feleltem.
- Ezt egy percig sem kétlem. - Átkormányozott az érkezési csarnokon. - Csak ez a táskád van?
- Igen.
- Helyes.

A repülőtér előtt beültünk egy taxiba, amit egy szakállas szikh vezetett. Vörösésbarna turbánt viselt, és a napellenzőjére csíptetett igazolvány szerint Munjarnak hívták. Markkal felváltva üvöltöztek, míg Munjarnak végre sikerült felfognia, hova akarunk menni.

- Remélem, nem ettél - fordult hozzám Mark.
- Csak pörkölt mandulát... - Nekiستم Mark vállának, miközben egyik sávból pokoli fékcsikorgással a másikba csusszantunk.
- A szállodától nem messze van egy remek sültekre specializálódott étterem - mondta hangosan Mark. - Gondoltam, ehethéne ott, mivel nem ismerem ki magam a városban.

Én már azzal is beérem, ha épségben eljutnánk a szállodába, gondoltam, mialatt Munjar kéretlen monológba kezdett arról, hogy házasodni jött ebbe az országba, és decemberre tervezte az esküvőt, jóllehet pillanatnyilag menyasszony még nincs a láthatáron. Közölte továbbá, hogy még csak három hete ül taxiban, és Punjabban tanult meg vezetni, ahol hétévesen már traktoron zötyögött.

Akkora volt a forgalom, hogy a kocsik szorosan egymás mögött araszoltak, a sárga taxik keringo dervisek voltak a sötétben. Amikor megérkeztünk a belvárosba, estélyi ruhás emberek sora mellett hajtottunk el, akik a Carnegie Hallnál gyülekező tömeghez csatlakoztak. A csillogó fények, szormék és szmokingok régi emlékeket ébresztettek. Markkal rajongtunk a színházért, komolyzenei koncertekért, az operáért.

A taxi az Omni Park Central, a színházi negyed közelében, az Ötvenötödik utca és a Hetedik sugárút sarkán emelkedő lenyugozó fénytorony előtt állt meg. Mark felkapta a táskámat, én pedig követtem az elegáns hallba, ahol bejelentett, és felküldte a táskám a szobámba. Percekkel később már a csípos estében sétáltunk. Örültem, hogy hoztam magammal nagykabátot. Havazás előtti hideg volt. Három háztömbnyire a Gallagherbe, minden tehén és szívkoszorúér-beteg rémálmába, és a véres marhahús evok paradicsomába tértünk be. Az utcai kirakatban üvegtárolóban raktak közszemlére minden elképzelhető húsfajtát. Odabent a falakon díszhelyen hivalkodtak a hírességek kézjeggyl ellátott fotói. Iszonyú ricsaj volt, a csapos eros italt kevert. Rágyújtottam, és gyorsan körülnéztem. Az asztalokat közel tölték egymáshoz, ami a New York-i éttermek jellegzetessége. Tolunk balra két üzletember elmélyült beszélgetést folytatott, jobbra nem ült senki, azon túl egy feltunoen szép fiatalember a New York Times-t olvasta egy sör mellett. Hosszan Markra néztem, megpróbáltam arckifejezéséből olvasni. Szeme körül feszes volt a bore, és játszott a whiskyével.

- Tulajdonképpen miért citáltál ide, Mark? - vágta bele.
  - Talán csak el akartalak vinni vacsorázni - mondta.
  - De komolyan.
  - Komolyabb nem is lehetnék. Nem érzed jól magad?
  - Hogy érezhetném jól magam, amikor azt várom, mikor robban a bomba?
- Kigombolta a zakóját. - Eloször rendelünk, aztán beszélgetünk.
- Régen is ezt csinálta velem mindig. Beindított, aztán megvárakoztatott. Talán az ügyvéd szólalt meg benne. Akkoriban kiborított. Még most is.
- Nagyon ajánlják a hátszínt - szólalt meg, míg étlapjainkat néztük. - Én azt rendelek, spenótsalátával. Semmi extrát. De a sültjeik a legjobb a városban.
  - Még sosem jártál itt?
  - Nem. De Sparacino már igen - válaszolta.
  - O ajánlotta ezt a helyet? És, gondolom, a szállodát is? -kérdeztem, és paranoiám teljes fordulatra kapcsolt.
  - Persze - vetette oda, már az itallapot gusztálva. - Ez a szokott felállás. Az ügyfelek megérkeznek New Yorkba, megszállnak az Omniban, mert ez elérhető a cég számára.
  - És az ügyfelek is itt esznek?
  - Sparacino ide szokott jönni színház után. Ezért ismeri - válaszolta.
  - És mit ismer még? - érdeklődtem. - Azt is elmondtad, hogy találkozol velem?
- A szemembe nézve válaszolt: - Nem.
- Hogy lehetséges, ha a céged szállásol el, és ha Sparacino javasolta a szállodát meg az éttermet is?
  - A szállodát nekem ajánlotta, Kay. Valahol meg kell szállnom. Ennem is kell. Sparacino meghívott, hogy csatlakozzam ma este egy ügyvédi társasághoz. Én nemet mondtam, és azzal mentettem ki magam, hogy még munkám van, és valószínűleg bekapok valahol egy sültet. Erre o mit javasolt? És így tovább.
- Keztem világosan látni, és nem tudtam eldönteni, hogy zavarban vagyok-e vagy elbátortalanodtam. Talán mindketto. Az Orndorff és Berger nem fizeti az utam.
- Mark fizet mindent. A cégnek fogalma sincs arról, hogy itt vagyok.
- Visszajött a pincér, és Mark rendelt. Rohamosan csökkent az étvágyam.

- Tegnap este érkeztem - vette fel a beszélgetés fonalát Mark. - Tegnap reggel Sparacino felhívott Chicagóban, azt mondta, hogy haladéktalanul találkozni akar velem. Sejtethet, hogy Beryl Madisonról volt szó.

- És? - ösztökéltem, de nyugtalanságom nőttön-nőtt. Nagyot sóhajtott. - Sparacino tud a kapcsolatunkról, mármint rólad meg rólam. A múlttól... Pillantásom beléfagyasztotta a szót. -Kay...

- Te rohadék. - Hátrattoltam a székem, és szalvétámat az asztalra dobtam.

-Kay!

Mark megragadta a karomat, és visszahúzott a székre. Dühösen leráztam a kezét, és villámzó szemmel, merev háttal ültem le. Sok éve egy georgetowni étteremben lerántottam a súlyos arany karkötöt, amit tole kaptam, és belevágtam a kagylóleveisébe. Gyermekes dolog volt. Egyike volt azoknak a ritka pillanatoknak az életemben, amikor teljesen elvesztettem az önuralmam, és jelenetet csináltam.

- Nézd - halkította le a hangját. - Nem hibáztatlak, hogy ilyesmi jár a fejedben. De szó sincs róla. Nem használom ki a múltunkat. Csak kérek, hallgass meg. Nagyon bonyolult, csomó olyasmiról is szó van, amiről fogalmad sincs. Esküszöm, hogy a te érdekeidet tartom szem előtt. Nem is volna szabad beszélnem veled. Ha Sparacino, ha Berger tudná, keresztre feszítenének.

Nem válaszoltam. Olyan feldúlt voltam, hogy nem is bírtam gondolkozni.

Elorehajolt. - Kezdetnek ennyi. Berger Sparacinóra vadászik, Sparacino meg rád.

- Rám? - tört ki belőlem. - Nem is ismerem! Hogy üldözhetne akkor engem?

- Beryl van az egész ügy hátterében - ismételte Mark. -Az igazság az, hogy Sparacino pályája kezdetétől képviselte Beryl ügyeit. Addig nem is lépett be a cégünkhöz, amíg meg nem nyitottuk itt, New Yorkban az irodánkat. Szükségünk volt egy szórakoztatási jogra szakosodott ügyvédre, és Sparacino harminc-egynéhány éve dolgozik New Yorkban. Kiterjedt kapcsolatai vannak. Magával hozta az ügyfeleit, és egy rakás megbízást. Emlékszel, amikor azt az ebédet említettem, amin Beryllel az Algonquinben megismerkedtem?

Bólintottam, harci kedvem lassan elpárolgott.

- Kelepece volt, Kay. Nem véletlen voltam ott, Berger küldött.

- De miért?

Körülnézett, csak aztán folytatta: - Mert aggódott. A cég akkor kezdett New Yorkban, és tudnod kell, milyen nehéz betörni ebbe a városba, felépíteni egy komoly ügyfélkört, megalapozni a hírnevünket. Mi sem hiányzott kevésbé, mint hogy egy Sparacinóhoz hasonló seggfej sárba rántsa a cég hírért.

Elhallgatott, míg a pincér letette elének a salátát, és szertartásosan kinyitott egy üveg Cabernet Sauvignont. Mark ugyancsak szertartásosan belekortyolt, majd a pincér teli-töltötte a poharainkat.

- Amikor felvette, Berger tisztában volt azzal, hogy Sparacino hivalkodó, és szereti a kettos játékot - folytatta Mark. -

Gondolhatnánk persze, hogy ilyen a stílusa. Némelyik ügyvéd visszafogott, mások nagyhangúak. A baj csak az, hogy Berger és páran csak néhány hónapja jöttünk rá, hogy Sparacino meddig képes elmenni. Emlékszel Christie Riggsre?

Egy pillanat fejtörés után beugrott a név: - A színészno, aki a középhátvédhez ment feleségül?

Mark bólintott. - Azt az ügyet elejétől a végéig Sparacino irányította a háttérbol. Christie küszködő modell, aki itt, New Yorkban néha szerepel egy-két reklámban. Két éve még ez volt a helyzet, amikor Leon Jones az összes képeslap címdalán virított. Christie és Leon találkoznak egy partin, és valami fotós lekapja őket, amint a parti után együtt távoznak és beszállnak Jones Maseratijába. Még fel sem ocsúdunk, és Christie ott ül az Orndorff és Berger fogadószobájában. Megbeszélése van Sparacinó-val.

- Azt akarod mondani, hogy Sparacino találta ki mindazt, ami történt? - kérdeztem hitetlenkedve.

Christie Riggs és Leon Jones tavaly házasodtak össze, és hat hónap múlva már el is váltak. A tévéhírekben megszellettetett viharos kapcsolatuk és mocskos válásuk szórakoztatta esténként a világot.

- Azt bizony - szürcsölt Mark a borából.

- Fejtsd ki bővebben.

- Sparacino kinézi Christie-t. Káprázatos no, eszes, becsvágyó. De elsősorban az szól mellette, hogy Jonesszal jár. Sparacino felvázolja előtte a haditervet. Christie közismert akar lenni. Gazdag akar lenni... Ehhez nem kell mást tennie, mint Jonest behálózni, aztán a kamerák előtt a zárt ajtók mögötti életéről zokogni. Christie azzal vádolja a férjét, hogy összevissza veri, részeges, pszichopata, kokainfüggő, és rendszeresen szétveri a berendezést. Christie és Jones útjai egykettőre szétváltnak, és Christie aláír egy egymilliárdolláros könyvszerződést.

- Némi együttérzés támad bennem Jones iránt - mormoltam magam elé.

- A legrémesebb, hogy szerintem Jones igazán szerette a not, de nem volt annyi sütnivalója, hogy rájöjjön, mibe keveredett. Pocsékul kezdett játszani, végül a Betty Fordklinikán elvonóúráján kötött ki. És azóta semmi hír róla. Befellegzett az egyik legnagyobb amerikai középhátvéd-

nek, és tönkretétele közvetetten Sparacino számlájára írható. Nem a mi stílusunk az ilyen botránykavarás és rágalmazás. Az Orndorff és Berger régi, kituno cég, Kay. Amikor Berger kiszagolta, miket muvel a szórakoztatási jogásza, nem repesett a boldogságtól.

- Miért nem szabadul meg tole a cég? - kérdeztem a salátám szemezve.

- Mert lehetetlen rábizonyítani, egyelőre legalábbis. Sparacino tudja, hogy lavírozzon anélkül, hogy zátonyra futna. Hatalmas a befolyása, különösen New Yorkban. Mintha az ember kézzel fogott volna kígyót. Hogy lehet úgy elengedni, hogy ne marjon meg? És ez még nem minden. - Mark szeme dühösen villant. - Ha visszamenőleg megnézzük Sparacino szakmai pályáját, és megvizsgáljuk az ügyeit, amiket akkor képviselt, amikor még egyéni ügyvéd volt, az ember csak csodálkozik.

- Például milyen ügyeket? - Legszívesebben meg sem kérdeztem volna.
- Perek egész sorát. Valami mérgezett tollú író úgy dönt, hogy életrajzot ír Elvisról, John Lennonról, Sinatráról, s amikor kiadásra kerülne a sor, a híresség vagy a rokonai beperlik az író. Talk-show-k, a People magazin csak ettől hangos. A könyv ennek ellenére megjelenik, és kész haszon, hogy fantasztikus ingyenreklámhoz jutott. Az emberek egymást tapossák, hogy hozzájussanak, mert biztosan zaftos dolgok vannak benne, ha ekkora aréna volt körülötte. Azt gyanítjuk, hogy Sparacino az író képviseli, aztán a kulisszák mögött pénzt ajánl az „áldozat”-nak vagy „áldozatokénak, hogy "csapjanak nagy ribilliót. Az egész meg van bundázva, és úgy működik, mint a parancsolat.
- Az ember azt sem tudja, mit higgyen. - Mellesleg egész idő alatt ez foglalkoztatott.

Kihozták a hátszínt. Amikor a pincér magunkra hagyott, megkérdeztem: - És Beryl Madison hogy az ördögbe került kapcsolatba Sparacinóval?

- Cary Harperen keresztül. Ez a dolog iróniája. Sparacino éveken át képviselte Harpert. Amikor Beryl megjelent a színen, Harper Sparacinóhoz küldte, aki kezdettől terelgette, mint egy ügynök, ügyvéd és keresztapa keveréke. Azt hiszem, Beryl gyenge pontja az idosebb, eros és befolyásos férfiak voltak, és pályája elég unalmas mederben folyt, míg el nem határozta, hogy megírja ezt az önéletrajzi könyvet. Sejtésem szerint eredetileg Sparacino vetette fel az ötletet. Akárhogy is, Harper semmit sem publikált a Nagy Amerikai Regény óta. O már a múlté, és senkinek sincs haszna belöle, kivéve Sparacinónak, aki még lát benne kiaknázási esélyt.
- Fontolóra vettem, amit mondott. - Lehet, hogy Sparacino eljátszotta velük a szokott játékát? Mondjuk, Beryl úgy határoz, hogy nem hallgat tovább, megszegi Harperrel kötött egyezségét, Sparacino meg ki játssza oket egymás ellen. A háttérbol arra ösztökéli Harpert, hogy csináljon egy kis zurt.
- Újratöltötte a poharainkat. - Nos, elképzelhetonek tartom, hogy összeugrasztotta oket, és errol sem Beryl, sem Harper nem sejtett semmit. Mint mondtam, Sparacinónak ez nagyon fekszik.
- Szótlanul ettünk egy darabig. Gallagher méltó volt hírnevéhez. A sült vajpuha volt.

- Az a legszörnyubb, legalábbis nekem - szólalt meg egyszer csak Mark, és amikor felnézett rám, kemény volt az arca -, hogy aznap, amikor az Algonquinben ebédeltünk, és Beryl szóba hozta, hogy megfenyegették, hogy valaki azzal fenyegeti, hogy megöli... - Nehezére esett elmondani. - Oszintén megvallom, hogy a Sparacinóról megtudottak fényében...
- Nem hittél neki - fejeztem be helyette a mondatot.
- Nem - ismerte el. - Nem hittem. Újabb reklámfogásnak éreztem. Felmerült bennem a gyanú, hogy Sparacino okosította fel, megrendeztette vele, hogy kelendobbé tegye a könyvét. Nem elég, hogy jogi csatározásba bonyolódik Harperrel, de valaki még azzal is fenyegeti, hogy végez vele. Nem sok hitelt adtam annak, amit mondott. - Elhallgatott. - És tévedtem.
- Sparacino nem merészkedne ilyen messzire - vélekedtem óvatosan. - Csak nem arra utalsz...
- Elképzelhetőbbnek érzem, hogy addig hergelte Harpert, amíg az kiborult, annyira feldühödött, hogy felkereste Berylt és megölte. Vagy felbérelt valakit, hogy tegye el Berylt láb alól.
- Ha így van, sok rejtegetnivalója van abból az idoszakból, amikor Beryl még a fedele alatt élt - jegyeztem meg csendesen.
- Meglehet - mondta Mark, és tovább evett. - De ha tiszta is, mint a hó, ismeri Sparacinót, ismeri a módszereit. Igaz, vagy csak kitaláció, egyre megy. Amikor Sparacino balhét akar csinálni, megteszi, és a következményre senki sem emlékszik, csak a vádaskodásra.
- És most rám fáj a foga? - kételkedtem. - Nem értem, miért. Hogy illek a képbe?
- Egyszeruen. Sparacinónak Beryl kéziratára van szüksége, Kay. A szerzovel történtek miatt a könyv még kelendobbé vált. - Felnézett rám. - Úgy véli, hogy a kézirat bizonyítékként az intézetedbe került. Most pedig eltunt. A tejfölrét nyúltam, és végtelen nyugalommal tettem fel a kérdést: - Mibol gondolod, hogy eltunt?
- Sparacino valahogy megszerezte a rendori jelentést - mondta Mark. - Gondolom, te is láttad.
- Rutineljárás - feleltem.
- Megpróbáltam felfrissíteni az emlékezetem: - A hátoldalon volt egy tételes felsorolás, hogy milyen papírokat találtak a hálószoba padlóján, és szó esik a toalettasztalban levo kéziratról is.
- Jesszusom, gondoltam. Marino valóban talált egy kéziratot. Csak épp nem azt, amit kellett volna.
- Sparacino ma beszélt a nyomozótiszttel - közölte Mark. - Egy Marino nevu hadnaggyal. A hadnagy azt mondta Sparacinónak, hogy a zsaruknál nincs kézirat, minden bizonyítékot beszolgáltattak az intézeted laborjainak. Javasolta, hogy Sparacino hívja fel az orvosszakértot, azaz téged.
- Ez csak pro forma - legyintettem. - A zsaruk mindenkit hozzám utasítanak, én meg visszairányítom oket.
- Próbáld csak ezt Sparacinónak beadni! Azt állítja, megküldték neked, hogy Beryl holttestével küldték át. És most nincs meg. Az intézetedet tartja felelosnek a kézirat elvesztéséért.
- De hisz ez nevetséges!
- Valóban? - Mark töprengve méregetett. Úgy éreztem, mintha keresztkérdések tüzében állnék, amikor megkérdezte: - Nem az az eljárás, hogy ami bizonyíték beérkezik az áldozattal, azt te személyesen szignálo ki a laboroknak, vagy a bizonyítékos helyiségekben tárolod?
- Hát persze hogy így volt.
- Láncszem vagy Beryl ügyében a bizonyítékok láncolatában? - kérdezte.
- Nem abból a szempontból, hogy a helyszínen mit találtak, így például bármiféle személyi irat kerül elo, azt egyenesen a zsaruk szignálják ki a laboroknak, nem én -feleltem idegesen. - Sot a Beryl házában talált legtöbb tétel e percben a

rendorkapitányság raktárában van.

De Mark megint csak ennyit mondott: - Próbáld meg ezt Sparacinónak beadni.

- Sosem láttam a kéziratot - jelentettem ki kerekén. Nincs az Intézetben, soha nem is volt. És tudomásom szerint nem is került elő, punktum.

- Nem került elő? Úgy érted, nem volt a házában? A zsaruk meg sem találták?

- Nem. A kézirat, amit találtak, nem az, amiről beszélsz. Régebbi muve, lehet, hogy egy évvel ezelő kiadott regény töredékes kézírata, pár száz oldalnál nem több. A hálószobai toalettszobában volt. Marino bevitte, az ujjlenyomatokkal ellenőriztette, abból kiindulva, hátha a gyilkos hozzáért.

Mark hátrádott a székében.

- Ha nem találtátok, akkor hol van? - kérdezte halkán.

- Fogalmam sincs - válaszoltam. - Gondolom, bárhol lehet. El is postázhatta valakinek.

- Van számítógépe? -Van.

- Ellenőrizted a winchesterét?

- A számítógépén nincs merev lemez, csak két floppy meghajtó. Marino ellenőrzi a floppykat. Nem tudom, mi van rajtuk.

- Ennek így semmi értelme - merengett Mark. - Még ha elküldte is valakinek a kéziratot, akkor is érthetetlen, hogy nem csinált előbb másolatot, hogy a házában sehol sem volt másolat.

- Mint ahogy annak sincs értelme, hogy Sparacino keresztapának sincs róla másolata - jegyeztem meg epésen. - Nehéz elképzelni, hogy nem látta a könyvet. Még azt sem igen látom be, hogy miért nincs nála valahol egy fogalmazvány, vagy akár a legfrissebb változat.

Azt mondja, semmi sincs nála, és jó okom van rá, hogy higgyek neki. Berylrol annyit sikerült megtudnom, hogy nagyon titkolódzott, amikor a munkájáról volt szó, senkinek - még Sparacinónak sem engedett bepillantást, amíg el nem készült vele.

Telefonon, levélben tudósította arról, hogy hol tart. Sparacino azt állítja, hogy úgy egy hónapja hallott felöle utoljára.

Elmondása szerint akkor azt mondta, hogy lázasan dolgozik a javításon, és az év elején nyomdakész állapotban át is tudja adni.

- Egy hónapja? - kérdeztem tapogatózva. - Írt neki?

- Felhívta.

- Honnan?

- Az ördögbe is, fogalmam sincs. Gondolom, Richmondból.

- Ezt Sparacino mondta?

Mark kicsit utánagondolt. - Nem, azt nem mondta, honnan telefonált. - Kis szünet után megkérdezte: - miért?

- Egy ideig nem volt a városban - feleltem, mintha a legkevésbé sem volna fontos. - Kíváncsi lennék, vajon Sparacino tudta-e, hol járt.

- A zsaruk nem tudták, hol volt?

- A zsaruk sok mindent nem tudnak - feleltem.

- Ez nem válasz.

- Az viszont igen, hogy nem kellene Beryl ügyéről beszélnünk, Mark. Máris túl sokat mondtam, és nem egészen értem, részéről mi ez a nagy érdeklődés.

- És nem vagy biztos abban, hogy tiszták az indítékaim. Nem tudod, nem azért etetlek, itatlak-e, hogy információkat szedjek ki belőled.

- Oszintén szólva, nem - mondtam, amikor pillantásunk találkozott.

- Aggódom, Kay. - Az arcán - azon az arcon, melynek még mindig hatalma volt felettem - tükröződő feszültségből láttam, hogy így van. Alig bírtam levenni róla a szemem.

- Sparacino sántikál valamiben - mondtam. - Nem akarom, hogy megszorogasson. - Az utolsó cseppet is kitöltötte a poharainkba.

- Mit akar tenni, Mark? - kérdeztem. - Felhív és követel rajtam egy kéziratot, ami nincs nálam? Vagy mit?

- Az az érzésem, hogy ennyit ő is tud - válaszolta. - A baj csak az, hogy nem számít. Igen, szüksége van a kéziraatra. És meg is szerzi, meg is kell, hogy szerezzé, hacsak el nem vészett. Ő Beryl végrendeletének végrehajtója.

- Milyen kényelmes - gúnyolódtam.

- Tudom, hogy valamiben sántikál - dűnnyögte, szinte magában.

-A szokásos reklámfogások egyike? - tréfálkoztam megjátszott könnyedséggel. Mark a borát kortyolgatta.

- Elképzelni sem tudom, mi lehet az - csóváltam a fejem. - Engem semmiképp sem érinthet.

- Én meg nagyon is el tudom képzelni - mondta halálos komolyan.

- Akkor magyarázd el.

Úgy is tett. - Szalagcím: „Vezető Orvosszakértő Megtagadja Vítás Kézirat Kiadását.”

Elnevettem magam. - Ugyan, ez nevetséges!

De Mark el sem mosolyodott. - Gondolj csak bele. Ellentmondásos kézirat, amit egy világtól visszavonuló nő ír, akit végül brutálisan meggyilkolnak. A kéziratnak a gyilkosságot követően nyoma vész, és a vezető orvosszakértőt vádolják azzal, hogy ellopta. Hiszen az az átkozott kézirat a halottasházból tunt el! Jesszusom! Amikor aztán megjelenik a könyv, az emberek szétkapkodják, és Hollywood késhegyre menő harcra hív a megfilmesítés jogáért.

- Nem nyugtalanokodom - jelentettem ki távolról sem meggyőzően. - Annyira légből kapott, hogy egyszerre el sem tudom képzelni.

- Sparacino profi módra képes a semmiből valamit csinálni - biztosított Mark. - Nem akarom, hogy úgy végezd, mint Leon

Jones. - Pillantása a pincért kereste, de amikor a bejárat felé nézett, megdermedt. Hirtelen félig elfogyasztott hátszínszeletére siklott a tekintete, és úgy motyogta: -A rossebbe.

Minden önuralmamát össze kellett szednem, hogy ne forduljak meg. Nem kaptam fel a fejem, és semmi módon nem mutattam, hogy tudatában vagyok a jelenlétének, amíg a nagydarab férfi oda nem ért az asztalunkhoz.

- Ó, jó estét, Mark. Gondoltam, hogy esetleg itt összefutunk.

Halk beszédu, ötvenes évei végén, hatvanas évei elején járó férfi volt, húsos arcát kokeménnyé tette apró szeme, amely kék volt és jeges pillantású. Kipirult, nehezen szedte a levegot, mintha tekintélyes súlyának cipelése minden porcikáját végsőkig kimerítené.

- Az az ötletem támadt, hogy benézek és meghívom egy italra, öregfiú. - Kigombolta kasmírkabátját, aztán hozzám fordult, kezét nyújtott és elmosolyodott. - Ha nem tévedek, még nem ismerjük egymást. Robert Sparacino.

- Kay Scarpetta - mondtam bámulatos hidegvérrrel.

5

Hogy, hogy nem, de egy órán át likoróztunk Sparacinoval. Borzalmas volt. Úgy tett, mintha vadidegen lennék. De közben tudta, ki vagyok, és biztosra vettem, hogy találkozásunk sem volt véletlen. Hogy lenne az egy akkora városban, mint New York?

- Esküszöl, hogy nem tudhatta, hogy idejövök? - kérdeztem.

- Honnan tudhatta volna - felelte Mark.

Éreztem ujjaimban a türelmetlenséget, ahogy könyökömnél fogva rávezetett az Ötvenötödik utcára. A Carnegie Hall már üres volt, páran mentek csak el mellettünk a járdán. Hajnali egy felé járt, gondolataim alkoholgozban úsztak, idegeim pattanásig feszültek.

Minden Garnd Marnier-val Sparacino egyre élénkebb és alázatosabb lett, míg végül már meg-megbotlott a nyelve.

- Azért észnél van ám, ne félj. Azt hiszed, elázott, és reggel egy szóra sem emlékszik majd. A francba is, még akkor is riadókészültségben van, amikor mélyen alszik.

- Ezzel aztán nem nyugtatsz meg - vallottam be. Egyenesen a lifthez mentünk, aztán zavart hallgatásba

burkolódzva álltunk egymás mellett, és néztük, hogy ugrálnak az emeletet jelző számok. Lépteink zaját felfogta a folyosót borító szonyeg. Reméltem, ott a táskám, és megnyugodva láttam, mikor a szobámba beléptem, hogy ott van az ágyamon.

- A közelben vagy? - kérdeztem.

- Pár ajtónyira. - Pillantása körbevillant. - Kapok egy búcsúitalt?

- Nem hoztam semmit...

- A minibár csurig van itallal. Szavam rá.

Úgy hiányzott nekünk még egy ital, mint halottnak a beöntés.

- Mire készül Sparacino?

A „minibár” egy sörrrel, borral és mixelo méretű üvegekkel töltött huto volt.

- Együtt látott minket - tettem hozzá. - Most mi lesz?

- Attól függ, mit mondok neki - felelte Mark. Átnyújtottam egy muanyag poharat, benne whiskyt.

- Felteszem másként a kérdést. Mit fogsz mondani neki, Mark?

- Hazugságot. Lerogytam az ágyam szélére.

Odahúzott egy széket, és lassan lötykölni kezdte a borostyánszínu italt. A térdünk majdnem összeért.

- Beadom neki, hogy megpróbáltam kihúzni belőled, amit csak lehetett, hogy segítsek neki - mondta.

- Hogy felhasználtál - folytattam, s gondolataim úgy hullottak szét, mint egy pocsék rádióadás. - Hogy erre képes is voltál. A múltunk miatt.

- Igen.

- És ez hazugság? - szegeztem neki a kérdést. Felnevetett, nekem meg eszembe jutott, mennyire szerettem a nevetését.

- Nem értem, mi ebben olyan humoros - tiltakoztam. A szobában meleg volt. Kipirultam a whiskytól. - Ha ez hazugság, Mark, akkor mi az igazság?

- Kay. - Mosolygott, és pillantása nem engedte el az enyémet. - Már elmondtam, mi az igazság. - Egy kicsit hallgatott, aztán közelebb hajolt, és megérintette az arcomat. Megrémített, mennyire kívánom a csókját.

Hátradolt a székében. - Miért nem maradsz, legalább holnap délutánig? Délelőtt talán mindketten elmehetnénk Sparacinohoz.

- Nem - ráztam a fejem. - Pontosan ezt szeretné elérni.

- Úgy lesz, ahogy akarsz.

Órákkal azután, hogy Mark elment, ébren, hanyatt feküdtem, a sötétbe bámultam, és nyomasztott, milyen hideg és üres mellettem az ágy. Mark régen sosem maradt reggelig, és szokásommá vált, hogy amikor másnap felkeltem, körbejártam a lakást, és összegyújtottam a ruhanemut, piszkos poharakat, edényeket és borosüvegeket, kiürítettem a hamutartókat.

Akkoriban még mindketten dohányoztunk. Hajnali egyik, kettoig, háromig maradtunk fenn; beszélgettünk, neveltünk, simogattuk egymást, ittunk és cigarettáztunk. És rengeteget vitatkoztunk. Utáltam a vitáinkat, melyek a kellenél gyakrabban fajultak gyilkos szóváltássá: oldalvágás oldalvágást, szó szót követett, törvénykönyvi szakasz filozofikus eszmefuttatást.

Egyre azt vártam, hogy kimondja: szerelmes belém. De sosem tette. Reggelente ugyanaz az ur volt bennem, mint gyermekkoromban, amikor vége volt a karácsonynak, és segítettem anyámnak a fa alól összeszedni a kidobott díszpapírt.

Nem tudtam, mit akarok. Talán soha nem is tudtam. Az érzelmi távolság nem ért fel az együttléttel, mégsem tanultam belőle. Semmi sem változott. Ha csak egy mozdulatot is tesz felém, fittyet hánytam volna a józan viselkedésnek. A vágy nem észérveken alapul, és a szerelmi együttlét iránti sóvárgás sosem-szunt meg. Évek óta nem idéztem fel a képeket, ajkát az ajkamon, a keze érintését, vad vágyunk sürgetését. Most emlékek kínoztak.

Elfelejtettem telefonos ébresztést kérni, az ágy melletti ébresztőórával sem bajlódtam. Gondolatban hatra állítottam be magam, és hajszálpontosan akkor is nyitottam ki a szemem. Azonnal felültem, és olyan pocsékul éreztem magam, ahogy kinéztem. A forró zuhany és a gondos smink sem tüntette el szemem alól a puffadt karikákat vagy viaszsárga arcszínemet. A fürdoszobai világítás kegyetlenül szembesített a valósággal. Felhívtam a United Airlines légitársaság irodáját, és hétkor bekopogtattam Markhoz.

- Szia - köszöntött, és felhőborítóan friss és eleven volt. - Meggondoltad magad?

- Igen - feleltem. Kölönije ismeros illata, mint kaleidoszkópban, úgy rázta össze gondolataim színes üvegcserepeit.

- Számítottam rá - mondta.

- Mégis miért? - kérdeztem.

- Tapasztalataim szerint sosem tértél ki a harc elöl - mondta, és engem nézett a tükörből, míg befejezte a nyakkendőkötést.

Úgy beszéltük meg, hogy kora délután az Orndorff és Berger irodájában találkozunk. A cég elocsarnoka lelketlen, mély ur volt. A fekete szonyeg közepén, a fényes rézsínekre szerelt spotlámpák alatt masszív fekete pult terpesz-kedett, két közelben álló fekete akrilszék közé asztal gyanánt tömör réztömböt tettek. Meglepo módon ebből állt a berendezés; se növények, se festmények, semmi, csak néhány kicsavarodott szobor, amelyek srapnelként törték meg a terem kongó ürességét.

- Miben segíthetek? - A recepciós mumosolyt vetett felém trónusa mélyéről.

Mielott felelhettem volna, a sötét fal síkjába olvadó egyik ajtó hangtalanul kinyílt, Mark elvette a táskámat, és bekísért egy hosszú, széles folyosóra. Tágas irodák ajtóinak végtelen sora mellett mentünk el, az irodák síkúveg ablakaiból Manhattan szürke távlataira nyílt kilátás. Egy lelket sem láttam sehol, gondoltam, mindenki ebédel.

- Az isten szerelmére, ki tervezte az elocsarnokotokat? -súgtam oda Marknak.

- Az, akivel most találkozunk - felelte.

Sparacino irodája kétszer akkora volt, mint a többieké, akiknek irodái mellett elmentem. Íróasztala csodálatos ébenfa remekmu, rajta csiszolt drágako papírnehezékek, körben a mennyezetig könyvekkel megrakott polcok. A hírességek és irodalmi nagyságok ügyvédje, aki épp olyan félelemkelto jelenség volt, mint elozo este. Amennyire meg tudtam állapítani, drága John Gotti öltönyt viselt, a zakózsebébe dugott zsebkeno vérvörösen virított. Fesztelen nyugalma mit sem változott, amikor beléptünk, és helyet foglaltunk. Egy vérfagyasztó pillanatig ránk se nézett.

- Úgy tudom, éppen ebédelni készülnek - mondta végül, és jeges kék szemét rám szegezte, míg vaskos ujjával becsukott egy dossziét. - Ígérem, hogy nem tartom fel sokáig, Scarpetta doktorno. Markkal áttekintettünk néhány részletet, amelyek ügyfelem, Beryl Madison ügyére vonatkoznak. Mint ügyvédje és végrendeletének gondnoka, meglehetősen világosan körvonalazott igényeim vannak, és bízom benne, hogy ön segítségemre lesz, hogy Beryl kívánságainak eleget tehessek. Nem szóltam semmit, és hiábavalóan kutattam hamutartó után.

- Robertnek az irataira van szüksége - mondta Mark hangsúlytalanul. - Mindenekelott annak a könyvnek a kéziratára, amin Beryl dolgozott, Kay. Mielott ideértél, elmagyaráztam, hogy az orvosszakértoi intézet nem orzi az ilyen személyes ingóságokat, legalábbis ebben az esetben nem.

Reggeli közben elore elpróbáltuk a megbeszélést. Úgy volt, hogy Mark „megdolgozza” Sparacinót, mielőtt én beteszem az irodába a lábam. Most viszont egyre inkább az volt az érzésem, hogy engem dolgoznak meg.

Egyenesen Sparacinóra néztem, és kijelentettem: - Az intézetemnek kiszignált tételek bizonyítéknak számítanak, és nincs köztük olyan íromány, amelyre szüksége van.

- Azt állítja, hogy nincs önnél a kézirat - foglalta össze.

- Szó szerint azt.

- És azt sem tudja, hol lehet.

- Elképzelésem sincs róla.

- Nos, ami azt illeti, van néhány bökkeno az ön által elmondottakkal kapcsolatban.

Kifejezéstelen arccal kinyitott egy dossziét, és kivett egy fénymásolatot, amit azonnal felismertem: Beryl rendorségi jelentéséről készült.

- A rendorség szerint a kéziratot sikerült megtalálni a helyszínen - mondta. - Most pedig ön arról akar meggyozni, hogy nincs kézirat. Fényt derítene erre az ellentmondásra?

- Néhány kéziratoldalt megtaláltak - magyaráztam. -De azt hiszem, nem arról van szó, ami önt érdekli, Mr. Sparacino.

Láthatólag nem a legfrissebb mu részét képezik, s ami még lényegesebb, nem nekem szignálták ki.

- Hány oldalról van szó? - tudakolta.

- Valójában nem láttam - helyesbítettem.

- Akkor hát ki látta?

- Marino hadnagy. Tulajdonképpen vele kellene beszélnie.

- Ezen már túlestem, és Marino hadnagytól úgy tudom, hogy személyesen önnek adta át a kéziratot.

Egy pillanatig sem hittem, hogy Marino ilyet mondott volna. - Félreértés történt- jelentettem ki magabiztosan. -Azt hiszem, Marino egy részleges kézirat törvényszéki laborba való kiszignálására utalt. Ennek a kéziratnak egyes oldalai esetleg Beryl

egy korábbi munkájából valók. A Törvényszéki Tudományos Intézet tolünk független, mindössze velünk közös épületben van. Markra pillantottam. Kemény volt az arca, és erosen izzadt.

A bor nyikorgott, amint Sparacino megmozdult a székében.

- Oszinte leszek magához, Scarpetta doktorno - mondta. - Nem hiszek magának.

- Nincs befolyásom arra, hogy mit hisz és mit nem - feleltem vészes nyugalommal.

- Alaposan átgondoltam a helyzetet - mondta ugyanolyan nyugodtan. - Tény, hogy a kézirat értéktelen papírkupac, hacsak nem ismerjük fel, hogy bizonyos felek szemében komoly értéket képvisel. Legalább két ilyen személyrol tudok, kiadókról nem is szólva, akik igen nagy összeget fizetnének a könyvért, amin Beryl a halála előtt dolgozott.

- Mindez egyáltalán nem tartozik rám - válaszoltam. -Intézetemnek nincs birtokában a kézirat, amit ön említett. Továbbá soha nem is volt.

- Valakinek mégis megvan. - Kibámult az ablakon. -Bárki másnál jobban ismertem Berylt, Scarpetta doktorno, ismertem a szokásait. Kis idore elutazott, csak pár órája tartózkodott otthon, amikor meggyilkolták. Kizártnak tartom, hogy ne lett volna a keze ügyében a kézirat. A dolgozószobájában, az aktatáskájában, a boröndjében. - Apró kék szeme majd' keresztülfúrt. - Nincs banki értékmegorzoje, se más olyan hely, ahol tarhatta, nem mintha bárhol másutt tartotta volna. Nála volt, amíg távol volt, és ezen dolgozott. Kézenfekvo, hogy nála volt a kézirat, amikor visszatért Richmondba.

- Egy ideig nem tartózkodott Richmondban - ismételt meg. - Biztos ebben?

Mark nem nézett rám.

Sparacino hátradolt a székben, és ujjait összefonta jókora pocakján.

- Tudom, hogy Beryl nem volt otthon - közölte. - Hetek óta próbáltam telefonon elérni. Azután úgy egy hónapja felhívott. Nem árulta el, hol van, de azt tudtomra adta, hogy idézem: biztonságban van, majd elmondta, hol tart az írásban, hogy keményen dolgozik rajta. Röviden szólva,

nem kíváncsiskodtam. Beryl rémülten menekült, mert ez a pszichopata megfenyegette. Nem számított, hol van, csak az, hogy rendben van, és éjt nappallá téve dolgozik azon, hogy határidore kész legyen. Lehet, hogy érzéketlennek tart, de ettől nem tághíthattam.

- Nem tudjuk, hol volt Beryl - tájékoztatott Mark. Marino tehát hallgatott róla.

A többes szám első személy késként hatolt a szívembe: rá és Sparacinóra vonatkozott.

- Ha arra kér, hogy válaszoljak arra a kérdésre...

- Épp arra kérem - szakított félbe Sparacino. - Végül csak kiderül majd, hol volt az elmúlt hónapokban -Észak-Carolinában, Washingtonban, Texasban, akárhol. De nekem most kell tudnom. Ön kijelenti, hogy a kézirat nincs az intézetében. A rendőség azt mondja, náluk sincs. Egyetlen biztos módja van, hogy ennek a végére járjak, ha kiderítem, hol járt Beryl utoljára, és onnan kezdem felgöngyölníteni a kézirat útját. Talán valaki kivitte a repülőterre. Esetleg ott, ahol volt, összebarátkozott valakivel. Talán valakinek sejtése van, mi történhetett a könyvével. Például tudja, hogy nála volt-e, amikor felszállt a gépre.

- Ezt az információt Marino hadnagytól kell megtudakolnia - feleltem. - Nem áll módomban megbeszélni önrel az ügy részleteit.

- Ezt nem is vártam öntől - jelentette ki Sparacino. -Maglehet, azért, mert tudja, hogy Beryl Madisonnál volt a kézirat, amikor felszállt a gépre, hogy hazajöjjon Richmondba. Vagy azért, mert önhöz került a holttesttel együtt, és most szorén-szálán eltunt. - Hatásszünetet tartott, jeges tekintete fogva tartotta az enyémet. - Mennyit fizetett Cary Harper vagy a novére, vagy ketten együtt azért, hogy átadja nekik?

Mark nem figyelt oda, az arca kifejezéstelen maradt.

- Mennyit? Tíz-, húsz-, ötvenezret?

- Azt hiszem, itt be is fejezhetjük a beszélgetésünket, Mr. Sparacino - mondtam, és a retikulómért nyúltam.

- Nekem egész más a véleményem, Scarpetta doktorno -felelte Sparacino.

Könnyedén belelapozott a dossziéba, és éppoly könnyedén néhány papírlapot hajított elém.

Éreztem, hogy arcomból kiszalad a vér, amikor felvettem, és ráismertem a több mint egy éve a richmondi lapokban megjelent cikkek fénymásolataira. A legelső történet nagyon is ismeros volt:

ORVOSSZAKÉRTOT HULLARABLÁSSAL GYANÚSÍTANAK Amikor Timothy Smatherst múlt hónapban a háza előtt agyonlötték, a felesége szerint arany karórát és aranygyurut viselt, nadrágzsebében pedig nyolcvanhárom dollár készpénz volt. Az asszony tanúja volt a buncselekménynek, amit állítólag az áldozat egy korábban megbántott alkalmazottja követett el. A lövöldözés után a helyszínre kihívott rendörök és a mentoosztag tagjai állítják, hogy az értékek Smathersnél maradtak, amikor a holttestet boncolásra az Igazságügyi Orvosszakértoi Intézetbe beküldték.

Ebben a hangnemben folytatódott, s nem kellett továbbolvasnom ahhoz, hogy tudjam, mi áll a többi kivágásban. Intézetemre végtelenül rossz fényt vetett a Smathers-ügy.

Mark kinyújtott kezébe tettem a fénymásolatokat. Sparacino torbe csalt, de én nem voltam hajlandó „vergodni".

- Bizonyára önnek is feltunt, amennyiben elolvasta a beszámolókat, hogy ebben az ügyben alapos vizsgálatot folytattak, és az Intézetet tisztázták a törvénysértés vádjá alól.

- Valóban - bólintott Sparacino. - Ön személyesen szignálta ki a temetkezési vállalkozónak a kérdéses értéktárgyakat, amelyek ezt követoen tuntek el. A gondot pusztán a bizonyítás jelenti. Mrs. Smathers változatlanul azon a véleményen van, hogy a VIOSZI tulajdonította el férje ékszerreit és pénzét. Beszéltem vele.

- Kay intézetét tisztázták, Robert - vetette közbe monoton hangon Mark, miközben átfutotta a cikkeket. - Mellesleg itt az áll, hogy Mrs. Smathersnek csekkel állítottak ki arról az összegrol, amennyire az eltunt értékeket becsülték.

- Így történt - értettem egyet hideg hangon.

- Az érzelmeknek nincs pénzbeli értéke - szenteskedett Sparacino. - Akár az összeg tízszereséről is kiállíthattak volna csekket, a hölgy akkor is boldogtalan lenne.
- Hát ez kész vicc, gondoltam. Mrs. Smathers, aki - mint a rendőség gyanította - férje meggyilkolása mögött állt, egy gazdag özvegyemberhez ment feleségül, még mielőtt a fu kinohetett volna férje sírján.
- Az újságcikkek egyértelműen rávilágítanak, hogy az ön intézete képtelen volt szolgálni azzal az átvételi elismervénnyel, amely bizonyította volna, hogy ön valóban átadta a Mr. Smathers tulajdonát képező értékeket a temetkezési vállalkozónak. Nos, én ismerem a részleteket. Az elismervény másolatát állítólag az adminisztrátorra hányta el, aki azóta már megvált az Intézettől. Végeredményben az ön kijelentése állt szemben a temetkezési vállalkozóéval, és bár az ügyre sosem derítettek igazán fényt, számomra legalábbis nem meggyőzően, ma már senki sem emlékszik rá, még kevésbé érdekel bárkit is.
- Mire akarsz kilyukadni? - kérdezte Mark ugyanazon a tompa hangon.
- Sparacino Markra pillantott, aztán ismét rám. - A Smathers-ügy sajnálatos módon nem az egyetlen a vádaskodások sorában. Múlt év júliusában bevitték az intézetébe egy Henry Jackson nevu idős férfi holttestét, aki természetes halállal halt meg. A halott zsebében ekkor ötvenkét dollár volt készpénzben. Úgy látszik azonban, hogy ennek a pénznek is lába kelt, és ön kénytelen volt csekket kiállítani a halott fia nevére. A fiú elpanaszolta az ügyet a helyi tévéállomásnak. Videofelvétel is van arról, ami elhangzott, ha netán kíváncsi lenne rá.
- Jackson a zsebében ötvenkét dollárral került be hozzánk - sziszegtem, s azon a ponton voltam, hogy elvesztem a fejem. - A test már annyira bomlásnak indult, a pénz olyan rohadt volt, hogy még a legelkeseredettebb tolvaj sem nyúlt volna hozzá. Nem tudom, mi történt vele, de nagyon is elképzelhető, hogy a pénzt figyelmetlenségből elégették Jackson rothadó és kukacoktól hemzsego ruháival együtt.
- Jesszusom - mormolta halkán Mark.
- Az ön intézetével nagy baj van, Scarpetta doktor - mosolygott Sparacino.
- Nincs intézet, amivel ne lenne baj - förmedtem rá, és felálltam. - Ha Beryl Madison ingóságaira fáj a foga, forduljon a rendőséghez.
- Nagyon sajnálom, Kay - mentegetődzött Mark a liftben lefelé menet. - Nem sejtettem, hogy ez a gazember hozzád vágja ezt a sok mocskot, igazán szólhattál volna, Kay...
- Hogyan? - Nem hittem a fülemnek. - Mirol szólhattam volna?
- Az eltűnt értéktárgyokról, az Intézet rossz hírérol. Pontosan ez az a balhé, amiből Sparacino hasznot húz. Nem tudtam róla, és hagytam, hogy mindkettenket csapdába csaljon. A fenébe is!
- Nem mondtam el - kezdtem, s a hangom minden szóval élesebb lett -, mert nem tartozik Beryl Madison ügyéhez. Mindaz, amit elsorolt, vihar volt egy pohár vízben, az a fajta helyi zürzavar, ami elkerülhetetlen, ha különféle állapotú tetemek kerülnek be, és mindez egy olyan helyen, ahol a zsaruk és a temetkezési vállalkozók a nap minden órájában ki-be mászkálnak, hogy összeszedjék a személyes ingóságokat...
- Kérek, ne légy dühös rám.
- Nem vagyok dühös!
- Nézd, én figyelmeztettelek Sparacinoval kapcsolatban. Csak védeni próbállak vele szemben.
- Talán már abban sem vagyok biztos, hogy mit próbálsz csinálni, Mark.
- Dühös szóváltásunk addig sem szünetelt, míg Mark taxit igyekezett keríteni. A kocsisor alig mozdult. Autódudák bömböltek, fűlsiketítő volt a járó motorok zaja, idegeim pattanásig feszültek. Végül felbukkant egy taxi, Mark kinyitotta a hátsó ajtót, és a táskámat a padlóra tette. Miután beszálltam, néhány bankjegyet nyomott a sofőr kezébe, és én csak akkor eszméltem rá, mi is történik. Mark nem tart velem. Visszaküld a repülőterre, egyedül, ebéd nélkül. Mielőtt letekerhettem volna az ablakot, hogy elköszönjek, a taxi egy rándulással vissza is sorolt a forgalomba.
- A La Guardiáig egy szót sem szóltam, és még három óráig volt a gép indulásáig. Paprikás kedvemben voltam, sértetten és zavartan álltam. Nem bírtam így elválni tőle. Kerestem egy bárpult melletti üres széket, rendeltem egy italt, cigarettára gyújtottam. Elnéztem, ahogy a felszálló kékes csík kígyózik, majd szétoszlik a füstös levegőben. Percekkel később már egy negyeddolláros nyomtam be a telefonautomatába.
- Orndorff és Berger - jelentkezett be hivatalosan egy női hang.
- A fekete pultot láttam magam előtt, amikor bemondtam: - Mark Jamesszel szeretnék beszélni.
- Kis szünet után a nő így válaszolt: - Sajnálom, de bizonyára téves számot tárcsázt.
- A chicagói irodájukban dolgozik. Ami azt illeti, ma valamivel korábban ott találkoztam vele - magyaráztam.
- Kérem, várjon egy pillanatot.
- Jerry Rafferty „Baker Street”-jének Muzal-féle feldolgozását hallgathattam úgy két percen át.
- Sajnálom, asszonyom, de senki ilyen nevu nem tartózkodik itt - közölte a recepciós, amikor visszajött a telefonhoz.
- Két órája sincs, hogy ott találkoztam vele az önök elocsarnokában! - kiáltottam fel türelmetlenül.
- Ellenoriztem, asszonyom. Sajnálom, de talán összetéveszt minket egy másik céggel.
- Félhangosan káromkodva csaptam le a kagylót. Feltárcsáztam a tudakozót, megkérdeztem Orndorff és Berger chicagói irodájának telefonszámát, és idegesen beütöttem hitelkártyám számát. Üzenetet hagyok Marknak, hogy amint lehet, hívjon vissza.
- Jeges veríték ütött ki rajtam, amikor a chicagói recepciós így válaszolt: - Sajnálom, asszonyom. Ennél a cégnél semmiféle

Mark James nem dolgozik.

6

Nem találtam Markot a chicagói telefonkönyvben. Volt öt Mark James és három M. James, és miután hazavergodtem, sorban felhívtam mindegyik számot, és vagy egy no vette fel a kagylót, vagy valami ismeretlen férfi. Annyira összezavarodtam, hogy egy szemhunyasnyit sem aludtam.

Másnap reggelig meg sem fordult a fejemben, hogy felhívhatom Diesnert, a chicagói vezető orvosszakértőt, akivel Mark állítása szerint összefutott.

Gondoltam, legjobb, ha egyenesen a tárgyra térek, és a szokásos közömbös apróságok után így szóltam: - Mark Jamest kerestem, azt a chicagói ügyvédet, akit szerintem ön is ismer.

-James... - ismételte a nevet Diesner elgondolkodva. -Attól tartok, nem ismeros a neve, Kay. Azt mondja, hogy itt ügyvéd?

- Igen. - Elszorult a szívem. - Az Orndorff és Bergernél.

- Á, azokat ismerem! Nagy híru, tisztos cég. De Mark Jamesre sehogy sem emlékszem... - Hallottam, hogy kihúz egy fiókot, és lapozgat. Hosszú szünet után így szólt: -Nem. Az Aranyoldalokban sem találom a nevét.

Miután letettem a kagylót, töltöttem magamnak még egy feketét, és kibámultam a konyhaablakon át az üres madáretetore. A szürke reggel esot ígért. Belvárosi irodám asztalához csak buldózerrel vághatok utat. Szombat volt. Hétfő állami ünnep. Az Intézetben nincs bent senki, beosztottjaim a háromnapos hétvégét élvezik. Be kellene mennem, és ki kellene használnom a csendet és nyugal-

mat. De füttyültem mindenre. Nem tudtam másra gondolni, csak Markra. Olyan érzés volt, mintha nem létezne, mintha képzeletem szüleménye, egy álom lett volna. Minél tisztábban akartam látni, annál jobban összekuszálódtak a gondolataim.

Mi az ördög folyik itt?

Végso elkeseredésemben megpróbáltam Robert Sparacino otthoni számát kideríteni a tudakozótól, és szívem mélyén megkönnyebbültem, amikor közölték, hogy titkos. Öngyilkosság lett volna felhívni. Mark hazudott nekem. Azt mondta, hogy az Orndorff és Bergernél dolgozik, Chicagóban él, és ismeri Diesnert. Egyik sem volt igaz! Reméltem, hátha csöng a telefon, és Mark hív. Rendet raktam a házban, kimostam, kivasaltam, feltettem egy lábos paradicsomszószt, húsgombócot csináltam, és átnéztem a postámat.

Ötig senki sem hívott.

- Maga az, doktorno? - Itt Marino - szólalt meg az ismeros hang. - Nem akartam hétvégén zavarni, de két francos napja próbálom elérni. Meg akartam bizonyosodni arról, hogy semmi baja.

Marino már megint orangyalt játszik, gondoltam.

- Van egy videokazettám, amit szeretnék megmutatni - folytatta. - Gondoltam, ha otthon marad, beugranék magához. Van lejátszója?

Tudta, hogy van. Korábban is „beugrott” már videokazettákkal. - Miféle kazetta?

- Felvettem azt a pasit, akivel végigszenvedtem az egész délelőttöt. Beryl Madisonról faggattam ki. - Hatásszünetet tartott. A hangján hallottam, hogy elégedett magával.

Minél régebb óta ismertem Marinót, annál gyakrabban vetett alá hasonló bemutatónak. Jó szokását részben annak a ténynek tulajdonítottam, hogy megmentette az életem, s ez az iszonyatos esemény össze nem illo párrá kovácsolt bennünket.

- Szolgálatban van? - kérdeztem.

- A rossebbe is, mindig abban vagyok - morogta.

- De komolyan.

- Nem hivatalosan, rendben? Négykor leléptem, de az asszony Jerseybe utazott az anyját meglátogatni, és több el-kötetlen szál elkötése vár rám, mint egy kibaszott szonyegszövore.

Elutazott a felesége. A gyerekei már felnettek. Szürke, undok szombat volt. Marinónak nem volt kedve hazamenni egy üres házba. Én sem voltam épp kibékülve a világgal, nem lelkesedtem érte, hogy egy másik üres házban gubbasszak. A tuzhelyen rotyogó mártásra néztem.

- Nem készülök sehova - mondtam mintegy mellékesen. - Ugorjon be a kazettájával, és együtt megnézzük. Szereti a spagettit?

-Habozott.-Hát...

- Húsgombóccal. Most teszem fel a tésztát. Velem tart?

- Egén. Azt hiszem, semmi akadály.

Amikor Beryl Madison kicsit akart mosatni, a southside-i Masterwashba járt.

Marino úgy jött rá, hogy végigcaplatta a város összes elit kocsimosó szalonját. Nem volt olyan sok; maximum egy tucat hirdette, hogy a sofor nélküli kocsikat automatikusan átengedi a „hulaszoknyás” kefék sora közt, amelyek végigpörögnek a szappanhabos festett felületeken, miközben vékony vízsugarak eros permete hullik rájuk. Gyors forró levegos szárítást követően egy alkalmazott egy kisebb csarnokrészbe vezet az autót, ahol kiporszívózzák, viaszolják, tükörfényesre polírozzák, kiglancolják a lökhárítókat és az egész mindenséget. Egy Masterwash „Szuper Deluxe” - mint Marinótól megtudtam - tizenöt dollárba kerül.

- Piszkosul nagy szerencsém volt - közölte, és evokanala segítségével spagettit tekert fel. - Hogy a fenébe nyomozhat ki ilyesmit az ember, mi? Ezek a pasik hetven, száz kocsit suvickolnak ki, nem? És mit gondol, feltunik nekik egy fekete Honda? Naná, hogy nem!
A boldog vadász ült elottem. Sikerült puszkavégre kapnia a nagyvadat. Már mikor elozo héten ismertettem vele az elozetes elemiszál-jelentést, tudtam, hogy végigszimatolja a város összes autómosóját és karosszérialakatosát. Meg kell hagyni, hogy ha a sivatagban egy bokor is akad, Marino biztos benéz alá.
- Tegnap aztán bingó! Beletrafáltam - ragyogott a képe. - Odacsalinkáztam egy Masterwashhoz. A cím miatt az egyik utolsó helyen szerepelt a listámon. Úgy okoskodtam, hogy Beryl valami West Endi kócerájba vitte a kocsiját. De nem, Southside-ra hordta, és ennek egy okát látom, méghozzá azt, hogy itt van egy karosszéria- és alkatrészbolt is. Kiderült, hogy tavaly decemberben, nem sokkal azután, hogy megvette a kocsit, csináltatott itt egy százdolláros alváz- és karosszériavédelmet. Utána azonnal számlát nyitott, törzsvendég lett, hogy a mosások két dollárral kevesebbe kerüljenek, és ingyen hozzájusson a heti bonuszhoz.
- Ennek alapján akadt rá? - kérdeztem. - A törzsvendégekártya révén?
- Persze. - Bólintott. - Nincs számítógépük. Végig kellett nyálaznom az összes rohadt elismervényüket. De találtam egy másolatot arról, amikor kifizette a tagságit, és annak alapján, amilyen állapotban a kocsiját találtuk a garázsban, kikövetkeztettem, nem sokkal azelőtt mosatta le, hogy elmenekült Key Westbe. Feltúrtam a papírjait is, végigvizslattam a hitelkártyás számláit. Egy tétel Masterwash volt csak: az a százdolláros buli, amit az elobb említettem. Nyilván ezután mindig készpénzzel fizetett, amikor a verdáját mosatni vitte.
- Az autómosóban dolgozók - törtem hangosan a fejem -, mit viselnek?
- Semmi narancssárgát, ami megegyezne azzal a fura szállal, amit talált. Farmerben vannak, edzocipoben, mind kék inget hord, a zsebre fehérrel ráhímezve, hogy „Masterwash”. Mindenhova bekukkantottam, amíg ott voltam. Semmi értelmes. Az egyetlen kelmeszeru az a rengeteg fehér törülköző volt, amivel letörlik a kocsikat.
- Nem hangzik biztatóan - jegyeztem meg, és eltoltam a tányérom. Kettonk közül legalább Marinónak jó volt az étvágya. New York után nem múlt el a gyomoridegességem, és épp azon morfondíroztam, hogy elmondjam-e neki, mi történt.
- Lehet - felelte -, de egy hapsitól bekapcsolt a vészjelzom.
Vártam.

- Al Hunt a neve, huszonnyolc éves, fehér. Azonnal ráálltam. Láttam, hogy kissé távolabb áll, és felügyeli a szorgos méhecskéket. Valami bekattant. Oda nem illonek látszott. Rendes, elegáns pasi, akinek mellényes öltönyben kéne feszíteni, és akatáskával járni. Felmerült bennem a kérdés: „Mi a francot csinál egy ilyen hapsi ebben a süllyesztoben?” - Elhallgatott, míg fokhagymás kenyérral kitörölte a tányéját. - Arra csámborgok, és lökni kezdem a rizsát. Kérdezem Berylrol, mutatom neki a jogosítványból a fényképet. Kérdem, nem látta-e itt, mire hopp!, a pasinak ugrálni kezd a zab a fenekében. Óhatatlanul is az jutott eszembe, hogy nekem is ugrálni kezdene, ha Marino „felém csámborogna”. Biztos úgy rohanta le szegényt, mint egy tank.
- És aztán?
- Aztán bemegyünk, kávé veszünk, és alaposan nekilátunk. Ez az Al Hunt egy igazi pszicho. Eloszor is egyetemi továbbképzésre járt. Magiszteri fokozatot szerzett pszichológiából, aztán pár évig - a nyamvadt életbe, nem fogja elhinni! -férfi ápoló lett a Metropolitanben. És amikor megkérdeztem, miért hagyta ott a kórházat a Masterwash kedvéért, kiderült, hogy az istenverte hely az öregéé. Az osének szinte minden buliban van érdekltsége. Masterwash csak egyike a beruházásainak. Van még egy csomó parkolója, és Northside bérlakásainak fele az övé. Automatikus arra kéne következtetnem, hogy ifjú Al arra okítja, hogy majdan a helyébe lépjen, nem? Kezdtt érdekes lenni.
- Csakhogy Al nem öltönyben feszít, még ha abban kéne is neki, igaz? Lefordítva: Al egy vesztes. Az örege nem bízik benne, hogy elegáns öltönyben megtenné az íróasztal mögött. A pasi ott áll, és egy rakás seggfejnek mondja, hogy vakszolják a kocsikat és fényesítsék a lökhárítókat. Egybol sejtettem, hogy idebent nem stimmel valami - mutatott zsíros ujjával a homlokára.
- Talán az apját kellene errol kérdeznie - javasoltam.
- Hogyne. Majd azt mondja, hogy az egyetlen reménysége egy süket mandró.
- Hogyan jár a végére? - kérdeztem.
- Már a végére is jártam - hetvenkedett. - Nézze csak meg a kazettát, amit hoztam, doktorno. Egész délelott Al Huntal csevegtem a kapitányságon. Ez a pasi lyukat beszél az ember hasába, és majd' belepusztul, annyira érdekl, mi történt Beryllel, azt állítja, az újságban olvasott róla...
- Honnan tudta, kicsoda Beryl? - csaptam le rá. - Az újságok és a tévéállomások nem mutattak róla képet. A nevérol ismert rá?
- Azt mondja, nem, fogalma sem volt, ki az a szoke hölgy, akit az autómosóban látott, amíg meg nem mutattam neki a jogsiban levo képét. Erre aztán eloadta a nagyjelenetet: egészen odavolt, kiakadt miatta. Csüngött minden szavamon, egyre csak Berylre terelte a szót, és ahhoz képest, hogy állítólag fogalma sem volt, ki az illeto, nagyon hevesen érdeklodött. - Összegyurt szalvétáját az asztalra tette. - Legjobb, ha saját szemével gyozodik meg róla.

Feltettem a kávé, összeszedtem a piszkos edényeket, aztán átmentünk a nappaliba, és elindítottam a videofelvételt. Ismeros helyszínt pillantottam meg, amit már számtalanszor láttam. A rendorkapitányság kihallgató helyisége egy kis faburkolatos szoba volt, berendezése mindössze egy csupasz asztalból állt a padlószonyeg közepén. Az ajtó mellett villanykapcsoló, amin csak egy szakérto vagy beavatott vette észre, hogy hiányzik a felső csavar. Az apró fekete lyuk

túloldalán videoszoba volt, a széles látószögu kamera pedig felvett mindent, ami a kihallgatáson történt.

Al Hunt első látásra nem tunt ijesztőnek. Bőre világos volt, halványszőke haja elől már ritkult, képe térszínű. Még talán vonzó is lett volna, ha nincs gyengeségre valló csapott álla, amitől arca egybeszabott lett a nyakával. Gesztenyebarna bordzsekit és farmert viselt, elkeskenyedo ujjai közt idegesen forgatta a 7-Up-os dobozt, szemét le nem vette Marinóról, aki közvetlen vele szemben ült.

- Pontosan mit látott Beryl Madisonban? - faggatta Marino. - Miért figyelt fel rá? Naponta több száz kocsit fordul meg az autómosójukban. Mindegyik ügyfélre emlékszik?

- Többre, mint gondolná - felelte Hunt. - Foként a törzsvendégekre. A nevükre talán nem mindig emlékszem, de az arcokra igen, mert többségük ott álldogál, míg az alkalmazottak lemosják a kocsijukat. Általában ellenorzi a munkát, ha érti, mire gondolok. Szemmel tartják a kocsijukat, megbizonyosodnak, hogy semmirol se feledkeznek meg. Néhányan még rongyot is fognak, és besegítenek, kivált, ha sietnek - ha olyanok, akik képtelenek nyugton maradni, akiknek mindig csinálniuk kell valamit.

- Beryl is ilyen volt? O is ellenorizta a mosást?

- Nem, uram. Kítettünk néhány padot. Az volt a szokása, hogy kint üldögélt. Néha újságot, könyvet olvasott. Nem igazán figyelt az alkalmazottakra, és nem volt éppen barátságosnak mondható. Talán ezért is figyeltem fel rá.

- Hogy érti? - csapott le Marino.

- Úgy értem, hogy jelzéseket adott. És én vettem oket.

- Jelzéseket?

- Az emberek mindenféle jelzéseket adnak - magyarázta Hunt. - Rájuk hangolódom, veszem oket. Sokat mond valakirol, hogy milyen jelzéseket ad.

- Én is adok jelzéseket, Al?

- Igen, uram. Mindenki ad.

- És milyen jelzéseket adok?

Hunt halálisan komoly képpel válaszolt: - Halvány-vöröset.

- Micsoda? - képedt el Marino.

- A jelzéseket színekben érzékelem. Lehet, hogy furcsának tartja, de nem szokatlan jelenség. Többen is vagyunk, akik érzékeljük a másokból áradó színeket. Ezek a jelzések, amikre utaltam. Ön halványvörös színt bocsát ki. Meleg szín, de egy kicsit dühös is. Mint egy vészjelzés. Vonz, ugyanakkor valamiféle veszélyt is rejt...

Marino leállította a felvételt, és hamiskásan rám vigyorgott.

- Mit szól hozzá? Bolond ez, vagy mi? - kérdezte.

- Szerintem meglehetősen agyafúrt - válaszoltam. -Maga valóban melegen érzo, dühös és veszélyes.

- A francba is, doktornó. Lökött egy hapsi ez. Ha ot hallgatom, az egész kibaszott lakosság két lábon járó szívirvány.

- Pszichológiailag megalapozott, amit állít - feleltem gyakorlatiasan. - Az érzelmeiket színekkel szokták társítani. Ilyen indokok alapján választják ki a nyilvános helyiségek, szállodai szobák, intézmények színösszeállítását. A kék például a depresszióhoz társul. Pszichiátriákon nem szokták kékre festeni a kórtermeket. A vörös haragos, eroszakos, szenvedélyes szín. A fekete beteges, baljós és így tovább. Ha jól emlékszem, azt mondta, hogy Huntnek magiszteri fokozata van pszichológiából.

Marino bosszús képet vágott, és újra elindította a felvételt.

- ...Feltehetően ennek a szerephez van köze, amit játszik. Ön detektív - mondta Hunt. - E pillanatban az együttműködésemmre van szüksége, ugyanakkor nem bízik bennem, és veszélyes is lehet, ha valamit megpróbálok letagadni. Ez a halványvörös vészjelzo része. A szín melegsége az ön barátságos egyénisége. Talán szereti, ha mások közel állnak magához. Talán szereti mások társaságát. Kemény ember benyomását kelti, de szeretné, ha kedvelnék...

- Rendben - fojtotta belé a szót Marino. - És mi volt a helyzet Beryl Madisonnal? Nála is érzett színeket?

- Hogyne. És nagyon érdekesnek találtam. Más, meroben más volt.

- Hogy érti ezt? - Marino széke nyikorgott, ahogy hátradolt, és keresztbe fonta a karját.

- Felettébb tartózkodó volt - mesélte Hunt. - Sarkvidéki színek áradtak belole. Hidegkék, a téli napsütéshez hasonló halványsárga és fehér, de olyan hideg, hogy szinte süttött, mint a szárazjég: megégetné az embert, ha hozzáér. A fehér volt egészen elüto. Pasztellszíneket sok nonél látok. Noies árnyalatok, amik sokszor a ruhájuk színeiben is visszaköszönnek. Rózsaszín, sárga, világoskék és zöld. Passzív, hűvös, törékeny nok. Néha találkozom olyan novel is, aki sötét, eros színeket bocsát ki, például bordót, tengerészskéket vagy vöröset. Ezek erosebb típusok. Általában agresszívek, esetleg ügyvéd a foglalkozásuk, vagy orvos, üzletasszony, és gyakran olyan színu kosztümöt viselnek, mint az elobb említettek. Az a típus, aki ott áll a kocsija mellett csipore tett kézzel, és ellenoriz mindent, amit az alkalmazottak csinálnak. Egy percig sem haboznak, hogy szóljanak, ha csík maradt a szélvédon vagy foltos a karosszéria.

- Kedveli az ilyen típusú nokedt? - kérdezte Marino. Hunt nem felelt rögtön. - Nem, uram. Oszintén szólva, egyáltalán nem.

Marino felnevetett, eloredolt, és így szólt: - Hé, én sem rajongok értük. Jobb szeretem a pasztellcsajokat.

Ékesszóló pillantást vetettem a mellettem ülo valódi Marinóra, aki fütült rá, mialatt a felvételen így biztatta Huntot: - Meséljen még Berylrol, hogy mit vett észre rajta.

Hunt a homlokát ráncolta, és erosen törte a fejét. -A pasztellszínek, amiket kibocsátott, egyáltalán nem voltak szokatlanok,

kivéve talán, hogy nem utaltak törekenységre. És passzivitásra sem. Mint már említettem, huvösebb, sarkvidéki árnyalatok voltak, szemben a virágszínekkel. Mintha azt akarná éreztetni a világgal, hogy tartsák tole távol magukat, hogy tágas térre van szüksége.

- Mintha frigid lenne, olyan?

Hunt megint a 7-Up-os dobozával játszott. - Nem, uram, azt hiszem, ezt nem állítanám. Valójában semmi ilyet nem éreztem nála. Inkább távolságot éreztetett. Mintha irdatlan messzire kellene menni ahhoz, hogy az ember eljusson hozzá. De ha egyszer eljut, akkor az intenzitása megégetné. Itt kapcsolódnak a fehéren izzó jelzések, amitol különlegesnek tartottam. Intenzív volt, nagyon intenzív. És az volt a benyomásom, hogy nagyon intelligens, nagyon bonyolult személyiség. Még amikor ott ült távolabb a padon, és senkire sem figyelt, az agya akkor is működött. Mindent észrevett maga körül. Távoli volt és fehéren izzó, mint egy csillag.

- Észrevette, hogy egyedülálló?

- Nem viselt jeggyurut - vágta rá gondolkodás nélkül Hunt. - Feltételeztem, hogy nincs férjénél. A kocsijából is ezt szurtem le.

- Nem értem. - Marino zavart képet vágott. - Hogy állapíthatta meg a kocsijáról?

- Azt hiszem, amikor másodszor járt ott, akkor figyeltem meg. A fiúkat néztem, akik belül takarították a kocsit, és nem láttam bent semmi férfira utalót. Az ernyője például a padlón volt: egy olyan vékony kék ernyő, amit nok szoktak hordani, nem fekete, vastag fanyelu ernyő, amit a férfiak hordanak magukkal. Hátúlra betette a tisztítóból hozott ruhákat, a zsákokban is csupa noi holmi volt, egy férficucc sem volt köztük. A férjes asszonyok a férjük ruháit is elhozzák a tisztítóból a magukéval együtt. És persze a csomagtartó. Se szerszámok, se indítókábel. Semmi, ami férfias lett volna. Érdekes, de amikor az ember egész nap kocsikat lát, kezd felfigyelni ezekre a részletekre, és anélkül, hogy tudná, feltevésekbe bocsátkozik a tulajdonosok felől.

- Nekem úgy tunik, maga nagyon is tudatosan gondolt rá - mondta Marino. - Egyszer sem fordult meg a fejében, hogy randit kérjen tole, Al? Biztos, hogy nem tudta a nevét, nem olvasta le a tisztítócéduláról a kocsiban hagyott borítékok egyikéről? Hunt a fejét rázta. - Nem tudtam a nevét. Talán nem is akartam tudni.

- És miért nem?

- Nem is tudom... - Hunt nyugtalan lett, zavarodott.

- Ugyan már, Al. Nekem elmondhatja. Hé, talán én is szívesen elhívtam volna valahova, hm? Csinos no, izgalmas is. Én is biztos eltunodtem volna rajta, talán stikában megtudtam volna a nevét, esetleg megpróbáltam volna felhívni.

- Hát én nem próbáltam. - Hunt a kezét bámulta. - Semmi ilyennel nem próbálkoztam.

- Miért nem? Hallgatás.

Marino szólalt meg: - Talán mert egyszer volt egy ilyen noje, akinél megégette magát? Hallgatás.

- Ugyan már, Al, ilyesmi bármelyikünkkel megesik.

- Az egyetemen volt. - Hunt válaszát alig lehetett hallani. - Jártam egy lánnyal. Két évig. Valami orvostanhallgatóért hagyott ott. Az ilyen nok... bizonyos típust keresnek. Tudja, amikor már készek megállapodni.

- A nagymenekre buknak. - Marino válasza egyszerre vágott, mint a kés. - Az ügyvédekre, orvosokra, bankárookra. Nem az autómósókban dolgozókra hajtanak.

Hunt felkapta a fejét. - Akkoriban még nem dolgoztam ott.

- Mindegy, Al. A Beryl Madisonhoz hasonló első osztályú csajok nem szoktak a magafajtaival tekerni, igaz? Fogadok, Beryl észre sem vette, hogy a világon van, igaz? Fogadok, meg se ismerte volna, ha az utcán belerohan a rohadt kocsijába...

- Ne mondjon nekem ilyeneket...

- Igaz vagy sem?

Hunt ökölbe szorított kezét bámulta.

- Talán mégiscsak komálta Berylt, hüm? - aprította tovább kíméletlenül Marino. - Talán csak ez a fehéren izzó csaj járt az eszében, róla fantáziált, azon törte a fejét, milyen lenne összejönni vele, randizni, ágyba bújni vele. Talán nem volt mersze egyenesen elé állni, mert azt gondolta, úgyis csak valami surmónak nézné, aki a bokájáig sem ér...

- Hagyja abba! Maga utazik rám! Hagyja abba! Hagyja abba! - kiabálta Hunt fülsértoen. - Hagyjon békén!

Marino érzéketlenül bámult rá az asztal túlfeléről.

- Mintha csak az öregét hallaná, mi, Al? - Marino rágyújtott, és a cigarettájával gesztikulált beszéd közben. - Az öreg Huntot, aki azt gondolja, hogy egyetlen kölyke egy kibaszott köcsög, mert nem egy aljas-tetu-szemétláda házi-úr, aki szarik mások érzéseire vagy boldogulására. - Füstfelhot fújt ki, aztán szelídebben folytatta. - Ismerem ám a Mindenható Hunt papát. Azt is tudom, hogy amikor maga beállt ápolónak, elhíresztelte a haverjai körében, hogy maga buzi nebáncsvirág, és szégyelli, hogy ugyanaz a vér folyik az ereikben. Meg azt is, hogy azért kellett átjönnie abba az átkozott autómósóba, mert az apja azt mondta, hogy ha nem teszi, kitagadja.

- Ezt is tudja? Honnan? - dadogta Hunt.

- Tudok én sok mindent. Ami azt illeti, azt is, hogy a Metropolitanben igazi klasszisnak tartják, aki nagyon gyöngéden bánik a betegekkel. Pokolian sajnálták, hogy kilépett. Ha nem tévedek, az „érzékeny” jelzot használták magára, talán túlzottan is érzékeny, s ez már a kárára válik, mi, Al? Megmagyarázza, miért nem randizik vagy csajozik. Meg van rémulve. Beryl a frászt hozta magára, ugye?

Hunt nagyot sóhajtott.

- Ezért nem akarta a nevét tudni? Hogy ne essen kísértésbe, hogy felhívja, vagy bármivel próbálkozzék?

- Nekem csak feltunt - motyogta idegesen Hunt. - Komolyan mondom, semmi többrol nem volt szó. Nem gondoltam rá úgy, ahogy maga mondta. Csak épp... izé... szóval felfigyeltem rá. De nem kultiváltam a dolgot. Még csak nem is beszéltem vele, csaknem amikor utoljára bent járt...

Marino megint leállította a felvételt. - Most jön a lényeg - jelentette ki. - Elhallgatott, és fürkészo pillantást vetett rám. - Hé, doktorno, jól van?

- Muszáj volt ennyire brutálisnak lennie? - támadtam neki felhevülten.
- Nem ismer valami jól, ha errol azt hiszi, brutális volt -vélekedett Marino.
- Ezer bocsánat. Elfelejtettem, hogy Conannal, a barbárral ülök együtt a nappalimban.
- De hisz ez csak színészkedés - védekezett sértetten.
- Figyelmeztessen, hogy Oscarra jelöltessem.
- Ne csinálja már, doktorno.
- Tökéletesen demoralizálta - ütöttem a vasat.
- Ez csak egy módszer érti? Tudja, azért, hogy megrendítsem, hogy olyasmiket mondjon, amik másképp meg sem fordulnának a fejében. - Visszafordult a készülék felé,
és miközben megnyomta az „indítás” gombot, hozzáfuzte: - Már azért megérte a kihallgatás, amit ezután mondott.

- Mikor volt ez? - csapott le Marino. - Mikor volt az az utolsó alkalom, amikor bejött?
- Napra pontosan nem tudom - felelte Hunt. - Pár hónapja lehetett, de arra emlékszem, hogy péntek volt, izé, péntek késo délelott. Azért emlékszem erre is, mert úgy volt, hogy aznap apámmal ebédelek. Péntekenként együtt szoktunk ebédelni, és üzletrol beszélünk. A 7-Up-jáért nyúlt. - Ilyenkor kicsit elegánsabban öltözöm. Azon a pénteken nyakkendot vettem.
- Szóval Beryl beugrott késo délelott autót mosatni - terelte vissza Marino. - És ezúttal szóba elegyedett vele?
- Tulajdonképpen o szólított meg engem - javította ki Hunt, mintha ez fontos lenne. - A kocsija épp kigördült a mosóból, amikor odajött hozzám., és azt mondta, hogy valami kiömlött a csomagtartója szonyegére, és nem tudjuk-e kivenni. Odavitt a kocsijához, kinyitotta a csomagtartót, és láttam, hogy átázott a szonyeg. Nyilván ott tartotta, amit vásárolt, és egy narancsleves üveg összetört. Gondolom, ezért is állt be rögtön a kocsijával, hogy lemosassa.
- A bevásárlószatyra még a csomagtartóban volt, amikor behozta a kocsit? - kérdezte Marino.
- Nem - válaszolta Hunt.

- Emlékszik rá, mi volt rajta aznap?

Hunt habozott. - Teniszruha, napszemüveg. Izé, úgy látszott, épp játékból jött. Azért emlékszem, mert soha azelott nem láttam hasonló ruhában. Mindig utcai öltözékben volt. Arra is emlékszem, hogy a teniszütoje meg még pár holmi a csomagtartóban volt, mert ezeket kivette, mielőtt elkezdték volna a tisztítást. Emlékszem, letörölte oket, és a kocsi hátsó ülésére tette.

A szivarzsebébol Marino elovett egy zsebnaptárt. Kinyitotta, visszalapozott, és odafordult Hunthoz:

- Lehet, hogy ez július második hetében volt? Tizenkettedikén, pénteken?

- Könnyen lehet.

- Emlékszik még valami másra is? Mondott talán valamit?

- Csaknem barátságos volt - mondta Hunt. - Erre világosan emlékszem. Biztos azért, mert kisegítettem, figyeltem, hogy rendesen kitakarítsák a csomagtartóját, amikor pedig ez nem lett volna a dolgom. Mondhattam volna azt is, hogy át vinnie a szervizbe a kocsit, és a belso takarítás harminc dollárjába kerül majd. De segíteni akartam neki. És ott tébláboltam a kocsi körül, amíg a fiúk dolgoztak, így vettem észre a kocsi anyósülés feloli oldalát. Az ajtót csúnyán összekaristolták. Fura volt. Mintha valaki elovette volna a kulcsát, és egy szívet meg néhány betut vésett volna pont a kilincs alatt az ajtóba. Amikor megkérdeztem tole, hogy történt, arra az oldalra került, és megnézte a kárt. Csak állt ott, és bámult. Esküszöm, holtsápadt lett. Az volt az érzésem, hogy észre sem vette, amíg én nem szóltam. Próbáltam megnyugtatni, mondtam, megértem, hogy ennyire feldúlt. Végtere is a Honda vadonatúj volt, egy karcolás sem volt rajta. Húszezer dolláros kocsi, és egy fafej ilyesmit muvel vele. Biztos valami kissrác, akinek nem volt jobb dolga.

- Mit mondott még, AI? - noszogatta Marino. - Adott valami magyarázatot a kárra?

- Nem, uram. Nem sokat beszélt. Inkább mintha ijedt lett volna, körülnézett, tényleg zaklatott volt. Aztán azt kérdezte tolem, hol a legközelebbi telefonfülke, és mondtam, hogy odabent van egy pénzzel muködo nyilvános telefon. Mire visszajött, a kocsi készen is lett, és elhajtott...

Marino leállította a felvételt, és kivette a videóból a kazettát. Eszembe villant a kávé, így gyorsan kimentem a konyhába, és kitöltöttem két csészével.

- Úgy fest, ezzel választ kap az egyik kérdésére - jegyeztem meg, amikor visszajöttem.

- Á, persze - bólintott Marino, és cukorért, tejszínért nyúlt. - Úgy képzelem, hogy Beryl bizonyára a bankját vagy talán a repülötársaságot hívta a nyilvános telefonról, hogy helyet foglaljon. Az ajtóra karistol kis Bálint-napi üzenet volt az utolsó csepp a pohárban. Teljesen kiborult tole. Az autómósóból egyenesen a bankba megy. Ellenoriztem a helyet, ahol számlája volt. Június tizenkettedikén, déli 12.50-kor kivett úgy tízezer dollár készpénzt, abszolút kitakarította a számlát. Prima ügyfél volt, a kutya sem tiltakozott.

- Utazási csekken kérte?

- Nem, ha hiszi, ha nem - csóválta a fejét Marino. - Szerintem jobban félt attól, hogy valaki a nyomára akad, mint attól, hogy kirabolják. Keysben mindenért kápé-ben fizetett. Senki sem tudja a nevét, ha nem használ hitelkártyát vagy utazási csekket.

- Rettenetesen félhetett - mondtam halkán. - El sem tudom képzelni, hogy másképp ennyi készpénz legyen nálam. Orültek vagy végso kétségbeesés szélén lévok tesznek ilyet.

Marino rágyújtott. Én is.

Kezemet rázva eloltottam a gyufát, és megkérdeztem: -Gondolja, hogy esetleg azalatt karcolták be a szívet, amíg lemosták a kocsit?

- Ugyanezt kérdeztem Hunttól, hogy lássam, hogy reagál rá - válaszolta Marino. - Megesküdött rá, hogy az autósóban nem fordulhatott elő ilyesmi, bizonykodott, hogy valaki biztosan felfigyelt volna rá, meglátta volna azt, aki csinálta. De én nem esküdnék meg rá. A fenébe is, az ember benne hagy ötven centet egy ilyen helyen a sebáltó dobozában, és mire visszakapja a verdáját, a pénznek hult helye. Az emberek úgy lopnak, mint a szarkák. Aprót, er-nyot, csekk-könyvet, amit csak akar, és ha megkérdi, senki sem látott semmit. Felolem akár Hunt is lehetett.

- Egy kicsit tényleg különös - ismertem el. - Szokatlan, hogy ilyen élénken emlékszik Berylre. Csak egy volt a napjában megforduló rengeteg ügyfél közül. Hányszor is ugrott be? Havonta egyszer, kevesebbszer?

Marino egyetértőleg bólintott. - Mégis olyan feltuno, mintha ki volna világítva. Lehet, hogy Hunt ártatlan. De az is lehet, hogy nem.

Eszembe jutott, amit Mark mondott Berylrol; „emléke-zetes”-nek nevezte.

Marinóval szótlanul iszogattuk a kávékat. Ismét sötétség telepedett a gondolataimra. Mark. Valami tévedés történhetett csak, kell, hogy logikus indoka legyen annak, hogy miért nem szerepel a neve az Orndorff és Berger alkalmazottai között. Talán kihagyták a nevét az ügyvédi névjegyzékből, vagy a céget nemrégiben komputerezálták, és nem megfelelően kódolták, ezért a neve nem jelent meg a képernyőn, amikor a recepciós beütötte a számítógépébe. Talán mindkét recepciós frissen került a céghez, és sok ügyvédet még nem ismernek. De miért nem szerepelt egyáltalán a chicagói névjegyzékben?

- Úgy fest, mintha emésztené valami - szólalt meg végül Marino. - Amióta csak megjöttem, rágódik valamin.

- Egyszeruen fáradt vagyok - háritottam el.

- A rossebet. - Marino belekortyolt a kávéjába. Csaknem félrenyeltem a kávé, amikor hozzátette: -

Rose említette, hogy meglépett a városból. Eredményes csevelyt folytatott New Yorkban Sparacinóval?

- Mikor említette ezt magának Rose?

- Nem számít. És ne pipuljon be a titkárnójére. Csak annyit mondott, hogy el kellett utaznia. Egy szóval sem árulta el, hogy hova, kihez vagy mi célból. A többit már magam derítettem ki.

- Hogyan?

- Úgy, hogy maga mondta épp az imént - felelte. - Nem tagadta, igaz? Tehát mirol beszélgetett Sparacinóval?

- Azt mondta, hogy beszélt magával. Esetleg elobb arról kellene beszámolnia - replikáztam.

- Nem nagy ügy. - Marino kivette a hamutartóból a cigarettáját. - A minap késo este felcsörget. Ne kérdezze, honnan a fenébol tudta meg a nevem és a telefonszámom. Beryl papírjait kéri, én meg nem adom. Esetleg hajlamosabb lettem volna az együttműködésre, de a pasi igazi seggfej volt. Parancsolgatott, úgy viselkedett, mint egy fomufti. Hetvenkedett, hogy o az örökhagyó végrendeletének végrehajtója, fenyegetődzött.

- És maga, mint igazi lovag, a cápát az én nyakamra küldte - vontam le a következtetést.

Marino értetlenül meredt rám. - Nem én. Meg sem említettem magát.

- Biztos benne?

- Hát persze. Az egész beszélgetés vagy három percig tartott. Ennyi. A maga neve fel sem merült.

És mi a helyzet a kézirattal, ami a rendorségi jelentés listáján szerepel? Sparacino rákérdezett?

- Rá bizony- hagyta helyben Marino. - Nem bocsátkoztam részletekbe, azt mondtam, Beryl minden papírját bizonyítékként kezeljük, és a szokásos rizsával etettem, hogy nincs módomban az ügyet megvitatni vele.

- Nem mondta, hogy a kéziratot, amit talált, kiszignálta az intézetemnek?

- A francba is, dehogy! - Marino furcsálkodva méregetett. - Minek mondtam volna ilyet? Hisz nem igaz. Vanderrel ellenoriztettem az ujjlenyomatokat, ott álltam mellette, míg csinálta. Aztán az egészet kivittem magammal az épületbol, vissza a kapitányságra. Míg itt nyomjuk a szöveget, az egész cucc ott van a bizonyítékos helyiségben, a no összes holmijával egyetemben. - Elhallgatott. - De miért kérdi? Mit mondott magának Sparacino?

Felálltam, hogy újratöltsem a kávéscsészéinket. Amikor visszamentem a nappaliba, elmeséltem mindent Marinónak. És amikor befejeztem, hitetlenkedve nézett, s volt még valami a tekintetében, ami teljesen kiborított. Azt hiszem, eloször láttam Marinót begyulladva.

- Mit csinál, ha telefonál? - kérdezte végül.

- Ki? Mark?

- Nem, a hét törpe - reccsent rám gúnyosan.

- Magyarázatot kérek. Megkérdem, hogy dolgozhat az Orndorff és Bergernek, hogy élhet Chicagóban, ha ennek semmi nyoma. - Egyre elkeseredettebb lettem. - Nem tudom még, de megpróbálok a végére járni, hogy mi az ördög folyik itt.

Marino elkapta a tekintetét, arcizmai meg-megrándul-tak.

- Azon jár a feje, hogy Mark is belekeveredett-e... kapcsolatban áll-e Sparacinóval, köze van-e illegális tevékenységhez, buncselekményekhez - mondtam, és alig bírtam e dermeszto gyanúsításokat szavakba önteni.

Dühösen újabb cigarettára gyújtott. - És mégis, mire kéne gondolnom? Több mint tizenöt éve nem látta a volt Rómeóját, nem is beszélt vele, fogalma sincs, hova lett. Úgy felszívódik, mintha a föld nyelte volna el. Aztán egy szép nap ott áll az ajtajában. Honnan tudja, igazából mit muvelt ezalatt? Nem tudja. Csak azt, amit magának mondott...

Mindketten összeresztünk a telefoncsörgéstol. Ösztönösen az órára néztem, mialatt kisiettem a konyhába. Még tíz sem volt, és a szívemet satuba szoritotta a félelem, amikor felvettem a kagylót.

- Kay?
- Mark? - Nagyot nyeltem. - Hol vagy?
- Otthon. Visszarepültem Chicagóba, és épp most értem...
- Megpróbáltalak elérni New Yorkban és Chicagóban, az irodában... - dadogtam. - Azalatt hívtalak, míg a repülőtéren vártam. Vészterhes csend volt.
- Figyelj csak, nincs sok idom. Csak azért hívtalak, hogy elmondjam, sajnálom, hogy így zajlott le, és biztos akartam lenni, hogy jól vagy. Majd kereslek.
- Hol vagy? - kérdeztem riadtan. - Mark? Mark! De csak a tárcsahang felelt.

7

Másnap, azaz vasárnap átaludtam az ébresztőóra csörgését. A reggeli misét. Az ebédet is, és lomhának, bizonytalannak éreztem magam, amikor végre kikászálódtam az ágyból. Nem emlékeztem, mirol álmodtam, de hogy kellemes nem volt, arra meg mertem volna esküdni.

A telefonom valamivel este fél nyolc után csöngött, épp hagymát és paprikát aprítottam egy omletthez, amit a végzet nem hagyott elfogyasztanom. Percekkel később már a keleti 64-es sötét sávján száguldottam, a muszerfalon egy cédula, sebtében lefirkantott útmutatóval Cutler Grove felé. Agyam, akár egy hurokba került komputerprogram -gondolataim körbe-körbe forogtak, s újra meg újra ugyanazt az információt dolgozták fel. Cary Harpert meggyilkolták. Egy órája hazahajtott egy williamsburgi tavernából, és akkor támadtak rá, amikor kiszállt a kocsijából. Villámgyorsan végeztek vele. Nagyon brutálisan ölték meg. Akárcsak Beryl Madisonnak, neki is elvágták a torkát.

Sötét volt, ködfoltok verték vissza a szemembe a kocsi reflektorainak lapos fénykévéjét. A látótávolság jóformán nullára csökkent, az országútnak az a szakasza, amin vagy ezerszer utaztam, hirtelen különös, ismeretlen tájnak tunt. Már abban sem voltam biztos, hogy merre járok. Épp idegesen cigarettára gyújtottam, amikor közeledő reflektorokra lettem figyelmes. Egy kivehetetlen sötét autó ijesztően gyorsan beért, majd apránként lemaradt tolem. Akár gyorsítottam, akár lassítottam, mérföldeken át tartotta ugyanazt a távolságot. Amikor végre elértem a kihajtót, amin le kellett volna térnem az autópályáról, és lehajtottam, a mögöttem lévo kocsi is ezt tette.

Kövezetlen útra kellett ráfordulnom, amit nem jelzett semmi. A mögöttem ragyogó két fény sugar mintha a sár-hányómra tapadt volna. Harmincnyolcasom otthon maradt. Orvosi táskámban csak egy gázspray volt. Amikor egy kanyar után feltunt a nagy ház, félköríves, rendor- és mentoautók lüktető fényében úszó felhajtójával, parkoló kocsik tömkelegével, hangosan felkiáltottam, hogy „Istennek hála!”. Leparkoltam, s a kocsimat követő autó is csikorogva fékezett mögöttem. Döbbenet bámultam, amikor Marino kászálódott elo, és felhajtotta kabátgallérját.

- Uramisten! - szakadt ki beloalem telve ingerültséggel. - Egyszeruen nem hiszem el!
- Nemkülönben - morogta, és két hosszú lépéssel mellettem termett. - Én sem hiszem el. - Dühösen belebámult az udvarház hátsó bejáratánál álló régi fehér Rolls-Royce körül felállított szemképráztafénykörbe. - A rohadt életbe! Csak ennyit mondhatok. Hogy a rosseb esne bele!
Zsaruktól nyüzsgött a környék. Arcuk természetellenesen sápadt volt a reflektorok fényében. Kocsimotorok dübörögtek hangosan, töredékes mondatok recsegve szálltak a nyirkosan jeges levegoben. A hátsó lépcső korlátjához kötött sárga helyszínelő szalag baljóslatú téglalapot zárt le.

Ócska barna bordzsekít viselo civil ruhás rendor tartott felénk. - Scarpetta doktorno? - tudakolta. - Poteat nyomozó vagyok. Kinyitottam az orvosi táskámat, hogy elovegyek egy pár sebészkesztyut és egy elemlámpát.

- Senki sem nyúlt a testhez - tájékoztatott Poteat.

- Pont úgy csináltam mindent, ahogy Watts doki meghagyta.

Watts doktor körzeti orvos volt, és az állam egész területén megbízott ötszáz orvosszakértom közül a tíz legbosszantóbb hülye egyike. Miután ma este felhívta a rend-

orség, azonnal értesített engem. Az eloirások szerint járt el: valahányszor neves egyéniség tisztázatlan körülmények között vagy hirtelen hal meg, értesítenie kell a vezető orvosszakértot, mint ahogy Watts szabályszeruen elkerült minden esetet, már ha tehette, vagy továbbpasszolta, vagy elhanyagolta, mert terhére volt, hogy kiszálljon vagy elvégezze a papírmunkát. Notóriusan távol tartotta magát a buncselekmények helyszínétol, és most sem láttam sehol.

- A mentovel egy idoben érkeztem ide - magyarázta Poteat. - Biztosítottam, hogy a fiúk ne tegyenek a szükségesnél többet. Nem fordítottuk meg, nem vettük le a ruháját vagy ilyesmi. Akkor már halott volt.

- Köszönöm - mondtam szórakozottan.

- Úgy tunik, fejbe verték, megvágták. Talán le is lotték. Söréttel van teli körülötte minden. Mindjárt meglátja. Fegyvert nem találtunk. Amennyire meg tudtuk állapítani, hét-negyvenötökor ért vissza, és ott parkolt, ahol a kocsija áll. Sejtésünk szerint azonnal megtámadták, amint kiszállt.

A fehér Rolls-Royce-ra pillantott. A kocsit Poteatnál magasabb és öregebb bukszusok vették körül, a bokrok aljában megsurusódtak az árnyékok.

- Nyitva volt a vezetőülés feloli ajtó, amikor ideért? -kérdeztem.

- Nem, asszonyom - válaszolta Poteat. - A kocsikulcsok a földön heverték, mintha a kezében tartotta volna oket, amikor elesett. Amint már mondtam, nem nyúltunk semmihez, megvártuk, hogy ideérjenek, vagy amíg az idojárás rá nem kényszerít,

hogy folytassuk a munkát. Esore áll. - Felsandított a suru felhotakaróra. - De havazhat is. A kocsiban nem forgattak fel semmit, dulakodásnak semmi jele. Úgy tartjuk, hogy a támadó itt várt rá, bizonyára a bokrokban rejtőzött. Csak annyit mondhatok, iszonyú gyorsan történhetett, doktorno. A novére odabent azt állítja, nem hallott se puskalövést, se semmit.

Hagytam, hadd beszélgessem Marinóval. Átbújtam a sárga szalag alatt, és lassan odamentem a Rolls-Royce-hoz, s közben ösztönösen néztem, hova lépek. Az autó a hátsó lépcsótól alig három méterre párhuzamosan parkolt, a vezetőülés a ház felé volt. Megkerültem a jellegzetes orrdíszu motorháztetőt, megálltam és elvettem a fényképezőgépet.

Cary Harper a hátán feküdt, feje csak centikre az első keréktől. A fehér lökhárítót vér pettyezte és csíkozta, a halott bézs színű vastag kötött pulóvere szinte egybefüggő vörös volt. Csipőjétől nem messze kulcsosomó hevert. A fényzőrök ragyogásában csak a fénylo ragacsos vörösséget láttam. Harper osz haja összecsomósodott a vértől, arca és hajja fejbőre több helyen is felszakadt, ahol valami tompa tárggyal olyan hatalmas erővel ütötték meg, hogy felrepedt a bőr. Torkát fülte fülte elmesztették, szinte elválasztották a fejet a törzstől, és mindenütt, ahova csak elemlámpával világítottam, mint óngyöngyök csillogtak az apró madársörétszemek. Több száz szóródott a testre és gurult szét a test körül, sőt még a motorháztetőre is jutott belőlük. A madársörétet nem puskából lőtték ki.

Körbejártam, minden oldalról lefényképeztem, aztán leguggoltam, és elvettem a hosszú kémiai homérot, amit óvatosan a pulóvere alá csúsztattam, és bal karja és a teste közé dugtam. A test hőmérséklete 35,5 °C volt, a levegőé -5 °C. A test gyorsan, óránként körülbelül három fokot hűlt, a szabadban mínusz volt, Harper nem volt nagydarab, és nem is öltözött melegen. A hullamerevség már beállt a kis izmokba. A halál beállta kevesebb, mint két órája következett be.

Mikronyomokat kezdtem keresni, amik könnyen elvesznek, mialatt a tetemet beszállítják a hullaházba. Szálak, hajszálak vagy bármilyen vérbe ragadt piszok még várhat. A lazán tapadó nyomelemek voltak elsősorban érdekesek. Lassan végigvizslattam a testet és közvetlen

környezetét, amikor a keskeny fénykéve hirtelen elsiklott valamin a nyaktól nem messze. Közelebb hajoltam, de nem nyúltam hozzá: apró zöldes gombóc volt, ami gyur-mára emlékeztetett. Sörét ragadt ebbe is. Éppen óvatosan hámoztam le, és egy átlátszó bizonyítékos zacskóba gyömöszöltem, amikor nyílt a hátsó ajtó, és tekintetem egy no rémült pillantásával találkozott, aki egy csipetős fém írómappát tartó rendor mellett állt az elocsarnokban.

Közeledő léptek Marino és Poteat érkezését jelezték. Átbújtak a szalag alatt, és odajött hozzánk az írómappás rendor is. A hátsó ajtó halkán becsukódott.

- Itt marad vele valaki? - kérdeztem.

- Persze - felelte az írómappás rendor. Lehelete füstöl-gött a levegőben. - Miss Harper egyik barátja, egyébként biztosított, hogy nem lesz vele gond. Néhány egységet elhelyezünk a ház körül, nehogy a pasi visszajöjjön egy kis ráadásra.

- Mit keressünk? - kérdezte Poteat.

Kabátja zsebébe süllyesztette a két kezét, és vállát meg-görnyesztette a hidegben. Negyeddolláros nagyságú hó-pelyhek lebegtek felele.

- Egnél több fegyver - közölte. - Az arcon és fejen tompa tárgy okozta sérülések. - Kesztyűbe bújtatott véres ujjammal odamutattam. - A nyakon láthatóan éles eszköz okozta seb. Ami a söréteket illeti, nem deformálódtak, és úgy fest, hogy egy sem hatolt be a testbe.

Marino elképedve nézett körbe a szétszóródott söréteken.

- Nekem is ez volt a benyomásom - értett egyet Poteat. - Nem úgy néz ki, mintha rálöttek volna, de nem lehettem biztos benne. Tehát feltehetően nem sörétes vadászpuskát keresünk. Egy kés és esetleg valami kerékhez való szerszám?

- Feltehetően, de nem szükségszerűen - feleltem. - Bizonyosan csak annyit mondhatok, hogy a nyakát éles tárggyal vágta el, és tompa és egyenes tárggyal ütötték.

- Az sok minden lehet, doktorno - ráncolta a homlokát Poteat.

- Igaz. Sok minden lehet - hagytam helyben.

Bár a sörét eredetére vonatkozólag volt gyanúm, óvakodtam, hogy találgatásokba bocsátkozzam, mivel korábbi tapasztalataim megtanítottak rá, hogy ezt tegyem. Általánosságokat gyakran szó szerint értenek, és egy buncselekmény helyszínén a zsaruk elmentek az áldozata nappalijában heverő véres kárpitostu mellett, mert tolem azt hallották, hogy a gyilkos fegyver egy jégcsákányra „emlékeztető” tárgy.

- Elvihetik a hullaszállítók - mondtam, és lehámoztam kezemről a kesztyűt.

Harper tiszta fehér lepedőbe csavarták, aztán beletették a cipzáras hullazsákba. Marino mellett álltam, és figyeltem, ahogy a mentoautó lassan legurul a sötét, elhagyatott lehajton. Se sziréna, se villogó vészjelzés - a halottakkal nem kell sietni.

Erobben havazott, és a hó már meg is tapadt.

- Jön maga is? - kérdezte tolem.

- Miért, megint követni akar? - Nem mosolyogtam.

A lehajtó szélén terjengő tejszerű fényben fürdő Rolls-Royce-ra bámultam. A hó-pelyhek azonnal elolvadtak, amint földet értek a Harper vérével szennyezett murván.

- Nem követtem - felelte komolyan Marino. - Már majdnem visszaértem Richmondba, amikor megkaptam a rádióüzenetet...

- Hogyhogy Richmondba? - szakítottam félbe. - Honnan ért majdnem vissza?

- Innen - felelte, és elohalászta a kocsit kulcsát. - Kiderítettem, hogy Harper törzsvendég volt Culpeper tavernájában. Úgy döntöttem, elcsípem egy kis beszélgetésre. Talán egy fél-

órát tölthettem a társaságában, amikor gyakorlatilag azt mondta, szívódj föl, baszd meg. Utána elhúzta a csíkot. Én is

leléceltem, úgy tizenöt mérföldre lehettem Richmondtól, amikor Poteat egy diszpécseren keresztül utolért, és elregélte, mi történt. Rögvest visszarepesztettem, amikor észrevettem a maga verdáját, és követtem, nehogy eltévedjen.

- Úgy értsem, hogy ma este a tavernában tényleg beszélt Harperrel? - kérdeztem elképedve.

- Úgy bizony - morogta rosszkedvűen. - Aztán eltűzött, és öt perccel később kikészítették. - Feldúltan, nyugtalanul indult a kocsija felé. - Még találkozom Poteattal, meglátom, mit tudok kideríteni. Reggel elmennék a boncolást megnézni, ha nincs ellene kifogása.

Néztem, ahogy elsétál, s hajából rázza ki a havat. Mire elfordítottam a slusszkulcsot, már messze járt. Az ablaktörlok vékony hóréteget söpörtek le, aztán a szélvédő kellos közepén leálltak. Szolgálati Plymouthom motorja még egy utolsót hörgött, mielőtt aznap este másodikként beadta a kulcsot.

Harperék könyvtára vörös perzsaszonyegektől és a legfinomabb fából faragott bútoroktól barátságos, eleven hangulatot árasztott. Csaknem biztosra vettem, hogy a kanapé Chippendale, és még soha meg nem érintettem, nemhogy ültem volna egy valódi Chippendale-en. A magas mennyezetet rokokó stukkó díszítette, a falak mentén könyvek sorakoztak, többségében borkötésben. Közvetlen velem szemben márványkandallóból áradt a nemrég tuzre rakott rönkökből a meleg.

Elorehajoltam, és kezem a lángok felé nyújtottam. Pillantásom ismét a kandalló feletti olajfestményre tévedt. Bájos fiatal lányt ábrázolt, aki egy kis padon ült. Haja hosszú volt és világosszöke, kezét ölében tartotta és könnyedén összekulcsolta egy ezüst hajkefén. Sötéten vibrált a felszálló melegben, szemhéját félig leengedte, ajka szétnyílt, mély dekolázsba látni engedett egy keveset por-

celánfehér, fejletlen melléből. Eltunodtem, vajon miért épp ez a különös portré került a díszhelyre, amikor Cary Harper novére bejött, és olyan halkán csukta be az ajtót, amilyen hangtalanul kinyitotta.

- Gondoltam, ez majd felmelegíti - mondta, és átnyújtott egy pohár bort.

A tálcát egy dohányzóasztalra tette, aztán leült egy barokk egyenes hátú, karfátlan szék vörös bársonyhuzatú párnájára, lábát bokában keresztezve oldalra fordította, ahogy illemre tanított hölgyek szokták hasonlóan illedelmes idosebb hölgyek társaságában.

- Köszönöm - mondtam, és ismét elnézést kértem.

Miután szolgálati kocsim akkumulátora elhagyta e siralomvölgyet, és a bikázás sem keltette többé életre, a rendőrök beszóltak autómontoért, és megígérték, hogy amint végeznek a helyszíneléssel, visszavisznek Richmondba. Nem volt választásom. Nem állok egy órát a hóesésben, és nem ülök egy járorkocsiban sem. Bekopogtattam hát Miss Harper hátsó ajtaján.

Lassan kortyolta a borát, és kifejezéstelen tekintettel merengett a tüzbe. Akárcsak az ott körülvevő értékes tárgyak, maga is gyönyörűen megformált teremtés volt, a legelegánsabb hölgyek egyike, akiket valaha láttam. Ezüstfehér haja finoman keretezte patriciusi arcát. Széles arccsontja volt, kifinomult vonásai, alakja karcsú, de formás. Bézs kámzsanyakú pulóvert és kordbársony szoknyát viselt. Ha Sterling Harperre néztem, meg sem fordult a fejemben az „aggszuz” kifejezés.

Szótlanul üldögélt. Hó verte puhán az ablakokat, a szél jajongott az eszterháj körül. Elképzelni sem tudtam, hogy egy ilyen házban lakjam.

- Él még valaki a családból? - törtem meg a csendet.

- Senki - felelte.

- Sajnálom, Miss Harper...

- Igazán, Scarpetta doktornő, nem kellene ezt többet mondania.

A lángok fénye zölden villant egy nagy csiszolt smaragdgyurun, ahogy ajkához emelte a poharát. Tekintetünk egybefonódott. Eszembe jutott, milyen rettegést láttam a szemében, amikor kinyílt az ajtó, és meglátta, hogy az öccsét vizsgálom. Most meglepően nyugodt volt.

- Cary okosabb is lehetett volna - jegyezte meg váratlanul. - Gondolom, leginkább az lepett meg, ahogy történt. Álomban sem fordult volna meg a fejemben, hogy valaki van olyan merész, és itt vár rá, a háznál.

- És semmit sem hallott?

- Csak azt, hogy Cary felhajt a kocsival. Amikor nem jött be a házba, kinyitottam az ajtót, hogy megnézzem, miért. Azonnal hívtam a 911-et.

- Culpeperen kívül járt még máshova is?

- Nem. Csak oda. Minden este elment a tavernába - mondta, és pillantása elfordult tolem. - Figyelmeztettem, hogy ne járjon oda, hogy milyen kockázatos ez korunkban. Tudja, mindig volt nála készpénz, és Cary nagyon értett hozzá, hogy megsértsen másokat. Soha nem időzött sokáig a tavernában. Egy órát, maximum kettőt. Azt mondta, hogy ihletért jár oda, hogy elvegyüljön az egyszerű emberek között. Carynek nem volt több mondanivalója a kicsorbult sarok után.

Még a Cornellen olvastam Harper regényét, és csak benyomásokra emlékeztem: Délen játszó rémregény vérfertőzéssel, eroszakkal és rasszizmussal fuszerezve, egy virginiai farmon felnövő fiatal író szemén keresztül bemutatva. Tudtam, hogy lehangozná tett.

- Öcsém azon balsorsú tehetségek közé tartozott, aiktól csak egy regény telik - fuzte hozzá Miss Harper.

- E körbe még sok kituno író sorolható - jegyeztem meg.

- Csak úgy élt, ahogy fiatal korában kénytelen volt élni - folytatta ugyanazon a nyugtalanítóan monoton hangon. - Aztán kiégett,

az élete csendes kétségbeesésbe fúlt. Művészete félresiklott' nekibuzdulások sora lett, amiknek eredményét végül tuzre vetette, és mogorván nézte, amíg a lapok el nem hamvadnak. Aztán csak rőtta a házat, mint egy dühös bika, míg csak késznek nem érezte magát az újrakezdéshez. Régebb óta folyik ez így, mint amire szívesen visszaemlékszem.

- Kíméletlen az öccsével szemben - mondtam halkán.

- Inkább magammal szemben, Scarpetta doktorno - válaszolta, amikor pillantásunk találkozott. - Caryvel egy-ívásúak vagyunk. Az egyetlen különbség közöttünk, hogy én nem érzek elemzési kényszert azzal kapcsolatban, amin úgysem lehet változtatni. O viszont állandóan a múltjában, természetében, az ot formáló erokban ásott. Ezzel nyert Pulitzer-díjat. Én úgy döntöttem, nem küzdök az ellen, ami mindig is világos volt.

- Más szóval?

- A Harper családnak velünk vége szakadt. Túltényésztettek, meddok vagyunk. Nem marad utánunk senki - mondta.

A bor olcsó házi burgundi volt, kicsit fémes ízu, száraz fajta. Mennyi ideig szöszmötölnek még a rendörök? Kis ideje hallottam egy teherautó robaját: az autómento lehetett, ami elvontatta a kocsimat.

- Elfogadtam, hogy az a sorsom, hogy az öcsémrol gondoskodjam, megkönnyítsem a család kihalását - folytatta Miss Harper.

- Cary azért hiányzik majd, mert a testvérem volt. Nem vagyok hajlandó azt hazudni, hogy csodálatos ember volt. - Hörpintett a borából. - Biztosra veszem, hogy szívtelennek tart.

Nem ez volt a pontos kifejezés. - Értékelem az oszinteségét.

- Cary képzelettel és ingatag érzelmekkel volt megáldva. Belolem mindketto hiányzik, és ha nem így lett volna, bizonyára nem bírtam volna. És kétségkívül nem éltem volna itt.

- Elszigetelt lehet ebben a házban élni. - Feltételeztem, hogy Miss Harper így érti.

- Engem nem az elszigeteltség bánt - helyesbített.

- Akkor hát mi bántja, Miss Harper? - kérdeztem, és cigarettáért nyúltam.

- Kér még egy pohár bort? - kérdezte, és arca egyik felét eltakarta a tuz árnyéka.

- Köszönöm, nem.

- Bárcsak sosem költöztünk volna ide. Semmi jó nem történik ebben a házban - mondta.

- Mit csinál majd, Miss Harper? - Tekintete ürességétol borsódzott a hátam. - Itt marad?

- Nincs hova mennem, Scarpetta doktorno.

- Felteszem, Cutler Grove-ot nem nehéz eladni - feleltem, és figyelmem visszakalandozott a kandalló felett lógó portréra. A fehérbe öltözött fiatal lány titokzatosan mosolygott a tuz visszfényében a titkokon, amiket már sosem mond el.

- Nem lehet vastüdo nélkül lélegezni, Scarpetta doktorno.

- Tessék?

- Öreg vagyok már a változtatáshoz - magyarázta. - Öreg már a jó egészséghez vagy az új kapcsolatokhoz. A múlt lélegzik helyettem. Ez az életem. Maga még fiatal, Scarpetta doktorno. Egy nap majd megérti, mit jelent visszatekinteni.

Elkerülhetetlennek látja. Belátja, hogy élettörténete visszahúzza az ismeros szobákba, ahol furcsamód bekövetkeztek azok az események, amik miatt végso soron elidegenedett az étlettól. Úgy találja, hogy idovel a megtört szív kényelmetlen bútora puhább, az emberek, akik cserbenhagyták, szívéhez közelebb állók. Visszafut a fájdalom karjaiba, amelytol egykor menekült. Mert így könnyebb. Ennyit mondhatok csak. Így könnyebb.

- Van elképzelése, hogy ki tehette ezt az öccsével? - kérdeztem kertelés nélkül, mert már alig vártam, hogy másról beszéljünk.

Nem szólt semmit, csak tágra nyílt szemmel bámult a tuzbe.

- És Beryllel? - makacskodtam.

- Tudom, hogy a történetek elott már hónapokkal elobb zaklatta valaki.

- Hónapokkal a halála elott?

- Beryllel nagyon közel álltunk egymáshoz.

- Tudja, hogy zaklatták?

- Igen. Többször megfenyegették - erositette meg.

- Beryl tehát elmondta, hogy fenyegetik, Miss Harper?

- Persze - bizonygatta.

Marino végignézte Beryl telefonszámláit. Nem talált egyetlen Williamsburgba szóló távolsági hívást sem. Nem talált egyetlen levelet sem, amit Miss Harper vagy az öccse írt.

- Akkor hát szoros kapcsolatot tartott fenn vele az évek során? - kérdeztem.

- Nagyon szoros kapcsolatot - felelte. - Már amennyire ez lehetséges volt. A könyv miatt, amit írt, az öcsémmel kötött egyezés egyértelmu megszegése miatt. Nos, az úgy csúnyán elfajult. Cary dühöngött.

- Honnan tudta, mit csinál Beryl? Beryl talán közölte az öccsével, hogy min dolgozik?

- Nem, az ügyvédje közölte.

- Sparacino?

- Nem ismerem a részleteit, hogy mit mondott Carynek - mesélte Miss Harper; az arca megkeményedett. - De az öcsémet tájékoztatták Beryl könyvérol. Eleget tudott ahhoz, hogy alaposan elrontsa a kedvét. Az ügyvéd a háttérbol szította kettejük ellentétét. Beryltol Caryig, ide-oda

táncolt, és úgy tett, mintha amellet állna, akivel éppen beszélt.

- Tudja, mi van most Beryl könyvével? - puhatolódz-tam. - Sparacinónál van? Kiadás előtt áll?
  - Az ügyvéd pár napja hívta Caryt. Csak foszlányokat hallottam a beszélgetésükből, amiből azt szurtem le, hogy a kézirat eltunt. Említették az ön intézetét. Cary mondott valamit az orvosszakértorol. Gondolom önrol. És abban a pillanatban nagyon dühös lett. Arra a következtetésre jutottam, hogy Mr. Sparacino megpróbálta kideríteni, nincs-e az öcsémnél a kézirat.
  - És elfordulhatott ilyesmi? - kérdeztem.
  - Beryl semmiképp sem adta volna át Carynek - felelte érzéssel. - Oktalanság lett volna lemondania róla Cary kedvéért. Cary következetesen elítélte, amit Beryl írt.
- Hallgattunk mind a ketten.
- Miss Harper - veselkedtem neki -, mondja, mitől félt az öccse?
  - Az élettől.

Vártam, figyelmesen fürkésztem az arcát. Megint a tuzbe bámult.

- Minél jobban félt tole, annál jobban kihátrált belole -mondta különös hangon. - Sajátos dolgokat muvel az ember gondolkodásával a világból való kivonulás. Kiforgatja, úgy pörgeti a gondolatokat és elképzeléseket, hogy egy ido múlva kilendülnek a középpontból és eszelos szögben vissza-visszaverodnek. Azt hiszem, az öcsém Berylen kívül senkit sem szeretett. Kétségbeesetten kapaszkodott belé. Leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy birtokolja, hogy elszá-kíthatatlanul magához láncolja. Amikor úgy vélte, hogy Beryl elárulja, hogy többé már nincs hatalma felette, orültsége egyre szélsoségesebben nyilvánult meg. Mindenféle abszurd gondolatok jártak a fejében, hogy Beryl mit beszélhet ki róla. Az itteni helyzetünkrol.

Amikor a boráért nyúlt, remegett a keze. Úgy emlegette az öccsét, mintha már évek óta halott lenne. Éles hangon beszélt róla, iránta érzett szeretete kútját harag és fájdalom tégláival rakta ki.

- Carynek és nekem már senkink sem volt, amikor Beryl felbukkant az életünkben - folytatta. - Szüleink meghaltak. Senkink sem volt, egymáson kívül. Cary nehéz ember volt. Egy ördög, aki úgy írt, mint egy angyal. Törödni kellett vele. Hajlandó voltam elosegíteni, hogy valóra váltsa az álmát, és jelet hagyjon a világban.
- Az efféle áldozat neheztelést szült - vetettem fel. Nem válaszolt. A lángok fénye finom vonású arcán táncolt.
- Hogy találtak rá Berylre? - kérdeztem.
- O talált ránk. Fresno-ban lakott az apjával és mostohaanyjával, írt, valóságos megszállottja volt az írásnak. -Miss Harper továbbra is a tuzbe bámult, míg mesélt. - Egy nap Cary levelet kapott tole a kiadóján keresztül. Kézírással írt novellát is mellékelte hozzá. Jól emlékszem rá. ígéretesnek látszott, irányításra szoruló, csírázó képzeletrol tanúskodott, így indult a levelezésük, aztán hónapokkal késobb Cary meghívta, hogy látogasson meg minket, jegyet is küldött. Nem sokkal késobb megvette ezt a házat, és elkezdte felújítani. Berylért tette. Egy bájos fiatal lány varázslatot hozott az életébe.
- És az önébe? - kérdeztem. Eloször nem válaszolt.

Fahasáb mozdult a tuzben, szikraeso szállt fel.

- Az élet bonyolulttá vált, amikor ideköltözött hozzánk, Scarpetta doktorno - vallotta be. - Figyeltem, mi folyik köztük.
  - Beryl és az öccse között?
  - Nem akartam úgy rabul ejteni, ahogy az öcsém - folytatta. - Cary konokul kapaszkodott Berylbe, s miközben ki akarta sajátítani, elvesztette.
  - Ön nagyon szerette Berylt.
  - Lehetetlen elmagyarázni - mondta elcsukló hangon. -Nehezen kezelhető helyzet volt.
- Tovább puhatolództam. - Az öccse nem akarta, hogy kapcsolatot tartson Beryllel.
- Kivált az utolsó hónapokban, Beryl könyve miatt. Cary leírta és kitagadta Berylt. A nevét nem ejthettük ki ebben a házban. Megtiltotta, hogy bármilyen módon kapcsolatba lépjek vele.
  - De ön mégis megtette - toldottam meg.
  - Szuk korlátok között - felelte nagy nehezen.
  - Fájdalmas lehetett önnek. Elszakítva attól, aki ilyen kedves önnek.
- Megint elfordította rólam a tekintetét, és a tüzet nézte.
- Miss Harper, mikor értesült Beryl haláláról? Nem felelt.
  - Felhívta valaki?
  - Másnap reggel a rádióban hallottam - mormolta alig hallhatóan.

Uramisten, de szörnyu, gondoltam.

Nem szólt többet. Sebeire nem adhattam gyógyírt, és bármennyire vágytam is rá, hogy megvigasztalja, semmit sem mondhattam. Végtelennek tetszo ideig ültünk hallgatásba süppedve. Végül lopva az órára pillantottam. Csaknem éjfélt volt.

A ház néma volt, s ijedten döbbsentem rá, hogy túl néma.

A könyvtár melege után az elocsarnok hideg volt, mint egy katedrális. Kinyitottam a hátsó ajtót, és az elképedéstől elakadt a szavam. Kint fehéren kavargott a hó, a felhajtót egybefüggő takaró borította, a keréknyomokat már alig lehetett kivenni - az átkozott zsaruk nélkülem hajtottak el. Szolgálati kocsimat réges-rég elvontatták, és elfeledkeztek arról, hogy a házban vagyok. A fenébe! A fenébe is!

Amikor visszatértem a könyvtárba, Miss Harper épp egy újabb hasábot tett a tuzre.

- Úgy látszik, a kocsi, amivel el kellett volna mennem, nélkülüm távozott - mondtam, és éreztem, hogy feldúlt a hangom. - Ha lehet, telefonálnék.

- Attól tartok, lehetetlen - válaszolta hangsúlytalanul. -A telefonvonal valamivel azután süketült meg, hogy a rendor elment. Gyakran előfordul, amikor rossz az idő.
- Figyeltem, ahogy megpiszkálja a lassan lángra lobbanó fahasábokat. Füstcsíkok kúsztak elő, szikrák szálltak a kémény felé. Ki is ment a fejemből.
- Mostanáig eszembe sem jutott.
- A barátja... - kezdtem. Megint megpiszkálta a hasát.
- A rendőrök azt mondták, hogy egy barátja idejön, és éjszakára önnel marad...
- Miss Harper lassan kiegyenesedett, felém fordult, arca kipirult a tűz melegétől.
- Így van, Scarpetta doktornő. Milyen kedves öntől, hogy idefáradt.

8

- Miss Harper akkor tért vissza a borral, amikor a könyvtár előtti lépcsőfordulón a magas állóóra tizenkétszer ütött. Láthatóan úgy érezte, ez magyarázatra szorul. - Az óra -mondta. - Tíz percet késik. Mindig is késett.
- A házban továbbra sem működött a telefon. Ellenoriztem. A városig több mérföldet kellett volna gyalogolnom a mostanra már legalább tízcentis hóban. Nem mehettem sehova.
- Az öccse meghalt. Beryl meghalt. Miss Harper volt hármójuk közül az egyetlen, aki életben maradt. Reméltem, hogy ez csak pusztán véletlen. Cigaretta gyújtottam, és hörpintettem a boromból.
- Miss Harper nem olyan erős, hogy végezzen az öccsével és Beryllel. És mi van, ha a gyilkos rá is vadászik? Vagy ha visszajön?
- A harmincnyolcasomat otthon hagytam.
- A rendőség körülveszi a házat.
- De mivel? Hókotrókkal?
- Felocsúdtam, hogy Miss Harper mondott valamit.
- Elnézést - mondtam kényszeredett mosollyal.
  - Úgy látom, fázik - ismételte meg.
- Arca békésnek látszott, ahogy elhelyezkedett a barokk támlásszéken, és a tűzbe nézett. A felcsapó lángok, mint szélben a zászló, olyan hanggal lobogtak, a ritka szellőkések szikraesot fújtak ki a nyitott kandallóból. De Miss Harpernek mintha megnyugvást jelentett volna a társaságom. A helyében én sem repstem volna az egyedüllétért.
- Egyáltalán nem - hazudtam, pedig tényleg fáztam.
  - Szívesen hozok egy szvettert.
  - Kérem, ne fáradjon. Jól érzem magam... komolyan.
  - Lehetetlen kifutni a házat - folytatta. - A magas mennyezet miatt. És szigetelés sincs. De hozzá lehet szokni.
- Gázfűtéses modern házamra gondoltam Richmondban. Kemény matracos széles franciaágyamra, elektromos takarómra. A hutoszékény melletti szekrényben a karton cigaretta, bárszékényemből egy pohár whiskyre. Azután Cutler Grove huzatos, poros emeleti hálószobáira.
- Megleszek idelent. A kanapén - tettem hozzá.
  - Szó sem lehet róla. Nemsokára kialszik a tűz. - Szvettere gombjával játszott, tekintetét egy pillanatra sem vette le a tűzről.
- Miss Harper - futottam neki utoljára -, van valami elképzelése, ki tehetett ezt? Beryllel, az öccsével? Vagy mi okból?
- Úgy véli, ugyanaz a személy volt. - Tényközlésnek, nem kérdésnek szánta.
  - Ezt sem hagyhatom számításán kívül.
  - Bárcsak mondhatnék valamit, amivel a segítségére lehetnék - sóhajtott fel. - De talán nem is fontos. Bárki is tette, ami történt, megtörtént.
  - Nem akarja, hogy elnyerje büntetését?
  - Elég volt a büntetésből. Nem lehet meg nem történné tenni, ami megtörtént - mondta.
  - Beryl sem akarná, hogy elkapják?
- Felém fordult, szeme kitért. - Bárcsak ismerte volna!
- Azt hiszem, ismertem. Bizonyos fokig ismerem is -mondtam szelíden.
  - Képtelenség elmagyarázni...
  - Nem is kell, Miss Harper.
  - Olyan szép lehetett volna...
- Egy pillanatra kiült arcára a bánat, vonásai eltorzultak, aztán ismét visszanyerte önuralmát. Nem kellett befejeznie a megkezdett gondolatot. Olyan szép lett volna, ha nincs senki, aki Berylt és Miss Harpert elszakítsa egymástól. Társak. Barátok. Az élet végtelenül üres, ha az ember egyedül van, ha nincs senki, akit szerethet.
- Sajnálom - mondtam érzéssel. - Rettenetesen sajnálom, Miss Harper.
  - November közepe van - felelte, és elkapta rólam a pillantását. - Szokatlanul korai ilyenkor még a hó. Hamarosan el is olvad, Scarpetta doktornő. Késő délelőtt el is mehet majd. Akkorra azoknak, akik elfeledkeztek önrol, eszükbe fog jutni. Igazán kedves volt, hogy eljött.
- Mintha tudta volna, hogy itt leszek, gondoltam. Az a háborzongató érzésem támadt, hogy valamiképp így tervezte. Ami természetesen kizárt volt.

- Egyre azonban megkérném - szólalt meg hirtelen.

- Mi lenne az, Miss Harper?

- Jöjjön vissza tavasszal. Áprilisban - mondta a lángoknak.

- Szívesen.

- A nefelejcek akkor virágzanak. A gyepes tekepályát halványkék szonyeg borítja. Berylrel mindig szedtünk belole. Nézte már oket közvetlen közelrol? Vagy ön is azok sorába tartozik, akik észre sem veszik, oda sem figyelnek, mert olyan aprók? Pedig ha közelrol megnézi oket, gyönyörűek. Olyan csodálatosak, mintha porcelánból lennének, és Isten tökéletes keze festette volna oket. A hajunkban viseltük oket, mély tálakba tettük a házban - Beryl és én. Meg kell ígérnie, hogy áprilisban visszajön. Ugye megígéri? - Felém fordult, és a tekintetében tükröződo érzés fájón érintett.

- Igen, igen. Természetesen eljövök - fogadkoztam, és komolyan is gondoltam.

- Van valami különleges, amit reggelire szeretne? - kérdezte, és felállt.

- Amit saját magának készít, megfelel nekem is.

- Boven akad minden a hutoszokrényben - jegyezte meg furcsán. - Hozza a borát, és megmutatom a szobáját.

Kezét végighúzta a lépcsokarfán, ahogy a lenyugozó faragott lépcsón felvezette vendégét az emeletre. Mennyezeti lámpák nem voltak, csak egy-egy lámpa világította meg a lépcsót és a folyosót, és a dohos levego jéghideg volt, mint a pincében.

- A folyosó túloldalán van a szobám, három ajtóval arrébb, ha bármire szüksége lenne - mondta, és betessékelt egy kis hálószobába.

Selyemfa berakásos mahagónibútorokkal rendezték be, a halványkék tapétás falon laza elrendezésú virágcsendéletek és a folyóról festett olajfestmény. A baldachinos ágyat megvetették, dunyhákkal magasra polcolták, egy nyitott ajtón át be lehetett látni a csempézett fürdoszobába. Áporodott volt a levego, porszagú, mintha itt soha nem nyitnának ablakot, és emlékeken kívül más nem moccanna. Biztosra vettem, hogy ebben a szobában évek óta nem alszik senki.

- A toalettasztal legfelso fiókjában talál egy flanel hálóinget. A fürdoszobában van tiszta törülközo és más toalettcikkek - sorolta Miss Harper. - Nos, ha nincs más?

- Nincs. Nagyon köszönöm. - Rámosolyogtam. - Jó éjt. Becsuktam az ajtót, és ráfordítottam a rozoga reteszt.

A toalettzokrényben a hálóingen kívül nem volt semmi, csak egy illatszeres zacskó, melybol rég elillant már a virágillat. Az összes fiók üres volt. A fürdoszobában celofánba burkolt fogkefe, apró fogkrémes tubus, egy érintetlen levendulaszappan és rengeteg törülközo, ahogy Miss Harper ígérte. A mosdó csontszáraz volt, és amikor elfordítottam az aranyszínu csapot, folyékony rozsdá csobogott

belole. Végtelenségig tartott, míg annyira kitisztult és felmelegedett a víz, hogy meg merjem mosni benne az arcom.

A régi, de tiszta hálóing nefelejcek elmosódott kék színére emlékeztetett. Bemásztam az ágyba, s mielőtt eloltottam volna a lámpát, állig húztam a dohszagú dunyhákat. A párna degeszre volt tömve, és tollak szurkáltak, miközben elviselhetőbb formára próbáltam gyúrni. Éber voltam, az orrom hegye megdermedt - így ültem a sötétben, és megittam a boromat. A házban olyan csend volt, hogy szinte hallani véltem az ablakon túl hulló hó mindent elnyelő csendjét.

Észre sem vettem, hogy elszundítottam, de amikor felpattant a szemem, a szívem vadul kalapált, és féltem megmoccanni.

Nem emlékeztem a lidérces álomra. Eloszor nem is tudtam, hol vagyok, s a hang, amit hallottam, valóságos volt-e. A

fürdoszobacsap csöpögött, vízcseppek kop-pantak a mosdóban. Bereteszelt ajtómon túl halkán újból parketta reccsent.

Agyam sebesen végignyargalt a lehetőségek akadálypályáján. A kinti csökkeno hőmérséklet miatt recseg a padló. Egerek.

Valaki lassan végigmegy a folyosón. Visszafojtott lélegzettel füleltem, s hallottam, hogy papucsba bujtatott lábak susognak el

óvatosan az ajtóm előtt. Biztosan Miss Harper, gondoltam. Mintha lefelé tartana. Óráknak tuno ideig hánykolódtam,

forgolódtam. Végül felkattintottam a lámpát, és felkeltem. Fél négy volt, és nem reménykedtem, hogy azon az éjszakán még

álom jön a szememre. Kölcsön-hálóingemben vacogva magamra kanyarítottam a kabátomat, kireteszeltem az ajtót, és a

koromsötét folyosón végigtapogatóztam, amíg ki nem vettem a lépcső tetején az ívelt lépcsokorlát elmosódó vonalát.

A hideg elocsarnokot halványan megvilágította a bejárati ajtó két oldalán lévo apró üvegablakokon beszivárgó holdfény. Már

elállt a hó, és elobújtak a csillagok, a fák ágai és a bokrok formátlanul gubbasztottak a hólepel cukormá-

za alatt. Besettenkedtem a könyvtárba, ahova a ropogó tuzbol áradó meleg reménye csalt.

Miss Harper a kanapén ült, gyapjúkendobe burkolódz-va. A lángokba bámult, arca nedves volt a könnyektől, nem is vesződött vele, hogy letörölje. Megköszörültem a torkom, és halkán szólítottam. Nem akartam megijeszteni.

Nem mozdult.

- Miss Harper? - szólongattam hangosabban. - Hallottam, hogy lejtött...

A kanapé csavarvonalas támlájának dolt, pislogás nélkül, tompán nézett a tuzbe. Feje erotlenül féloldalra billent, mikor gyorsan leültem mellé, és nyakához szorítottam az ujjaimat. Nagyon meleg volt, de nem volt pulzusa. Lehúztam a szonyegre, hol a szájához hajoltam, hol a szegycsontját nyomkodtam, igyekeztem levegot préselni a tüdejébe, dobogásra készíteni a szívét. Nem tudom, meddig próbálkoztam. Elzsibbadt a szám, mire felhagytam vele, hátam és karom reszketett, egész testemben remegtem.

A telefon még mindig süket volt. Senkit sem hívhattam. Semmit sem tehettem. A könyvtáráblak előtt álltam, elhúztam a függönyt, és könnyeimen át a holdfényben úszó hihetetlen fehérséget néztem. A havon túl fekete szalagként kanyargott a folyó, azon túl már nem láttam. Valahogy visszaemltem a testét a kanapéra, gyöngéden letakartam a gyapjúkendovel, mialatt a tuz leégett, és a képről letekinto lányt elnyelte a homály. Sterling Harper halála váratlanul ért, és egészen fejbe kólintott. A

kanapé előtti szonyegen ültem, és elnéztem, ahogy kialszik a tüz. Ezt sem tudtam életben tartani. Mi több, meg sem próbáltam.

Nem sírtam, amikor apám meghalt. Annyi éven át betegeskedett, hogy a végére mesterien értettem már lelkem megkeményítéséhez. Gyermekkorom ideje alatt jórészt ágyhoz volt kötve. Amikor egy este otthon meghalt, anyám rettenetes fájdalma a szenvtelenség még magasabb régiói-

ba emelt, s errol a látszólag biztonságosabb magaslati pontról tökélyre vitt közönnyel szemléltem családom széthullását. Fagyos rendíthetlenséggel figyeltem az anarchiát, ami anyám és születésétől fogva kivételesen nárcisztikus és felelőtlen húgom, Dorothy között tombolt. Némán elvonultam a sikoltozó szócsaták és viták légköréből, miközben belsőleg az életem mentettem. Az otthonomban folyó háborúból „engedély nélküli eltávozáson” voltam, és iskola után egyre több időt töltöttem a szürke apácák gyámsága alatt, vagy elzárkóztam a világ elöl a könyvtárban, ahol eloször kezdtem rádöbbenni gondolkodásom koraérettségére s az ezzel járó elonyökre. Kimagasló eredményt értem el a természettudományokban, és érdeklödés ébredt bennem a humán biológia iránt. Mire betöltöttem a tizenötöt, már Gray Anatómiáját bújtam, és ez lett önképzésem sine vagyona, önmagam megragadásának eszköze. Eldöntöttem, hogy otthagynom Miamit, és foiskolára megyek. Abban a korszakban, amikor a nok tanárnok, titkárnok és feleségek lettek, én orvosnak készültem.

Középiskolában színtiszta kituno voltam, nyáron és az iskolai szünetekben tenisztem és olvastam, míg családtagjaim sebesült konföderációs katonákként verekedtek egymással az északiak által már rég elfoglalt területeken. Nemigen randiztam, és kevés barátom volt. Osztályelsöként végeztem, teljes ösztöndíjjal vettem fel a Cornellre, ezt a Johns Hopkins követte, ahol orvosi, majd Georgetown, ahol jogi diplomát szereztem, végül újra visszakerültem a John Hopkinsra, ahol patológiából készültem a szakvizsgámra. Csak homályosan tudatosult bennem, mit is csinállok. A pálya, amin elindultam, örökre visszakanyarodik majd apám halála iszonyatos bunének helyszínéhez. Szétszedem majd és újból, vagy ezerszer összerakom a halált. Mesterfokon sajátítom el kódjait, és a bíróság elé citálom. Ismerem majd minden csínját-bínját. De mindezzel nem

hozhatom vissza apámat, és a bennem rejtözo gyermek sosem szunt meg gyászolni.

Paraszak omlottak szét a kandallóban, s fel-felriadva bóbiskoltam.

Órákkal később a hajnal huvös kékjében apránként kirajzolódtak börtönöm részletei. Fájdalom nyilallt hátamba és lábamba, ahogy elgémberedve talpra kecmeregtem, és az ablakhoz botorkáltam. A palaszürke folyó felett sápadt tojásként kelt fel a nap, a fehér hó háttérén fekete felkiáltójelek voltak a fatörzsek. A kandallóban kialudt a tüz, és lázas agyamban makacsul motoszkált két kérdés. Vajon Miss Harper akkor is meghalt volna, ha nem vagyok itt? Milyen kényelmes, hogy épp azalatt történt, míg itt voltam a fedele alatt. És miért idelent a könyvtárban? Elképzelttem, ahogy lejön a lépcson, megrakja a tüzet, és elhelyezkedik a kanapén. Míg a tuzbe bámul, egyszeruen megáll a szíve. Vagy utolsó pillantása a portréra esett?

Felgújtottam minden lámpát. A kandallóhoz húztam egy széket, felkapaszkodtam rá, és leemeltem a kampóról az ormótlan képet. A portré közelrol nem látszott olyan nyugtalanítótnak, az összhatás vastag olajfesték egymásba mosódó színárnyalataivá és finom ecsetvonásaivá esett szét. Por szállt fel a képröl, ahogy lemásztam a székröl és a képet a földre tettem. Nem volt rajta sem aláírás, sem dátum, és nem is volt olyan régi, mint eleinte feltételeztem. A színeket szándékosan tompították, hogy régebbi benyomást keltsenek, és hiányzott a festék jellegzetes repedezettsége.

Megfordítottam, és alaposan megvizsgáltam a barna papírt, amivel hátulról lefedték. Közepén arany pecsét volt, benne dombornyomással egy williamsburgi képkeretezo neve. Lemásoltam egy papírra, és újra felmásztam, hogy a képet visszaakasszam a kampóra. Aztán leguggoltam a kandalló elé, és a ceruzával, amit a táskámból vettem ki, óvatosan megpiszkáltam a hamut. Egy megszenesedett hasáb tetejére furcsa, áttetszo fehér hamuréteg tapadt, ami a legcsekélyebb mozdulatra is pókhálóként lebbent. Alatta egy rög, ami olvadt muanyagnak látszott.

- Ne vegye sértésnek, doktorno, de pocsekül néz ki - jegyezte meg Marino, mialatt hátramenetben kiállt a parkolóból.

- Kösz - mormoltam.

- Mondtam, hogy ne szívja mellre. Gondolom, nem sokat aludt.

Amikor reggel nem jelentem meg, hogy elvégezzem Cary Harper boncolását, Marino azonnal hívta a williamsburgi rendorséget. Késo délelott két szégyenkezo rendor jelentkezett a háznál, hóláncuk csörögve két keréknyomot mart a sima, vastag hótakaróba. Miután egy sor nyomasztó kérdésre feleltem Sterling Harper halálával kapcsolatban, a holttestet mentokocsival Richmondba szállították, a rendörök pedig bevitték a Williamsburg központjában lévo kapitányságra, ahol kávéval és fánkkal halmoztak el, amíg csak Marino össze nem szedett.

- Nincs az az úristen, hogy egész éjjel abban a házban maradjak - folytatta Marino. - Még akkor sem, ha odakint mínusz húsz van. Fagyjon inkább be a fenekem, semhogy egy hulla társaságában töltsem az éjszakát...

- Tudja, hol a Princess Street? - szakítottam félbe.

- Minek az? - villant felém tükrözö napszemüvege.

A hó fehér tüz volt a vakító napsütésben, az utcákon egyre nőtt a latyak.

- A Princess Street ötszázhet érdekel - válaszoltam olyan hangon, amiböl kiérzödött, elvárom, hogy odavigyen.

A történelmi városrész szélén volt a megadott cím, a Kereskedök tere két üzlete közö bepréselve. A nemrégiben tisztára söpört parkolóban csak egy tucat kocsi állt, tetejükön vastagon megült a hó. Örömmel láttam, hogy a Falusi Képkeretezo Bolt és Galéria nyitva tart.

Marino nem tett fel kérdéseket, amikor kiszálltam. Valószínűleg érezte, hogy pillanatnyilag nem vagyok olyan hangulatban,

hogy bármelyikre is válaszoljak. A galériában csak egy vevo volt rajtam kívül, egy fekete télikabátos fiatalember, aki közönyösen lapozgatott egy halom nyomat közt, míg egy hosszú szoke hajú no a pult mögött a számológépen pötyöggetett.

- Szolgálhatok valamivel? - nézett fel nyájasan a szoke no.

- Attól függ, mennyi ideje dolgozik itt - feleltem.

Az a kimért, kétkedő pillantás, amivel végigmért, eszembe juttatta, hogy riasztóan festhetek. Nagykabátban aludtam. A hajam úgy állt, mint a szénakazal. Zavartan lesimítottam egy kunkori hajtincset, s közben észrevettem, hogy fél fülbevalóm elveszett. Bemutakoztam a nonek, és állításom alátámasztásául elvettem egy vékony tárcát, amiben réz orvosszakértoi igazolójelvényemet tartottam.

- Két éve dolgozom itt - közölte.

- Egy festmény érdekel, amit minden valószínűség szerint még az ön idekerülése előtt ebben a boltban kereteztek - magyaráztam. - Egy portré, amit esetleg Cary Harper hozott be.

- Ó, istenem! Hallottam ma reggel a rádióban. Hogy mi történt vele. Istenem, de borzasztó - hadarta. - Mr. Hilgemanall kell beszélnie. - Hátrasietett, hogy odahívja.

Mr. Hilgeman tweedöltönyt viselő, disztíngvált külsejű úr volt, aki határozottan jelentette ki: - Cary Harper évek óta nem tette be a lábát ebbe az üzletbe, és senki sem ismerte valami jól, legalábbis tudomása szerint.

- Mr. Hilgeman, Cary Harper könyvtárában, a kandalló fölött egy fiatal szoke lányról készült portré lóg. Az ön üzletében keretezték be, feltehetően jó sok éve. Emlékszik rá?

Az olvasószemüveg felett rám szegeződő szürke szempárban szikrányi felismerés sem tükröződött.

- Nagyon réGINEK látszik - magyaráztam lázasan. - Sikerült utánzat, de a témát kissé szokatlanul kezeli. A lány kilenc-, tíz-, maximum tizenkét éves, de fehér ruhájában inkább fiatal nonek tunik. Egy kis fehér padon ül, kezében ezüst hajkefét tart.

Pofon tudtam volna vágni magam, hogy nem készítettem polaroid képet, amikor a táskámban volt a gépem. Az az igazság, hogy meg sem fordult a fejemben. Zaklatottabb voltam annál.

- Tudja - csillant fel Mr. Hilgeman szemé -, azt hiszem, talán mégis emlékszem arra, amiről beszél. Nagyon csinos lány, de szokatlan megközelítés. Igen. Amennyire fel tudom idézni, meglehetősen szuggesztív kép.

Nem unszoltam.

- Megvan vagy tizenöt éve... Lássuk csak. - Mutatóujját elgondolkodva ajkához érintette. - Nem. - Fejét csóválta. - Nem én voltam.

- Nem ön volt? Hogy érti ezt? - ámultam el.

Nem én kereteztem be. Clara lehetett. Az alkalmazottam, aki akkoriban itt dolgozott. Azt hiszem... mi több, biztos vagyok benne, hogy ő keretezte azt a képet. Drága munka volt, ha kíváncsi a véleményemre, nem érte meg. A kép nem volt különösebben jó. Valójában - tette hozzá összeráncolt szemöldökkel - egyik kevésbé sikerült munkája volt...

- Kié? Claráé? - vágtam közbe.

- Nem. Sterling Harperrel beszélek. - Töprengve nézett rám. - A festonorol. - Gondolataiba mélyedt. - Évekkel ezelőtt lehetett, amikor még sokat festett. Ha jól tudom, volt egy muterem is a házban. Természetesen soha nem jártam ott. De sok képét hozta hozzám, főként csendéleteket, tájképeket. A kép, ami önt érdekli, emlékezetem szerint az egyedüli portré volt.

- Milyen réGEN festhette?

- Legalább tizenöt éve, ahogy már említettem.

- Modellt ült hozzá valaki?

- Feltételezem, hogy fénykép után festette... - Megint a homlokát ráncolta. - Tulajdonképpen nem tudok válaszolni a kérdésére. De ha modell után festette is, nem tudom, ki lehetett.

Nem mutattam mennyire meglep, amit mond. Beryl tizenhat, tizenhét volt akkoriban, és Cutlre Grove-ban élt. Eloffordulhat, hogy Mr. Hilgeman, az itt élők erről semmit sem tudtak?

- Szomorú - tunodott. - Ilyen tehetséges, intelligens emberek. Se család, se gyerekek.

- És barátok?

- Valójában egyikőjüket sem ismertem személyesen - mondta.

És már nem is fogja, gondoltam morbidan.

Marino szarvasborrel törölte épp a szélvédőt, amikor visszamentem a parkolóba. A felszózott útról felfröccsenő latyak összemaszatolta és fénytelené tette gyönyörű fekete autóját. Nem repesett érte különösebben. A sofőr felőli ajtó mellett a járdán egy halom cigarettacsikk virított, ahova minden további nélkül kiöntötte hamutartója tartalmát.

- Két dolog - kezdtem halálos komolyan, amikor becsatoltuk magunkat. - Az udvarház könyvtárszobájában egy szoke fiatal lány portréja lóg, amit Miss Harper körülbelül tizenöt éve minden jel szerint ebben az üzletben kereteztetett be.

- Beryl Madison? - Marino elvette a gyújtóját.

- Könnyen lehet, hogy róla készült. De ha igen, akkor jóval fiatalabbnak ábrázolja, mint amennyi lehetett, amikor Harperék megismerték. És a témakezelés is elég szokatlan. Lolita-szeru...

-Mi?

- Szexi - mondtam keresetlenül. - Kislány érzéki pózban.

- Na persze. Most azt akarja beadni nekem, hogy Cary Harper titkos pedofil volt.

- Eloször is, a novére festette a képet.

- A rosseb essen bele!

- Másodsor, az a homályos érzésem támadt, hogy a képergetező üzlet tulajdonosának fogalma sem volt róla, hogy Beryl valaha is Harperéknál élt. Kíváncsi lennék, vajon a városban tudta-e valaki. És ha nem, érdekelne, hogy lehetséges ez. Éveken át lakott az udvarházban, Marino. És a ház csak pár mérföldre van a várostól. És ez kisváros.

Elore nézett vezetés közben, és egy szót sem szólt.

- Nos, mindezt persze üres elmélkedés is lehet. Mindketten visszavonultan éltek. Talán Cary Harper mindent elkövetett, hogy Berylt elrejtse a világ elöl. Bárhogyan állt is a dolog, nem hangzik valami egészségesnek. De talán semmi köze a halálukhoz.

- Az ördögbe is - rőffent rám Marino -, az egészséges nem kifejezés rá. Visszavonult vagy sem, semmi teteje, hogy mindenki elöl titkolja Beryl ottlétét. Hacsak nem bezárva vagy ágyhoz láncolva tartották. Rohadt perverz. Gyulölöm a perverzeket. Gyulölöm, aki gyerekekre utazik. Érti? - Oldalvást megint rám pillantott. - Szívbol gyulölöm. És újra az az érzés fog el.

- Milyen érzés?

- Hogy Mr. Pulitzer-díj nyírta ki Beryl - mondta Marino. - Beryl a könyvében ki akar tálalni, Harper erre bedili-zik, elmegy hozzá, és kést visz magával.

- És ki végzett Harperrel?

- Talán a lökött novére.

Bárki ölte is meg Cary Harpert, olyan eros volt, hogy az ütések nyomán Harper elvesztette az eszméletét, a torok elvágása pedig nem vall noi támadóra. Ami azt illeti, még sosem volt esetem, amikor no ilyesmit követett volna el.

Marino hosszas hallgatás után így szólt: - Harper öreglánya tett magára olyan benyomást, hogy szenilis lenne?

- Inkább különc. De semmiképp sem szenilis.

- Bolond?

-Nem.

- Annak alapján, amiket mondott, nem úgy fest, mintha az öccse kinyiffantása a megfelelő reakciót váltotta volna ki belole - jegyezte meg Marino.

- Sokkos állapotban volt, Marino. Akik sokkban vannak, nem szoktak kiszámíthatóan reagálni.

- Gondolja, hogy öngyilkos lett?

- Nem kizárt - feleltem.

- Talált a helyszínen valami gyógyszert?

- Csak vény nélkül kaphatókat, semmi, ami halálos lenne.

- Sérülések?

- Semmi, amire szabad szemmel figyeltem volna.

- Akkor hát tudja, mi a franc végzett vele? - kérdezte Marino felém fordulva, kokemény arckifejezéssel.

- Nem - válaszoltam az igazsághoz huen. - E pillanatban fogalmam sincs.

- Gondolom, visszamegy Cutler Grove-ba - mondtam Marinónak, amikor a VIOSZI mögött lefékezett.

- Már alig várom - morogta. - Menjen haza, és aludja ki magát.

- Ne felejtse el Cary Harper írógépét. Marino a zsebében matatott gyújtó után.

- Milyen gyártmány és modell, és a használt szalagok is kellenek - emlékeztettem.

Marino rágyújtott.

- És hozzon el minden író- vagy géppapírt, amit csak a házban talál. Ajánlom, hogy a kandallóban levo hamu összegyűjtését ne bízsa másra. Nagyon nehéz lesz megorizni...

- Ne rájon be rám, doktorno, de kezd úgy beszélni, mint az anyám vagy ilyesmi.

- Marino - förmedtem rá -, komolyan beszélnek!

- Komoly, már hogyan lenne az - komolyan szüksége van rá, hogy kialudja magát.

Marino is olyan frusztrált volt, mint én, és legalább annyira ráfért volna, hogy kialudja magát.

Az üvegezett bejárat már zárva volt, nem láttam senkit, a cementpadlót olajfoltok tarkították. A hullaházban elektromos berendezések és generátorok monoton zümmögésére figyeltem fel, amit munkaidoben soha meg nem hallottam. Ahogy beléptem a hutokamrába, a kiáramló buzös levego a szokottnál hangosabban süvített ki.

Testük a bal oldali fal mentén két egymás mellé tolt hordágyon feküdt. Talán azért történt, mert annyira kimerült voltam. De amikor félrevontam Sterling Harperrel a lepedot, elgyöngült a térdem, orvosi táskám kihullott és a földre esett.

Felidéztem arca eleven szépségét, szemében az elszörnyedést, amikor az udvarház hátsó ajtaja kinyílt, és kinézett, miközben öccse vérétől vörösló kesztyuvel éppen halott testvérét vizsgáltam. Novér és öcs jelen voltak, nem hiányoztak.

Nekem csak ennyit kellett tudnom. Gyöngéden letakartam, arca most olyan lélektele-nül üres volt, mint egy gumi álarc.

Körülöttem mindenütt meredezo meztelen lábfejek, rajtuk cédula fityegett.

Amikor beléptem a hutóházba, észrevettem ugyan a sárga filmes dobozt Sterling Harper hordágya alatt, de míg orvosi táskámért le nem hajoltam, nem néztem meg alaposabban, és jelentőségével sem jöttem tisztába. Harmincöt milliméteres, huszonnégy képes Kodak film volt. Az Intézetben állami szerződés szerint Fujit rendeltünk, mégpedig mindig harminchatos tekercset. Több órája, hogy a Miss Harpert ideszállító mentosök itt jártak, ok különben sem készítették volna fényképeket.

Visszamentem az elotérbe. Figyelmemet a lift feletti kijelzo vonta magára: a kivilágított szám szerint a lift az elso emeleten állt. Eszerint rajtam kívül van még valaki az épületben! Csakis a körülját végzo biztonsági or lehet. Aztán eszembe villant az üres filmesdoboz, és a félelemtol bizse-regni kezdett a boröm. Erosen megragadtam orvosi táskám szíját, és inkább a lépcsot választottam. Az elso emeleti lépcsófordulónál halkán kinyitottam az ajtót, és hallgatóztam, mielőtt beléptem volna. A keleti szárny irodái üresek voltak, sehol sem égett a villany. Jobbra fordultam a fofolyosóra,

elmentem az üres eloadóterem, a könyvtár és Fielding irodája mellett. Senkit sem láttam vagy hallottam. Biztos, ami biztos, beléptem az irodámba, hogy telefonon odaszóljak a biztonságiaknak.

Amikor megpillantottam, megállt a szívverésem. Egy iszonyatos pillanatig megbénult az agyam. A férfi ügyesen és hangtalanul épp egy irattartót nézett át. Tengerészkek kabátjának gallérját felhajtotta, szemét sötét pilótaszemüveg takarta, kezén sebészkesztyut viselt. Masszív vállára vetve szíjon fényképezőgép lógott. Egy tömbbol faragott-nak, keménynek tunt, mint egy márványszobor, és arra már nem volt mód, hogy láthatatlanul visszahúzódjak. Kesztyus keze hirtelen megmerevedett.

Amikor felém vetődött, reflexszeruen úgy lendítettem orvosi táskámat, mint egy olimpiai kalapácsvető. Akkor a lábam között, hogy az ütéstől lehullott orráról a napszemüveg. A kintől hétrét görnyedve előreesett, és annyira elvesztette az egyensúlyát, hogy egy bokáját ért rúgással földre teríthettem. Attól sem érezhette magát valami kellemesen, hogy estében bordái közé fűrődött fényképezőgépe kemény fémtokos lencséje.

Orvosi felszerelés szóródott szét, ahogy orjögve előástam táskámból a mindig magamnál hordott kis gázsprayt, és felüvöltött, amikor eros sugarát a szemébe fújtam. Ujjaival a szemét markolászta, ide-oda hentergett a földön, sikoltozott, mialatt felkaptam a telefont, és segítséget hívtam. Mielőtt a biztonsági or besietett, a biztonság kedvéért még egyszer a szemébe fújtam. Aztán befutottak a rendőrök. Hisztérikus túszom könyörgött, hogy szállítsák kórházba, miközben egy közönyös rendőr a háta mögé rántotta a két karját, megbilincselte, és megmotozta.

Jogositványa tanúsága szerint a betolakodót Jeb Price-nak hívták, harmincnégy éves washingtoni lakos volt. Kordbárony nadrágja korcába egy kilenc milliméteres automata Smith & Wessont dugott. A tárban tizennégy, a töltényurben egy lövedék volt.

Arra sem emlékszem, hogy bementem a hullaház irodájába, és leemeltem a VIOSZI-tól kapott másik szolgálati kocsi kulcsát a fali kulcstartóról. De bizonytal ezt tettem, hiszen ott parkoltam a sötétkék kombival, miközben lassan leszállt az éj. Miután tetemek szállítására használták, a kombi túlméretezett volt, hátsó ablakát diszkrét függöny takarta, hátul kivehető furnépadló volt, amit hetente többször is öntözőcsoval le kellett mosni. Családi kombi és halottaskocsi kereszteződése, és szerény véleményem szerint ennél nehezebben már csak egy hadihajóval lehetett volna beállni.

Zombiként vonszoltam fel magam az emeletre, azzal sem bajlódtam, hogy visszajátsszam a rögzítőmön hagyott üzeneteket vagy kikapcsoljam a rögzítőt. Sajgott a jobb vállam és a könyököm. Kezem kis csontjai fájtak. Ruháimat a székre fektettem, forró fürdőt vettem, és érzéketlenül bezuhantam az ágyba. Mély, mély álom. Olyan mély, mintha meghaltam volna. Súlyos sötétség, amiből - bár testem ólomsúlyként húzott le - igyekeztem kivergődni, amikor ágyam mellett a telefoncsörgést félbeszakította a bekapcsoló rögzítő.

- ...nem tudom, mikor tudlak megint hívni, szóval jól figyelj. Kérlek, hallgass rám, Kay. Hallottam, mi történt Cary Harperrel... Szívem hevesen kalapált, miközben szemem kinyílt, és Mark hangja kirántott zsibbadtságomból.

- ...Kérlek, maradj ki ebből. Ne avatkozz bele. Kérlek. Hívlak, amint tudlak...

Mire kezem rátalált a kagylóra, már csak a tárcsahangot hallottam. Üzenetét visszajátsszva fejem lekoppant a párnára, és elsírtam magam.

9

Másnap reggel Marino akkor futott be, amikor éppen elvégeztem Cary Harperen az Y metszést.

Leemeltem a bordákat a szegycsonttal együtt, hogy alóluk egyben kivehessem a mellüreg szerveit. Marino némán figyelte, mit csinállok. Mosogatókban víz csobogott, sebészi eszközök zörögtek és koppantak, a terem másik végében idegtépoen csikorgott egy hosszú penge a köszörukövön - az egyik boncsegéd kést élesített. Aznap délelőttre négy eset jutott, és mindegyik rozsdamentes acél boncasztal foglalt volt.

Mivel Marino nem tunt beszédesnek, kénytelen voltam elhozakodni vele.

- Mit derített ki Jeb Price-ról? - érdeklődtem.

- Utánanéztünk a priuszának, de egy nagy semmit találtunk. - Kerülte a tekintetemet, és nyugtalannak tunt. - Se elozetesben nem volt, se esedékes elfogatási parancs sincs ellene, semmi. És nem is csicsereg. Ha csicseregne is, csak szopránban tehetné, azután, amit maga muvelt vele. Mielőtt lejttem ide, benéztem a nyombiztosítókhoz. Most hívják elo a filmet, amit a gépében találtak. Amint megvannak a képek, hozom oket.

- Megnézte?

- Csak a negatívokat. -És?

- A hutoben készített felvételek. Harperék testéről. Amire számítottam. - Ezek után aligha jöhetett valami bulvárlaptól - tréfálkoztam.

- Álmodozzon csak kedvére.

Felillantottam abból, amivel éppen foglalatoskodtam. Marino nem volt jókedvében. A szokottnál is ziláltabbnak látszott, borotválkozás közben kétszer is megvágta az állát, a szeme fehérje vérekes volt.

- Azok az újságírók, akiket ismerek, nem hordanak maguknál Glaserral teli kilenc millimétereseket - mondta kelletlenül. - És amikor megszorogatják oket, rögtön visítanak és negyeddollárosért könyörögnek, hogy felhívhassák az újság ügyvédjét. Ez a pasi hallgat, mint a csuka, igazi profi. Megbuherálta a zárat, úgy juthatott be. A hétfő délutánt szűrja ki, egy állami ünnepen, amikor vélhetően a kutya sincs bent. Három háztömbnyire, a Friss Falusi parkolójában találtuk a verdáját, egy mobiltelefonos

bérelt kocsit. Annyi tölténytár és heveder volt a csomagtartójában, amivel egy kisebb hadsereget sakkban tudott volna tartani, plusz egy Mac Ten géppisztoly meg egy kevlarmellény. Az egyszer biztos, hogy nem riporter.

- És a profiban sem vagyok biztos - jegyeztem meg, és új pengét illesztettem a szikémbe. - Gondatlanságra vall, hogy az üres filmesdobozt a hutoben hagyta. És ha tényleg biztosra akart volna menni, hajnali ketto és három között tört volna be, nem fényes nappal.

- Igaza van. A filmesdobozt elcseszte - hagyta rám Marino. - De hogy miért akkor tört be, amikor, azt értem. Egy temetkezési vállalkozó vagy mentokocsi azalatt is beállíthat egy hullával, míg Price a hutoben van, igaz? Nappal könnyebben megmagyarázhatja, mit keres itt. Ha elég dörzsölt, azt mondja, itt dolgozik, frankó oka van rá, miért van odabent. Ha viszont hajnali kettokor lepik meg, nincs kibúvója.

Bárhogy is áll a dolog, Jeb Price nem szórakozni jött, gondoltam. A Glaser Biztonsági Lövedékek kegyetlen találmányának számítottak: apró golyókkal megpakolt töltények, amelyek becsapódáskor szétszóródnak, és ólomeso-ként szagatják szét a húst és a belső szerveket. A Mac Ten terroristák és drogbárók kedvenc munkaeszköze: ilyen géppisztoly Közép-Amerikában, Közép-Keleten és szülővárosomban, Miami-ban minden bokorban akad.

- Nem ártana elgondolkodnia, hogy zárat tegyen a hutore - tette hozzá Marino.

- Már riasztottam a muszakiakat - válaszoltam.

Évek óta halogattam, hogy megtegyem ezt az óvintézkedést. A temetkezésiieknek és a mentosöknek munkaidő után is be kellett jutniuk a hutokamrába. Kulcsot kellene adni a biztonsági öröknek is. Tiltakozás lenne. És problémák. Az ördögbe is, kezdett elegendő lenni a problémákból!

Marino Harper testére nézett. Boncolás és különösebb zsenialitás nélkül is látható volt, mi okozta a halálát.

- Többszörös koponyatörés és agyzúzódás - magyaráztam.

- A torkát utoljára vágta el, mint Beryl esetében?

- Átmetszették a nyakereket és a nyaki verőereket, a szervei mégsem elég halványak - feleltem. - Ha vérnyomása lett volna, percek alatt kivérzik. Úgy is mondhatnánk, hogy annyit nem vérzett, hogy kivérzés lett volna a halál oka. Mire a torkát átvágták, már belehalt a fejsérüléseibe vagy éppen haldoklott.

- Védekezés közben szerzett sérülések? - kérdezte Marino.

- Egyik sem. - Letettem a szikét, hogy megmutassam. Egyenként feszítettem szét Harper merev ujjait. - Nem törtek le, nem szakadtak be a körmei, nincs vágás vagy zú-zódás. Nem próbálta meg elhárítani az ütéseket.

- Azt sem tudta, mi történik vele - jegyezte meg Marino. - Sötétedés után hazahajt. A pasi otthon vár rá, valószínűleg a bokrok közt rejtőzik. Harper leparkol, kiszáll a Rolssából. Épp az ajtót zárja...

- A bal elülő leszálló koszorúér húszszázalékos szükülete. - Hangosan gondolkodtam, tekintetemmel a ceruzámat kerestem.

- Harper összecsucsklik, mint a bicska, a disznó meg csak veri a fejét - folytatta Marino.

- A jobb koszorúveroér harminczázalékos szükülete. -Lefirkantottam egy üres kesztyűcsomagra. - Nincs korábbi infarktusokra utaló hegesedés. A szív egészséges, bár enyhén megnagyobbodott, az aorta elmeszesedése figyelhető meg, mérsékelt atherosclerosis.

- Aztán a pasi elvágja Harper torkát. Feltehetően biztosra akart menni.

Felnéztem.

- Bárki tette is, biztos akart lenni abban, hogy Harper meghalt - ismételte meg Marino.

- Éppenséggel nem tulajdonítanék ilyen racionális gondolkodást az elkövetőnek - feleltem. - nézzen csak rá, Marino. -

Felhajtottam a hajás fejbort a koponyáról, ami úgy összetöredezett, mint egy kemény tojás. Végigmutattam a töréseket, közben magyaráztam: - Legalább hétszer olyan iszonyatos erővel sújtott le, hogy az áldozat egyetlen ütést sem élhetett volna túl. Aztán elvágta a torkát. Ez túlzásba vitt gyilkolás. Pontosan olyan, mint Beryl esetében.

- Oké. Túlzásba vitt gyilkolás. Nem vitatkozom - válaszolta. - Csak azt akarom mondani, hogy a gyilkos biztosra akart menni, hogy Beryl és Harper nem maradnak életben. Amikor az ember csaknem levágja valakinek a fejét, abban a biztos tudatban sétálhat el a helyszínről, hogy az áldozatot nem élesztik fel, hogy elmesélje, mi történt.

Marino elfintorodott, amikor a gyomortartalmat egy dobozba kezdtem üríteni.

- Ne fáradjon. Majd én megmondom, mit evett. Ott ültem a közelében. Szótt mogyorót. És két martinit ivott -sorolta.

A mogyoró épp kezdett kiürülni a gyomorból, amikor Harper meghalt. Nem volt más benne, csak barnás folyadék. Orromat megcsapta az alkohol szaga.

- Mit szedett ki belőle? - kérdeztem Marinót.

- Egyetlen hasznavehető információt sem. Felpillantottam rá, miközben felcímkeztem a dobozt.

- Ott ülök a tavernában, és citromos tonikot iszom - mesélte. - Becslésem szerint úgy háromnegyedre járhatott. Amint elüti az ötöt, belép Harper.

- Honnan tudta, hogy o az? - A vesék finoman szemcsézettek voltak. Feltettem oket a mérlegre, és lejegyeztem a súlyukat.

- Azzal a hófehér sörénnyel nem volt nehéz ráismerni -felelte Marino. - Ráillet Poteat leírása. Abban a másodpercben tudtam, amikor belépett. Leül egyedül egy asztalhoz, egy szót sem szól senkihez, csak megrendeli a „szokásosat”, és sós mogyorót eszik, míg kihozzák. Egy darabig figyelem, aztán odamegyek hozzá, húzok magamnak egy széket, és bemutatkozom. Azt mondja, hogy nincs semmi, amivel a segítségemre lehetne, és nem akar róla beszélni. Kicsit szívódom, elmondom hogy Berylt hónapokig fenyegették, és tud-e erről. Bosszúsnak látszik, és azt feleli, hogy nem.

- Gondolja, hogy igazat mondott? - Kíváncsi voltam arra is, mi lehet az igazság Harper ivási szokásaival kapcsolatban.

Zsír mája volt.

- Lehetetlen megállapítani. - Marino földre pöccentette a cigarettahamut. - Aztán azt kérdeztem, hol volt a gyilkosság

éjszakáján, mire ő azt felelte, hogy a szokott időben itt, a tavernában, aztán meg hazament. Amikor megkérdeztem, hogy a novére meg tudja-e erősíteni, azt mondta, hogy Miss Harper nem volt otthon.

Meglepetten kaptam fel a fejem, a szike félúton megállt a levegőben. - Hát hol volt?

- Elutazott.

- Nem mondta, hova?

- Nem. Azt mondta - idézem -, hogy „Az ő dolga”. Ne engem faggasson. - Marino lekicsinyően figyelte, ahogy szeleteket vágok a májból. - Hiszi, hogy a kedvenc étel a reszelt máj volt? Nem ismerek olyan zsarut, aki boncolás után még képes májat enni...

Hangját elnyomta a Stryker-furész vinnyogása, ahogy kezdtem a koponyát felnyitni. Marino nem bírta tovább, s hátrébb húzódott, miközben csontpor szállt az orrfacsaró buzban. Még a jó állapotban lévő hullák is rémes szagot árasztanak, amikor felnyitják őket. A látvány sem éppen gyerekmese. De meg kell hagyni, Marino mindig eljött a boncolásra, bármilyen rémes esetünk volt is.

Harper agyállománya ellágyult, több szakadozott szélű zúzódás látszott rajta. Enyhe bevérzések, ami szintén azt bizonyította, hogy nem élt elég soká, hogy a sérülések jobban vérezhessenek. Halála legalább kegyesen gyors volt. Beryllel ellentétben Harpernek nem kellett átélnie a rémületet és fájdalmat, nem kellett az életéért könyörögni. Több vonatkozásban is eltért a halála Beryllétől. Nem fenyegették meg, mi legalábbis nem tudtunk róla. Nem voltak szexuális felhangok. Beryllel ellentétben, akit agyonszurkáltak, Harpert agyonverték, és ruhaneműje sem tunt el.

- A tárcájában százhatvannyolc dollárt számoltam össze - mondtam Marinónak. - Megvan az órája és a pecsétgyurujé.

- És mi a helyzet a nyakláncával? - kérdezte. Fogalmam sem volt, miről beszél.

- Vastag aranyláncot viselt, amin medál függött, olyan, mint egy pajzs, mármint címerpajzs - magyarázta. - Felfigyeltem rá a tavernában.

- Nem érkezett ide velem, és nem emlékszem, hogy láttam volna a helyszínen... - „múlt éjjel” vasárnap este halt meg. Most kedd volt. Az utolsó két nap valóságos utóéletnek tunt, és ha ma reggel nem játszottam volna vissza Mark üzenetét, annak valóságosságában is kételkedtem volna.

- Talán a mandró vitte el. Újabb emléktárgy - vetette fel Marino.

- Nem sok értelme lenne - válaszoltam. - Megértem, hogy Beryl esetében elvisz valamit, ha a gyilkosságot egy tébolyodott egyén követte el, akinek Beryl a rögeszméje volt. De minek vinne el bármit is Harpertől?

- Talán trófeának - morfondírozott Marino. - Az elejtett vad irhája. Vagy bérgyilkos volt, aki szeret apró emlékeztetőket eltenni.

- Egy bérgyilkos ahhoz túl óvatos - vettem ellen.

- Gondolja maga. Mint Jeb Price, aki körültekintően a hutoban hagyta a filmesdobozt - gúnyolódott.

Lehámoztam kezemről a kesztyűt, befejeztem a kémcsövek és más összegyűjtött minták felcímkézését. Aztán összeszedtem a papírjaimat, és Marinóval a sarkamban felmentem az irodámba.

Rose a délutáni lapot a mappámon hagyta. Az első oldal szalagcíme Harper és novére hirtelen haláláról számolt be. A kíséző cikk volt az, ami elrontotta a kedvemet:

A VEZETŐ ORVOSSZAKÉRTŐT ELLENTMONDÁSOS KÉZIRAT „ELVESZTÉSÉVEL” VÁDOLJÁK

New York-i keltezésű cikk volt, a AP hírügynökségtől származott, és a címet beszámoló követte arról, hogyan tettem „cselekvésképtelenné” egy Jeb Price nevű embert, miután tegnap délután rajtakaptam, hogy „feltúrta” az irodámat. A kézirattal kapcsolatos állítások biztos Sparacinótól származnak, gondoltam dühösen. A Jeb Price-ról szóló rész a rendőrségi jelentésből jöhet. Amikor átnéztem az üzeneteimet, felfigyeltem rá, hogy többségüket újságírók hagyták.

- Átnézte már a számítógépes floppyjait? - kérdeztem, és odadobtam Marino elé a lapot.

- Hát persze - felelte. - Átfutottam mindet.

- És megtalálta a könyvet, amitől mindenki úgy be van indulva?

A címdalt nézve motyogta: - Nem.

- Nincs rajtuk? - törtem ki elkeseredetten. - Nincs a floppyjain? Hogy lehet, ha egyszer a számítógépén írta a könyvét?

- Ne engem kérdezzen - vont vállat Marino. - Én csak azt mondom, hogy átnéztem vagy egy tucat floppyt. Semmi friss nincs rajtuk. Régi dolgoknak látszanak, tudja, a regényeinek. Semmi sincs róla vagy Harperrel. Találtam pár régi levelet, köztük két üzleti levelet Sparacinónak címezve. Nem tuntek túl izgalmasnak.

- Talán biztos helyre dugta a floppykat, mielőtt elutazott Key Westből - mondtam.

- Talán igen. De nem találtuk meg őket.

Ebben a pillanatban Fielding kacszózott be, zöld sebészkontörsének rövid ujjából kidagadtak hatalmas orangutánkarjai. Izmos keze fehérlett a hintoportól; odalépett mindig bekente vele a kezét, mielőtt latexkesztyűt vett. Fielding önmaga alkotta mu volt. Isten a megmondhatója, hetente hány órát töltött testépítéssel valami föld alatti fitness-teremben. Elméletem szerint megszállott testépítése fordított arányban állt munkamániájával. Kiváló helyettesem volt, és habár valamivel több, mint egy éve dolgozott az Intézetben, már jelentkeztek nála a kiégettség jelei. És minél kiábrándultabb lett, annál óriásibbá vált. Nem adok neki két évet, gondoltam, és vagy visszavonul a kórházi patológia rendezettebb, jövedelmezőbb világába vagy a Hihetetlen Hulk Hogan örökébe lép.

- Vissza kell tartanom Sterling Harpert - jelentette ki nyugtalanul téblábolva íróasztalom szélénél. - A véralkoholszintje csak 0,03, a gyomortartalmából sem derül ki sok. Se vérzés, se szokatlan szagok. A szíve jó, semmi jele korábbi infarktuskoknak, koszorúereivel is minden rendben. Agy normális. De valami baja mégis volt. Megna-

gyobbodott a mája, úgy kétezer-ötszáz gramm körül lehet, a lép úgy ezer körül van, a tok megvastagodott. És a nyirokcsomókkal is van valami.

- Metastasisok? - kérdeztem.

- Makroszkopikusan nem láthatók.

- Nézzen meg keneteket mikroszkóp alatt. Bólintott, és határozott léptekkel kivonult. Marino kérden rám nézett.

- Sok minden lehet - feleltem ki nem mondott kérdésére. - Leukémia, lymphoma vagy számtalan kollagén betegség egyike. Van, ami jóindulatú, van, ami nem. A lép és a nyirokcsomók az immunrendszer részeként reagálnak, más szóval, a lép mindig összefügg a vérképzőrendszer megbetegedéseivel. Ami a megnagyobbodott májat illeti, a diagnózis szempontjából nem segít. Addig nem tudok biztosat, amíg mikroszkóp alatt meg nem néztem a hisztológiai elváltozásokat.

- Hajlandó végre köznapni nyelvre lefordítani? - Marino rágyújtott. - Mondja el egyszeru szavakkal, mit talált Schwarze-negger doktor.

- Miss Harper immunrendszere reagált valamire - mondtam. - Beteg volt.

- Annyira, hogy ettől purcant ki a kanapén?

- Ilyen váratlanul? - Megráztam a fejem. - Kétlenem.

- Mi a véleménye valami vényre felírt gyógyszerrel? - indítványozta. - Érti, ugye? Bekapja az összes pirulát, a dobozt bedobja a tuzbe, ami megmagyarázná az ott talált olvadt muanyagot, és a tényt, hogy csak recept nélkül kapható készítményeket .találtunk a házban, se gyógyszeres üvegeket, se hasonlót.

A gyógyszer-túlادagolás nálam is az egyik első helyen szerepelt, és nem láttam értelmét, hogy most ezen rágódjam.

Könyörgésem és az ígéretések ellenére, miszerint Sterling Harper toxikológiai vizsgálatát elsonek végzik el, tudtam, hogy az eredményekre napokat, sőt heteket kell várnom.

Az öccsével kapcsolatban volt egy elméletem.

- Cary Harpert szerintem egy házilag gyártott emelőrúddal verték agyon, Marino - mondtam. - Egy fémrudat apró söréttel tölthettek tele, hogy súlya legyen, a két végét gyurmával vagy agyaggal tömhették be, hogy a sörét ne hulljon ki. Néhány ütés után azonban a tömités kiszakadt, és a sörét szétszóródott.

Elgondolkodva pöcögtette le a hamut. - Nem egészen illik a Price kocsjában talált „szerencselovag"-felszerelésre. Se olyasmire, amit az öreg hölgy fundálhatott ki.

- Gondolom, nem talált a házában se gyurmát, se mintá-zóagyagot, se sörétet.

- A francba is, ahogy - csóválta a fejét Marino.

A telefonom a nap hátralevo részében megállás nélkül csöngött.

A „rejtélyes és értékes kézirat" eltűnésében játszott állítólagos szerepemről és az Intézetbe betőro „támadó meg-nyomorításáról" szóló eltúlzott beszámolókat eljutottak a rádióállomásokig. Újabb és újabb riporterek próbáltak hasznat húzni a szenzációból; voltak, akik a VIOSZI parkolójában ólálkodtak, vagy hirtelen felbukkantak az elocsarnokban.

Mikrofonjaikat és fényképezőgépeiket úgy szegezték előre, mint a puskát. Egy képzeletdús helyen DJ világgá kürtölte, hogy én vagyok az ország egyetlen olyan orvosszakértoje, aki „gumikesztyu helyett arany kesztyut visel". A helyzet annyira elfajult, hogy kezdtem kissé komolyabban venni Mark tanácsát. Sparacino valóban képes rá, hogy megkésérítse az életemet.

Valahányszor IV. Thomas Ethridge-nek nyomta valami a szívét, mindig a közvetlen vonalamon hívott fel, és nem Rose-on keresztül. Nem lepott meg, amikor meghallottam a hangját. Azt hiszem, talán meg is könnyebbültem. Késo délután volt, és az irodájában ültünk. Kora szerint az apám is lehetett volna, s az a fajta férfi volt, akinek ifjúkori csúnyasága idos korára fokozatosan lenyugozó karakterré fejlődik. Ethridge Winston Churchillre emlékeztető feje stílusosabban hatott volna az angol parlamentben vagy egy szivarfüstös társalgóban. Világéletünkben pompásan kijöttünk egymással.

- Hírverési attrakció? Úgy hiszi, hogy ezt bárki is beveszi, Kay? - kérdezte a foállamügyész, és szórakozottan morzsolgatta a rózsaszínes arany óraláncot a mellényén.

- Az az érzésem, hogy ön nem hisz nekem - feleltem. Válaszképp a vastag fekete Mont Blanc tollért nyúlt, és komótosan lecsavarta a kupakját.

- Kétlem, hogy bárkinek is esélye lenne rá, hogy higgyen vagy ne higgyen nekem - tettem hozzá sután. -A gyanúmat képtelen vagyok konkrétumra alapozni, Tom. Ha ilyen jellegu ellenváddal reagálok arra, amit Sparacino muvel, o még csak jobban mulat majd rajtam.

- Ugye nagyon elszigeteltnek érzi magát, Kay?

- Igen. Mert az is vagyok, Tom.

- Az efféle helyzetek mintegy önálló életet élnek - töprengett fennhangon. - Lényeg, hogy csírájában elfojtsuk, mielőtt még nagyobb vihart kavarna.

Szarukeretes szemüvege mögött megdörzsölte fáradt szemét, tiszta oldalra lapozott írómappájában, és nekifogott egy nixoni listájának: a sárga lap közepén lefelé húzott egy vonalat, egyik oldalra az elonyöket, másikkra a hátrányokat írta fel, bár hogy miért, arról halvány fogalmam sem volt. Miután teleírt vagy fél oldalt, és az egyik oszlop ijesztoen hosszabbra sikeredett, mint a másik, hátradolt a székében, felnézett rám, és a szemöldökét ráncolta.

- Megfordult-e már a fejében, Kay, hogy mélyebben belebonyolódik az ügyeibe, mint az elodei?

- Nem ismertem az elodeimet.

Halványan elmosolyodott. - Ez nem válasz a kérdésekre, ügyvédno.

- Oszintén szólva nem tudottam még el rajta - válaszoltam.

- Erre nem is számítottam - lepett meg a felelete. - Egyáltalán nem számítanék rá, mivel maga hihetetlenül egy irányba összpontosít. Részben ezért is támogattam olyan határozottan a kinevezését. A dologban az a jó, hogy átkozottul jó igazságügyi orvosszakérto, ráadásul remek szervezo. Hátránya, hogy idonként veszélybe sodorja magát. Ott vannak úgy egy éve azok a fojtogatásos ügyek. Ha maga nincs, talán soha nem oldottuk volna meg oket, és még több no halt volna meg. De kis híján maga is rajta veszett -mondta.

- Aztán ez a tegnapi incidens. - Elhallgatott, megcsóválta a fejét és felnevetett. - Bár bevallom, imponálóan csinálta. „Padlót fogatott vele”, ha nem tévedek, ezt a kifejezést hallottam ma reggel a rádióban. Tényleg így történt?

- Nem egészen - feszengetem.

- Tudja, ki volt, és mit keresett?

- Nem vagyunk biztosak benne - feleltem. - De bement a hullaház hutokamrájába, és fényképezett. Cary és Sterling Harperrel készített felvételeket. Amikor véletlenül belebotlottam, iratokat nézett át, de ez nem mond nekem semmit.

- Ábécésorrendben?

- Az M-tól N-ig terjedő fiókban turkált - világosítottam fel.

- M, mint Madison?

- Lehetséges. De Beryl Madison aktáit a központi irodában zártuk el. Semmi sincs róla az irattartó szekrényemben. Hosszas hallgatás után mutatójával megkocogtatta a mappát, és így szólt: - Leírtam, amit a legutóbbi halálesetekről tudok. Beryl Madison, Cary Harper, Sterling Harper. Úgy hangzik, mint egy krimi kellékei, nem? Aztán itt ez az elveszett kézirattal kapcsolatos intrika, amiben állítólag az Orvosszakértoi Intézet is szerepet játszik. Pár dolgot el kell mondanom, Kay. Eloszor is, ha bárki beszélni akar magával a kézirattal ügyében, azt hiszem, valamennyiünk életét megkönnyítené, ha az érdeklődőket hozzám irányítaná. Számítok rá, hogy valami mondvascsinált indokkal per indítása várható. A beosztottjaimat már most ráállítom, hátha sikerül rögtön az elején elhárítani a bajt. Másodszor, és ezt alaposan végiggondoltam, azt akarom, hogy olyan legyen, mint egy jéghegy.

- Pontosan mit ért ezen? - kérdeztem feszengeve.

- Ami kiáll a vízből, az csak elenyésző része annak, ami a víz alatt van - válaszolta. - Ezt persze ne keverje össze azzal, hogy meghúzza magát, még ha gyakorlati célból tényleg meghúzza magát. Minél kevesebbet nyilatkozzon a sajtónak, és amennyire lehet, ne is emlegessék a nevét. - Megint az óraláncát babrálta. - Tevékenysége, vagy ha úgy tetszik, belebonyolódása fordítottan legyen arányos láthatatlanságával.

- Belebonyolódásom? - tiltakoztam. - Azt akarja tudtomra adni, hogy a munkámat, csakis a munkámat végezzem, és vigyázzak, hogy az Intézet ne kerüljön reflektorfénybe?

- Igen is, meg nem is. Igen, a munkájára. Ami az Orvosszakértoi Intézet háttérbe húzódását illeti, attól tartok, ebbe nemigen van beleszólásunk. - Elhallgatott, és két kezét összekulcsolta íróasztala tetején. - Ismerem Robert Sparacinót.

- Hogyan? Találkozott vele?

- Valamikor abban a balszerencsében volt részem, hogy együtt jártam vele a jogra - felelte.

Hitetlenül néztem rá.

- Columbia Egyetem, ötvenegyes évfolyam - folytatta Ethridge. - Elhízott, pimasz, súlyos jellemhibával rendelkező fiatalember volt. Ugyanakkor pengeeszu, és évfolyamelsőként diplomázhatott volna, és az Egyesült Államok Legfőbb Bíróságának elnöke mellett gyakorló-koskodhatott volna, ha nem tör ki rajtam a kényszeres munkamániám. - Egy percig nem szunt. - Én Washingtonba kerültem, és abban a kiváltságban volt részem, hogy Hugó Black mellett dolgozhattam. Robert New York-ban maradt.

- Megbocsátott önnek? - kérdeztem növekvő gyanakvással. - Gondolom, sokat rivalizálhattak. Megbocsátotta, hogy megelőzte, és évfolyamelsőként végzett?

- Egyszer sem mulaszt el karácsonyi üdvözlőkártyát küldeni - felelte Ethridge szárazon. - Számítógépes címzés, pecsételt aláírás, a nevem szándékosan elírva. Elég személytelen, hogy sérto legyen.

Kezdem felfogni, Ethridge miért akarja, hogy a Sparacinóval folytatott összes csatározás a foállamügyészi irodán át folyjon. - Csak nem tartja lehetségesnek, hogy azért okoz nekem bajt, hogy magán üssön vele? - kérdeztem tétován.

- Hogyan? Az eltunt kézirattal mindössze a csel, és ezzel o is tisztában van? Azért csap botrányt a nemzetközösségben, hogy így közvetetten bemossa nekem, és egy rakás bosszúságot okozzon? - Komoran elmosolyodott. - Szerintem nem hangzik valószínűnek, hogy pusztán ez motiválná.

- De további indítékot jelenthet - jegyeztem meg. - Bizonyára tudja, hogy az intézetemre vonatkozó összes jogi zúr, potenciális pereskedés az államügyészre tartozik. És most erősítette meg, hogy Sparacino bosszúálló ember.

Ethridge tekintete messzire révedt, ujjhegyeit összeillesztette. - Elmesélek magának valamit, amit Robert Sparacinóról hallottam, amikor még a Columbián tanultunk. Csonka családból származik, és Robert az anyjával élt, míg anyjától elhidegült apja egy rakás pénzt keresett a Wall Streeten. A gyerek sokszor járt az apjánál New Yorkban, s egyébként is koravén kölyök volt, habzsolta a könyveket, és odavolt az irodalmi világért. Egyik látogatása alkalmával sikerült addig nyúznia az apját, míg az elvitte az Algonquinbe ebédelni, ahol a hírek szerint Dorothy Parker és kerekasztala is rendszeresen megfordult. A történet szerint, amit nyilván több ivócimborájának is elmesélt a Columbián, az akkor kilenc-tíz évesnél nem több Robert mindent szépen eltervezett. Odamegy Dorothy Parker asztalához, kezét nyújt, és e szavakkal mutatkozik be: - Miss Parker, kicsoda élvezet, hogy megismerhetem - és így tovább. Csakhogy, amikor az íróno asztalához ért, a mondat ilyenformára sikeredett: - Miss Parker, kicsoda megismerkedés, hogy élvezetet okozhatok önnek - mire Dorothy Parker, olyan szellemesen, ahogy csak o tudott, így felelt: - Ezt már sok férfitól hallottam, de egy sem volt olyan fiatal, mint ön. - A felharsanó kacagás végig sértette, porig alázza Sparacinót. Sosem felejtette el.

A kis dagit, ahogy izzadó tenyerét nyújtja, és ilyesmit mond, annyira szájalmasnak találtam, hogy nevetni sem tudtam. Ha gyermekkori bálványom így megaláz, azt én sem felejtettem volna el.

- Mindezt azért mesélem, hogy illusztráljak egy mostanra már megerősített szempontot, Kay. Amikor Sparacino ezt a történetet elmesélte a Columbián, részeg volt, megkeseredett, és hangosan hirdette, hogy bosszút áll, megmutatja Dorothy Parkernek és az elitista világnak, hogy ott nem lehet kinevetni. És mi történt? - Vizsgálódó tekintetet vetett rám. - Az ország egyik legbefolyásosabb irodalmi ügyvédje, szerkesztők, ügynökök, írók társaságában forog, akik szívük mélyén talán gyűlölik, de nem mernek ujjat húzni vele. Állítólag rendszeresen az Algonquin-ben ebédel, és csakis ott hajlandó az összes film- és könyvszerződést aláírni, miközben gondolatban önelégül-

ten kineveti Dorothy Parker kísértetét. - Elhallgatott. - Légből kapottnak hangzik?

- Nem. Nem szükséges pszichológusnak lenni ahhoz, hogy ugyanígy lássam én is - feleltem.

- A javaslatom a következő - mondta Ethridge, és erosen a szemembe nézett. - Hagyja rám Sparacino-t. Ha lehet, kerüljön vele mindenféle kapcsolatot. Nem szabad alábecsülnie, Kay. Még ha úgy érzi, szinte semmit sem mondott neki, Sparacino a sorok közt is tud olvasni, mesterien következtet, és a következtetései rejtélyes módon mindig helyesek. Nem tudom biztosan, milyen kapcsolatban volt Beryl Madissonnal vagy Harperékkel, vagy hogy mi a valódi célja. Lehet, hogy kétes dolgok keveréke. De nem akarom, hogy több részletet megtudjon ezekről a halálesetekről, mint ahányat már eddig is tud.

- Sokat kiderített - világosítottam fel. - Beryl Madison rendorségi jelentését példának okáért. Ne kérdezze, hogyan...

- Nagyon találékony - szakított félbe Ethridge. - Azt ajánlom, hogy tartsa elzárva az összes jelentést, és egyedül oda küldje el, ahova muszáj. Hermetikusan zárja el az intézetét, szigorítsa a biztonsági ellenőrzést, az akták mindegyikét tartsa hét lakat alatt. Bizonyosodjék meg róla, hogy beosztottjai nem adnak ki senkinek ezekről az esetekről információt, csak ha száz százalékgig biztos benne, hogy a kérelemmel jelentkező az, akinek mondja magát. Sparacino a legapróbb információt is saját hasznára fordítja. Játszik velünk. Sok embernek eshet baja, köztük magának is. Nem is szólva arról, mi történhet az esetekkel, ha itt az ideje, hogy bíróság elé álljunk velük. Sparacino egyik tipikus váratlan hírverési húzása után a bírósági ügyet egyenesen a Déli-sarkra tehetjük át.

- Számított rá, hogy önmagára vállalja - mondtam halkán.

- A villámhárító szerepét? Magam lépek ringbe, valamelyik helyettesem helyett?

Bólintottam.

- Nos, talán így van - felelte.

Biztos voltam benne. Sparacino kiszemelt áldozata nem én voltam, hanem régi nemezise. Közvetlenül nem köthetne bele a foállamügyészbe. Az életben nem jutna át a házorzok, kisegítők és titkárnok seregén. Sparacino inkább engem választott, és el is érte a kívánt hatást. Az, hogy így kihasználta, még jobban felpaprikázott, és errel hirtelen eszembe jutott Mark. Milyen szerepet játszik ebben?

- Bosszús, és megértem, higgye el - mondta Ethridge. - De le kell nyelnie a büszkeségét, az érzelmeit, Kay. Szükségem van a segítségére.

Nem szóltam, csak figyeltem.

- Eros a gyanúm, hogy a jegy, amivel kiválthatjuk magunkat Sparacino vidámparkjából, az a kézirat, ami iránt mindenki olyan behatóan érdeklődik. Van valami esély rá, hogy sikerül a nyomára bukkannia?

Éreztem, hogy kipirul az arcom. - Soha nem fordult meg az intézetemben, Tom...

- Nem ezt kérdeztem, Kay- jelentette ki határozottan. - Sok minden nem megy át az intézetén, az orvosszakértonek mégis sikerül elobányásznia. Vényre felírt gyógyszerek, mellkasi fájdalomra tett megjegyzés, amit valaki meghall nem sokkal azelőtt, hogy a megboldogult jobblétre szenderül, öngyilkossági szándék hangoztatása, amit egy kis noszogatásra kifecseg valamelyik családtag. Nincs nyomozási hatásköreidé attól még nyomozhat. És néha olyan részletek jutnak a tudomására, amit senki sem árulna el a rendorségnek.

- Nem akarok közönséges tanú lenni, Tom.

- Maga szakérto tanú. Természetes, hogy nem akar közönséges tanú lenni. Pazarlás lenne.

- A zsaruk egyébként is jobb kihallgatok - tettem hozzá. - Nem abból indulnak ki, hogy az emberek igazat mondanak nekik.

- És maga?

- A körzeti barátságos doki rendszerint az igazságra számít, arra, hogy az emberek úgy mondanak el mindent, ahogy érzékelték. Minden toluk telhetet megtesznek. A legtöbb orvos nem várja el, hogy a páciens hazudjon.

- Általánosságokat mond, Kay - figyelmeztetett.

- Nem akarok olyan helyzetbe kerulni, hogy...

- A szabályzat eloirja, Kay, hogy az orvosszakérto kivizsgálja a halál okát és módját, ténymegállapításait pedig írásban rögzítse. Ebbe sok minden belefér. Teljes nyomozói hatáskörrel ruházza fel. Egyvalamit nem tehet: nem tartóztathat le senkit. De ezt tudja. A rendorség soha nem fogja megtalálni a kéziratot. Maga az egyetlen, aki megkeresheti. - Oszintén nézett rám.

- Magának, saját jó hírének sokkal fontosabb, mint nekik.

Tehetetlen voltam. Ethridge hadat üzent Sparacino-nak, és engem is besorozott.

- Találja meg azt a kéziratot, Kay. - A foállamügyész az órájára pillantott. - Jól ismerem magát. Ha erre összpontosítja a figyelmét, vagy megtalálja, vagy legalább kideríti, mi történt vele. Hárman haltak meg. Köztük egy Pulitzer-díjas író, akinek a könyve véletlenül épp az egyik kedvencem. Végére kell járnunk ennek az ügynek. Mellesleg mindent, aminek Sparacino vonatkozásában nyomára bukkan, nekem jelentsen. Ugye megteszi?

- Igen, uram - válaszoltam. - Természetesen megpróbálok.

Nyagatni kezdtem a technikusokat.

A dokumentumok vizsgálata egyike azon ritka tudományos eljárásoknak, amelyek szemünk láttára produkálnak választ.

Kézzelfogható, mint a papír, tapintható, mint a

tinta. Szerdán késő délután a részlegvezető, akit Willnek hívnak, Marino és én már órák óta robotoltunk. Az, amit végül találtunk, élénken emlékeztetett arra, hogy egyikünk sem mentes attól, hogy idonként jó okkal leigya magát.

Igazából nem volt elképzelésem róla, miben is reménykedem. Ha azonnal leszögezzük, hogy Miss Harper Beryl elveszett kéziratát égette el a kandallóban, talán egyszerűbb lett volna a megoldás. Arra következtethettünk volna, hogy Beryl a barátja oltalmára bízta a kéziratot. Ebből arra gondolhattunk volna, hogy Miss Harper olyan tapintatlanságokat talált benne, amit nem óhajtott a világ tudomására hozni. És ami még ennél is fontosabb, hogy a végkövetkeztetés az lett volna, hogy a kézirat valójában el sem hagyta a tett helyszínét.

De e fellevéseket sem a papír mennyisége, sem a jellege nem támasztotta alá. Nagyon kevés maradvány volt, ami nem égett meg, tízcentesnél egyik sem volt nagyobb, és nem volt értelme, hogy a videokomparátor infravörös szűrővel ellátott lencséje alá tegyük. Semmilyen technikai berendezéssel vagy kémiai teszttel nem vizsgálhattuk meg a maradék, kunkori lemezes fehér hamut. Annyira törekeny volt, hogy ki sem mertük venni abból a lapos kartondobozból, amibe Marino összegyűjtötte, bezártuk a labor ajtaját, kikapcsoltuk a ventilátorokat, hogy a teremben lehetőleg ne mozduljon a levegő.

Munkánk nem állt másból, mint súlytalan hamu csipesszel való átkutatásából, ami fárasztó, alapos odafigyelést igényelt. Hol itt, hol ott akadunk el egy-egy szóra. Eddig mindössze annyit tudtunk, hogy Miss Harper hűsfontos rongypapírlapokat égetett el, amikre fekete szalagos írógéppel írták a szöveget. Ezt több jel is megerősítette. Égetéskor a fapépból gyártott papír feketére pörkö-lodik, míg a rongyból készült hihetetlenül tiszta marad, hamuja leheletfinoman fehér, éppúgy, mint az, amit Miss

Harper kandallójában találtunk. A tuztol megmenekült és szemünk előtt hevero töredékek megegyeztek a hűsfontos papírral.

Harmadszor, a karbon írógépszalag betűi nem égnek el. A gépelt betunagyság apróbetűsre vagy körülbelül húszas osztásközre zsugorodik a hótól. Egyes szavak teljesen megmaradtak, és feketén kiemelkedtek a vékony fehér hamuból. A többi reménytelenül széttöredezett, és úgy koszolt össze mindent, mint kínai szerencsesütiük apró papírkáinak kormos darabjai.

- É R KE - betuzte Will. Divatjamúlt fekete keretes szemüvege lencséje mögött vérekes volt a szeme, fiatal arcáról lerítt az elcsigázottság. Türelme nem kis önuralmába került.

Noteszom félig megtelt oldalára írtam a szótöredéket.

- Érkezett, érkezik, érkeznél - sóhajtott fel. - Gözöm sincs, mi más lehetne?

- Érkezés, beérkezett - gondolkodtam fennhangon.

- Beérkezett? - csattant fel kedvetlenül Marino. - Hát az meg mi az ördög?

- Felkapaszkodott újjgazdag - feleltem.

- Nekem ez egy kicsit túl ezoterikus - jegyezte meg Will szótlanul.

- Talán az emberek többségének is túl ezoterikus - ismertem el, és arra gondoltam, bárcsak itt lenne a táskámban odalent tartott aszpirinem, és tartós fejfájásomat a szemmegeelőtetés számlájára írtam.

- Jesszusom - mormogott Marino. - Szavak, szavak, szavak. Még soha ennyi szót nem láttam ebben a kibaszott életben. A felét sosem hallottam, és nem is bánom, hogy így van.

Hátradolt a guruló székben, lábát feltette egy íróasztalra, és tovább olvasta annak a szövegnek az átiratát, amit Will a Cary Harper írógépéből eltávolított gépszalagról si-labizált ki. Nem karbonszalag volt, ami azt jelentette, hogy a lapokon lévő szöveget, amiket Miss Harper elégetett,

nem Cary Harper írógépén írták. Úgy festett, hogy a regényíró nekibuzdulva, el-elakadva megint egy regény próbálkozásán dolgozott. Többnyire nem sok értelme volt annak, amit Marino nézegetett, és amikor korábban magam is átfutottam, eltunodtem, vajon Harper ihlete nem a tartósított konzervfajta volt-e.

- Kíváncsi lennék, el lehetne-e adni ezt a szart - morfondírozott Marino.

Will épp kihalászott a borzalmas mocsokból egy újabb mondattöredéket, én pedig közelebb hajoltam, hogy jobban lássam.

- Tudja - folytatta Marino -, mindig elohozakodnak valamivel, amikor egy híres író feldobja a talpát. A java olyan rizsa, amit szegény pasi eleve soha nem adott volna ki.

- Igen. Úgy is hívhatnánk, hogy Maradékok egy irodalmi bankettrol - motyogtam.

- Micsoda?

- Lényegtelen. Ez összesen nem ad ki tíz oldalt, Marino - hutöttem le szórakozottan. - Nehezen lehetne könyv nagyságúra nyújtani.

- Aha. Akkor majd könyv helyett leközlí az Esquire, esetleg a Playboy. Bizonyára ér azért pár dolcsit - fuzte tovább Marino.

- Ez a szó kifejezetten egy helység vagy cég vagy hasonló tulajdonneve - tunodött Will a körülötte folyó beszélgetést meg sem hallva. - A Co-t nagybetűvel írták.

- Érdekes. Nagyon érdekes - csillant fel a szemem. Marino felállt, hogy megnézzze.

- Csak óvatosan, ne szuszogjon - figyelmeztette Will, és olyan szilárdan tartotta a csipeszt, mint a szikét, miközben óvatosan kiegyengetett egy könnyű fehér hamudarabkát, amin hangyányi fekete betűvel ez állt: bor Co.

- Jelenthet megýét, céget, országot, egyetemet - soroltam. Ereimben megindult a vérkeringés, elmúlt az álomosságom.

- Azám, de miben lenne bor - törte a fejét Marino.

- Ann Arbor? - indítványozta Will.

- Vagy egy virginiai megye? - kérdezte Marino. Egyetlen olyan megye sem jutott eszünkbe, ami bor-ral végződött volna.

- Harbor - tanácsoltam.

- Helyes. De hogy jön utána a Co? - kérdezte kétkedve Will.

- Talán valami-Harbor Company - dobta be Marino. Megnéztem a telefonkönyvben. Öt Harborral kezdődő vállalatot találtam: Harbor Eastet, Harbor Southt, Harbor Village-et, Harbor Importsot és Harbor Square-t.

- Megközelítőleg sem az - legyintett Marino.

Nem jutottunk többre azzal sem, hogy felhívtam a tudakozót, és a williamsburgi körzetben olyan cégek nevét kértem, amiket ilyen vagy olyan Harbornak hívnak. Egy ilyen nevu bérházon kívül nem találtak semmit.

A tudakozó után a williamsburgi rendőrségtől Poteat nyomozót kerestem, de az előbbi bérházon kívül o sem tudott jobb ötlettel előállni.

- Talán nem kellene annyira kiakadnunk ezen - zsem-belt Marino.

Will ismét a hamuval teli dobozban kutakodott. Marino a vállam fölött beleolvasott az addig talált szavakból összeállt listába. Leggyakrabban a te, tied, én, enyém, mi és jól fordultak elő. Más teljes szavak a köznapi mondatszerkezetek kőanyagát alkották: és, van, volt, az, ez, ami, egy. Akadtak ezeknél jellegzetesebbek is, mint város, otthon, tudom, kérem, félelem, munka, gondolom és hiányzol. A töredékszavak kategóriájában csak találgatni lehetett, mik lehetek korábbi pályafutásuk során. Többször is használták a szörnyuséges képzett alakját, ugyanis egyetlen olyan köznévi sem jutott eszünkbe, ami szor vagy szörnyu-vei kezdődne. Az árnyalatokra természetesen végképp lehetetlen volt

183

fényt deríteni. Az, aki írta, szörnyre gondolt-e, mint például: „Olyan szörnyu”? Vagy szörnyuségesent értett rajta, valami olyat, hogy „Szörnyuségesen feldúlt vagyok” vagy „Szörnyuségesen hiányzol”? Vagy valami kellemesebbre gondolt, mondjuk arra, hogy „Szörnyen kedves toled”?

Szignifikánsan több Sterling és ugyanannyi Cary névtöredéket is kiástunk.

- Meg merném kockáztatni, hogy amit elégetett, magánlevelezés volt - jelentettem ki. - A papír jellege, a szavak, amiket használt, mind erre utalnak. Will is egyetértett velem.

- Emlékszik arra, hogy volt-e levélpapír Beryl Madison házában? - kérdeztem Marinótól.

- Számítógépbe való papírt, géppapírt találtam. Ennyi. Egy szálat se abból a méregdrága rongypapírból, amit itt emleget - válaszolta.

- A nyomtatójában festékes szalag van - emlékeztetett minket Will, és csipeszével rögzített egy hamudarabkát. -Ha nem tévedek, lehet itt még egy.

Megnéztem.

A maradvány ezúttal mindössze vagy Co volt.

- Berylnek Lanier számítógépe és nyomtatója volt - fordultam Marinóhoz. - Szerintem nem ártana utánanézni, hogy mindig is ezeket használta-e.

- Átfutottam a nyugtáit - felelte.

- Hány évre visszamenőleg? - érdeklődtem.

- Ahányra csak megvoltak. Öt, hat - vonta meg a vállát.

- Ugyanaz a számítógép?

- Nem, de ugyanaz az istenverte nyomtató, doktornő. Ezerhatszázasanak hívják, és margarétafejes. Mindig ugyanazt a szalagot használta hozzá. Fogalmam sincs, elotte mivel írt.

- Értem.

- Ennek örülök - siránkozott Marino, és öklével a vesetájékát dögönyözte. - Mert én aztán semmit sem értek.

10

A virginiai Quanticóban az FBI Akadémia téglá- és üvegépülete oázis egy mesterséges hadszíntér kellos közepén. Sosem felejtem el, milyen volt, amikor évekkel ezelőtt eloször ott-tartózkodtam. Este ágyba bújtam, és reggel félautomata fegyverek ropogására ébredtem, amikor meg egyik délután rossz irányba fordultam az eros edzopályán, egy tank kis híján agyonlapított. Péntek reggel volt. Benton Wesley összehozott nekünk egy megbeszélést, és amikor az Akadémia szökőkútja és zászlói feltuntak, Marino láthatóan felvidult. Szednem kellett a lábam, hogy lépést tarthassak vele az új épület tágas, napsütötte elocsarnokában, ami akár egy elegáns szálloda díszére is vált volna, és ezért nem véletlenül kapta a Quantico Hilton becenevet. Marino a recepcióban hagyta a pisztolyát, mindkettonket bejelentett, és míg a recepció felcsengette Wesleyt, hogy különleges belépési engedélyünket megerősítse, felcsíptettük látogatói igazolványainkat.

Az irodák, tantermek és laboratóriumok részlegeit üvegezett folyosók labirintusa köti össze, és épületrol épületre lehet járni úgy, hogy az ember egyszer sem teszi ki a lábát a szabadba. Nem számít, hányszor fordultam itt meg, mindannyiszor eltévedtem. Úgy láttam, Marino tudja, hova kell mennünk, ezért szófogadóan kullogtam mögötte, és inkább a színkódos hallgatók mustrájában gyönyörködtem. A piros inges, khaki nadrágosak rendortisztek voltak. A tükörfényesre pucolt csizmába turt fekete nadrágos és

szürke inges hallgatók friss kh-s ügynökök, míg a veteránok komor tiszta feketébe öltöztek. Az új FBI-ügynökök kéket viseltek khakival, az elitista túsmento alakulatok tagjai tiszta fehérben pompáztak. Férfiak és nők kifogástalanul ápoltak voltak és hihetetlenül fittek. A belőlük áradó katonai kímérség éppoly eros volt, mint a fegyvertisztító folyadék nyomukban érezhető jellegzetes illata.

Beléptünk a szolgálati liftbe, és Marino megnyomta az LL gombot (az idevágó vicc szerint Lenti Lentet jelentett). Hoover titkos

óvóhelye kétemeletnyire a fedett lotér alatt volt. Mindig is helyénvalónak találtam, hogy viselkedéskutatási egységének a pokolhoz, s nem a mennyhez közelebb adott helyet az Akadémia. Elnevezések változnak. Legutóbb azt hallottam, hogy profilosait az Iroda bunügyi nyomozó ügynököknek, angol rövidítéssel CIA-knak nevezi, s ez a mozaikszó nem kevés zavart okoz. A munka azonban marad: mindig lesznek pszichopáták, szociopáták, kéjgyilkosok, vagy bárminek is nevezzük azokat a gonosz embereket, akik ép ésszel felfoghatatlan fájdalom okozásában lelik élvezetüket.

Kiszálltunk a liftből, egy iszapszín folyosón mentünk végig, amely hasonlóan derus színre festett külső irodában végződött. Wesley bukkant elő, és bevezetett minket egy kis tárgyalóba, ahol egy fényes lapu asztal mellett Roy Hanowell ült. Az elemiszál-szakérto egyik alkalomtól a másikig elfelejtette, hogy valaha is találkozott már velem. Gondosan vigyáztam hát, hogy amikor kezet nyújtok, bemutatkozzam.

- Hát persze, persze, Scarpetta doktornó! - kiáltott fel most is, mint korábban mindig. - Hogy van?

Wesley becsukta az ajtót, Marino pedig körülnézett, és amikor egyetlen hamutartót sem fedezett fel, dühösen rán-colta a homlokát. A szemétkosárba dobott üres kólásdoboz is megteszi, gondolhatta. Leküzdöttem a késztetést, hogy elohalászsam saját cigarettámat. Az Akadémia olyan dohányszármazékos övezet volt, mint egy kórházi intenzív osztály.

Wesley fehér inge hátul összegyűrődött, tekintete fáradtságról árulkodott és szórakozott volt. Egy dossziében összegyűjtött iratokat kezdett tanulmányozni. Késlekedés nélkül a tárgyra tért.

- Felmerült valami új Sterling Harperrel kapcsolatban? - kérdezte.

Még elotte való nap átnéztem Miss Harper hisztológiai keneteit, és nem lepott meg túlzottan, amit találtam. Mindazonáltal hirtelen elhalálozása okának megértéséhez sem jutottam közelebb.

- Krónikus myelocytikus leukémiája volt - feleltem. Wesley felpillantott.

- Ez a halál oka?

- Nem. Mi több, még abban sem vagyok biztos, hogy tudott-e róla - válaszoltam.

- Hát ez érdekes - álmétkodott Hanowell. - A tünetek enyhék is lehetnek: éjszakai veritékezés, fáradékonyság, súlyvesztés. Az is lehet, hogy korábban felismerték már a betegségét, és átmeneti javulás állt be nála. Nem volt akut ossejtes stádiumban. Nem voltak elorehaladott leukémiás beszurodésok, és nem álltak fenn szignifikáns fertozések.

Hanowell értetlenül nézett rám. - Akkor hát mi végzett vele?

- Nem tudom - vallottam be.

- Gyógyszer? - kérdezte Wesley, s közben jegyzetelt.

- A toxikológiai labor most kezd hozzá a vizsgálatok második fordulójához - számoltam be. - Az elozetes jelentésben az áll, hogy a véralkoholszint 0,03. Találtak ezenkívül dextromethorphant is a vérben, ami több vény nélkül kapható köhögéscsillapító összetevője. A helyszínen találtunk egy üveg Robitussint az emeleti fürdoszoba mosdóján. Több mint félig volt.

- Tehát nem az okozta - mormolta maga elé Wesley.

- Egy egész üvegnyitól sem halt volna meg - feleltem, s hozzáfuztem: - Elismerem, hogy kemény dió.

- Tájékozott a fejleményekről? Értésítsen, ha bármi kiderül Miss Harperrel kapcsolatban - kért Wesley. Lapozott, és rátért a soron következő kérdésre. - Roy megvizsgálta a Beryl Madisonnál talált elemi szálat. Errol szeretnénk magukkal beszélni. És aztán, Pete, Kay... - felpillantott ránk - van egy másik ügy, amiről beszélnem kell mindkettőjükkal.

Wesley mindennek tunt, csak boldognak nem, és az volt az érzésem, hogy az ok, amiért idehívott minket, engem sem tesz majd boldoggá. Hanowell ezzel szemben szokásos higgadságával üldögélt az asztal mellett. Haja, szemöldöke és szeme is szürke volt. Még az öltönye is. Valahányszor találkoztam vele, mindig úgy festett, mint aki félálomban van, és olyan szürke, színtelen és nyugodt volt, hogy abban is kételkedtem, vajon van-e egyáltalán vérnyomása.

- A szálat, amiket vizsgálatra átadott, Scarpetta doktornó - kezdte lakonikusan Hanowell -, egy kivételével nem tartogattak meglepetést: semmi említésre méltóan szokatlan színezőanyag vagy a keresztmetszetnél szokatlan forma. Arra a következtetésre jutottam, hogy a hat nejlonszál igen nagy valószínűséggel más-más helyről származik, amint ezt a richmondi elemzőjével meg is tárgyaltam. Négy megegyezik az autókárpitoknál használt szövetekkel.

- Erre hogy jött rá? - csapott le rá Marino.

- A muszálas kárpit és szonyeg a napon és ho hatására, amint ön is bizonyára tudja, igen gyorsan szétmállik - magyarázta Hanowell. - Ha a szálat nem kezelik elore gal-vanizált festékekkel, s ily módon nem adnak hozzá ibolyántúli sugárzást és hot stabilizáló anyagokat, akkor az autókárpit igen gyorsan kifakul vagy szétesik. Röntgenfluoreszcenciával kis mennyiségű fémet találtam négy nejlonszálaban is. Bár teljes biztonsággal nem állíthatom, hogy ezek a szálat autókárpitból származnak, azt kijelenthetem, hogy azzal megegyeznek.

- Van valami remény rá, hogy gyártmányra és modellre visszavezethessük? - érdeklödött Marino.

- Attól tartok, kevés - csóválta a fejét Hanowell. - Hacsak egy nagyon ritka szabadalmazott modifikációs hányadossal rendelkező szálról nincs szó, a gyártót meglehetősen reménytelen kideríteni, kivált ha a kérdéses járművet Japánban gyártották. Egy Toyota kárpitozásának elovegyülete muanyag granulátum, amit Amerikából szállítanak Japánba. Ott azután szálat fonnak belöle, a fonalat visszaszállítják ide, ahol a kárpitot szövik. A kárpitot aztán visszaküldik Japánba, hogy a szalagról lekerülő kocsi tegyék.

Álmosítón mondta, mondta. A helyzet egyre reménytelenebbé vált.

- Az Egyesült Államokban gyártott autókkal sem egyszeru a helyzet. A Chrysler Részvénytársaság például három különböző

szállítótól szerez be egy bizonyos színt. Aztán az egy bizonyos modellt kibocsátó éven belül egyszer csak a Chrysler úgy dönt, hogy másik beszállítót bíz meg. Mondjuk, mindketten - maga, hadnagy úr és én - nyolcvanhetes bordó kárpitozású fekete LeBaronnal járunk. Az én kocsim bordó kárpitjának beszállítója esetleg nem ugyanaz, mint aki a maga kocsijának kárpitját szállította. A lényeg, hogy az általam megvizsgált nejlonszálak egyetlen jellegzetessége a változatosságuk. Ketto lakáskárpitból vagy szonyegbol származhat. Négy autókárpitból. A szín és a keresztmetszet változó. Ha ehhez hozzávesszük az olefin, dynel és akrilszálakat, akkor olyan keveréket kapunk, amit igen különösnek tartok.

- A gyilkos kétségkívül olyan foglalkozást uz vagy olyasmit csinál, amelynek kapcsán sok különféle kárpittal kerül kapcsolatba - foglalta össze Wesley. - Amikor Beryl

Madisont megölte, olyan holmit viselt, ami sok különféle szálát vonzott magához.

Ilyen lehet a gyapjú, a kordbársony és a flanel, gondoltam. De se olyan gyapjúszálat, se festett pamutszálat nem találtunk, ami a gyilkostól származhatott volna.

- És mi a helyzet a dynellel? - kérdeztem.

- Általában noi ruhaanyagot készítenek belole. Esetleg parókát, muszormét - felelte Hanowell.

- Igen, de nem kizárólag - igazítottam ki. - Egy dynel-bol készített ing vagy nadrág viselés közben annyi statikus elektromossággal töltődik fel, mint a poliészter, és magához vonz mindent. Ez megmagyarázza azt is, hogy miért hurcolt magával annyi elemi szálát.

- Lehet - hagyta helyben Hanowell.

- Szóval lehet, hogy a mandró parókát viselt - fuzte tovább a gondolatot Marino. - Tudjuk, hogy Beryl beengedte a házába, ami annyit jelent, hogy nem érezte magát veszélyben. A legtöbb no nem ijed meg, ha egy másik no csönget be hozzá.

- Transzvesztita lehet? - tunodött Wesley.

- Megeshet - felelte Marino. - Szuper csajok akadnak köztük. Az embernek felfordul a gyomra. Némelyiknél még én sem tudom megállapítani, csak ha közel hajlok a képéhez.

- Ha a támadó noi ruhát viselt - hívtam fel a figyelmüket -, akkor honnan a sok szál, ami rátapadt? Ha a szálak a munkahelyéről származnak, ott csak nem lehetett noi cuccban.

- Hacsak nem noi szerkóban strichel az utcán - elmélkedett Marino. - Egész éjjel pasik kocsijából száll ki-be, talán motelszobákban fordul meg, ahol szonyegpadló van.

- Akkor viszont az áldozat kiválasztása nem illik a képbe - figyelmeztettem.

- Nem, de az ondófoladék hiánya egybevág a teóriámmal - szívóskodott Marino. - Férfi transzvesztiták, homokosok nem szoktak noket megeroszakolni.

- És nem is szokták meggyilkolni oket - mondtam.

- Kivételt említettem - ragadta magához ismét a szót Hanowell, és az órájára pillantott. - A narancssárga, amire olyan kíváncsi volt, akrilszál. - Szürke szemét egykedvuen szegezte rám.

- A háromlevelu lóhere alak - emlékeztem.

- Igen - bólintott Hanowell. - A forma igen szokatlan, és azért alakítják ki így, hogy mint a többi hármastagolásúnál, elrejtse a piszkot és visszaverje a fényt. Ilyen alakú szálát egyedül a hetvenes évek végén gyártott Plymouthokban lehet találni - a szál a nejlonkárpitból való. Keresztmetszetében ugyanaz a háromlevelu lóhere alak, mint a Beryl Madison-ügyben szereplo narancssárga szálé.

- De a narancssárga szál nem nejlon, hanem akril - emlékeztettem.

- Így van, Scarpetta doktorno - felelte. - Felvázolom az elozményeket, hogy a kérdéses szál egyedi tulajdonságaira rávilágítsak. A tény, hogy nejlonnal szemben akrilszálról van szó, és a másik tény, miszerint az élénk színeket, így például a narancssárgát nem használják kocsik kárpitozására, segít, hogy kizárjunk különféle eredetu szálakat, köztük a hetvenes évek végén gyártott Plymouthokat is. Vagy bármilyen autót, ami csak eszünkbe juthat.

- Szóval eddig sosem látott ehhez a narancssárgához hasonlót? - kérdezte Marino.

- Éppen erre próbálok kilyukadni. - Hanowell tétovázott.

Wesley vette át a szót. - Tavaly bekerült hozzánk egy szál, ami minden szempontból azonos ezzel a narancssárga szállal.

Royt akkor arra kérték, hogy vizsgáljon meg a görögországi Athénban eltérített repülőgép fedélzetén összeszedett elemi szálakat. Bizonyára emlékeznek még az esetre.

Csend.

Ettol még Marinónak is elakadt a szava.

Wesley folytatta, szeme a nyugtalanságtól elsötétült. -A gépeltérítok meggyilkoltak két amerikai katonát a gép fedélzetén, és testüket kihajították a repülőtér betonjára. Chet Ramsey huszonnégy éves tengerészgyalogos volt. Ot dobták ki elsonek a gépbol. A narancssárga szál a bal fülébol kiömlo vérhez tapadt.

- Származhatott a szál a gép belsejébol? - kérdeztem.

- Nem úgy fest - felelte Hanowell. - Összehasonlítottam a szonyegbol, üléshezútból, a felső csomagtartóban levo takarókból vett mintákkal, és nem találtam egyezést, még hozzávetolegeset sem. Ramseyre vagy másutt tapadt a szál - és ez nem hangzik valószínűnek, mivel friss vérbe tapadt -, vagy passzívan került át rá az egyik terroristáról. Megeshet még, hogy valamelyik másik utasról került át rá, de ha így történt volna is, az illetonek meg kellett érinteni Ramseyt, miután megsebesült. A szemtanúk elmondása szerint egyetlen utas sem ment Ramsey közelébe. Ramseyt a gép elejébe vitték, távol a többi utastól, ott összeverték, lelotték, testét a gépen található egyik takaróba csavarták, aztán kidobták a betonra. A takaró egyébként sárgásbarna volt.

Marino mondta ki eloször, és cseppet sem tréfás kedvuen: - Megmagyaráznák, hogy az ördögben függ össze egy

görögországi gépeltérítés két Virginiában kicsinált íróval?

- A szál legalább két eseményt kapcsol össze - felelte Hanowell. - A gépeltérítést és Beryl Madison halálát. Ezzel természetesen nem azt akarjuk állítani, hadnagy úr, hogy a tényleges buncselekmények között is összefüggés van. De ez a narancssárga szál annyira szokatlan, hogy nem hagyhatjuk figyelmen kívül a lehetőséget: létezik közös nevező az Athénban és az itt történtek között.

Lehetőségnél több volt: bizonyosság. És volt közös nevező. Személy, hely és tárgy, gondoltam. A három valamelyike, és emlékezetem kódéból lassan a részletek is körvonalazódtak.

- A terroristákat sosem sikerült kihallgatni - szólaltam meg. - Ketten meghaltak. Másik kettőnek sikerült meglépnie, és soha nem kapták el őket.

Wesley bólintott.

- Biztosak vagyunk benne, hogy valóban terroristák voltak, Benton? - kérdeztem.

Kis szünet után így szólt: - Végül is képtelenek voltunk egyetlen terroristacsoporttal is kapcsolatba hozni őket. Feltevésünk mégis az, hogy Amerika-ellenes cselekmény volt. A gép amerikai volt, mint ahogy utasainak egyharmada is.

- Mit viseltek a gépeltérítők? - érdeklődtem.

- Polgári öltözéket. Nadrág, nyitott nyakú ing, semmi szokásostól eltérő - mondta.

- És a két halott terroristán nem találtak narancsszínű szálakat? - kérdezősködtem tovább.

- Fogalmunk sincs - felelte Hanowell. - A betonon lótték le őket, és nem tudtunk olyan gyorsan közbelépni, hogy elkérhessük a holttesteket és a meggyilkolt amerikai katonákkal együtt iderepítsük és megvizsgálhassuk őket. A szálról szóló jelentést sajnos csak a görög hatóságoktól kaptam. Nem nyílt alkalmam rá, hogy megvizsgáljam a gépeltérítők ruháját vagy nyomelemeit. Kétségkívül sok mindent elnézhetek. De még ha a géprablók ruháján találtak volna is egy-két narancsszínű szálát, még abból sem feltétlenül következtethetünk volna az eredetre.

- Hé, mit próbál itt beadni nekem? - fortyant fel Marino. - Mit? Vegyem úgy, hogy egy olajra lépett géprabló gyilkol Virginiában?

- Ezt sem hagyhatjuk számításán kívül, Pete - csitította Wesley. - Bármilyen bizarrnak hangzik is.

- Egyetlen csoporttal sem hozták kapcsolatba azt a négy férfit, akik eltérítették a gépet - jutott eszembe. - Valójában semmit sem tudunk a céljaikról, vagy hogy kik voltak, kivéve, hogy ketten libanoniak voltak - már ha emlékezetem nem hagy cserben -, a másik kettő, akiknek sikerült megszökni, meg feltehetően görög. Ha jól ítélem meg, akkoriban felröppent valami elmélet, miszerint az igazi célpont egy nyári szabadságára hazarepülő amerikai nagykövet volt, aki a családjával együtt azzal a géppel készült utazni.

- Így van - felelte szorongva Wesley. - Miután azonban napokkal korábban bombamerényletet követtek el a párizsi amerikai követség ellen, a nagykövet útitervét titkon megváltoztatták, a helyfoglalást azonban nem.

Tekintete elsiklott mellettem, és töltőtollát bal hüvelykujja bütykéhez ütögette.

- Számoltunk azzal az eshetőséggel is, hogy a géprablók halálkommandó volt, hivatásos bérgyilkosok, akiket valaki felbérelt.

- Helyes, helyes - türelmetlenkedett Marino. - És senki sem hagyta számításán kívül, hogy bérgyilkos végzett Beryl Madissonnal és Cary Harperrel is. Értik, ugye. Úgy állították be, mintha egy lökött mandró nyuvasztotta volna ki őket.

- Szerintem kezdetnek megteszi, ha megpróbálunk utánajárni, mi egyebet lehet erről a narancsszínű szálról és az eredetéről kideríteni. - Azután kertelés nélkül kiböktem. - És valakinek talán alaposabban Sparacino körmére kellene néznie, hogy megbizonyosodjunk, nem állt-e valami kapcsolatban azzal a nagykövettel, aki a géprablás feltételezett valódi célpontja volt. Wesley meg se mukkant.

Marino hirtelen elmerülten manikurözni kezdett a zsebkésével.

Hanowell körülnézett a társaságon, és amikor látta, hogy nincs hozzá több kérdésünk, kimentette magát és távozott.

Marino rágyújtott egy újabb cigarettára.

- Ha kíváncsiak - mondta, és nagy füstfelhőt fújt -, ez az egész egy átkozott délibábkergetésé fajul. Úgy értem, ennek így semmi értelme. Minek egy nemzetközi bérgyilkost fogadni, hogy kinyiffantsunk egy noi románcokat gyártó írókat meg egy valaha volt író, aki évek óta semmit sem publikál?

- Nem tudom - mondta Wesley. - Minden attól függ, kinek milyen kapcsolata van. Az ördögbe is, egy csomó dologtól függ, Pete. Nem tehetünk egyebet, mint képességeinkhez mérten minden nyomot követünk. És ezzel eljutottunk a sorrendben következő problémához. Jeb Price-hoz.

- Megint kint van - vágta rá Marino gépiesen. Elkerekedett szemmel meredtem rá.

- Mióta? - kérdezte Wesley.

- Tegnap óta - világosította fel Marino. - Letette az óvadékot. Hogy pontos legyen, ötven lepedot.

- Volna kedves elmondani, hogy volt képes erre? - Dühös voltam, hogy Marino nem értesített erről korábban.

- De mennyire, doktoro.

- Tisztában voltam vele, hogy háromféle módon lehet letenni az óvadékot. Személyes kötelezettségvállalással, készpénzben vagy jelzálog-biztosítékkal, vagy egy óvadékezes segítségével, aki tízszázalékos kamatra adja a pénzt, és társaláíró vagy más biztosítékot követel, amivel szavatolja, hogy nem áll ott üres zsebbel, ha a vádlott úgy dönt, hogy meglép a városból. Marino szerint Jeb Price ez utóbbi mellett döntött.

- Kíváncsi vagyok, hogy ütötte nyelbe - ismételt meg, és arrébb húztam a kólásdobozt, hogy én is beleha-muzhassak.

- Tudomásom szerint ezt csak egyféleképpen tehetta. Felhívta az ügyvédjét, aki feltételhez kötött kötelezvényt váltott ki, a bankbetétkönyvet meg elküldte Luckynak - felelte Marino.

- Luckynak? - kérdeztem.

- Oda hát. Lucky óvadéklevele cégé, ami kényelmes közelségben van, egy tömbre a városi dutyitól - magyarázta Marino. -

Szerencsés Charlie zálogháza megszorult börtöntölteléknek. Vagy ahogy még ismerik: Csapd be a za-ciba és sétálj el szabadon. Charlie-val régi ismeretség fuz össze minket, el-eldumálgatunk, vicceket mesélünk. Néha beköp ezt-azt, máskor hallgat, mint a csuka. Sajna, most is ezt tette. Bármivel fenyegettem, nem árulta el Price ügyvédjének a nevét, de valami azt súgja, nem helybeli.

- Price-nak kétségtelen magas helyeken vannak pártfogói - jegyeztem meg.

- Nyilván - értett egyet komoran Wesley.

- És Price egyszer sem mondott semmit? - firtattam.

- Joga volt hallgatni, és élt is vele, hogy a franc essen bele - morogta Marino.

- Mit derítettél ki a fegyverarzenájáról? - Wesley megint lejegyzett valamit. - Átfuttattad az FVR-en?

- A nyilvántartás szerint az o nevé van - felelte Marino. - Rejtett fegyverviselési engedélye van, amit hat éve egy szenilis bíró írt alá itt Észak-Virginiában. A bíró azóta nyugdíjba ment, és Délre költözött. A nyilvántartólaphoz csatolt háttérfelmérés szerint, amit a kiszálló bíróságtól kaptam meg, Price notlen, és egy Finkelstein nevu washingtoni arany- és-ezüstváltóban dolgozott az engedély kibocsátása idején. És mit tesz isten, Finkelsteinnek azóta nyoma veszett.

- Mi a helyzet a jármunyilvántartással? - Wesley rendületlen írt.

- Nincsenek büntetocédulái. Egy nyolcvankilences BMW van a nevé, washingtoni címmel. A cím egy lakás a Dupont Circle közelében, ahonnan minden jel szerint múlt télen kiköltözött. A bérbe adó iroda felmondta a régi bérleti szerződését, amin szabadúszóként szerepel. Még most futtatom, és az adófelügyelettel is bekértem az elmúlt öt évre visszamenoleg az adóbevallásait.

- Magándetektív nem lehet? - vettem fel.

- Washington körzetében nem - felelte Marino. Wesley felnézett rám, és így szólt: - Valaki felbérelte.

Hogy mi okból, azt még nem tudjuk. A megbízásának láthatóan nem tett eleget. Akárki van is emögött, újra próbálkozhat.

Nem akarom, hogy a következőt is meglepje, Kay.

- Azt hiszem, mondanom sem kell, hogy erre én sem vágyom - feleltem.

- Ezzel azt szeretném mondani - folytatta, mint egy gyakorlatias atya -, hogy igyekezzen kerülni minden olyan helyzetet, amelyben veszélynek lehet kitéve. Példának okáért ne tartózkodjék akkor az Intézetben, amikor senki más nincs az épületben. És nem csak a hétvégeken. Ha este hatig, hétig dolgozik, és már mindenki hazament, akkor nem tunik nyertes ötletnek kísétálni a sötét parkolóban álló kocsijához. Meg tudná oldani, hogy ötkor végezzen, amikor még vannak mások is látó- és hallótávolságon belül?

- Megfontolom - válaszoltam.

- Vagy ha mégis tovább marad, Kay, akkor hívja a biztonsági ort, és kérje meg, hogy kísérje a kocsijához. -Wesley, úgy látszik, még nem ért a végére.

- Az ördögbe is, hívjon engem - ajánlkozott sietve Marino. - Csipogjon rám. Ha nem érne el, küldessen a diszpécserrel egy járorkocsit.

Helyes, gondoltam. Egy kis szerencsével éjjelre már otthon is lehetek.

- Legyen nagyon, de nagyon elovigyázatos - nézett rám keményen Wesley. - Minden elmélettel függetlenül két embert gyilkoltak meg. A gyilkos még szabadon van. A viktimológia, az eddig megfejthetetlen indíték elég különös ahhoz, hogy arra gondoljak: bármi megeshet.

Hazafelé többször is eszembe jutott a figyelmeztetése. Amikor bármi megtörténhet, semmi sem lehetetlen. Egy meg egy nem három. Vagy mégis? Sterling Harper halála nem illik abba a képletbe, amiben Beryl Madison és Cary Harper szerepel. De mi van, ha mégis?

- Azt mondta, hogy Miss Harper nem volt otthon azon az éjszakán, amikor Berylt megölték - fordultam Marinóhoz. - Sikerült többet is kiderítenie?

-Nem.

- Bárhol járt is, gondolja, hogy kocsival ment? - firtattam tovább.

- Nem. Harperéknak csak az az egy Rollsuk volt, és azzal az öccse ment el Beryl halálának éjszakáján.

- Biztos benne?

- Utánanéztam Culpeper tavernájában - mondta. - Harper aznap este is a szokott idoben érkezett. Kocsival jött, és hat-harminc körül távozott.

Az utóbbi hetek eseményeinek fényében tudtam, senki nem fogja furcsállni, ha következő hétfő reggel a heti értekezleten bejelentem, hogy kiveszem éves szabadságom.

Közkeletu feltevés szerint a Jeb Price-szal történt incidens annyira megviselte az idegeimet, hogy muszáj kikapcsolódnom, eroimet átcsoportosítanom, fejemet a homokba dugnom. Senkinek sem árultam el, hova megyek, mert magam sem tudtam. Egyszeruen kísétáltam az Intézetbol, magam mögött hagyva titkon megkönnyebbült titkárnomet és roskadozó íróasztalomat.

Hazaérve a délelöttöm telefonálással töltöttem: felhívtam minden légitársaságot, amelyik Richmond Byrd repüloterét használta, mert ez a repülötér volt Sterling Harper számára a legkönnyebben elérhető.

- Igen, tudom, hogy húszszázalékos bánatpénzt vonnak le - erősítettem meg az USAir jegypénztárosának. - Ön félreért. Nem akarom megváltoztatni a foglalást. Különbben is hetekkel ezelott volt. Azt szeretném megtudni, egyáltalán elrepült-e azzal a járattal.

- A jegy nem az ön nevére szólt?

- Nem - mondtam immár harmadszor. - Sterling Harper nevére.
- Akkor neki magának kell velünk kapcsolatba lépnie.
- Sterling Harper meghalt - mondtam. - Nem léphet önökkel kapcsolatba.

Döbönt csend.

- Váratlanul halt meg, nagyjából abban az időben, amikor útra kellett volna kelnie - magyaráztam. - Ha volna olyan szíves és utánanézne a számítógépben...

És így tovább. Odáig jutottam, hogy már betéve fújtam az egészet. A USAir nem talált semmit, se a Delta, a United, az American vagy az Eastern. A feljegyzések alapján kiderült, hogy Miss Harper nem repült sehová Richmondból október utolsó hetében, amikor Beryl Madisont meggyilkolták. Továbbá Miss Harper nem vezetett. Hogy buszra szállt, abban erosen kételkedtem. Maradt tehát a vonat.

Egy John nevű Amtrak-képviselő közölte, hogy a gépe lefagyott, és kérte, hogy hívjam vissza később. Épp letettem a kagylót, amikor csengették.

Még dél sem volt. Fanyar és húzós volt az idő, mint az oszi alma íze. Nappalim padlójára fehér négyszögeket festett a nap, és megcsillant a felhajtómon álló ismeretlen ezüst Mazda szélvédőjén. A kukucskálón át egy tésztaképu szöke fiatalembert láttam, aki leszegett fejjel álldogált ajtóim előtt; borkabátja gallérját felhajtotta. Keménynek és súlyosnak éreztem kezemben a Rugert, és ezért tréningfelsőm zsebébe gyömöszöltem, miközben elhúztam a reteszt. Nem ismertem rá, míg szemtől szemben nem álltunk.

- Scarpetta doktornő? - kérdezte idegesen.

Nem mozdultam, hogy beengedjem, jobb kezem a zsebemben volt, és határozottan kulcsolódtam revolverem markolatára.

- Kérem, bocsássa meg, hogy csak így beállítok önhöz - folytatta. Hívtam az irodájában, de ott azt mondták, hogy szabadságon van. Megtaláltam a számát a telefonkönyvben, a vonal azonban foglaltat jelzett. Ebből gondoltam, hogy itthon van. Én... nos, beszélnem kellene önnel. Bejöhetek?

Testi mivoltában még ártalmatlanabbnak látszott, mint azon a videoszalagon, amit Marino mutatott nekem.

- Miről van szó? - kérdeztem határozottan.

- Beryl Madisonról - mondta. Őő... a nevem Al Hunt. Nem tartom fel sokáig. Ígérem.

Félreálltam az útból, ő pedig belépett. Arca alabástrom-fehér lett, amikor nappalimba leült a kanapéra, és pillantása a zsebemből kikandikáló revolver agyára esett. Biztos távolságra ültem le egy füles karosszékre.

- Izé... fegyver van önnel? - bökte ki.

- Igen - válaszoltam.

- Nem szeretem őket, úgy értem, a fegyvereket.

- Nem is szeretnivalók - hagytam helyben.

- Nem, asszonyom - mondta. - Apám egyszer szarvasvadászatra vitt. Még kislány voltam, lelőtt egy dámvadtehenet. Az állat sírt. Az oldalán hevert, és sírt. Soha többé nem tudtam állatra lőni.

- Ismerte Beryl Madisont? - szegeztem neki a kérdést.

- A rendőség... a rendőség kihallgatott velem kapcsolatban - dadogta. - Egy hadnagy. Marino hadnagy. Odajött az autómósa, ahol dolgozom, beszélt velem, aztán behívott a rendorkapitányságra és, hosszan elbeszélgettünk. Miss Madison hozzánk járt autót mosatni. Ott ismertem meg.

Miközben összefüggéstelenül habogott, önkéntelenül is azon járt az eszem, vajon én milyen „színeket” bocsátok ki.

Acélkéket? Cseppnyi élénkítő beütéssel, mert rémült vagyok, és igyekszem, hogy ez ne látszódjék rajtam? Megfordult a fejemben az is, hogy távozásra szólítom fel. Hogy hívom a rendőséget. Egyszerűen nem hittem el, hogy itt ül a házamban, s végül talán Al Hunt hihetetlen vakmerősége és saját zavarodottságom, határozatlanságom miatt nem tettem semmit. - Mr. Hunt... - szakítottam félbe.

- Hívjon inkább Alnak, kérem.

- Akkor hát Al. Miért akart beszélni velem? - tudakoltam. - Ha közölnivalója van, miért nem Marino hadnagyot keresi fel?

Kipirult az arca, és kínos zavarában a kezét nézte.

- A mondanivalóm nem igazán a rendőségre tartozik - mondta. - Gondoltam, talán ön megérti.

- Miért gondolta? Hiszen nem is ismer... - feleltem.

- Ön gondoskodott Berylről. A nők általában intuitívabbak, együtt érzőbbek a férfiaknál - magyarázta.

Lehet, hogy ilyen egyszerű. Talán Hunt azért ült most velem szemben, mert arra gondolt, én nem alázom meg. Sebzett, csüggedt tekintetét rám emelte, s mintha a pánik szikráját véltem volna felfedezni benne.

- Elofordult-e már önnel, Scarpetta doktornő, hogy valamiben határozottan hitt, noha arra nem volt bizonyítéka?

- Nincsenek látnoki képességeim, ha erre céloz - feleltem.

- Nagyon tudósformán fogalmaz.

- Tudós is vagyok.

- De volt már ilyen érzése - eroskődött, és tekintetében kétségbeesés költözött. - Nagyon is jól tudja, mire gondolok, ugye?

- Igen - válaszoltam. - Pontosan tudom, mire gondol, Al.

Megkönnyebbülés látszott rajta, és mélyet sóhajtott. - Tudok egyet s mást, Scarpetta doktornő. Például azt, ki ölte meg Beryl.

Nem reagáltam.

- Ismerem azt a férfit, tudom, mi jár a fejében, mit érez, miért tette - jelentette ki érzelemtől futott hangon. - Ha elmondom önnek, megígéri, hogy azt, ami tudomására jutott, nagyon óvatosan kezeli, komolyan megfontolja, és nem... szóval nem akarom, hogy azonnal a rendőrségre rohanjon velem. Érti, ugye?

- Alaposan átgondolom majd, amit közöl velem - ígértem.

Elorehajolt a kanapén, viaszszárga El Greco-arcában világított a szeme. Kezem önkéntelenül is revolverem felé mozdult. A gumírozott pisztolyagy a tenyerembe simult.

- A rendőrség már nem ért - magyarázta. - Képtelenek rá, hogy megértsenek. Például azt, hogy miért hagytam fel a pszichológiával. A rendőrök ezt sosem értenék meg. Magiszteri fokozatom van. És? Betegápolóként dolgoztam, aztán egy autósóban. Maga sem gondolja, hogy ezt a rendőrség felfogná, ugye?

Nem feleltem.

- Gyermekkoromban arról ábrándoztam, hogy pszichológus leszek, szociális gondozó, esetleg pszichiáter - folytatta. - Természetes választásnak éreztem. Így rendeltetett, efelé tereltek a képességeim.

- De egyik sem lett - emlékeztettem. - Miért?

- Mert tönkretett volna - fordította el a tekintetét. - Nincs felette hatalmam, nem befolyásolhatom, ami történik velem. Olyan mélyen áthatnak mások problémái és kóros érzékenysége, hogy az aki én vagyok, elvész, megfullad. Nem fogtam fel, milyen tragikus következményekkel jár, amíg a büntetés-végrehajtáshoz nem kerültem. Az elítélt elmebetegéhez. Kutatásom része volt, a szakdolgozatomhoz kellett. - Egyre zaklatottabban viselkedett. - Sosem felejtem el. Például Frankie-t. Frankie paranoiás skizofrén volt. Tuzifával verte agyon az anyját. Frankie-val közeli kapcsolatba kerültem. Óvatosan végigvezettem az életén egészen addig a téli délutánig.

Azt mondtam: „Mi volt az az apróság, Frankie?“, kérdeztem tőle. „Mitől kattantál be? Emlékszel, mi járt a fejedben?”

Azt felelte, hogy szokás szerint a fotelban ült, és a tüzet nézte, ahogy leég, amikor azok suttogni kezdtek. Szörnyűséges, gúnyos szavakat suttogtak. Azután az anyja belépett, és úgy nézett rá, ahogy mindig is szokott, de ezúttal meglátta a szemében. A hangok úgy felerosódtak, hogy már gondolkodni sem tudott, aztán már csak azt érezte, hogy mindene nedves és ragacsos, az anyjának pedig nem volt többé arca. Akkor tért magához, amikor a hangok elhallgattak. Utána éjszakákon át nem jött álom a szememre. Valahányszor lehunytam a szemem, magam előtt láttam Frankie-t, ahogy anyja vérével mocskosan sír. De megértettem. Értettem, mit tett. És bárkivel beszéltem, bármit is hallottam, az mindig ugyanígy hatott rám. Nyugodtan ültem, képzeletem kikapcsolt, a klinikus habitusát szándékosan úgy öltöttem fel, mint valami páncélt.

- Érzett valaha is gyilkolási kényszert, Al? - kérdeztem.

- Élete során mindenki érez ilyesmit - felelte, amikor találkozott a tekintetünk.

- Mindenki? Komolyan így gondolja?

- Igen. Mindenki lappang ez a képesség. Ebben abszolút biztos vagyok.

- Kinél érzett hasonló késztetést? - kérdeztem.

- Nincs fegyver vagy izé... szóval hasonló veszélyes tárgy a birtokomban - bizonygatta. - Mert óvni akarom magam a kísértéstől. Ha egyszer is magunk elé tudjuk idézni, milyen lenne elkövetni, ha a tett mozgatórugói többé már nem idegenek számunkra, a zárt ajtó résnyire kinyílik. Bekövetkezhet, amitől rettegünk. A világon minden förtelmes cselekedet eloszór gondolatban született meg. Nem vagyunk sem jók, sem rosszak, sem ilyenek, sem olyanok. - Megremegett a hangja. - Még az elmebetegnek tekintett embereknek is megvan az okuk, hogy miért teszik, amit tesznek.

- Mi az ok a Beryllel történtek mögött? - kérdeztem rá.

Gondolataim pontosak és világosan fogalmazottak voltak, bensom mégis kavargott, amikor felidéztem a falon elkenet fekete vérfoltokat, a Beryl mellén sorakozó szűrt sebeket, a könyvtári polcokon csinosan egymás mellé rakott regényeit.

- Aki ezt tette velem, szerette - felelte Al.

- Meglehetősen brutálisan mutatta ki, nem gondolja?

- A szerelem brutális is lehet.

- Maga szerette?

- Sokban hasonlítottunk.

- Miben?

- Kizökkentünk. - Kezét bámulta. - Magányosság, érzékenység és félreértettség. Beryl emiatt volt távolságtartó, nagyon óvatos és megközelíthetetlen. Semmit sem tudok róla... higgye el, senki sem mesélt róla egy szót sem. De megéreztem a benne rejtő személyiséget. Ösztönösen rá-éreztem, hogy tisztában van önmagával, értékeivel. De mélységes harag izzott benne, hogy ekkora árat kellett máságáért fizetnie. Sértett volt. Hogy mi miatt, azt nem tudom. Valami bántotta. Ezért gyöngédséget éreztem iránta. Szerettem volna kinyújtani felé a kezem, mert tudtam, hogy én megértettem volna.

- És miért nem nyújtotta ki felé a kezét? - kérdeztem.

- Nem voltak megfelelőek a körülmények - felelte. - Talán, ha másutt találkoztam volna vele.

- Meséljen arról, aki ezt tette velem, Al - kértem. - O is kinyújtotta volna felé a kezét, ha megfelelőek lettek volna a körülmények?

- Nem.

- Tessék?

- Számára sosem lettek volna megfelelőek a körülmények, mert ő maga nem megfelelő, s ezt tudja is. Hirtelen átalakulása zavarba ejtő volt. Most ő lett a pszichológus. Higgadtabb hangon beszélt. Erosen koncentrált, két kezét görcsösen összekulcsolta az ölében.
  - Igen kevésre tartja magát, és képtelen konstruktív módon kifejezni az érzéseit - folytatta Hunt.
  - Vonzalma rögeszmévé válik, szeretete beteges. Amikor szeret, birtokolnia kell, annyira bizonytalannak és méltatlannak, sőt fenyegetettnek érzi magát. Ha titkolt szeretetét nem viszonzják, egyre megszállottabb lesz. Olyan abnormálisan kezd vonzódni, hogy korlátozottá válik reagálási és funkcionális képessége. Olyan, mint amikor Frankié hangokat hall. Valami más muködteti. Elveszti az önkontrollját.
  - Intelligens? - kérdeztem.
  - Meglehetősen.
  - Iskolázottsága?
  - Olyan problémákkal küzd, hogy képtelen abban a minőségben dolgozni, amiben intellektuálisan képes lenne.
  - Miért éppen Beryl Madison? - kérdeztem. - Miért rá esett a választása?
  - Beryl szabad, híres, az, aki ő nem lehet - felelte Hunt, és üveges tekintettel meredt maga elé. - Azt hiszi, vonzódik hozzá, pedig ennél többről van szó. Birtokolni akarja azokat a tulajdonságokat, amik belőle hiányoznak. Bizonyos értelemben Beryl akar lenni.
  - Azt akarja mondani, tudta, hogy Beryl író? - kérdeztem.
  - Előle nagyon keveset lehet eltitkolni. Így vagy úgy kideríthette. Annyit tudhatott róla, hogy amikor Beryl rájött erre, bizonyára úgy érezhette, hogy eroszakot tettek rajta, és mélységesen megrémülhetett.
  - Meséljen arról az éjszakáról - biztattam. - Mi történt azon az éjszakán, amikor Beryl meghalt, Al?
  - Csak annyit tudok, amit az újságokban olvastam.
  - Mit rakott össze az újságokban olvasottakból?
  - Otthon volt - felelte a semmibe révedve. - Későre járt, amikor a férfi megjelent nála. Valószínűleg beengedte. Valamikor éjfél előtt a férfi távozott, és megszólalt a riasztó. Berylt agyonszurkálták. Nemi eroszakra utaló jelek voltak. Ennyit olvastam.
  - Van valami elmélete, hogyan történhetett? - kérdeztem rezzenetlen arccal. - Valami feltevés, ami az olvasottakon túlmegy? Előrehajolt a székében, magatartása ismét drámaian megváltozott. Tekintetéből lángolt az együttérzés. Alsó ajka remegni kezdett.
  - Gondolatban jeleneteket látok - mondta végül.
  - Mint például?
  - Olyasmit, amit nem mondanék el a rendőségnek.
  - Én nem vagyok a rendőség - mondtam.
  - Nem értenék meg - magyarázta. - Azt, amit látok és érzek, anélkül, hogy bármi okom lenne rá. Olyan ez, mint Frankié esetében - Pislogott, nehogy kicsorduljanak a könnyei. - Mint a többiek esetében. Láttam, ami történt, és megértettem, bár nem mindig tudtam a részletekről. De nem mindig kellene a részletek. A legtöbb esetben nem is valószínű, hogy erre mód nyílna. Tudja, ugye, hogy miért?
  - Nem is tudom...
  - Mert a világ Frankie-jei sincsenek tisztában a részletekkel! Olyan ez, mint egy szörnyű baleset, amire nem emlékszünk. Az öntudat úgy tér vissza, mint amikor egy rossz álomból ébredünk, és értetlenül bámultjuk a pusztítást. Az anyát, akinek nincs többé arca. Vagy a Beryleket, akik véresek és halottak. A Frankie-k akkor ébrednek, amikor már menekülnek, vagy amikor egy rendőr, aki nem tudni, hogy került oda, megáll a ház előtt.
  - Azt akarja mondani, hogy Beryl gyilkosa nem emlékszik pontosan, mit követett el? - tapogatózdtam.
- Bólintott.
- Egészen biztos benne?
  - Legképzettebb pszichiátère az idők végzetéig kérdegethetné, és akkor sem kapna pontos képet - mondta Hunt. - Az igazságot soha nem fogjuk megtudni. Újra kell teremteni, és bizonyos fokig ki kell következtetni.
  - Amit maga is tett. Újrateremtette és kikövetkeztette - mondtam.
- Megnedvesítette alsó ajkát, lélegzetvétele reszketőssé vált. - Akarja, hogy elmondjam, mit látok?
- Igen - feleltem.
-
- Sok idő telt el azóta, hogy eloször kapcsolatba került vele - kezdte. De mint személynek, nem volt tudatában, bár a múltban talán találkozott vele valahol... látta anélkül, hogy tisztában lett volna vele. A férfit frusztrációja, megszállottsága hajszolta Beryl ajtajához. Valami beindította, és leküzdhetetlen késztetést ébresztett benne, hogy szemtől szemben állhasson vele.
  - Mi volt az? - sürgettem - Mi indította el?
  - Nem tudom.
  - Mit érzett, amikor elhatározta, hogy utána veti magát? Hunt lehunyta a szemét, így mondta: - Haragot. Haragot, mert nem mentek úgy a dolgok, ahogy akarta.
  - Haragot, mert nem teremthetett kapcsolatot Beryllel? - kérdeztem.
- Hunt még mindig csukott szemmel csóválta a fejét. - Nem. Talán ez volt legközelebb a felszínhez. De a gyökerek mélyebbre nyúlnak. Haragot, mert semmi sem alakult úgy, ahogy eleinte akarta.
- Még gyerekkorában? - kérdeztem.
  - Igen.
  - Rosszul bántak vele?

- Csak érzelmileg - felelte Hunt.

- Kicsoda?

Hunt még mindig csukott szemmel válaszolt: - Az anyja. Amikor megölte Berylt, az anyját ölte meg.

- Szokott bunügyi pszichiátriai könyveket olvasni, Al? Olvas ezekről a dolgokról? - kérdeztem.

Kinyitotta a szemét, és rám bámult, mintha nem hallotta volna, amit mondtam.

- Tisztán kell látnia, hányszor képzelte el ezt a pillanatot - folytatta érzelmektől túlfutott hangon. - Abban az értelemben nem cselekedett ösztönösen, hogy előre megfontolt szándék nélkül, egyszerűen odasietett volna a házához. Az időzítés talán impulzív volt, de mindent aprólékos gondnal dolgozott ki. Nem engedhette meg, hogy Beryl megrémüljön, és ne eressze be a házába. Értésíthette volna a rendőrséget, személyleírást adhatott volna róla. Még ha nem tartóztatnák is le, kilétét akkor is felfednék, és soha többé nem férközhetne a közelébe. Olyan tervet eszelt ki, ami garantáltan nem vallhat kudarcot, ami nem ébreszthet Beryltben gyanút. Amikor azon az éjszakán megjelent az ajtaja előtt, bizalmat árasztott. És Beryl beengedte. Gondolatban láttam Beryl elszobájában a férfit, de nem láttam sem az arcát, sem a haja színét, csak egy elmosódott alakot, és a hosszú acélpenge villanását, ahogy bemutatkozott a fegyverrel, amivel Berylt meggyilkolta.

- Ezen a ponton romlott el minden - folytatta Hunt. - Nem emlékszik, mi történt ezután. A no réműlete, iszonyata nem kellemes számára. A rituálénak ezt a szakaszát nem gondolta végig. Amikor a no megpróbált elfutni, menekülni előle, amikor meglátta szemében a pánikot, akkor döbönt rá valójában, hogy elutasítja őt. Ráébredt arra az iszonyatos dologra, amit muvel, és az önmaga iránt érzett megvetést a no iránti megvetésként élte ki. Pusztító düh. Villámgyorsan elvesztette a no fölötti uralmát, miközben önmaga teljesen lealacsonyodott. Gyilkossá vált. Pusztítóvá. Eszeveszett vadállattá, aki szagot és szúr és fájdalmat

okoz. Iszonyatosnak érezte a no sikolyait, vérenek látványát. És minél inkább tombolt és bemocskolta a bálványt, akit oly soká imádott, annál kevésbé bírta elviselni a látványát.

Rám nézett, és tekintete mögött feneketlen ur volt. Arca semmilyen érzelmet nem fejezett ki, amikor így szólt: - El tudja ezt képzelni, Scarpetta doktorno?

- Hallgatom - csak ennyit feleltem.

- Mindannyiunkban ott lakik - figyelmeztetett.

- Érez ez a férfi lelkiismeret-furdalást, Al?

- Azon már túllépett - felelte. - Azt hiszem, nem igazán kelt benne jó érzést az, amit tett, és nem is igazán fogja fel, mit muvelt. Tette nyomán zavaros érzések maradtak benne. Gondolatban életben tartja a not. Gyakran gondol rá, átéli a pillanatokot, amikor találkozott vele, és fantáziál arról, hogy a nohoz fuzodo kapcsolata a legmélyebb, legmélyebbről jövo volt, mert a no rá gondolt, amikor utolsó lélegzett, és ennél közelebb nem kerülhet senki egy másik emberi lényhez.

Fantáziavilágában elképzeli, hogy a no halála után is rá gondol. De személyisége racionális része elégedetlen és frusztrált. Senki sem tartozhat teljességgel egy másik emberhez, és o éppen erre kezd rájönni.

- Hogy érti ezt? - kérdeztem.

- Tette nem járhatott a kívánt hatással - felelte Hunt. - Bizonytalan a közelségben, mint ahogy anyja közelségében sem volt soha biztos. Rátör a bizonytalanság. És most már vannak mások is, akiknek nála törvényesebb okuk van, hogy Beryllel kapcsolatban legyenek.

- Mint például kiknek?

- A rendőrségnek. - Tekintetét rám fókuszálta. - És önnek.

- Mert mi nyomozunk Beryl meggyilkolása ügyében? - kérdeztem, és hátamon végigfutott a hideg.

- Igen.

- Mert egyedül vele foglalkozunk, és hozzá fuzodo kapcsolatunk az övénél nyilvánosabb? - firtattam.

- Igen.

- Hová vezet mindez? - kérdeztem ekkor.

- Cary Harper meghalt.

- O ölte meg Harpert is?

- Igen.

- Miért? - Idegesen rágyújtottam.

- Amit Beryllel tett, azt szeretetből tette - fejtegette Hunt. - Amit viszont Harperrel muvelt, azt gyűlöletből csinálta. Most a gyűlölet futotta cselekedetek útjára lépett. Mindenki veszélyben van, aki kapcsolatban áll Beryllel. Pontosan ezt akartam megértetni Marino hadnaggyal, a rendőrséggel. De tudtam, hogy semmi értelme nem volna. O... ok azt hinnék, hogy elment az eszem.

- Ki ez a férfi? - kérdeztem. - Ki ölte meg Berylt?

Al Hunt a kanapé szélére csúszott, és kezével arcát dör-zsölgette. Amikor felnézett, arcán két vörös folt égett.

- Jim Jim - suttogta.

- Jim Jim? - kérdeztem értetlenül.

- Nem tudom. - Hangja elcsuklott. - Állandóan ezt a nevet hallom a fejemben, ott cseng mindegyre...

- Úgy ültem, mint egy koszbor.

- Nagyon régen történt, amikor még a Valhalla Kórházban voltam - mondta.

- Az elmebeteg bunözok osztályán? - kiáltottam fel. - Ez a Jim Jim beteg volt, mialatt ott dolgozott?

- Nem vagyok biztos benne. - Érzései viharfelhöként kavargtak a szemében. - Hallom a nevét, és látom ezt a helyet.

Gondolataim sötét emlékekhez szállnak vissza. Mintha örvény húzna le a mélybe. Olyan nagyon régen volt. Annyi minden

elsötétült. Jim Jim. Jim Jim. Úgy hallom, mintha vonatkerekek csattognának. Nem hallgat el soha. Ettől a hangtól már állandó fejfájásom van.

- Mikor történt? - erosköttem.

- Tíz évvel ezelőtt! - kiáltotta.

Azonnal tudtam, hogy Hunt akkor még nem dolgozhatott a magiszteri szakdolgozatán. Még csak kamaszévei vége felé járhatott.

- A bunözői osztályon nem kutatómunkát végzett, ugye, Al? - mondtam óvatosan. - Ápolt volt, ugye?

Tenyérébe temette az arcát, és felzokogott. Amikor visszanyerte valamennyire az önuralmát, többé egy szót sem tudtam kihúzni belőle. Láthatóan zaklatott lelkiállapotában csak annyit motyogott, hogy elkésik egy találkozóról, és jóformán futva hagyta el a házam. Szívem vadul dübörgött, és képtelen voltam megnyugodni. Foztem magamnak egy kávét, és miközben fel-alá járkáltam a konyhában, megpróbáltam kiokoskodni, mi legyen a következő lépésem. Összereztem, amikor megszólalt a telefon.

- Kay Scarpettával szeretnék beszélni.

- Én vagyok.

- Itt az Amtrakról John beszél. Sikerült megszereznem két információt, asszonyom. Lássuk csak... Sterling Harpernek a virginiaira szóló retúrjegye volt október 27-re oda, 31-ére vissza. Feljegyzéseim szerint el is utazott, vagy legalábbis valaki felhasználta a jegyét. Lediktáljam az idopontokat?

- Legyen kedves - mondtam, és leírtam. - Milyen állomásokon állt meg a vonat?

- Fredericksburgból indult, a végállomás Baltimore volt - felelte.

Megpróbáltam elérni Marinót, de kint volt a városban. Este hívott csak vissza, akkor is csak azért, hogy közölje, mi történt.

- Odamenjek? - kérdeztem döbenten.

- Nem sok teteje lenne - hallottam a telefonban Marino hangját. - Nem kérdéses, mit tett. Írt búcsúlevelet, és az alsónadrágjára tuzte. Az állt benne, hogy sajnálja, képtelen

tovább elviselni. Ennyi. A helyszínnel kapcsolatban semmi gyanús. Most készülünk felkötni a nyúlcipot. Amúgy Coleman doki itt van - tette hozzá egyik helyi orvosszakértomre utalva.

Nem sokkal azután, hogy Al Hunt elhagyta a házam, saját lakására hajtott, egy Ginter Park-i, téglából épült gyarmati stílusú házhoz, ahol a szüleivel lakott. Apja dolgozószobájából papírtömböt és tollat vett fel, aztán lement az alagsorba vezető lépcsőn, és kihúzta keskeny fekete borövét a nadrágjából. Cipojét és nadrágját a padlón hagyta. Amikor anyja később a szennyessel lement az alagsorba, egyetlen fiát a mosókonyhában találta: egy vastag csore akasztotta fel magát.

11

Éjfél után hideg ónos eső kezdett esni, és reggelre tükörjég borított mindent. Szombaton ki sem mozdultam otthonról, és agyamba újra meg újra visszatért az Al Hunttal folytatott beszélgetés, ami úgy robbant be gondolataim szent magányába, ahogy ablakomon túl a földet fedő jégréteg ropogott olvadás közben. Buntudat kínozott. Más halandókhöz hasonlóan, akiket megérintett már az öngyilkosság szele, abban a tévhitben ringatóztam, hogy tettét megakadályozhattam volna.

Dermedten csatoltam az elotte eltávozottakhoz. Négyen haltak meg eddig. Két égbekiáltóan gonosz gyilkosság, két másféle haláleset, ám mind a négyet szoros szálak kapcsolják össze. Talán épp egy élénk narancsszín szál? Szombaton és vasárnap otthoni dolgozószobámba zárkóztam, mert belvárosi intézeti irodám nagyon is arra emlékeztetne, hogy nem érzem az ügyek irányítójának magam, mi több, nincs is rám szükség. Megy a munka nélkülem is. Emberek nyújtották felém kezüket, aztán meghaltak. Megbecsült kollégák, mint például a foállamügyész fordultak kéréssel hozzám, s én nem szolgálhattam válasszal. Egyetlen módon tudtam harcolni, s eromet veszve így is tettem. Otthoni számítógépem előtt ültem, az esetek részleteit jegyzeteltem ki, szakkönyveket bújtam. És rengeteget telefonáltam.

Marinóval csak hétfő reggel találkoztam, a Staples Mill Road-i Amtrak-állomáson. Két bent álló vonat között mentünk át a mozdonyok felmelegítette sötét, kavargó levegőn és olajszágon. Vonatunk végében találtunk helyet, és folytattuk az állomásépületben megkezdett beszélgetést.

- Masterson doktor nem volt éppen bobszédú - meséltem Hunt pszichiáteréről, s óvatosan letettem a szatyrot, amit cipeltem.

- Az a gyanúm, hogy tisztában emlékszik Huntra, mintsem velem megosztaná. - Miért mindig nekem jut az az ülés, aminek nem működik a lábtartója?

Marino állkapcsa majd' szétesett, akkorát ásított, miközben könnyedén lehajtotta a lábtartóját. Nem ajánlotta fel, hogy helyet cserél velem. Ha így tett volna, nem utasítottam volna vissza.

- Szóval Hunt tizenhét, tizenkilenc lehetett, amikor a diliházban volt - elmélkedett.

- Úgy valahogy. Súlyos depresszióval került be.

- Hát persze, mi mással:

- Ez meg mit jelentsen? - fortyantam fel.

- Az olyanok, mint o, mindig depressziósak - vont vállat.

- Milyenek azok az olyanok, Marino?

- Mondjuk, a köcsög szó nemegyszer megfordult a fejemben, mialatt vele társalogtam - közölte.

Marino fejében minden alkalommal megfordult ez a szó, ha olyasvalakivel beszélgetett, aki más volt.

A vonat hangtalanul, simán úszott ki az állomásról, mintha mólótól induló hajó lenne.

- Bárcsak magnóra vette volna a beszélgetésüket - ásított a képembe Marino.

- Masterson doktorra gondol?

- Nem, Huntra. Amikor beugrott magához - mondta.

- Kérdés, hogy megtehettem volna-e, s különben sem számít már - feszengetem.

- Hát, nem is tudom. Szerintem a kis köcsög sokat tudott. Kár, hogy lógott még egy kicsit errefelé, már elnézést a kifejezésért.

Mindaz, amit Hunt a nappalimban elmondott, csak akkor lett volna fontos, ha életben marad, és nem védi alibik páncélzata. A rendőség szétszedte szülei házát. Semmit sem találtak, ami Huntot összefüggésbe hozta volna Beryl Madison és Cary Harper meggyilkolásával. Hunt a tetejében Beryl meggyilkolásának éjszakáján szülei társaságában vacsorázott apja vidéki klubjában, és operában volt velük, amikor Harpert eltették láb alól. Alibijét tanúk igazolták. Hunt szülei igazat mondtak. Nagyot zötytöntünk, a kocsit ide-oda hintázták, aztán északi irányba fordultunk. A vonat baljóslatú fűtőt eresztett meg.

- A Beryllel történtek jelentették számára az utolsó cseppet - folytatta Marino. - Ha kíváncsi a véleményemre, annyira azonosult a gyilkossal, hogy teljesen kiborult, kivonta magát a forgalomból, kinyiffantotta magát, mielőtt lelkileg összeroppant volna.

- Valószínűbbnek tartom, hogy Beryl régi sebet szakított fel - feleltem. - Emlékeztette kapcsolatteremtési problémáira.

- Úgy fest, hogy ot és a gyilkost egy fából faragták. Mindketten képtelenek nokkel kapcsolatot teremteni. Két vesztes.

- Hunt nem hajlott az eroszakra.

- Talán hajlott, és ezt nem vette be - vélekedett Marino.

- Nem tudjuk, ki végzett Beryllel és Harperrel - emlékeztettem. - Mint ahogy azt sem, hogy Hunthoz hasonló ember-e. Semmit sem tudunk, és még az indíték sem világos. A gyilkos akár olyasvalaki is lehet, mint Jeb Price. Vagy Jim Jim.

- Jim Jim a valagom - mordult fel lekezelően Marino.

- Szerintem ezen a ponton semmit sem szabad elvetnünk, Marino - figyelmeztettem.

- Ahogy akarja. Csörögjön csak rám nyugodtan, ha összefut egy Jim Jim nevu hapsival, akit a Vahalla Kórházból engedtek szabadon, és most rész munkaidős terrorista, akin narancssárga akrilszálak fityegnek. - Elfészkelte a helyén, lehunyta a szemét, úgy morogta maga elé: - Elkelve már egy kis szabadság.

- Nekem is - vágtam rá. - Elsorban magától.

Benton Wesley elozo este felhívott, hogy Huntról beszéljünk, és megemlítettem, hova és mi okból készülök. Csökönnyösen ragaszkodott hozzá, hogy ostobaság lenne egyedül útra kelnem; gondolom, terroristák, Uzik és Glaser töltények jelentek meg lelki szeméi előtt. Marino nélkül nem mehetek, kötötte ki, ami ellen nem is tiltakoztam volna, ha nem jelent akkora megpróbáltatást. A kora reggeli hat-harmincötös vonaton nem volt már szabad hely, így Marino a hajnali

négy-negyvennyolcasra foglalt jegyet. Elotte, még hajnali háromkor merészkedtem be belvárosi irodámba, hogy elhozzam a most bevásárlószatyromban lapuló polisztirénhab dobozt. Fizikailag összetörtnek éreztem magam, alváshiányom az egeket verte. Minek a világ összes Jeb Price-a, hogy kinyírjon? Majd az én orangyalom, Marino elvégzi helyettük a piszkos munkát. Más utasok is szundítottak, fejük felett kikapcsolták a lámpát. Nem sokkal később a lassítás miatt nyikorogva átszeltük Ashlandet; eltöprengtem, vajon miféle emberek laknak a sínek mellett sorjázó csinos fehér favázás házakban. Az ablakok feketén ásítottak, a verandákon csupasz zászlótartó rudak tisztelegtek mereven. Még álomba merült kirakatok előtt siklottunk el - fodrászüzlet, írószertbolt, bank -, aztán nagyobb sebességre kapcsolva megkerültük a Randolph-Macon Foiskolát György korabeli épületeivel és fagyos sportpályájával, ahol ezen a még holdfényes órán az egyedüli közönség egy csomó különféle színű szán volt. A városon túl erdők és kemény vörösfenyő partok húzódtak. Hátradoltem az ülésben, s hagytam, hadd ringasson el a vonat ritmusa. Minél távolabb kerül-

tünk Richmondtól, annál jobban elengedtem magam, és akaratom ellenére is elaludtam.

Nem álmodtam, de egy órát öntudatlan állapotban voltam, és amikor kinyitottam a szemem, az üvegen túl már felkéklett a hajnal, és épp Quantico Creek mellett suhantunk el. A víz fénylo önként csillogott, a lapos hullámokon, fodrokon megtört a fény, és egy-két hajó is vízre szállt. Markra gondoltam. New York-i esténkre és régmúlt emlékeinkre. Az üzenetrögzítőmön hagyott utolsó rejtélyes figyelmeztetése óta nem hallottam felöle. Nem bántam volna, ha tudom, mit csinál éppen, ugyanakkor félttem is a gondolattól.

Marino felült, kábán rám hunyorított. Ideje reggelizni és elszívni egy cigarettát, nem feltétlenül ebben a sorrendben, gondoltam. Az étkezokocsi asztalainak felénél többé-kevésbé még eszméletlen vendégek ücsörögtek, akik Amerika bármelyik buszpályaudvarán is ülhetek volna, s cseppet sem ríttak volna ki a környezetükből. Fiatalember szundított a fülére tett hallgatóból dübögo zenére, bármi lett légyen is az. Fáradt asszony fészkelődo babát tartott a karjában. Idősebb házaspár kártyázott. Az egyik sarokban álló üres asztalhoz telepedtünk, és míg Marino étel után nézett, rágyújtottam. Az elore csomagolt sonkás-tojásos szendvicsnek, amit hozott, egyetlen pozitívuma a melegsége volt. A kávé viszont turheto volt. Marino fogával tépte le a celofánt, és a bevásárlószatyrot stírolte, amit magam mellé tettem, s amiben polisztirénhab dobozban, szárazjég közé csomagolva Sterling Harper májából, véréből és gyomortartalmából vett minták voltak.

- Mennyi ido még, hogy olvadni kezd? - érdeklödött Marino.

- Boven odaérünk vele, feltéve, hogy nem teszünk kitéroket - feleltem.
- Idorol jut eszembe, pontosan ez az, aminek tényleg boviben vagyunk. Elmondaná még egyszer, amit arról a köhögés elleni szirupról összehordott? Félálomban voltam, amikor tegnap éjjel karattyolt róla.
- Azám, félálomban, mint ma reggel is.
- Mondja, maga sosem fárad el?
- Olyan fáradt vagyok, Marino, hogy félek, nem érek oda élve.
- Hát csak éljen, mert én aztán biztos nem szállítom le egymagam ezeket a frinc-francokat - jelentette ki, és kávéjáért nyúlt. Szalagra felvett előadás kimért modorában fogtam a magyarázatba: - A Miss Harper fürdoszobájában talált köhögéscsillapítóban lévő aktív hatóanyag a dextromet-horphan, a kodein egyik analógja. A dextromethorphan nem káros, hacsak nem kerül igen nagy mennyiségben a szervezetbe. Ezért a vegyület d-izomerje felelos, aminek a neve magának úgysem jelentene semmit...
- Á, igen? És miből gondolja, hogy nem jelent nekem semmit?
- Három-metoxi-N-metilmorfinan.
- Igaza van. Tényleg kínaiul van.
- Van egy másik gyógyszer - folytattam -, ami ugyanannak a vegyületnek az 1-izomerje, aminek a dextromethorphan a d-izomerje. Az 1-izomert levomethorphannek nevezik; eros narkotikum, a morfiumnál ötször hatásosabb. A két gyógyszer között felismerhetőség szempontjából az egyetlen különbség, hogy ha optikai rotációs berendezésen, az ún. polariméteren át nézzük őket, a dextromethorphan jobbra forgatja a fényt, míg a levomethorphan balra.
- Más szóval e nélkül a masina nélkül képtelenség megkülönböztetni őket - szögezte le Marino.
- A rutin toxikológiai vizsgálatnál így is van - hagytam helyben. - A levomethorphan is dextromethorphannek tunik, mivel egyforma vegyületek. Van azonban egy megfigyelhető különbség: hogy ellenkező irányba forgatják a fényt, ahogy a d-szacharóz és az 1-szacharóz is más-más irányba forgatják el a fényt, bár vegyi összetételüket illetően egyforma diszacharidok. A d-szacharóz közönséges kristálycukor. Az 1-szacharóz az emberi fogyasztás szempontjából nem bír jelentőséggel.
- Nem biztos, hogy tényleg értem - dörgölte a szemét Marino. - Hogy lehet két vegyület ugyanaz, és mégis más?
- Képzeld azt, hogy a dextromethorphan és a levomethorphan egypetēju ikrek - próbálkoztam, másként. -Úgy is mondhatnánk, hogy nem ugyanaz a két ember, csak egyformán néznek ki - kivéve, hogy egyikük balkezes, a másik meg jobbkezes. Egyikük üdvös hatást fejt ki, a másik halálos is lehet. Így már világosabb?
- Igen, asszem. Szóval mennyi kellett volna ebből a levomethorphanból, hogy Miss Harper kinyiffantsa magát?
- Harminc milligramm valószínűleg elég lett volna. Jobban mondva, tizenöt kétmilligrammos tableta válaszoltam.
- És ha, mondjuk, beszédte, akkor mi történt vele?
- Igen gyorsan mély narkózisba esett, majd meghalt -mondtam.
- Mit gondol, tudhatott erről az izomer-izékrol?
- Nem kizárt - feleltem. - Tudjuk, hogy rákja volt, és gyanítjuk, hogy öngyilkosságát leplezni akarta, ami megmagyarázza a kandallóban elégetett muanyagot meg annak a valaminek a hamuját, amit közvetlenül a halála előtt a tuzbe dobott. Lehet, hogy szándékosan hagyta elől a köhögéscsillapító szirupot, hogy félrevezessen minket. Az üveg megtalálása után nem is csodálkoztam, hogy a toxikológiai vizsgálat dextromethorphan mutatott ki.
- Miss Harpernek nem voltak rokonai, barátja is kevés, ha ugyan egyáltalán volt valakije, és nem tette rám olyan ember benyomását, aki gyakran utazgat. Miután kiderítettem, hogy nemrégiben Baltimore-ban járt, azonnal a Johns Hopkins Kórház ötlött az eszembe, amely a világ egyik legjobb onkológiai klinikája. Néhány gyors telefonnal sikerült meggyozodnom, hogy Miss Harper valóban rendszeres idoközönként ellátogatott oda, hogy vér- és csontvelo-feljavítást végezzenek el rajta, s ez egybevágott annak a betegségnek a kezelésével, amit mindenáron titkolni próbált. Amikor gyógykezeléséről értesültem, agyamban egyszeriben összeállt a kép. Intézetem laborjaiban nem volt polariméter, sem más módon nem tudtuk kimutatni a levomethorphanat. A Hopkins Ismail doktor megígérte, hogy elvégzi a szükséges vizsgálatokat, amennyiben mintákat viszek.

Még hét sem volt, de már D.C. Woods külterületén jártunk, elmaradtak mögöttünk a mocsarak, aztán feltunt a város, a fák közt fehéren fel-felillant a Jefferson-émlék-mu. Magas irodaházak suhantak el olyan közel, hogy a makulátlanul csillogó ablakokon át még a szobanövényeket és a lámpaernyöket is láttam, majd a vonat hirtelen a föld alá bukott, mint egy vakond, és beásta magát a Mail alá.

Ismail doktorra az onkológiai klinika farmakológiai laborjában akadtunk rá. Kinyitottam a bevásárlószatyrot, és kiemeltem belöle a kis polisztirénhab dobozt.

- A minták, amikrol beszéltünk? - mosolyodott el.
- Igen - bólintottam. - Még fagyott állapotban kell hogy legyenek. Egyenesen a pályaudvarról jöttünk.
- Ha megfelelo a koncentráció, egy-két nap alatt megadhatom az eredményt - ígérte.
- Pontosán mit muvel ezzel a hucimucival? - kíváncsiskodott Marino, amikor körülnézett a világ összes más laborjára megszólalásig hasonlító helyiségben.
- Ó, tulajdonképpen nagyon egyszerű - magyarázta türelmesen Ismail doktor. - Eloször is kivonatot veszek a gyomortartalomról. A vizsgálatnak ez a legtovább tartó, legprecízebb szakasza. Ha ezzel megvagyok, a kivonatot a sok tekintetben teleszkópra emlékeztető polariméterbe teszem. Annyi a különbség, hogy ennek a készüléknek rotációs lencséje van. Belenézek az okulárba, és balra, valamint jobbra forgatom a lencsét. Ha a kérdéses anyag dextro-methorphan, a fényt jobbra forgatja el, más szóval, a látómezomban a fény

erősebben jelentkezik, ha a lencsét jobbra forgatom. Levomethorphan esetében ennek ellenkezője igaz.

Elmagyarázta azt is, hogy a levomethorphan igen hatásos fájdalomcsillapító, amit kizárólag végstádiumban lévő rákbetegek számára írnak fel. Mivel a gyógyszert itt fejlesztették ki, feljegyzést vezet minden Hopkinsot megjárt betegről, aki szedte, mégpedig azzal a céllal, hogy megállapítsák a terápia körét. Számunkra az volt ebben a pláne, hogy pontos feljegyzést vezetett Miss Harper összes kezeléséről.

Kéthavonta járt be vér- és csontvelő-feljavításra, és minden alkalommal kapott egy adagot, vagyis kétszázötven kétmilligrammos tablettát - sorolta Ismail doktor, és kisimította vastag naplója nyitott lapjait. - Nézzük csak... október huszonnyolcadikán járt itt utoljára. Legalább hetvenöt, ha nem száz tablettája kellett, hogy maradjon.

- Nem találtuk meg őket - mondtam.

- Nagy kár. - Rám emelte sötét, szomorú tekintetét. - Jól reagált a kezelésre. Igen bájos asszony volt. Mindig olyan öröm volt vele és a lányával találkoznom.

Percnyi döbbszent csendet követően nyögtem ki: - A lányával?

- Feltételezem, hogy igen. Fialat no. Szoke... Marino félbeszakította: - Utoljára, vagyis október utolsó hetvégén is Miss Harperrel volt?

Dr. Ismail a homlokát ráncolta. - Nem. Nem emlékszem, hogy akkor is vele lett volna. Miss Harper egyedül jött.

- Hány évig járt ide Miss Harper? - kérdeztem.

- Meg kell néznom a kórtörténetét. De tudom, hogy több éven át. Legalábbis ketto.

- A lánya, ez a szoke no mindig elkísérte? - faggattam tovább.

- Eleinte nem túl gyakran - válaszolta. - De az elmúlt év során mindig itt volt Miss Harperrel, kivéve az utolsó októberi látogatáskor, s talán az előtte levon. Nagyon meghatott. Amikor az ember ilyen súlyos beteg, nos, sokat jelent a családi támasz.

- Hol szállt meg Miss Harper, amikor itt volt? - Marino arcizmai megint rángatóztak.

- Legtöbb betegünk közeli szállodákban szokott éjszakázni. De Miss Harper inkább a kikötőben lakott - világosított fel dr. Ismail.

Reakcióidom feszültségem és kialvatlanságom miatt lelassult.

- Nem tudja véletlenül, melyik szállodában? - kérdezte Marino.

- Nem. Fogalmam sincs...

Hirtelen leheletvékony fehér hamun töredékes fekete betűk jelentek meg lelki szemem előtt.

- Ha lehet, szeretném megnézni a telefonkönyvet - fojtottam beléjük a szót.

Negyedórával később Marinóval már az utcán álltunk, és taxira vadásztunk. Ragyogóan sütött a nap, de hideg volt.

- A francia is - morogta Marino. - Remélem, nem téved.

- Mindjárt kiderül, ne türelmetlenkedjen - feleltem feszülten.

A telefonkönyv szakmai részében akadtam a Harbor Court nevu szállodára, bor Co, bor Co. Égett papírdarabkákon mindegyre viszontláthattam az összezsugorodott be-

tüket. A város egyik legdrágább szállodája volt; Harbor Place-en, az utca túloldalán állt.

- Megmondom, mi az, ami nem megy a fejembe - füstölgött Marino, miközben újabb taxi húzott el mellettünk. - Minek a nagy felhajtás? Miss Harper megtér őseihez, igaz? Minek ködösíti ennyire a dolgot? Maga érti?

- Büszke teremtés volt. Szégyenletes cselekedetnek tarthatta az öngyilkosságot. Nem akarta talán, hogy bárki is rájöjjön, s talán ezért követte el azalatt, míg a fedele alatt voltam.

- Miért?

- Minden bizonnyal azért, mert nem akarta, hogy csak egy hét múlva találjanak rá. - Pokoli volt a forgalom, s már az is megfordult a fejemben, hogy talán oda kellene gyalogolnunk.

- És tényleg azt hiszi, tudott arról az izomer miccsodáról?

- Szerintem igen.

- Hogy lehet az?

- Mert méltósággal akart meghalni, azért, Marino. Eloffordulhat, hogy egy ideje már fontolgatta, hogy öngyilkos lesz, mármint ha fehérvérusége akut stádiumba jut, mert nem akart szenvedni, és másoknak sem akart szenvedést okozni. A levomethorphan tökéletes választás. Nagy valószínűséggel soha ki nem mutatták volna, főként ha a házában köhögéscsillapító dextromethorphan található.

- Nem kamu? - ámult el Marino, és ebben a pillanatban - Istennek hála! - taxi vált ki az előttünk elhúzó sorból, és felénk indult.

- Le a kalappal. Komolyan mondom.

- Tragikus eset.

- Hát, nem is tudom. - Kicsomagolt egy rágót, és vadul csócsálni kezdte. - Én se akarnék kórházi ágyhoz kötve döglödni, miközben csövek lógnak ki az oromból. Feltehetően azt tenném, amit o is.

- Nem a rák miatt lett öngyilkos.

- Tudom - mondta, amikor leóvakodtunk a járdaszélről. - De köze van a kettőnek egymáshoz. Köze kell hogy legyen. Miss Harper már nem sokáig rontja itt a levegot. Erre Berylt kinyírja valaki. Aztán Miss Harper öccsét is. -Vállat vont. - Minek szobrozzon tovább?

Beszálltunk a taxiba, és bementünk a címet. Tíz percig egyikünk sem szólt. Aztán a taxi lelassított, és csigatempóban hajtott át a keskeny boltíves átjárón, ami középen díszkáposztával és alacsony fákkal beültetett, kockaköves udvarra vezetett. A

frakkos, cilinderes ajtónálló azonnal ott termett mellettem, és bekísért a fényben úszó rózsaszín és krémszín elocsarnokba. Új volt minden, tiszta és ragyogó, csodás virágkompozíciók álltak a finom bútorokon, a szálloda jól vasalt alkalmazottai készségesen, de nem tolando-dóan lesték a vendégek óhajait.

Jól berendezett irodába vezettek minket, ahol az elegáns igazgató épp telefonált. Az íróasztalán lévo réztábla szerint T. M. Bland felpillantott, és gyorsan befejezte a beszélgetést. Marino azonnal jövetelünk céljára tért.

- Vendéglistánk bizalmas - mosolygott jóakaratóan Mr. Bland.

Marino lezöttyent egy borfotelba, a falon jól látható helyen felakasztott KÖSZÖNJÜK, HOGY NEM DOHÁNYZIK felirat ellenére rápöfentett, aztán tárcájába nyúlt, és elvette a jelvényét.

- Pete Marino - mutatkozott be lakonikusan. - Richmondi rendorkapitányság, gyilkossági osztály. A hölgy Kay Scarpetta doktornő, Virginia állam vezető igazságügyi orvosszakértője. Piszkosul értjük, hogy maga ragaszkodik a titkossághoz, és szállodáját tiszteljük is ezért, Mr. Bland. De az a helyzet, hogy Miss Harper meghalt. Meghalt az öccse is, Cary Harper. És Beryl Madison is. Cary Harpert és Berylt meggyilkolták. Hogy Miss Harperrel mi történt, azt még nem tudjuk biztosan. Ezért vagyunk most itt.

- Olvasok újságot, Marino nyomozó - felelte Mr. Bland, és önuralma megingott. - A szálloda természetesen minden lehetséges módon együttműködik a hatóságokkal.

- Akkor hát azt állítja, hogy mind megszálltak itt - nyomult Marino.

- Cary Harper sosem volt a vendégünk.

- De a nővére és Beryl Madison igen.

- Így van - felelte Mr. Bland.

- Milyen gyakran és mikor voltak itt utoljára?

- Le kell kérnem Miss Harper számláját - válaszolta Mr. Bland. - Kérem, bocsássanak meg egy pillanatra.

Tizenöt percig lehetett el, aztán kinyomtatott papírlappal tért vissza.

- Mint láthatják - mondta újból a helyére telepedve -, Miss Harper és Miss Madison az elmúlt másfél év alatt hatszor szálltak meg nálunk.

- Hozzávetőleg minden második hónapban - számoltam fennhangon a kinyomtatott listát nézve. - Kivéve augusztus utolsó hetét és október utolsó napjait. Akkor Miss Harper a jelek szerint egyedül volt.

Mr. Bland bólintott.

- Mi célból jöttek? - firtatta Marino.

- Feltehetően üzleti ügyben. Vagy bevásárolni. Vagy csak egyszeruen kikapcsolódni. A szállodának nem szokása a vendégeket ellenőrizni.

- Nekem sem szokásom a vendégei ügyei után kutakodni, hacsak fel nem dobják a talpukat - replikázott Marino. - Mondja el, mit látott a hölgyek itt-tartózkodása alatt.

Mr. Bland arcáról mintha letörölték volna a mosolyt. Idegesen lecsíptette arany golyóstollát az írófürtjéről, aztán láthatóan zavarba jött, hogy mit is akart csinálni vele. Végül roppogásra keményített rózsaszín inge zsebébe tuzte, s megköszönte a torkát.

- Csak személyes megfigyeléseimről számolhatok be - fogott hozzá.

- Tegye azt - biztatta Marino.

- A két hölgy nem együtt utazott. Miss Harper általában egy estével korábban jelentkezett be, hogy Beryl Madison megérkezett, és gyakorta nem is azonos időben távoztak, már úgy értem, nem együtt.

- Hogy érti, hogy nem azonos időben?

- Úgy, hogy egy napon jelentkeztek ki, de nem feltétlenül azonos pillanatban, és nem okvetlenül azonos úton távoztak. Példának okáért nem egy taxival mentek el.

- Mindketten a pályaudvarra indultak? - kérdeztem.

- Az volt a benyomásom, hogy a limuzin általában a repülőtérre vitte ki Miss Madisont - felelte Mr. Bland. - De egyébként igaz van. Miss Harper vonattal utazott.

- És a szobafoglalásuk? - kérdeztem a nyomtatást tanulmányozva.

- Úgy ám - szólít közbe Marino. - Itt nem sok áll a szobájukról. - Mutatóujjával megkocogtatta a papírt. - Egyágyasban szálltak meg vagy kétágyasban? Érti ugye? Egy ágyban aludtak vagy kettőben?

Mr. Bland arcát enyhe pír vonta be, amikor elérte a célzást. - Mindig egy tengerre néző egyágyasban töltötték az éjszakát. A szálló vendégei voltak, Mr. Marino, ha már feltétlenül tudni akarja, s ez semmiképpen sem tartozik a nyilvánosságra.

- Hé, minek néz maga engem, valami nyavalyás újságírónak?

- Azt akarja ezzel mondani, hogy ingyen szálltak meg itt? - kérdeztem zavartan.

- Igen, asszonyom. >:

- Kifejtené bővebben? - ösztökélte Marino.

- Joseph McTigue kívánsága szerint jártunk el - felelte az igazgató.

- Hogyan? - hajoltam előre, és keményen ránéztem. - A richmondi építési vállalkozóról beszél? Arról a Mr. McTigue-ról?

- A néhai Mr. McTigue a tengerparti városrész fejlesztésében orozlánrészt vállalt. E szállodában is jelentős érdeklőségei vannak - felelte Mr. Bland. - Kifejezett kérése volt, hogy minden lehetséges módon álljunk Miss Harper rendelkezésére, és ezt a kívánságát halála után is tiszteletben tartottuk.

Percekkel később egy egydolláros nyomtam az ajtónálló markába, és Marinóval beszálltunk egy taxiba.

- Felhomályosítana, hogy ki ez a Joseph McTigue? -fortyogott Marino, ahogy besoroltunk az autófolyamba. -Valami azt súgja, hogy tudja.
- Felkerestem Richmondban a feleségét. A Chamber-layne Gardensben. Meséltem magának.
- A bűdös életbe!
- Mit mondjak, engem is meglepett.
- Elmondaná, mit süt ki ebből?

Nem tudtam, de agyamban lassan körvonalazódott a gyanú.

- Nekem elég hajmeresztőnek hangzik - folytatta Marino. - Eloszor is Miss Harper vonattal megy, míg Beryl repülőre száll, amikor mindketten egy és ugyanabba az irányba tartanak.
- Ebben nincs semmi különös - feleltem. - Együtt nem utazhattak, Marino. Se Miss Harper, se Beryl nem kockáztathatták meg. Emlékszik, ugye, hogy a világ szemében semmi közük nem lehetett egymáshoz? Ha Cary Harper minden alkalommal kocsival a novére elé ment az állomásra, Beryl nem tunhetett volna el csak úgy, ha egy vonaton utaznak. - Elhallgattam, míg eszembe nem villant egy gondolat. - Könnyen lehet, hogy Miss Harper segítette Berylnek a könyv megírásában. Háttéranyagot szolgáltatott a Harper családról.

Marino kibámult az oldalablakon.

- Ha kíváncsi a véleményemre, a két hölgy titkon lesbikus volt.
- A visszapillantó tükörben észrevettem a sofőr kíváncsi tekintetét. - Szerintem csak szerették egymást - feleltem keresetlenül.
- Szóval ezek ketten csinos kis viszonyt folytatnak, és kéthavonta itt találkoznak Baltimore-ban, ahol senki sem ismeri őket, és fütyül rájuk - mondta.
  - Tudja - folytatta Marino konokul -, talán Beryl ezért is szökött épp Key Westbe. Köcsög volt ő is, no persze noi kivitelben, és ott nem lógott ki a sorból.
  - A maga homofóbiája, Marino, egészen szélsőséges, hogy mást ne mondjak, kifejezetten fárasztó. Ideje lenne vigyáznia a szájára. Az emberek elobb-utóbb magára gyanakodnak majd.
  - Azám - morogta távolról sem derusen. Nem szóltam.
  - Megeshet, hogy Beryl talált ott lent egy kis barátot magának - folytatta Marino.
  - Nem ártana ellenoriznie.
  - Nem megy, csessze meg! Nincs az az isten, hogy én lemenjek Amerika AIDS-fovárosába, hogy valami kibaszott szúnyog megcsípjén. És nem rajongok azért sem, hogy egy rakás buzival csevegjek.
  - Felkérte a floridai rendőrséget, hogy nézzenek utána Beryl ottani kapcsolatainak? - kérdeztem most már komolyan.
  - Páran körülkutakodtak. Befuccsolt a dolog. Féltek bármit is enni, nem ittak a vízből. Az egyik homokos, akit Beryl a levelében említ, AIDS-ben haldoklik, miközben itt a bagólesonket járta fukji A zsaruknak egész ido alatt kesztyut kellett viselniük.
  - A kihallgatások alatt?
  - Ugy ám. És sebészmaszkot, legalábbis, amikor a haldokló ürgével diskuráltak. Nem tudtak meg semmit, az információ, amit kiszedtek belole, fabatkát sem ér.
  - Nem csodálom - jegyeztem meg szárazon. - Ha leprás-ként bánnak velük, nemigen tárulkoznak ki.
  - Ha engem kérdeznék, szerintem Floridának azt a részét le kellene furesznelni, had sodorja el a víz isten hírével.
  - Szerencsére magát a kutya sem kérdezi - mondtam. Üzenetrögzítőmön számtalan üzenet várt, amikor este hazaértem.

Reméltem, hogy Mark is hívott. Ágyam szélén ülve bort szopogattam, és lagymatagon hallgattam a magnószalagról felcsendülő hangokat.

Házvezetonomnek, Berthának influenzája volt, és közölte, hogy másnap nem tud jönni. A foállamügyész meghívott másnap reggelire, majd hozzátette, hogy Beryl Madison hagyatékának végrehajtója perel bennünket az elveszett kézirat miatt. Három újságíró a véleményemre volt kíváncsi, anyám azt akarta tudni, hogy karácsonyra pulykát ennék-e szívesebben vagy sonkát, amivel elég átlátszóan azt szerette volna kipuhatolni, hogy abban az évben legalább ezen az egy ünnepen számíthat-e a jelenlétemre.

Ismeretlen volt a ziháló hang, ami utána következett.

-.. .Nagyon szép szoke a hajad, Kay. Igazi vagy szokítéd, Kay?

Visszatekertem a szalagot. Orjögve rántottam ki éjjeliszekrényem fiókját.

- ...Igazi vagy szokítéd, Kay? Hagytam egy kis ajándékot a hátsó verandádon.

Döbbenettől bénultan, Rugeremet szorongatva még egyszer visszatekertem a szalagot. A hang suttogóan halk volt, nagyon nyugodt, nagyon tudatos. Fehér férfi. Hallható akcentus nélküli hang, teljesen érzelemmentes. Lábdobogásom a lépcsőn megrémített, és minden helyiségben, ahol megfordultam, felkapcsoltam a lámpát. A hátsó veranda a konyhából nyílt, és vadul kalapált a szívem, amikor a madáretetőre néző panorámaablak mellé húzódva kinéztem, és lehetnyt elhúztam a függönyt. Revolverem magasba tartottam, csövét a mennyezet felé fordítottam.

A verandáról kiszurodo fény hátrébb szorította a pázsitra kúszó sötétséget, és kertem szélén az erdos feketeségből kiemelte a fák alakját. Téglával kirakott tornácom üres volt. Sem rajta, sem a lépcsőn nem láttam semmit. Ujjaim görcsösen fogták az

ajtógombot, és dobogó szívvel, mozdulatlanul álltam, míg elhúztam a reteszt.

Amikor kinyitottam az ajtót, a belső faborítást karistoló hang alig hallható volt, de amint megláttam, mi lóg kívülrol a gombon, úgy vágtam be újra az ajtót, hogy beleremegtek az ablakok.

Marino hangja olyan volt, mintha legmélyebb álmából riasztottam volna fel.

- Azonnal jöjjön ide! - kiabáltam a kagylóba. A hangom a szokottnál egy oktávval magasabb volt.

- Ne mozduljon! - utasított ellentmondást nem turoen. - Senkinek ne nyisson ajtót, míg oda nem érek. Megértette? Máris indulok.

Házam előtt négy járorkocsi sorakozott, a sötétségben fénypázmák mellett rendörök kutattak a fák és bokrok között.

- A K-kilences egység úton van - jelentette be Marino, és hordozható rádióját leállította a konyhaasztalomra. - Erosen kétlem, hogy a mandró itt lógott, de azért alaposan körbeszaglászunk, mielőtt elhúzzuk innen a csíkot.

Marinót eloször láttam farmerben, és még a sportos elegancia kifejezést is megkockáztattam volna, ha nem vesz fel hozzá fehér frottír zoknit, olcsó papucscipót és a méreténél egy számmal kisebb szürke pólót. Frissen főzött kávé illata érződött a konyhában; annyi kávéfőztem, ami egy hadseregnek elég lett volna. Pillantásom ide-oda cikázott, néztem, mivel foglalhatnám még le magam.

- Mondja csak el még egyszer, szép lassan - mondta Marino, és rágyújtott.

- Visszajátszottam az üzenetrögzítőmön az üzeneteket -ismételtem. - Amikor az utolsóhoz értem, meghallottam ezt a hangot. Fiatal fehér férfi hangja volt. Majd hallgassa meg maga is. Valamit mondott a hajamról, azt kérdezte, festetem-e. - Marino tekintete bosszantóan a hajtövemre siklott. - Aztán azt mondta, hogy hagyott valami ajándékot a hátsó verandán. Lejöttem, kinéztem az ablakon, de nem láttam semmit. Nem is tudom, mire számítottam. Fogalmam sincs. Valami rémesre, amit ajándékcsomagolásba rejtett. Amikor kinyitottam az ajtót, hallottam, hogy valami súrlódik rajta. A külső gombra akasztotta fel. Asztalom közepén a muanyag bizonyítékos zacskóban vastag aranyláncon szokatlan aranymedál volt.

- Biztos benne, hogy ez volt Harperen a tavernában? -kérdeztem.

Marino arca kemény volt. - De mennyire, hogy biztos vagyok. Kétség sem fér hozzá. Mint ahogy ahhoz sem, hogy hol volt ez az ékszer mostanáig. A barátunk levette Harper holttestéről, és most karácsonyi elozetesként magának ajándékozta. Úgy látszik, maga megtetszett neki.

- Kérem! - főrdtem rá türelmetlenül.

- Hé, komolyan veszem a dolgot, oké? - Nem mosolygott, amikor maga felé húzta a zacskót, és a muanyagon át közelebbrol is szemügyre vette a nyakláncot. - A karabiner elgörcbült, látja? És a végén a karika is. Talán akkor szakadt el, amikor letépte Harper nyakából. Aztán csipesszel megbuherálhatta. Talán még viselte is. A rossebbe. - Lepöccintette a hamut. - Talált Harper nyakán láncból származó sérülést?

- Nem nagyon maradt nyaka - mondtam tompán.

- Látott már ehhez hasonló medaliont? -Nem.

Tizenyolc karátos aranyból készült, és mintha címet ábrázolt volna, de vésés nem volt rajta, csak a hátoldalán az 1906-os évszám.

- A hátán látható négy fémjelbol ítélve, azt hiszem, angol lehet - mondtam. - A fémjelek nemzetközi jelzések, és arra utalnak, hol, mikor és ki készítette az ékszert. Egy ékszerész könnyen meg tudja fejteni. Tudom, hogy nem olasz...

-Doktornó...

- Hétszázötven lenne beleütve, ami tizenyolc karátot jelent, ötszáz, ha tizennégy karátos...

-Doktornó...

- Schwarzschildnél van egy ékszerész, akivel konzultálni szoktam...

- Hét, doktornó! - kiabált rám Marino. Nem fontos, oké?

Úgy járt a szám, mint egy hisztérikus öregasszonynak.

- A viselo kibaszott családfájából úgysem tudjuk meg a legfontosabbat: a köcsögnek a nevét, aki ezt az ajtógombjára akasztotta. - Tekintete ellágyult, és lehalkította a hangját. - Van valami innivalója itthon? Mondjuk konyak. Van itthon konyakja?

- Szolgálatban van.

- Nem nekem - nevetett. - Magának. Öntsön magának ennyit - és hüvelykjét mutatóujja második percéhez érintve jelezte, hogy fél decit töltsek. - Aztán majd beszélünk.

A bársekreányhez mentem, és egy kis konyakos pohárral tértem vissza. A konyak égette a torkom, és azonnal átmelegített. Nem reszketett a belsom. Nem remegtem már. Marino kíváncsian figyelt. Érdeklődése sok mindenre ráébresztett.

Ugyanabban a gyurött kosztümben voltam, amiben Baltimore-ból hazajöttem. Harisnyanadrágom szorította a derekam, és harmonikázott a térdemnél. Orító szükségét éreztem, hogy megmossam az arcom, és fogat síkáljak. Viszketett a fejböröm. Biztosra vettem, hogy ijesztoen nézek ki.

- Ez a hapsi nem az üres ijesztegetések megszállottja -mondta halkan Marino, míg a konyakot iszogattam.

- Csak szórakozik velem, mert közöm van a nyomozáshoz. Csúfolódik velem. A pszichopatóknál nem szokatlan, hogy piszkálják a nyomozókat vagy emléktárgyakat küldözgetnek nekik. - Igazából nem hittem, amit mondtam. Marino meg egyáltalán nem.

- Néhány járorkocsit itt hagyok a közelben. Figyelni fogjuk a házát - mondta. - És van pár szabályom a maga számára. Az utolsó betuig tartsa be. Semmi könnyelmus-ködés. - A szemembe nézett. - Bármí is a megszokott napirendje, azt akarom,

hogy mostantól lehetőség szerint térjen el tole. Ha péntek délután szokott bevásárolni, legközelebb szerdán menjen és más boltot válasszon. Soha ne lépjen úgy ki a házából vagy szálljon ki a kocsijából, hogy előbb nem néz körül. Ha olyasmit lát, ami felkelti a figyelmét, például egy közelben parkoló ismeretlen autó, vagy valami jel, amiből sejti, hogy valaki járt magánál, húzzon el onnét vagy zárkózzon be jól, és hívja a rendőrséget. Ha belép a házába, és észlel valamit - tudja, olyan bi-zsergo érzése támad -, azonnal hátraarc, keres egy telefont és hívja a rendőrséget, megkér egy rendort, hogy kísérelje be, és nézzen körül, hogy minden rendben van-e.

- Van riasztóm - ellenkeztem.

- Berylnék is volt.

- De o beengedte a gazembert.

- Ne engedjen be senkit, akiben nem biztos - figyelmeztetett.

- Mégis mit csinál majd, kikerüli a riasztórendszeremet? - szívóskodtam.

- Minden megeshet.

Eszembe jutott, hogy Wesley is ezt mondta.

- Sötétedés utánig ne maradjon bent a munkahelyén, és akkor sem, ha már mindenki elment. Ugyanez áll a munkakezdésre. Ha szokatlanul korán jár be, amikor még sötét van, üres a parkoló, kezdjen később bejárni. Tartsa bekapcsolva az üzenetrögzítőt. Vegyen fel mindent magnóra. Ha megint hívja, azonnal rántson ide engem. Egypár hívás, és lehallgatót szerelünk a telefonjára...

- Ahogy Berylnél is tették? - kezdtem dühös lenni. Nem reagált.

- Hm, Marino? - Nehéz helyzetben is tiszteletben tartják a jogaimat? Amikor már átkozottul késo, hogy segítsenek rajtam?

- Akarja, hogy a kanapéján aludjak ma éjjel? - kérdezte higgadtan Marino.

A reggel kilátása is épp elég megpróbáltatásnak tunt. Elképzeltem Marinót bokszeralsóban, nagy pocakjára feszülő atlétatrikóban, amint mezítláb a fürdoszoba felé sasszézik. Biztos azóta sem tanulta meg lecsukni a végé fedelét.

- Megleszek - feleltem.

- Van fegyverviselési engedélye, ugye?

- Rejtett fegyver viseléséhez? - kérdeztem. - Nincs. Hátratulta a székét. - Akkor holnap elcsevegek

Reinhard bíróval - döntött. - Szerzünk magának egyet.

Ezzel végeztünk is. Már majdnem éjfélre járt.

Amint magamra maradtam, nem jött álom a szememre. Legördítettem még egy konyakot, aztán még egyet, és csak hevertem az ágyban, a mennyezetre meredve. Ha az életben sok baj zúdul valakire, felteszi magában a kérdést, nem hívja-e ki maga ellen a sorsot, mint egy mágnes, nem vonz-za-e magához a szerencsétlenséget, veszélyt vagy rendellenességet. Már az én fejemben is megfordult ez a gondolat. Talán Ethridge-nek van igaza, túl mélyen bonyolodom az ügyeimbe, és veszélynek teszem ki magam. Korábban is kerültem már olyan helyzetbe, ami könnyen az örökkévalóságba taszíthatott volna.

Amikor végre-valahára elaludtam, csupa zöltséget álmodtam össze. Ethridge cigarettával lyukat égetett a mellényébe.

Fielding egy testen ügködött, ami egyre inkább tupárnára hasonlított, mert sehogy sem talált artériát rajta, amiben vér lett volna. Marino rugós boton ugrált fel egy meredek domboldalon, és tudtam, hogy le fog esni.

12

Kora reggel a sötét nappalimban álltam, és az ablakon át az árnyakat, kertem alakzatait fürkésztem.

Plymouthom még nem került vissza az állami javítóműhelyből. A rajtam ragadt irdatlan kombit nézve azon morfondíroztam, elfér-e alatta egy felnőtt férfi, és el tudja-e kapni a bokámat, miközben kinyitom a kocsiajtót. Meg sem kellene ölnie. Az ijedségtől biztos infarktust kapnék. A kocsin túl üres volt az utca, halványan égtek az utcai lámpák. A függöny keskeny részén át semmit sem láttam. Semmit sem hallottam. Minden rendben lévonek látszott, amikor Cary Harper hazahajtott a tavernából. A foállamügyésszel megbeszéltem reggeliig alig egy órára maradt. Ha nem szedem össze a bátorságom, hogy kilépjek a házamból és megtegyem a kocsiig vezető tízméternyi utat, biztosan elkésem. Tüzetesen kémleltem a ház előtti pázsitot szegélyező cserjést és apró sombokrokat, ahogy az egyre világosodó ég hátterén alakjuk kirajzolódott. A holdkorong fehér reggeli ragyogásban írizált, a fűvet fehérre festette a dé.

Hogy jutott a házukhoz? A házamhoz? Valamivel csak közlekedik. Ezzel kapcsolatban eddig nem sok feltevés hangzott el. A gyilkos profiljának elkészítésében a jármu ugyanolyan fontos szerepet játszik, mint életkora vagy bore színe, erre mégsem tért ki senki, még Wesley sem. A miért nagyon furdulta az oldalamat, mialatt az üres utcát bámultam. És quanticioi látogatásunkkor Wesley szokatlan komorsága még mindig nyugtalanított.

Aggodalmamnak reggeli közben hangot is adtam.

- Lehet, hogy a válasz egyszerűen csak az, hogy van, amiről Wesley nem akar magával beszélni - vetette fel Ethridge.

- Korábban mindig oszinte volt hozzám.

- Az Iroda nagyon szukszavú tud lenni, Kay.

- Wesley profilos - vitatkoztam. - eddig nem fukarkodott elméleteivel, véleményeivel. De most nagyon hallgatag. Ezeket az eseteket alig profilozza. Teljesen megváltozott. Elvesztette a humorát, ritkán néz a szemembe. Különösnek érzem, és felettébb idegesítőnek.

Mély lélegzetet vettem.

Ethridge szólalt meg: - Még most is elszigeteltnek érzi magát, ugye, Kay?

- Igen, Tom.

- És kicsit paranoiásnak is.

- Így van.

- Bennem megbízik, Kay? Elhiszi, hogy a maga oldalán állok, és a maga jól felfogott érdekét tartom szem előtt? - kérdezte.

Bólintottam, és újra mély lélegzetet vettem.

Halkan beszélgettünk a Capitol Szálló politikuskok és pénzemberek látogatta éttermében. Háromasztalnyira tolunk Partin szenátor ült. Ismert arca ráncosabb volt, mint ahogy emlékezetemben élt, és komoly beszélgetésbe merült egy fiatalemberrel, akit már láttam valahol.

- Feszültségtől terhes időszakokban általában elszigeteltnek és paranoiásnak érezzük magunkat. Úgy érezzük, magunkra maradtunk a vadonban. - Ethridge kedvesen nézett rám, arckifejezése nyugtalanságról árulkodott.

- Egyedül is vagyok a vadonban - feleltem. - Azért érzem így, mert ez az igazság.

- Már értem, miért aggódik Wesley.

- Természetesen.

- Engem az nyugtalanít magával kapcsolatban, Kay, hogy az intuíción alapozza az elméleteit, az ösztöneire hallgat. Ami néha nagyon veszélyes lehet.

- Néha igen. De az is nagyon veszélyes lehet, ha valaki agyonbonyolítja a dolgokat. A gyilkosság általában lehangolóan egyszerű.

- Azért nem mindig.

- Szinte kivétel nélkül az, Tom.

- Úgy véli tehát, hogy a Sparacino machinációi nincsenek kapcsolatban ezekkel a halálesetekkel? - kérdezte a fő-államügyész.

- Úgy gondolom, hogy nagyon könnyű vakvágányra tévedni Sparacino machinációi következtében. Amit o tesz, és amit a gyilkos tesz, az olyan, mint két párhuzamosan egymás mellett haladó vonat. Mindketto veszélyes, sőt halálos. De nem ugyanaz a motor hajtja őket.

- Maga szerint az elveszett kéziratnak nincs köze az ügghöz?

- Nem tudom.

- Közelebb jutott a kézre kerítéséhez? Kihallgatása egyre inkább azt az érzést keltette bennem, mintha nem végeztem volna el a házi feladatomat. Azt kívántam, bárcsak ne tette volna fel ezt a kérdést.

- Nem, Tom - ismertem el. - Fogalmam sincs, hol van.

- Lehet, hogy Sterling Harper azt égette el a kandallójában, mielőtt meghalt?

- Nem tartom valószínűnek. Az okmányszakérto megvizsgálta az elszenesedett papírdarabkákat, és megállapította, hogy húsfontos, első osztályú minőségű famentes papír. Drága levélpapír készül belőle, illetve ügyvédek használják jogi okmányok elkészítéséhez. Nem hangzik valószínűnek, hogy valaki egy könyv vázlatát ilyen papírra írja. Hihetőbb, hogy Miss Harper leveleket, személyes iratokat égetett el.

- Beryl Madisontól kapott leveleit?

- Ezt sem hagyhatjuk figyelmen kívül - válaszoltam, bár magamban már töröltem a lehetőségek sorából.

- Vagy talán Cary Harper leveleit?

- Cary Harperton igen sok magánjellegű iratot találtunk a házban - mondtam. - Nincs bizonyíték, hogy valaki megbolygatta őket vagy keresgélt volna közöttük.

- Ha a leveleket Beryl Madison írta, Miss Harper vajon miért égette el őket?

Nem tudom - feleltem, és tudtam, hogy Ethridge neme-zisére, Sparacinóra gondol ezúttal is.

Sparacino nem vesztegette az időt. Láttam a peranyagot, mind a harminchárom oldalt. Sparacino beperelt engem, a rendőrséget, a kormányzót. Amikor utoljára Rose-nál érdeklődtem, közölte, hogy a People magazintól kerestek, és egyik fotósuk a minap az Intézet előtt fényképeket készített az épületről, miután az elocsarnoknál beljebb nem engedték. Kezdték rossz hírbe keveredni. Azonkívül egyre ügyesebben kerültem el, hogy kérdésekre kelljen válaszolni, vagy hogy bárki is rám akadjon.

- Ugye azt gondolja, hogy egy pszichopátával van dolgunk? - szegezte nekem Ethridge leplezetlenül a kérdést.

Terroristákhoz kapcsolódó narancssárga akrilszál ide vagy oda, ez volt a véleménye, és ezt meg is mondtam.

Félig elfogyasztott reggelijére nézett, és amikor megint rám emelte a tekintetét, a benne látottak elveszejtettek. Szomorúság, csalódottság. Keserves vonakodás.

- Kay, kezdte. - Akárhogy mondom, nehéz lesz. Kekszerint nyúltam.

- De tudnia kell róla. Mindegy, valójában mi folyik és mi okból, mindegy, mit hisz vagy mi a magánvéleménye, arról tudnia kell. Úgy döntöttem, inkább rágyújtok, mint eszem, és elvettem a cigarettámat.

- Van egy kapcsolatom. Elég, ha annyit mondom, hogy az Igazságügyi Minisztériumban folyó dolgokról tudomással bírok...

- Sparacinóval kapcsolatban - szakítottam félbe.

- Nem. Mark Jamesszel.

Az sem zökkenhetett volna ki jobban, ha a főállam-ügyész hirtelen szidni kezd.

- Mi van Markkal? - kérdeztem.

- Azt hiszem, ezt inkább nekem kellene megkérdezniem, Kay.

- Pontosan mire céloz?

- Néhány hete együtt látták magukat New Yorkban. A Gallaghernél. - A beállt kínos csendben köhécselni kezdett, és oda nem illoen hozzáfuzte: - Évek óta nem jártam ott.

A cigarettámról felszálló füstöt néztem.

- Ha jól emlékszem, finom marhasültet készítenek...

- Hagyja abba, Tom - szóltam rá halkan.

- Egy rakás jószívu ír, aki sem a piában, sem az ugratásban nem ismer határt...

- Elég, a francba is - emeltem fel a hangom.

Partin szenátor egyenesen ránk nézett, tekintete enyhe kíváncsisággal állapodott meg eloször Ethridge-en, aztán rajtam.

Pincérünk hirtelen a kávé kitöltése körül kezdett szorgoskodni, és érdeklődött, nem kívánunk-e még valamit.

- Ne halandzsázzon nekem itt, Tom - förmedtem rá. -Ki látott?

Elhessentette a kérdésem. - Csak az számít, honnan ismeri Jamest.

- Régre nyúlik vissza az ismeretségünk.

- Ez nem válasz.

- A jogi egyetemrol.

- Közel álltak egymáshoz?

- Igen.

- A kedvese volt?

- Jesszusom, Tom.

- Sajnálom, Kay. De ez fontos. - Ajkát finoman az asztalkendobe törölte, kávéja után nyúlt, pillantása körbejárt a teremben. Ethridge zavarban volt.

- Mondjuk úgy, hogy maguk ketten majdnem az egész éjszakát együtt töltötték New Yorkban. Az Omniban.

Égett az arcom.

- Higgye el, nem érdekel a magánélete, Kay. Mint ahogy mást sem. De ebben a kivételes helyzetben igenis számít. Értse meg, hogy borzasztóan restellem. - Megköszöörülte a torkát, és végre megint rám tudott nézni. - Az ördögbe is, Mark haverja, Sparacino ellen jelenleg vizsgálatot folytat az Igazságügyi Minisztérium...

- Haverja?

- Súlyos ügyrol van szó, Kay - folytatta Ethridge. -Nem tudom, Mark James milyen ember volt, amikor a jogi egyetemen ismerte, de azt igen, mivé lett azóta. Ismerem a priuszát. Miután magával együtt látták, lenyomoztam. Hét évvel ezelott komoly bajba keveredett Tallahassee-ben. Zsarolás. Csalás. Buncselekmények, amikért elítélték és leültették. Ezután kötött ki Sparacinónál, akit azzal gyanúsítanak, hogy kapcsolatban áll a szervezett bunözéssel.

Mintha satuval préselték volna ki a vért a szivembol. Elsápadhattam, mert Ethridge sietve a kezembe nyomott egy pohár vizet, és türelmesen megvárta, hogy összeszedjem magam. Amikor a szemébe néztem, ott folytatta kártékony beszámolóját, ahol abbahagyta.

- Mark sosem dolgozott az Orndorff és Bergernél, Kay. A cégnél sosem hallottak róla. Ami nem lep meg különösebben.

Mark James aligha folytathatna joggyakorlatot. Ugyanis törölték az ügyvédi nyilvántartásból. Úgy fest, hogy jelenleg Sparacino személyes asszisztense.

- És Sparacino az Orndorff és Bergernél dolgozik? - sikerült kinyögnöm.

- A szórakoztatóiparra szakosodott ügyvédjük. Ez legalább igaz - felelte.

Nem szóltam, a könnyeimmel küszködtem.

- Tartsa távol magát tole, Kay. - Ethridge hangja resze-los simogatásnak hatott, ahogy gyöngéd próbált lenni velem. - Az isten szerelmére, szakítson vele. Bármí van is maguk között, szakítsa meg.

- Semmi sincs köztünk - csuklott el a hangom.

- Mikor beszélt vele utoljára?

- Néhány hete. O hívott fel. Harminc másodpercnél nem beszéltünk többet.

Bólintott, mintha erre számított volna. - Paranoid élet. A bunözés egyik mérgezo mellékterméke. Kétleném, hogy Mark Jamesnek szokása lenne hosszas telefonbeszélgetéseket folytatni. Feltehetően csak akkor keresi magát, ha valamit akar.

Mondja el, mit kerestek New Yorkban.

- Találkozni akart velem. Figyelmeztetni akart Sparacinóra. Vagy legalábbis ezt mondta - tettem hozzá sután.

- És óvta magát tole?

- Igen.

- Mit mondott?

- Többé-kevésbé azt, amit maga említett Sparacinóval kapcsolatban.

- Miért mondta ezt el magának Mark?

- Azt mondta, hogy meg akar védeni.

- És maga ezt elhitte?

- Nem tudom már, mi az ördögöt higgyek - feleltem.

- Szerelmes ebbe az emberbe?

Szórtlanul bámultam a foállamügyészre, tekintetem megfagyott.

Nagyon halkan szólalt meg: - Tudnom kell, mennyire sebezhető, Kay. Kérem, egy percig se képzelje, hogy élvezem ezt.

- Kérem, egy percre se képzelje, hogy én élvezem, Tom - vágta vissza éles hangon.

Ethridge elvette öléből az asztalkendőt, szándékolt lassúsággal szépen összehajtogatta, majd a tányér karimája alá csúsztatta.

- Okom van attól tartani - mondta olyan halkán, hogy közel kellett hajolnom, hogy megértsem -, hogy Mark James rettenetes bajt okozhat magának, Kay. Jó okkal gyanítjuk, hogy o áll az irodájába történt betörés mögött...

- Miféle ok? - vágta a szavába, és hangom hisztérikussá vált. - Miról beszél? Miféle bizonyítéka... - Nem fejezhettem be, mert Partin szenátor és fiatal kíséroe váratlanul felbukkantak az asztalunk mellett. Nem vettem észre, mikor álltak fel és indultak felénk. Arcukon láttam, tisztában vannak vele, hogy feszült pillanatban szakítják félbe a beszélgetésünket.

- Örülök, hogy látom, John - állt fel Ethridge. - Ugye ismeri a vezető igazságügyi orvosszakértőt, Scarpetta doktort?

- Hát persze. Hogy van, Scarpetta doktor? - A szenátor kezét rázott velem, mosolygott, de a szeme messze révedt. - A fiam, Scott.

Scott nem apja kemény, kissé durva vonásait és alacsony, zömök természetét örökölte. Rendkívül csinos fiatalember volt, finom vonású arcát pompás fekete hajkorona keretezte. Húszas éveiben járhatott, pillantásában nem feltűnő, de szikrázó pimaszság bujkált, ami nyugtalanságot ébresztett bennem. Elképedésemet a barátságos beszélgetés sem oszlatta el, és akkor sem éreztem megkönnyebbülést, amikor apa és fia végül magunkra hagytak minket.

- Valahol már láttam - mondtam Ethridge-nek, miután a pincér újratöltötte a kávéscsészéinket.

- Kik? Johnt?

- Nem, nem... a szenátorral természetesen már találkoztam máskor is. A fiát, Scottot. Nagyon ismerősnek tetszik.

- Biztos a tévében látta - felelte Ethridge, és lopva szórakozott pillantást vetett az órájára. - Színész vagy legalábbis az szeretne lenni. Pár szappanoperában kapott kisebb szerepeket.

- Ó, istenem - mormoltam.

- Talán még filmekben is játszott. Kaliforniában élt, most New Yorkban lakik.

- Nem - böktém ki döbbenet.

Ethridge letette a kávéscsészéjét, és higgadt tekintetét rám függesztette.

- Honnan tudta, hogy ma itt reggelizünk, Tom? - kérdeztem, és miközben az emlékek feltolultak bennem, vigyáztam, nehogy reszkessen a hangom. Gallaghernél. A magányos fiatalember, aki Marktól és tolem pár asztalnyira sört ivott.

- Nem tudom, honnan tudta - mondta Ethridge, és szemében titkolt elégedettség szikrázott. - Érje be annyival, hogy nem lep meg, Kay. Az ifjú Partin napok óta követ.

- Nem az Igazságügyi Minisztériumban dolgozó ismerose...

- Az istenért, dehogy - mondta kereken Ethridge.

- Sparacino lenne?

- Nagyon is elképzelhető. Annak lenne valami értelme, nem, Kay?

- Miért?

Ethridge a számlát tanulmányozta, aztán így szólt: -Tudni akarja, mi folyik. Kémkedik. Megfélemlít. - Felnézett rám. - Ahogy tetszik.

Scott Partin a morcos, zárkózott szépfűk mintapéldányának tunt. Felidéztem, ahogy a The New York Times-t olvasta, és rosszkedvűen sört ivott. Figyelmemet mindössze azért keltette fel, mert a nagyon szép emberek, akár a káprázatos virágkompozíciók, mindig magukra vonzzák a tekintetet.

Leküzdhetetlen kényszert éreztem, hogy a történetekről Marinónak is beszámoljak, miközben aznap délelőtt intézetemben lelifteztünk a földszintre.

- Meg mernék esküdni rá - ismételtam. - Két asztallal arrébb ült tolnk a Gallaghernél.

- Egyedül volt?

- Egyedül bizony. Olvasott, sört ivott. És nem evett, de erre igazából már nem emlékszem - feleltem, miközben átvágtunk a kartonpapír- és porszagú nagy raktárhelyiségen.

Agyam, szívem maximális fordulatszámon zakatolt, ahogy Mark újabb hazugságát próbálta feldolgozni. Mark azt állította, hogy Sparacino nem tud New York-i tartózkodásomról, és mero véletlen, hogy épp akkor jelent meg az étteremben, amikor mi ott voltunk. Ebben biztos hazudott. Az ifjú Partint azért küldték, hogy utánam kémkedjék, és az csak úgy lehet, hogy Sparacino tudta, hogy én ott vacsorázom Markkal.

- Hát nézhetjük más szemszögből is - morfondírozott fennhangon Marino, míg átmentünk az épület poros gyomrába. -

Mondjuk, Partin csak úgy maradhat életben a Nagy Almában, ha félállásban szimatolgat Sparacínónak, oké? Lehet, hogy Partin Markot követte, nem magát. Ne feledje, hogy Sparacino ajánlotta Marknak az éttermet, már legalábbis Mark ezt mondta magának. Szóval Sparacínónak oka van azt hinni, hogy aznap este Mark betér oda. Sparacino utasítja Partint, hogy legyen ott, lesse ki, miben sántikál Mark. Partin így is tesz, egyedül iszogat, amikor maguk besétálnak. Lehet, hogy közben, amikor épp nem figyelnek, kisurran felcsörgeti Sparacínót, leadja neki a drótot. Hoppá! Maguk fel sem ébrednek, és Sparacino már ott is van az asztaluknál.

Egész lelkemmel hinni akartam.

- Egy az elméletek közül - tette hozzá Marino.

Tudtam, hogy nem hihetek benne. Kíméletlenül emlékeztettem magam, hogy az igazság úgy fest, hogy Mark becsapott, és

az a bunöző, akinek Ethridge leírta.

- Minden eshetőséget számba kell venni - vonta le a következtetést Marino.
- Persze - motyogtam.

Egy újabb keskeny folyosón mentünk végig, és megálltunk egy súlyos fémajtó előtt. Megkerestem a hozzáílló kulcsot, és beléptünk a belső lofolyosóba, ahol a tüzfegyverszakértők az összes elképzelhető lofegyvert kipróbálták. Sárgásszürke, ólomtól szennyezett salakbetonból épült terem volt, amelynek egy teljes falát szögbevero lap borította; ide került minden olyan kézfegyver és géppisztoly, amit a bíróság elkobzott, majd átadott a labornak. Az állványokon egymás mellett puskák és vadászfegyverek sorakoztak. A távolabbi fal közepén megerősített vastag acélból volt, és az évek során több ezer beléeresztett sorozat lyuggatta. Marino egy sarokba tartott, ahol auschwitz-i tömegsírra emlékeztető hátborzongató látvány fogadott minket: meztelen próbababatorzsek, csípók, fejek és végtagok heverték egymás hegyén-hátán.

- A fehér husit szereti, ugye? - kérdezte Marino, és kiválasztott egy halvány hússzínu férfitorzset.

Elengedtem megjegyzését a fülem mellett. Elovettem a pisztolytartó táskám, kivettem rozsdamentes Rugerem. Marino tovább turkált - muanyag csattant -, de végül sikerült elohalásznia egy fehér férfifejet, amire barna haját és szemet festettek. A fejet a törzsre illesztette, aztán az egészet felállította az acélfal elé egy kartondobozra, úgy harminclépésnyi távolságra.

- Egy tára van, hogy kikészítse - nyilatkozta Marino.

-Fojtást tettem a revolverembe, de felpillantottam, amikor Marino nadrágkorcából elohúzott egy kilenc milliméteres fegyvert.

Felhúzta a závárt, kiejtette a tárat, aztán újra helyére csattintotta.

- Boldog karácsony! - mondta, és rátolt biztonsági zárral, tussal felém odanyújtotta.

- Köszönöm, de nem - mondtam a lehető legudvariasabban.

- Öt lövés a magáéból, és már búcsút is mondhat ennek a világnak.

- Ha eltévesztem.

- A francba is, doktoro. Néhányat mindenki mellé. A baj csak az, hogy a maga Rugerével mindössze pár esélye van.

- Inkább az enyémből adnék le néhány jól elhelyezett lövést. Az a fegyver csak szétspricceli az ólomot.

- Iszonyú tuzereje van - bizonykodott Marino.

- Tudom. Tizenöt méterre ötven kilóval több, mint az én Rugeremmel, ha ezüsthegyű lövedéket használok.

- Arról nem is beszélve, hogy háromszor annyi lövést adhat le - tette hozzá Marino.

Az előtt is használtam már kilenc milliméterest, és nem szerettem. Nem tudtam vele olyan pontosan célozni, mint az extra harmincnolcasommal. Nem volt biztonságos, és olykor beragadt. Soha nem voltam annak a híve, hogy a mennyiséget részesítsem elonyben a minőséggel szemben, és a tájékozottsággal és gyakorlottsággal semmi sem vette fel a versenyt.

- Elég egyetlen lövés - mondtam, miközben feltettem a fülvédőt.

- Azám. A nyavalyás szeme közé.

Bal kezemmel megtámasztottam a fegyvert, majd egymás után meghúztam a ravaszt; a próbababát egyszer fejen, háromszor mellbe találtam, az ötödik golyó súrolta a vállát, s mindez másodpercek alatt lezajlott, a törzs és a fej leröpült a dobozról, és tompán koppant az acélfalon.

Marino szó nélkül letette az asztalra a kilenc milliméterest, és válltáskájából elovette háromszázötvenhetesét. Láttam, hogy megsértődött. Kétségtelen sokat fáradozott, hogy kerítsen nekem egy automata pisztolyt. Azt remélte, örülni fogok.

- Nagyon köszönöm, Marino - mondtam.

Visszapörgette a hengerdobot, és lassan lövésre emelte a fegyverét.

Épp szólásra nyitottam a szám, hogy megmondjam, mennyire nagyra értékelem a gondoskodását, de tudtam, hogy kár bármit is mondanom, mert vagy nem hall, vagy oda sem figyel rám.

Hátraléptem, mialatt Marino hat sorozatot pumpált a babába. A fej örülten ugrált a padlón. Gyorsbetöltöt nyomott a revolverbe, és nekiesett a törzsnek. Mire végzett, a levegőben szűrős loporfüst szállt, és én azért fohászkoztam, hogy gyilkos dühe soha ne irányuljon rám.

- Csúcs, ha földön fekvőre lohetünk - jegyeztem meg.

- Igaza van - távolította el a fül dugóit. - Az a csúcs.

A felső szinten végigcsúsztattunk egy fakeretet, a ráerosított találatszámológó céltáblával. Amikor a táram kiürült, és megbizonyosodtam, hogy két lépésről eltalálok egy elefántot, még kilöttem néhány ezüstvégu töltényt, hogy kitisztítsam a fegyver furatát, mielőtt Hoppé kilencessel nekiálltam volna megtakarítani. Az oldat illata mindig Quanticót juttatta eszembe.

- Kíváncsi a véleményemre? - kérdezte a szintén fegyverét tisztogató Marino. - Magának egy vadászpuskát kellene otthon tartania.

Nem szóltam semmit. Visszatettem dobozába a Rugert.

- Mondjuk, egy automatikusan töltő Remingtont, háromhüvelykes nagy duplanullás öregszemu sörétest. Olyan, mintha a pasit tizenöt harminckét kaliberes golyóval találná telibe; három tárral meg is háromszorozhatja. Az annyi, mint negyvenöt kibaszott ólomdarab. Tuti, hogy nem jön vissza ráadásért.

- Marino - próbáltam lecsendesíteni. - Ne aggódjon, megvagyok, helyes? Nincs szükségem egy egész arzenálra.

Kemény pillantással nézett rám. - Van fogalma arról, milyen lelony egy pasit, és az mégsem áll meg, hanem jön tovább maga felé?

- Nincs.

- Hát nekem van. Még mikor New Yorkban voltam, egyszer beleürítettem a táram egy állatba, aki hallucinogéntól akadt ki. A

mellkasán négyszer találtam el, és még csak nem is lassított. Olyan volt, mintha egy Stephen King-regényből lépett volna ki - egy élőhalott, aki csak jött felém.

Köpenyem zsebéből papír zsebkendőt vettem ki, és beletöröltem a kezemre tapadt fegyverolajat és tisztítóoldatot.

- A köcsög, aki Berylt a házában üldözte, ugyanilyen, doktornó, pontosan olyan orült, mint az, akirol meséltem. Bármitől kattan is be, ha egyszer beindult, semmi sem állítja le.

- Az a férfi, ott New Yorkban... - próbálkoztam - meghalt?

- Meg hát. A baleseti osztályon. Ugyanabban a mentokocsiban vittek be mindkettonket. Nem volt semmi.

- Súlyosan megsérült?

Marino kifürkészhetetlen arccal válaszolt: - Nem. Hetvennyolc öltéssel foldozták össze. Felületi sebek. Igaz, nem látott még meztelen felsotesttel. A pasinál kés volt.

- Milyen szörnyu - mormoltam.

- Irtózom a késtol, doktornó - tette hozzá.

- Én is.

Kimentünk. A fegyverolajtól és lopornyomtól koszosnak éreztem magam. A célbalövés mocskosabb meló, mint sokan képzelik.

Marino hátranyúlt a farzsebébe a tárcájáért, mialatt visszafelé sétáltunk, és kezembe nyomott egy fehér kártyát.

- Nem töltöttem ki kérvényt - tiltakoztam, és kábán néztem az engedélyt, ami felhatalmazott, hogy rejtve fegyvert viseljek.

- Hát szóval... Reinhard bíró tartozott nekem egy szívességgel.

- Köszönöm, Marino.

Mosolygott, amikor az ajtónál eloreengedett.

Wesley, Marino utasításai, valamint saját józan eszem parancsa ellenére sötétedés utánig maradtam az irodámban. Amikor kiléptem, már üres volt a parkoló. Feladtam az íróasztalomat elborító halom elleni harcot, és elég volt egy pillantás a naptáramra, hogy kiboruljak.

Rose módszeresen átszervezte az életemet. Megbeszéléseimet több hétre eloretolta vagy lemondta, eladásaimat és boncolásaimat átrakta Fielding vállára. Közvetlen felettesem, az országos tisztí foorvos háromszor keresett, és érdeklődött, hogy beteg vagyok-e.

Fielding már egészen belejött a helyettesítembe. Rose gépelte a boncolási jegyzokönyveit és szalagra diktált anyagait. Neki dolgozott, ahelyett, hogy nekem dolgozott volna. A nap továbbra is felkelt és lement, az Intézet olajozottan működött, mert ügyesen választottam ki és tanítottam be a beosztottjaimat. Érdekelte volna, vajon az Úr hogy érezte magát, miután megteremtette a világot, amely aztán, úgy gondolta, egész jól megvan nélküle.

Nem mentem egyenesen haza, hanem elobb útba ejtettem Chamberlayne Gardenst. A lift falán nem változtak a rég lejárt hirdetések. Aszott kis öregasszonnyal utaztam együtt a liftben, aki magányos, szomorú tekintetét egy percre sem vette le rólam, és úgy kapaszkodott járókeretébe, mint egy rúdján gubbasztó madár.

Nem értesítettem Mrs. McTigue-et jöveletemrol. Többszöri eros kopogtatás után végül kinyílt a háromszázhetvennyolcas lakás ajtaja, és Mrs. McTigue kikukkantott bútorral agyonzsúfolt, bömbölo tévétol hangos barlangjából. - Mrs. McTigue? - Újra bemutatkoztam, mert egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy emlékszik még rám.

Arca felderült, és szélesebbre tárta az ajtót. - Ó, igen. Hát persze. Milyen nagyszeru, hogy benézett. Volna kedves beljebb fáradni?

Rózsaszín steppelt pongyolát viselt, hozzáillo papucsot, és amikor követtem a nappaliba, kikapcsolta a tévét, és elvett a kanapéról egy takarót, amit a térdére teríthetett, míg diós süteményből és narancsléből álló vacsoráját fogyasztva az esti híreket nézte.

- Bocsásson meg, kérem - mondtam. - Vacsora közben zavarom.

- Ó, dehogy. Csak nassolok. Megkínálhatom egy kis üdítovel? - tette hozzá sietve.

Udvariasan elhárítottam, s leültem, míg o kicsit rendet rakott. Szívem elfacsarodott, ahogy Mrs. McTigue-rol eszembe jutott nagyanyám, akit akkor sem hagyott cserben a humorérzéke, amikor kénytelen volt végignézni saját lassú romlását. Sosem felejttem el, amikor a halála elotti nyáron Miami-ba látogatott, és elvittem vásárolni. A férfialónadrágból és Kotex betétből házilag fabrikált „pelenkát” tartó biztonsági tu „megadta” magát, és a Woolworth kellos közepén nagyanyám térdéig csúszott le. Összekapta magát, és futva indultunk a noi mosdó felé, miközben úgy nevtünk, hogy majdnem én is összepisiltem magam.

- Azt mondják, lehet, hogy ma este havazni fog - jegyezte meg Mrs. McTigue, amikor leült.

- Nyirkos kint az ido - feleltem szórakozottan. - És valójában elég hideg, hogy havazzon.

- Az idójárás-jelentésben nem mondták, hogy hófúvás is lehet - folytatta.

- Nem szeretek hóban vezetni - mondtam, de gondolatban súlyos, kellemetlen ügyeken rágódtam.

- Talán fehér karácsonyunk lesz az idén. Különleges lenne, nem?

- Igen. - Hiába járt körbe a pillantásom, nem láttam írógép nyomát.

- Idejére sem emlékszem, mikor volt utoljára fehér karácsonyunk.

Ideges csevegéssel próbálta leküzdeni zavarát. Tudta, hogy okkal kerestem fel, és érezte, hogy rossz hír hozója vagyok.

- Egészen biztos, hogy ne hozzak valamit? Egy kis portóit esetleg?

- Köszönöm, nem kérek. Csend.

- Mrs. McTigue. - Szemében egy kisgyerek sebezhetőségét és bizonytalanságát láttam. - Lenne kedves megmutatni még egyszer azt a fényképet? Amit akkor mutatott, amikor legutóbb itt jártam.

Többször pislogott, mosolya vékony és halovány volt, mint egy heg.

- Beryl Madisonról - tettem hozzá.

- Ó, természetesen. - Lassan, rezignáltan állt fel, és a szekreterhez ment. Arcán félelem vagy talán csak zavart értetlenség tükröződött, amikor átnyújtotta a fényképet, és azt kértem, mutassa meg a borítékot és a krémszínu összehajtott papírt is, amiben tartotta.

A papír fogásából rögtön tudtam, hogy húszfontos merített papír, és amikor a fény felé fordítottam, megláttam a Crane vízjelet is, ami a kiváló minőségű famentes papíron átlátszott. Futó pillantást vettem a fényképre, és Mrs. McTigue most már tényleg nem tudta, hova legyen.

- Sajnálom - szabadkoztam. - Tudom, azon tudod, hogy mi a csodát csinálók.

Nem talált szavakat.

- Kíváncsivá tett. A fénykép régebbinek látszik a borítéknál és a levélpapírnál.

Az is - felelte, de rémült tekintetét nem vette le rólam. -A fényképet Joe holmijai között találtam, és bedugtam a borítékba, hogy biztos helyen legyen.

- Ez az ön levélpapírja? - kérdeztem a lehető legkedvesebben.

- O, dehogy. - Narancslevéért nyúlt, és óvatosan beleivott. - A férjemé, de én választottam számára. Nagyon szép famentes papír, tudja, amire az üzleti leveleit írhatta. Amikor meghalt, megtartottam az üres másodpéldányokat és a borítékokat. Több maradt, mint ahányat el tudok használni.

Másként, mint egyenesen nem kérdezhettem rá.

- Volt a férjének írógépe, Mrs. McTigue?

- Ó, hát igen, persze. A lányomnak adtam, aki Falls Churchben lakik. Én mindig kézzel írom a leveleimet. Mostanában már nemigen, az üzleti gyulladásom miatt.

- Milyen írógép?

Istenkém. Csak arra emlékszem, hogy villanyírógép volt, és viszonylag új - dadogta. -Joe párévenként mindig becserélte a gépeit egy újabbra. Tudja, még amikor kijöttek a számítógépekkel, Joe akkor is írógéppel írta a leveleit, úgy, ahogy régebben. Búrt - az irodavezetője - éveken át igyekezett Joe-t rávenni, hogy álljon át a számítógépre, de Joe nem tágitott az írógéptől.

- Otthon vagy az irodában? - kérdeztem.

- Nos, hát, mindkét helyen. Gyakran otthon is sokáig fent maradt, s a dolgozószobájában dolgozott.

- Levelezett a férje Harperékkel, Mrs. McTigue? Papír zsebkendőt vett elő a pongyola zsebéből, azt csavargatta a kezében.

- Bocsásson meg, hogy annyi kérdést teszek fel - mondtam szelíd eroszakkal.

Lenézett bütykös, vékony boru kezére, és nem szólt semmit.

- Kérem - noszogattam halkán. - Fontos, különben

nem kérdezném.

- Róla van szó, ugye? - A papír zsebkendőt már fecnikre tépte, és még mindig nem nézett fel.

- Sterling Harperrel.

- Igen.

- Kérem, mondja el, Mrs. McTigue.

- Nagyon bájos hölgy volt. És olyan kecses. Igazán elokelo hölgy - mondta Mrs. McTigue.

- Levelezett a férje Miss Harperrel? - kérdeztem.

- Biztosra veszem, hogy igen.

- Miből gondolja?

- Egyszer-kétszer rányitottam, amikor levelet írt. Joe akkor mindig azt mondta, hogy üzleti levél.

Nem szóltam semmit.

- Hát igen. Az én Joe-m. - Mosolygott, de a szeme halott volt. - Nagyon nobolond volt. Tudja, mindig kezét csókolt a hölgyeknek, és királynoként bánt velük.

- Miss Harper válaszolt neki? - kérdeztem tétován, mert nem akartam régi sebet feltépni.

- Én nem tudok róla.

- Mr. McTigue írt Miss Harpernek, de ő sosem válaszolt a leveleire?

- Joe nagy levélíró volt. Gyakran mondogatta, hogy egy nap könyvet ír majd. Képzelve csak, mindig olvasgatott valamit.

- Értem már, miért kedvelte annyira Cary Harpert - jegyezte meg.

- Mr. Harper gyakran felhívta a férjemet, amikor nem haladt a munkával. A helyes kifejezés, azt hiszem, írógörcs. Felhívta Joe-t, és nagyon érdekes dolgokról beszélgettek. Irodalomról meg hasonlóról. - A papír zsebkendő összetépvé hevert az öltben. - Joe kedvence, képzelje csak, Faulkner volt. De nagyon szerette Hemingwayt és Dosztojevskijt is. Mikor még udvarolt nekem, Arlingtonban laktam, ő pedig itt. Leírhatatlanul csodálatos leveleket kaptam tőle.

Olyanokat, amiket élete során későbbi szerelmeinek is írt, gondoltam. Olyanokat, amiket a káprázatos, egyedülálló Sterling Harpernek is írt. Olyanokat, amiket Miss Harper jószívuségból öngyilkossága előtt elégetett, mert nem akarta a férfi özvegyének szívét és emlékeit összetörni.

- Akkor hát megtalálta őket - mondta halkán az öregasszony.

- A Miss Harpernek szóló leveleket?

- Igen. Joe leveleit.

- Nem. - Talán a legkegyesebb féligazság volt, amit valaha mondtam. - Nem állíthatom, Mrs. McTigue, hogy bármi ilyesmit is találtunk volna. Harperék személyes ingóságai között a rendőség nem talált az ön férjétől származó leveleket, sem a férje cégjelzésével ellátott levélpapírt, sem pedig Sterling Harpernek szóló bizalmas jellegű iratot.

Arca kisimult, ahogy a tagadás boldog megerősítést nyert.

- Együtt volt-e valaha is Harperékkel? Például társaságban? - kérdeztem.

- O, hogyne. Ha jól emlékszem, kétszer is. Egyszer Mr. Harper nálunk vacsorázott. Másodszor Harperék és Beryl Madison éjszakára is nálunk maradtak.

Ez felcsigázta az érdeklődésemet. - Mikor történt ez?

- Néhány hónappal Joe halála előtt. Azt hiszem, az év első napján lehetett, pár hónappal azután, hogy Beryl a társaságunknak előadást tartott. Mi több, biztos vagyok benne, mert még állt a karácsonyfa. Erre tisztán emlékszem. Nagy öröm volt, hogy viszontláthattam.

- Mármint Berylt?

- Ó, igen! Olyan boldog voltam. Az volt a benyomásom, hogy üzleti úton jártak New Yorkban. Úgy hiszem, Beryl ügynökével találkoztak. Hazafelé megálltak Richmondban, és voltak olyan kedvesek, hogy éjszakára is nálunk maradjanak. Már úgy értem, Harperék. Beryl ugyanis, mint tudja, itt lakott. Joe késo este kocsival hazavitte. Aztán másnap reggel Harperéket is hazavitte Williamsburgba.

- Mire emlékszik arról az estéről? - kérdeztem.

- Lássuk csak... emlékszem, hogy báránycsombot sütöttem, és késon érkeztek a repülőtérrel, mert a légitársaság elkeverte Mr. Harper csomagjait.

Gyorsan utánaszámoltam. Majdnem egy éve volt. Még azelőtt, hogy Beryl a fenyegető telefonhívásokat kapta, legalábbis a kapott tájékoztatás szerint.

- Meglehetősen fáradtak voltak az utazás miatt - folytatta Mrs. McTigue. - De Joe olyan jó volt. Nála elbuvölobb vendéglátót kívánni sem lehetett volna.

Vajon Mrs. McTigue észrevette-e? Megsejtette-e abból, ahogy a férje Miss Harperre nézett, hogy Joe szerelmes Sterling Harperbe?

Emlékszem Mark szemének réveteg pillantására azokban a régmúlt napokban, amikor még együtt voltunk. Amikor már tudtam. Ösztönösen. Tudtam, hogy már nem gondol rám, de addig képtelen voltam el is hinni, hogy mást szeret, amíg végül meg nem mondta nekem.

- Sajnálom, Kay - mondta, miközben kedvenc george-towni bárunkban utoljára ittunk írókávét, és apró hópely-hek szállongtak a szürke égből, odakint pedig télikabátba bugyolált szép párok siettek végig a járdán, és nyakuk köré élénk színű kötött sálakat csavartak. - Tudod, hogy szeretlek, Kay.

- De nem ugyanúgy, ahogy én szeretlek - mondtam, és szívembe soha nem ismert fájdalom hasított.

Mark lesütötte a szemét. - Soha nem akartam neked fájdalmat okozni.

- Persze, hogy nem.

- Sajnálom. Annyira sajnálom.

Ebben nem is kételkedtem. Oszintén, valóban sajnálta. De ez semmit sem változtatott a helyzeten.

Soha nem tudtam meg a nevét, mert nem akartam tudni, és nem az a no volt, akirol Mark azt mondta, hogy később elvette feleségül. Janet, aki meghalt. Igaz, hogy talán ez is hazugság volt.

- ...heves természetű volt.

- Kicsoda? - kérdeztem, és tekintetemet ismét Mrs. McTigue-re fókuszáltam.

- Mr. Harper - felelte, és látszott rajta, hogy nagyon elfáradt. - Nagyon ingerült volt a poggyásza miatt. Szerencsére mindjárt a következő járással megérkezett. - Kicsit hallgatott. - Istenem. Olyan távolinak tunik, pedig nem is volt olyan régen.

- És Beryl? - kérdeztem. - Róla mire emlékszik arról az estéről?

- Mostanra már mind meghaltak. - Keze mozdulatlanul merevedett az ölében, ahogy belepillantott abba a sötét, üres tükörbe. Rajta kívül már mind halottak voltak annak az emlékezetes és ijesztő vacsorapartinak a vendégei. Kísértetek.

- Még beszélünk róluk, Mrs. McTigue. Még velünk vannak.

- Bizonyára igaza van - mondta, és szemében könnyek csillogtak.

- Szükségünk van a segítségükre, nekik pedig a miénk-re.

Az öregasszony bólintott.

- Meséljen nekem arról az estéről - kezdtem újra. - Meséljen Berylrol.

- Nagyon csendes volt. - Emlékszem, hogy a tüzbe bámult.

- És még mire?

- Valami történt.

- Micsoda? Mi történt, Mrs. McTigue?

- O és Mr. Harper nagyon boldogtalannak látszottak.

- Miért? Vitatkoztak?

- Azután történt, hogy az a fiú leszállította a poggyászt. Mr. Harper benyúlt az egyik táskájába, és kivett egy papírokkal teli

borítékot. Nem igazán tudom. De addigra már nagyon sokat ivott.

- Aztán mi történt?

- Keményen összevitakozott a novérével és Beryllel. Aztán fogta a papírokat és bedobta őket a tűzbe. Azt mondta: „Ez a véleményem róla!” Szemét, csupa szemét!” Vagy valami hasonlót.

- Tudja esetleg, hogy mit égetett el? Talán egy szerződést?

- Nem hiszem - felelte a semmibe révedve. - Valahogy az volt a benyomásom, hogy olyasmit, amit Beryl írt. Gépelt lapoknak látszottak, és Mr. Harper haragja Beryl ellen irányult.

Az önéletrajz, amit írt, gondoltam. Vagy talán a vázlat, amiről Miss Harper, Beryl és Sparacino az egyre dühödtebb és megvadultabb Cary Harperrel New Yorkban tárgyalt.

- Joe közbeavatkozott - mondta Mrs. McTigue, és eltorzult ujjait egymásba fúzta, hogy fájdalmát leplezze.

- Mit tett?

- Hazavitte Berylt - felelte az öregasszony. - Kocsival hazavitte Beryl Madisont. - Elhallgatott, és szánni való félelemmel nézett rám. - Ezért történt. Tudom.

- Mi az, ami ezért történt?

- Ezért haltak meg - mondta. - Tudom. Már akkoriban ez volt az érzésem. Ijesztő érzés volt.

- Írja le nekem. El tudná magyarázni?

- Ezért haltak meg - ismételte. - Azon az estén annyi gyűlölet volt abban a szobában.

13

A Valhalla Kórház Albemarle megye úri világának egyik lejtőjén állt, ahol a Virginia Egyetemhez fűződő tanszéki kapcsolataim miatt év közben néha megfordultam. Bár a távoli domb lábánál emelkedő óriási téglapépítmény, amit az államközirol is jól lehetett látni, már korábban gyakran feltűnt, sem magán, sem szakmai okból még soha nem jártam benne.

Valamikor gazdag és ismert vendégek által látogatott drága szálloda volt, de a gazdasági válság idején csodába ment, és három pszichiáter testvér vásárolta meg. Módszeresen hozzáláttak, hogy a Valhallából egy freudi nagyüzemet hozzanak létre, gazdagok pszichiátriai szanatóriumát alakítsák ki, ahova a tehetős családok eldughatták genetikai szegényfoltjaikat, szenilis felmenőiket és rosszul programozott gyerekeiket.

Nem lepődtem meg, hogy kamaszként Al Hunt is járt itt. Azon viszont igen, hogy pszichiáttere vonakodott beszélni róla. Dr. Warner Masterson szakmai szívélyessége mögött olyan kokémény titoktartás rejtőzött, amit még a legállhatatosabb inkvizítorok sem tudtak volna megtörni. Tisztában voltam vele, hogy nem akar velem beszélni. O pedig tudta, hogy nincs más választása.

A látogatók számára kijelölt kavicsos parkolóban állítottam le a kocsimat, aztán bementem a viktoriánus bútorokkal és keleti szonyegekkel berendezett elocsarnokba, ahol a díszes mennyezetpárkányokról lógó súlyos függönyök már majdnem áttetszőre koptak. Éppen be akartam

jelentkezni a recepciósnál, amikor valaki megszólalt mögöttem. - Scarpetta doktorno?

Magas, vékony testalkatú fekete férfi volt, európai szabású sötétkék öltönyben. Haja mákos, arccsontja széles, homloka arisztokratikusan magas.

- Warner Masterson vagyok - mutatkozott be, szélesen elmosolyodott, és kezét nyújtott.

Már éppen azon tudottem, nem találkoztunk-e korábban, csak éppen megfeledkeztem róla, amikor hozzátette, hogy az újságokban és a tévéhírekben látott fényképekről ismert rám; boldogan meglennék ilyen emlékeztetők nélkül, gondoltam keseruen.

- Menjünk hátra az irodámba - tette hozzá kedvesen. - Remélem, nem volt túl fárasztó az utazása. Megkínálhatom valamivel?

Kér egy kávét vagy egy pohár szódát?

Közben már el is indult, és én megpróbáltam hosszú lábaival lépést tartani. Az emberiség jelentős részének fogalma sincs, milyen rövid lábbal élni. Bosszantó. Mintha kézi-hajtányként próbálnék közlekedni expresszvonatok között. Masterson doktor már a hosszú szonyeggel borított folyosó másik végén járt, amikor végre eszébe jutott, hogy körülnézzen. Megállt egy ajtóban, megvárta, míg utolérem, aztán beteretelt. Leültem egy székre, o pedig az íróasztala mögé telepedett, és gépiesen dohányt kezdett nyomkodni drága hangafa pipájába.

- Mondanom se kell, Scarpetta doktorno, mennyire megdöbbenett Al Hunt halála - kezdte dr. Masterson a maga lassú, akkurátus módján, miközben kinyitott egy vastag dossziét.

- Meglepte? - kérdeztem.

- Nem igazán.

- Szeretném áttekinteni a kórtörténetét beszélgetés közben - javasoltam.

Csak annyi ideig tétovázott, hogy fontolóra vegyem, emlékeztetnem kellene, hogy törvényes jogom van a feljegyzésekbe betekinteni. Aztán ismét elmosolyodott, és azt mondta: - Hogyne - és átnyújtotta.

Kinyitottam a sárgásbarna dossziét, és miközben illatos faforgácshoz hasonló kék pipafüst szállt a levegőben, elkezdtem átnézni a tartalmát. Al Hunt felvételi kórtörténete és fizikai vizsgálata rutineljárásnak tűnt. Amikor tizennégy évvel ezelőtt, április tizedike reggelén felvették, jó fizikai egészségnek örvendett. Mentális állapota azonban már más lapra tartozott.

- Felvétele idején katatón volt? - kérdeztem.

- Igen depressziós volt, és semmire sem reagált - felelte Masterson doktor. - Nem tudott válaszolni arra a kérdésre, miért van itt. Semmit sem tudott mondani nekünk. Nem volt meg az érzelmi energiája ahhoz, hogy kérdésekre válaszoljon. A feljegyzésekben láthatja majd, hogy nem tudtuk elvégezni a Stanford-Binet- vagy MTSZ-teszteket, és ezeket később meg kellett ismételnünk.

Az eredményeket megtaláltam a dossziében. A Stanford-Binet-intelligenciatesztnél Al Hunt százharminc pontot ért el, ami azt mutatta, hogy nem az intelligenciájával volt problémája, nem mintha ebben addig kételkedtem volna. Ami a Minnesota Többfázisú Személyiségtesztet illette, Hunt sem skizofrének nem bizonyult, sem szerves mentális rendellenességet nem mutattak ki nála. Masterson doktor értékelése szerint Al Hunt „skizotipikus személyiségzavarban szenvedett, határeseti személyiségvonásokkal, amelyek rövid reaktív pszichózisban nyilvánultak meg, amikor a fürdoszobáját magára zárva hűsvágó késsel megpróbálta felválni az ereit”. Öngyilkos viselkedésmód volt; a felületi sérülések valójában nem arra utaltak, hogy véget akart volna vetni az életének, inkább segélykiáltásnak tuntek. Anyja a közeli kórház baleseti osztályára rohant vele, ahol Al sebeit összevarrták, és hazaengedték. Másnap reggel vették fel a Valhallába. A Mrs. Hunttal folytatott beszélgetésből kiderült, hogy az esetet megelőzte, hogy vacsora közben „a férje elvesztette türelmét Allel szemben”.

- Kezdetben Al nem vett részt a csoportos vagy munkaterápiás foglalkozásokon, sem a társasági összejöveteleken, amelyekre a betegeknek el kell járniuk. A depresszió elleni kezelésre rosszul reagált, beszélgetéseink alatt alig tudtam szóra bírni.

Amikor az első hét után nem következett be látható javulás, Masterson doktor elektrokonvulziós terápia, azaz EKT alkalmazását fontolgatta, ami körülbelül annak felel meg, amikor a hibák okának megkeresése helyett a számítógép rendszerprogramját újra betöltjük. Bár a végeredmény az agy idegpályáinak egészséges újrapcsolódása, valamiféle átalakítás lehet, a problémát okozó formattáló „vírusokról” elkerülhetetlenül megfélemedeznek, és azok esetleg örökre elvesznek az agyban. Az EKT-t ennél fogva nem szokták fiataloknál alkalmazni.

- Bevetették az EKT-t? - kérdeztem, mert a kórtörténetben nem találtam nyomát.

- Nem. Éppen akkor, amikor úgy döntöttem, hogy nincs más járható út, egyik reggel, egy pszichodráma alkalmával kisebbfajta csoda történt.

Elhallgatott, hogy újra meggyújtsa kialudt pipáját.

- Magyarozza el a pszichodramát úgy, ahogy ebben az esetben eljátszották - kértem.

- Általában gépiesen, és hogy úgy mondjam, bemelegítéssel szokták csinálni. Ez alkalommal arra kértük a betegeket, hogy sorakozzanak fel, és virágokat utánozzanak. Mindenki a választása szerinti virágformát vette fel: tulipánt, nárciszt, százszorszépet, ami csak eszükbe jutott. A beteg választása sokra enged következtetni. Al akkor elször vett részt bármiben is. Karját hurokba hajlította, és lehajtotta a fejét. - Masterson doktor meg is mutatta, de inkább elefántnak látszott, mint virágnak. - Amikor a terapeuta megkérdezte Alt, milyen virágot imitál, azt felelte, hogy nebánsvirágot.

Nem szóltam, de rám tört a szájalom a felidézett elveszett fiú iránt.

- Elso gondolatunk természetesen az volt, hogy ez utalás arra, amit Al apja a fiáról gondol - magyarázta Masterson doktor, és zsebkendővel kezdte tisztogatni a szemüvegét. - Nyers, gúnyos szavak, amikkel Al noies vonásait, törekenységét kezdte ki. De ennél többről volt szó. - Feltette a szemüvegét, és kitaróan a szemembe nézett. - Tud Al színasszociációról?

- Többé-kevésbé.

- A nebánsvirágot, az árvácska egyben szín is.

- Igen. Mély sötétlila - mondtam rá.

- Ezt a színt kapjuk, ha a depresszió kékjét a düh vörösével keverjük. Sérülések, a fájdalom színe. Al színe. A szín, ami Al szerint a lelkéből sugárzott.

- Szenvedélyes szín - tettem hozzá. - Nagyon eroteljes.

- Al Hunt eroteljes fiatalember volt, Scarpetta doktornő. - Tudott róla, hogy önmagát látnoknak képzelte?

- Nem egészen - feleltem feszengve.

- Mágikus gondolkodásában szerepet kaptak a látnoki képességek, telepátia, babonáság. Mondanom sem kell, hogy eros stressz hatására ezek a tulajdonságok jóval hangsúlyozottabban jelentkeztek, és ilyenkor úgy vélte, képes mások gondolataiban olvasni.

- És? így volt?

- Igen intuitív volt. - Masterson megint a pipája meggyújtásával bajlódott. - Meglátásaiban gyakorta volt némi igazság, s éppen ez volt a problémája. Megérezte mások gondolatait vagy érzéseit, és néha megmagyarázhatatlan a priori ismerettel rendelkezett arról, hogy mások mire készülnek, vagy mit tettek. Amint azt telefonbeszélgetésünk során már röviden vázoltam, a nehézséget az okozta, hogy Al kivetítette megfigyeléseit: azok túlságosan elragadták.

Elveszett másokban, zaklatott lett, paranoiás, részben azért, mert egója olyan gyenge volt. Akárcsak a víz, felvette annak alakját, amibe „belefolyt”. Közhellyel élve a világegyetemet személyesítette meg.

- Veszélyes állapot - ismertem el.

- Hogy mást ne mondjunk. Al bele is halt.

- Azt állítja, hogy empatikusnak hitte magát?

- Pontosan.

- De mintha mindez nem egyezne a diagnózisával - jegyeztem meg. - A borderline személyiségzavarokkal küszködök

általában semmit sem éreznek mások iránt.

- Á, de ez épp a mágikus gondolkodása része volt, Scarpetta doktornő. Társadalmi és szakmai diszfunkcióját mások iránti túlzott empátiájára vezette vissza. Amint már említettem, valóban hitte, hogy megérzi mások fájdalmát, olvas a gondolataikban. Al Hunt tulajdonképpen szociálisan elszigetelt volt.

- A Metropolitan Kórház személyzete azt mondta róla, hogy amíg ápolóként ott dolgozott, kitűnően bánt a betegekkel - hívtam fel a figyelmét.

- Nem csoda - felelte Masterson doktor. - A baleseti osztályon teljesített szolgálatot. Tartós ápolást igénylő osztályon sosem maradt volna meg. Al igen figyelmes tudott lenni, ha nem kellett közel kerülnie valakihez, ha nem kényszerült arra, hogy valóban kapcsolatot létesítsen az illetővel.

- Ami azt is megmagyarázza, miért tudott pszichiátriából magiszteri fokozatot szerezni, ugyanakkor képtelen volt pszichiátrián dolgozni - vélekedtem.

- Ahogy mondja.

- Milyen volt az apjához fűződő kapcsolata?

- Diszfunkciós, goromba - felelte Masterson. - Mr. Hunt kíméletlen, basáskodó férfi. A gyermeknevelés szerinte abból áll, hogy beleveri a fiába a férfiaságot. Albol egyszerűen hiányzott az az érzelmi felépítés, amivel felül tudott volna kerekedni a zsarnokoskodáson, tettelegességeken, mentális újoncképzésen, amit apja az életre való felkészítésnek tekintett. Átállt anyja táborába, de ettől az önmagáról kialakított képe még jobban összezavarodott. Biztosra veszem, Scarpetta doktornő, nem lepi meg, hogy igen sok homoszexuális olyan brutális vadállatok fia, akik kisteherautóban furikáznak, vadászpuskát tartanak maguk mellett, és konföderációs zászlót ragasztanak a lökhárítójukra.

Marino jutott az eszembe. Tudtam, hogy már felnőtt fia van. De eddig még jutott eszembe, hogy Marino sosem mesél egyetlen fiáról, aki valahol Nyugaton él.

- Arra céloz, hogy Al homoszexuális volt?

- Én csak azt akarom ezzel mondani, hogy nagyon bizonytalan volt, alkalmatlanságérzete nagyon erős, és ezért képtelen volt bármilyen jellegű közeli kapcsolatba kerülni másokkal. Tudomásom szerint nem volt homoszexuális élménye. - Tekintete elsiklott a fejem fölött, amíg pipáját szívogatta. Arca kifürkészhetetlen volt.

Mi történt aznap a pszichodramán, Masterson doktor? Mi volt az a kisebbfajta csoda, amit említett? A nebáncsvi-rág bemutatása? Erre gondolt?

- Az volt az első lépés - mondta. - A csoda, ha úgy tetszik, mégis az a feszült, kapkodó párbeszéd, amibe a szoba közepén elhelyezett üres székekben ülő képzelt apjával keveredett. Ahogy a párbeszéd hevessége fokozódott, a terapeuta megérezte, mi történik, becsusszant a székre, és elkezdte játszani Al apját. Al addigra annyira beleélt magát, hogy szinte transzba esett. Képtelen volt a valóságot a fantáziaszülettől megkülönböztetni, s végül dűhe áttörte a gátat.

- Miben nyilvánvaló volt ez? Tettelegességhez folyamodott?

- Nem. Sírógörcsöt kapott - felelte Masterson doktor.

- És mit mondott neki az „apja”?

- A szokásos rágalmatokat zúdította a fejére. Ócsárolta, azt mondta, hogy nem férfi, emberként is egy nagy nulla. Al túlzottan érzékeny volt a kritikára, Scarpetta doktornő. Zavarodottságának részben ez volt az alapja. Azt hitte, másokra érzékeny, jóllehet csakis magára volt az.

- Adtak mellé szociális gondozót? - kérdeztem, miközben továbblapoztam, és egyetlen terapeutától sem találtam bejegyzést.

- Természetesen.

- Kit? - Az eseteleírásból több lap hiányzott.

- Az előbb említett terapeutát - felelte nyájasan.

- Aki a pszichodramán szerepelt? Bólintott.

- Még a kórház alkalmazásában áll?

- Nem - felelte Masterson doktor. - Jim már nincs velünk...

- Jim? - szakítottam félbe. Kiverte pipájából a hamut.

- Mi a vezetékneve, és most hol van? - faggattam.

- Sajnálattal kell közölnöm, hogy Jim Barnes sok éve közúti balesetben veszítette életét - felelte.

- Hány éve?

Masterson doktor ismét a szemüvegét kezdte tisztogatni. - Úgy nyolc-kilenc éve.

- Hol és hogyan történt?

- Nem emlékszem már a részletekre.

- Milyen tragikus! - mondtam a téma lezárásaként, mintha tovább nem is érdekelne.

- Az ön esetében Al Hunt ezek szerint gyanúsított? - érdeklődött.

- Két esetről van szó. Két gyilkosságról - javítottam ki.

- Helyes. Tehát két gyilkosságban gyanúsított?

- A kérdésre csak azt válaszolhatom, Masterson doktor, hogy nem az én feladatam, hogy bárkit is bárminek az elkövetésével gyanúsítsak. Ez a rendőség dolga. Én csak információgyűjtök Al Huntról, ami esetleg segítségemre lehet, hogy megerősítsem: a fiút korábban is foglalkoztatta az öngyilkosság gondolata.

- Ez talán még kérdéses, Scarpetta doktornő? Felakasztotta magát, nem? Lehet ez más, mint öngyilkosság?

- Szokatlan öltözékben volt. Inget és bokszeralsót viselt - soroltam tárgyilagosan. - Amiből feltevések adódhatnak.

- Autoerotikus fulladásra gondol? - Masterson doktor meglepetten felvonta a szemöldökét. - Önkielégítés közben beállt véletlen haláleset?

- Mindent megteszek, hogy elejét vegyem az ilyen spekulációknak, amennyiben valaki is felvetné.

- Értem. Biztosítási szempontból. Arra az esetre, ha a családja vitatná, amit a halotti bizonyítványba a halál okaként beírt.

- Bármilyen esetre.

- Valóban kételkedik, hogy mi történt? - Homloka ráncba szaladt.

- Nem - feleltem. - Szerintem Al Hunt végzett magával, Masterson doktor. Öngyilkossági szándékkal ment le az alagsorba, és a nadrágját akkor vette le, amikor kihúzta az övét. Az övet, amire felakasztotta magát.

- Értem. És talán megvilágíthatok ön előtt valami mást is, Scarpetta doktornő. Alnél sosem tapasztaltunk eroszakos tendenciákat. Az egyetlen, akinek ártott, az - tudomásom szerint - saját maga volt.

Hittem neki. Mint ahogy abban is, hogy sokat nem mond el, emlékezetkiesései és bizonytalansága szándékos. Jim Barnes, gondoltam. Jim. Jim.

- Mennyi ideig volt itt Al? - váltottam témát.

- Ha jól emlékszem, négy hónapig.

- Tartózkodott ez idő alatt a bünyői részlegükben? - A Valhallának eleve nincs bünyői részlege. Van egy Backhall nevű osztályunk a pszichotikus, delírium tremensben szenvedő vagy önmagukra nézve másként veszélyes betegek számára. Nem orzunk bünyőző hajlamú elmebetegeket.

- Al megjárta ezt az osztályt? - kérdeztem újra. - Nem láttuk szükségét.

- Köszönöm, hogy ennyi időt szánt rám - álltam fel. - Ha lenne olyan kedves, és a kórtörténet fénymásolatát postán elküldené, nagyon hálás lennék.

- Boldogan. - Szélesen elmosolyodott, de kerülte a tekintetemet. - Okvetlen hívjon, ha bármi más felmerülne.

A hosszú, üres folyosón az elocsarnok felé ment. Nem hagyott nyugodni a gondolat, de ösztönöm azt súgta, ne kérdezzem Frankie-rol, de még csak a nevét se említsem. Backhall. Pszichotikus vagy delírium tremensben szenvedő betegeknek. Al Hunt a bünyői zárt osztályon lévő betegek kikérdezését említette. Vajon képzelete vagy zavarodottsága szüleménye volt, amit mondott? A Valhallában nem volt bünyői részleg. Ugyanakkor könnyen lehet, hogy a Backhallba zártak egy Franki nevű beteget. Franki később esetleg jobban lett, és míg Al Hunt a Valhallában volt, átkerült egy másik osztályra? Franki talán csak képzelte, hogy megölte az anyját, vagy azt kívánta, bár csak megtette volna?

Franki tuzifával agyonverte az anyját. A gyilkos egy fémcsovel verte agyon Cary Harpert.

Már sötétedett, mire az irodámba értem. Az örök már megjöttek, és el is mentek.

Az asztalhoz ültem, széket a monitor felé forgattam. Bepötyögtettem néhány parancsot, a borostyánszín képernyőt néztem, majd pillanatokkal később megjelent előttem Jim Barnes esete. Kilenc éve, április huszonegyedikén a kocsiával Albermarle megyében balesetet szenvedett. A halál oka „zárt koponyasérülés” volt. Véralkoholszintje 0,18 százalék volt, a törvényesen megengedett kétszerese, a kocsiiban nortriptyline-t és amitriptyline-t találtak. Jim Barnes problematikus személyiség volt.

A folyosó végén, a számítógépes elemző szobájában egy hátsó asztalon Buddhaként trónolt egy osztrák dobozos mikrofilmnéző. Audiovizuális képességeim sosem voltak egetverőek. A könyvtár türelmetlen átnézése után megtaláltam azt a tekercset, amit kerestem, és sikerült valahogy jól be is fuznom a gépbe. Kikapcsolt lámpa mellett elmosódott fekete-fehér nyomtatott oldalak végtelen folyamát néztem végig. Már fáj a szemem, mire ráakadtam a keresett esetre. A film halkán recsegett, miközben a gombot forgattam, és a képernyő közepére hoztam be a kézírásos rendőrségi jelentést. Egy péntek este körülbelül tíz óra negyvenöt perckor Barnes 1973-as BMW-je nagy sebességgel haladt kelet felé a hatvannégyes államközín. Amikor jobb kereke lecsúszott az útról, túl erosen rántotta balra a kormányt, nekiment az elválasztó sávnak, és felrepült a levegőbe. A film továbbtekerésével rátaláltam az orvosszakértő első nyomozati jelentésére. A „Megjegyzésekéhez egy bizonyos dr. Brown azt írta, hogy az elhunytat aznap délután bocsátották el a Valhalla Kórházból, ahol szociális gondozóként dolgozott. Amikor délután öt körül elhagyta a Valhallát, állítólag igen feldúlt és dühös volt. Barnes halálakor nem volt nos, és még csak harmincegy éves volt.

Az orvosszakértői jelentést két tanú írta alá, akiket dr. Brown valószínűleg ki is kérdezett. Az egyik Masterson doktor volt, a másik a kórház alkalmazottja, Miss Jeanie Sample.

Gyilkossági ügyön dolgozni néha olyan, mintha elvesztesse tévelyegnénk. Ha csak egy kicsit is reménykeltőnek találunk egy utcát, elindulunk rajta. Ha szerencsénk van, egy hátsó utca visszavezet a főútvonalra. Mi köze lehet egy kilenc éve halott terapeutának Beryl Madison és Cary Harper nemrég történt meggyilkolásához? Valami mégis azt súgta, hogy igenis van köztük kapcsolat.

Nem lelkesedtem a gondolatért, hogy ki kell kérdeznem Masterson doktor beosztottjait, és bármibe lefogadtam volna, hogy aki tudott a kérdéses esetről, azokat már figyelmeztette, hogy ha telefonálnék, legyenek udvariasak és... némák. Másnap, azaz szombaton reggel tudatalattimba számuztam a problémát, míg felhívtam a Johns Hopkins, reménykedve, hogy Ismail doktor bent van. Bent is volt, és megerősítette elméletemet. A Sterling Harper gyomortartalmából és vérből vett mintákban nem sokkal a halála előtt bevett levomethorphant talált - egy liter vérre kivetítve nyolc milligrammot, amit sem véletlennek, sem túlélhetőnek nem lehet tekinteni. Sterling Harper tehát öngyilkos lett, mégpedig oly módon, hogy rendes körülmények között ezt észre sem vették volna.

- Tudta, hogy a rutin toxikológiai tesztnél mind a dextromethorphan, mind a levomethorphan dextromet-horphanként jelentkeznek? - kérdeztem Ismail doktort.

- Nem emlékszem, hogy valaha is beszéltem volna vele ilyesmirol - felelte. - De nagyon érdeklődött a kezelés és a gyógyszerelés részletei felől, Scarpetta doktornő. Lehetségesnek tartom, hogy orvosi könyvtárunkban utánanézett a témának. Emlékszem, hogy több kérdést is feltett, amikor eloször írtam fel levomethorphan-t. Ennek már több éve. Mivel a gyógyszer akkor még kísérleti stádiumban volt, kíváncsi volt, sőt talán aggódott is kicsit...

Alig hallottam magyarul, védekező szavait. Soha nem tudnám bebizonyítani, hogy Miss Harper szándékosan hagyta elől a köhögéscsillapítót éppen ott, ahol tudta, hogy rátalálok. De majdnem biztos voltam abban, hogy mit tett. Eltökélt szándéka volt, hogy méltósággal és szégyen nélkül hal meg, de nem akart egyedül távozni.

Miután letettem a kagylót, foztem egy eros teát, fel-alá járkáltam a konyhában, és idonként megállva kinéztem a ragyogó decemberi napsütésbe. Richmond kevés albinó mókusának egyike, Sammy már megint a madáretetőt fosztogatta. Egy másodpercre farkaszemet néztünk, szorös pofácskája vadul mozgott, magok repültek szét a mancsából, hosszú fehér farka kérdojelként rajzolódott ki a kék ég háttérén. Tavaly télen ismerkedtünk össze, amikor ablakom előtt álltam, és végignézttem, amint újra meg újra megpróbál az ágról átugrani, hogy aztán mégis lassan lecsússzon a madáretető kúp alakú tetején; útközben rémülten igyekezett mancsával megkapaszkodni a levegőben. Ismételt földre bukfenézései után végül sikerült rájönnie a trükkre. Idonként kiszórtam neki egy marék mogyorót, és odáig jutottunk, hogy ha pár napig nem láttam, már kín-zott az aggodalom, hogy annál jobban örüljek, amikor ismét megjelent és kirámolta az etetőt. Leültem a konyhaasztalhoz, magam elé húztam egy írófüzetet, tollat fogtam, és a Valhalla számát tárcsáztam.

- Jeanie Sample-t kérem. - Nem mutatkoztam be.

- A hölgy betegünk, asszonyom? - kérdezte azonnal az ügyeletes.

- Nem. Ott dolgozik... - Zavart tettem. - Legalábbis azt hiszem. Évek óta nem láttam Jeanie-t.

- Kis türelmét kérem.

- Ilyen néven senki sincs nálunk, asszonyom - jött vissza kis idő múlva.

Az ördögbe is. Hogy lehet az, morfondíroztam. A neve melletti telefonszám az orvosszakértoi jelentésben a Valhalla száma volt. Dr. Brown tévedett volna? Kilenc éve volt, gondoltam. Hosszú idő, sok minden történhetett az alatt. Miss Sample elköltözhetett. Vagy férjhez is mehetett.

- Bocsásson meg - szabadkoztam. - A Sample lánykori neve.

- Tudja a férjzett nevét? -Jaj, de rémes. Tudnom... -Jean Wilson? Bizonytalanul hallgattam.

- Van nálunk egy Jean Wilson - folytatta az ügyeletes. -Egyik foglalkozásterapeutánk. Tartsa, kérem, egy pillanatra a vonalat.

- Egy másodperc múlva már bele is szólt: -Igen, a középso neve Sample, asszonyom. De hétfőveken nem dolgozik. Hétfő reggel nyolckor lesz bent ismét. Hagy valami üzenetet?

- Meg tudná esetleg mondani az otthoni számát, hogy felhívhassam?

- Nem adhatjuk ki az otthoni telefonszámokat. - Hirtelen gyanakvóvá vált. - Ha megmondaná a nevét és a telefonszámát, megpróbálhatnám felhívni és megkérni, hogy hívja vissza önt.

- Sajnos, már nem leszek sokáig elérhető ezen a számon. - Gondolkodtam, aztán letörten tettem hozzá. - Majd legközelebb, ha erre járok, megint megpróbálom. És gondolom, írhatok is neki a Valhallába, erre a címre.

- Igen, asszonyom. Természetesen írhat.

- A címet, ha lenne kedves. Megadta.

- És a férje neve?

- Szünet. - Azt hiszem, Skip. - Rendszerint a Leslie beceneve, gondoltam. - Mrs. Skip vagy Leslie Wilson - mormoltam, mintha közben írnék. - Nagyon köszönöm.

A tudakozó közölte, hogy van egy Leslie Wilson Char-lottesville-ben, egy L. P. Wilson és egy L. T. Wilson. Tárcsázni kezdtem. Amikor L. T. Wilson telefonszámát hívtam, a férfi, aki felvette a kagylót, közölte, hogy „Jeanie” ügyeket intéz, és egy óra múlva lesz otthon.

Tudtam, hogy ha egy idegen telefonon tesz fel kérdéseket, nem valószínű, hogy választ is kap rájuk. Jeanie Wilson bizonyára előbb kikéri Masterson doktor tanácsát, és nekem ezzel be is fellegett. Nehezebb viszont olyasvalakit elutasítani, aki váratlanul személyesen jelenik meg, kívált, ha az

illető be is tudja bizonyítani, hogy ő a vezető orvosszakértoi, és a jelvényét is fel tudja mutatni.

Farmerben és piros kötött pulóverben Jeanie Sample Wilson egy perccel sem látszott harmincnál többnek. Eleven barna kis no volt, pillantása barátságos, orrán temérdek szeptó, hosszú haját lófarokba kötötte. A nyitott ajtón túl a nappaliban két kislány ült a szonyegen, és a tévében rajzfilmet néztek.

- Mióta dolgozik a Valhallában? - kérdeztem. Némi habozás után így szólt: - Úgy tizenkét éve. Akkor ko esett le a szívemről, hogy csaknem hangosan

felsőhajtottam. Jeanie Wilson nemcsak akkor dolgozott a kórházban, amikor Jim Barnest elbocsátották, de két évvel korábban is, amikor Al Huntot ott ápolták.

Jeanie elállta az ajtót. A felhajtón az enyémen kívül csak egy autó állt. A férj ezek szerint elment. Nagyon jó.

-Beryl Madison és Cary Harper meggyilkolásának ügyében nyomozok, közöltem.

Elkerekedett a szeme. - De tolem mit óhajt? Nem is ismertem oket...

- Bejöhetek?

- Hogyne. Bocsásson meg. Tessék.

Linóleumpadlós konyhájában ültünk le. A fenyobútoron fehér muanyag lap volt. Minden makulátlanul tiszta volt, a huto tetején katonásan sorakoztak a gabonapelyhes dobozok, a pultokon aprósüteménnyel, száraztésztával és rizzsel teli nagy üvegek álltak. Muködött a mosogatógép, és a sütobol friss süteményillat szállt.

Kíméletlen oszinteséggel akartam letörni az asszony esetleges ellenállását. - Mrs. Wilson. Al Hunt tizenegy éve a Valhalla betege volt, és egy ideig gyanúsítottként szerepelt az elobb említett ügyekben. Ismeretségben volt Beryl Madissonnal.

- Al Hunt? - kérdezte zavartan.

- Emlékszik rá? - kérdeztem.

- Fejét rázta.

- És azt mondja, tizenkét éve dolgozik a Valhallában?

- Pontosabban tizenegy és fél éve.

- Mint említettem, Al Hunt tizenegy éve volt a kórház betege.

- Nem ismeros a neve...

- Múlt héten öngyilkosságot követett el... Most már rémülten nézett rám.

- A halála elott nem sokkal beszéltem Hunttal, Mrs. Wilson. A szociális gondozója kilenc éve autóbalesetben halt meg. Jim Barnesnak hívták. Vele kapcsolatban kell feltennem önnek néhány kérdést.

Nyakán lassan kúszott felfelé a vörösség. - Gondolja, hogy ennek a fiatalembernek az öngyilkossága összefüggésben van, valamiféle kapcsolatban van Jimmel?

Lehetetlen volt erre a kérdésre válaszolnom. - Jim Barnest a jelek szerint a halála elott órákkal bocsátották el a Valhallából - folytattam. - Az ön neve, mármint a lánykori neve szerepelt az orvosszakértői jelentésben, Mrs. Wilson.

- Volt... nos, kérdéses volt az eset - dadogta. - Érti, ugye? Öngyilkosság vagy baleset. Kikérdeztek engem is. Egy orvos vagy halottkém, már nem emlékszem. De egy férfi felhívott.

- Dr. Brown?

- Nem emlékszem a nevére.

- Miért akart önnel beszélni, Mrs. Wilson?

- Feltehetően azért, mert az utolsó egyikike voltam, akik élve látták Jimet. Az orvos biztosan felhívta a recepciót, és Betty hozzám irányította.

- Betty?

- O volt akkoriban a recepciós.

- Kérem, mondjon el mindent, amire Jim Barnes elbocsátásával kapcsolatban emlékszik - mondtam, míg Jeanie felkelt, és megnézte, hogy áll a torta.

Visszaült, és közben le is higgadt. Már nem látszott nyugtalannak. Inkább dühösnek.

- Talán nem illendo halottakról rosszat mondani, Scarpetta doktorno, de Jim nem volt rendes ember. Komoly problémát jelentett a Valhalla számára, és már hamarabb el kellett volna bocsátani, mint ahogy tették.

- Milyen jellegu problémát okozott?

- A betegek sok mindent mondanak. Elofordul, hogy... nos, nem egészen szavahihetőek. Nehéz eldönteni, mi igaz és mi nem. Masterson doktorhoz és más terapeutákhoz idorol idore panaszok érkeztek, de semmit sem lehetett bizonyítani, amíg egy délelott, annak a napnak a délelöttjén olyan esemény nem történt, aminek tanúja is volt. Jimet még aznap elbocsátották, és utána baleset érte.

- Ennek az esetnek ön volt a tanúja? - kérdeztem.

- Igen. - Tekintete a konyha sarkába révedt, száját keményen összeszorította.

- Mi történt?

- Átmentem az elocsarnokon, éppen Masterson doktorhoz indultam valamilyen ügyben, amikor Betty odaszólt nekem. A recepcióban volt, és a telefonközpontot is kezelte, mint már... Tommy Clay, lejjebb a hanggal!

A másik szobában csak annál nagyobb lett a ricsaj, a tévécsatornák eszeveszetten váltották egymást.

Mrs. Wilson fáradtan feltápázkodott, hogy helyre tegye a fiait. Tenyér tompa csattanását hallottam kis popsikon, s attól fogva senki sem váltogatta a csatornákat. Rajzfilmfigurák lövöldöztek egymásra, a hangok szerint gépfegyverrel.

- Hol is tartottam? - kérdezte a konyhába visszatérve.

- Bettyrol mesélt - emlékeztettem.

- Ó, igen. Odahívott, és mondta, hogy Jimet az anyja keresi telefonon. Távolsági hívás volt, és fontosnak hangzott. Sosem tudtam meg, milyen ügyben kereste az anyja. De Betty megkérdezte, nem tudnám-e elokeríteni Jimet.

Pszichodramát tartott épp a bálteremben. A Valhallának ugyanis van egy bálterme, amit különféle célokra használunk.

Szombat esti táncmulatságokra, partikra. Van színpad is, zenekarnak, még abból az idobol, amikor a Valhalla szálloda volt.

Hátulról mentem be, de amikor megláttam, mi folyik? nem hittem a szememnek. - Jeanie Wilson szeme szikrázott a haragtól.

Egy tányéralátét szélét kezdte morzsolgatni. - Csak álltam, és figyeltem. Jim háttal volt nekem. Fent volt a színpadon úgy

öt-hat beteggel, akik székeken ültek, de úgy fordultak, hogy nem láthatták, mit muvel Jim ezzel a beteggel. Egy fiatal lánnyal.

Ritának hívták. Rita tizenhárom lehetett. Mostohaapja eroszakolta meg. Attól fogva nem beszélt, gyakorlatilag megnémult. Jim arra kényszerítette, hogy játssza el az egészet újból.

- A nemi eroszakot? - kérdeztem nyugodtan.
- Az átkozott csirkefogó! Bocsásson meg. De még ma is felforr tole a vérem.
- Értheto.
- Késobb aztán fogadkozott, hogy nem követett el semmi helytelent. A fenébe is, micsoda hazug alak volt. Mindent letagadott. De én láttam, mi történt. Tudtam, mit muvelt. A mostohaapa szerepét játszotta, és Rita annyira megrémült, hogy moccani sem mert. Dermedten ült a széken. Jim közel hajolt az arcához, fölé görnyedt, és halkán beszélt hozzá. De a bálteremnek nagyon jó az akusztikája, messzire elhallani mindent. Én is hallottam, mit mond. Korához képest Rita nagyon érett volt, fejlett. Jim azt kérdezte: „Ezt csinálta, Rita?” Miközben megérintette, ezt kérdezgette. Tapogatta, ahogy gondolom, a mostohája is tette. Észrevétlen kimentem. Nem sejtette, hogy megláttam, amíg Masterson doktorral percekkel késobb meg nem jelentünk.
- Kezdem érteni, Masterson doktor miért nem óhajtott Jim Barnesról beszélgetni velem, és Al Hunt kórtörténetébol miért hiányoztak lapok. Ha ilyesmi valaha is kitudódik, még ha régen történt is, a kórház hírért alaposan megtépázza.
- Ön gyanította, hogy Jim Barnes azelőtt is elkövetett már hasonló dolgokat? - kérdeztem.
- Korábbi panaszok arra utaltak, hogy igen - felelte Jeanie Wilson villámló tekintettel.
- Mindig nobetegekkel?
- Nem mindig.
- Férfibetegek is panaszkodtak rá?
- Az egyik fiatalember. Igen. De akkoriban senki sem vette komolyan. Amúgy is szexuális problémákkal küszködött, feltehetően molesztálták vagy ilyesmi. Pont az a típus, akit Jim kinézett volna magának, mert ugyan ki hinne el bármit is, amit szegény kölyök mond?
- Emlékszik a beteg nevére?
- Istenem. - Homlokát ráncolta. - Olyan régen volt. -Törte a fejét. - Frank... Frankié. Ez az. Emlékszem, hogy némelyik beteg Frankie-nek hívta. A vezetéknevére nem emlékszem.
- Milyen idos volt? - A szívem pörölyként vert a mellkasomban.
- Nem tudom. Tizenhét, tizennyolc.
- Mire emlékszik még Frankie-vel kapcsolatban? - kérdeztem. - Fontos. Nagyon fontos.
- Megszólalt az idokapcsoló, és Jeanie felállt, hogy kivegye a tortát a sütobol. Ha már úgyis állt, megnézte a fiait is. Amikor visszajött, gondterheltnék látszott.

- Homályosan emlékszem, hogy egy ideig Backhallban volt - mondta. - Azután, hogy odakerült a kórházba. Késobb áthelyezték a második emeleti férfikórterembe. Hozzám járt munkaterápiára. - Próbált visszaemlékezni, mutatóját állához illesztette. - Emlékszem, hogy nagyon szorgalmas volt. Rengeteg boróvet, rézdörzsölet készített. Szeretett kötni, ami egy kissé szokatlan volt. A férfibetegek nem szoktak, nem akartak kötni. Inkább bordíszmuves munkát végeznek, hamutartót készítenek, ilyesmit. Frankié nagyon kreatív volt, és szakértelemmel is rendelkezett. Eszembe jutott még valami. Nagyon rendszereto volt. Megszállott tisztaságszereto. A munkafelületet mindig tisztán tartotta, ami leesett a padlóra, rögtön felvette. Mintha zavarta volna, ha valami nincs a helyén, nem tiszta. - Elhallgatott, és rám emelte a tekintetét.
- Mikor tett panaszt Jim Barnesra? - kérdeztem.
- Nem sokkal azután, hogy a Valhallában dolgozni kezdtem. - Habozott, és az emlékeiben kutatott. - Azt hiszem, Frankié körülbelül egy hónapja lehetett a Valhallában, amikor mondott valamit Jimrol. Ha nem tévedek, egy másik betegnek mondta. Ami azt illeti... - Szépen ívelt szemöldökét ráncolta. - Ez a másik beteg tett panaszt Masterson doktornak.
- Emlékszik, ki volt az, aki panaszt tett? Akinek Frankié elmondta ezt?
- Nem.
- Lehetett Al Hunt? Említette, hogy akkor kezdett a Valhallában dolgozni. Hunt tizenegy éve volt a kórház betege. A tavaszt és a nyarat töltötte ott.
- Nem emlékszem Al Huntra...
- Hasonló korúak lehetnek... - tettem hozzá.
- Érdekes. - Rám függesztett szemébe ártatlan csodálkozás költözött. - Frankie-nek volt egy barátja, egy tizenéves fiú. Erre jól emlékszem. Szoke. Szoke fiú, nagyon félénk, csendes. Nem emlékszem a nevére.
- Al Hunt szoke volt - jegyeztem meg. - Csend.
- Ó, istenem.
- Csendes volt, félénk... - ösztökéltem.
- Ó, istenem! - ismételte meg. - Akkor csakis o lehetett! Azt mondja, múlt héten öngyilkos lett?
- Igen.
- Említette magának Jimet?
- Említett valakit, akit Jim Jimnek hívott.
- Jim Jim - ismételte meg. - Jesszusom. Nem is tudom...
- Mi történt Frankie-vel?
- Nem volt ott sokáig, csak két-három hónapig talán.
- Hazament? - kérdeztem.
- Bizonyára - felelte. - Valami volt az anyjával. Azt hiszem, az apjával élt. Frankié anyja otthagya a családot, amikor a gyerek

még kicsi volt, vagy legalábbis valami ilyesmi történt. Csak arra emlékszem, hogy lehangoló családi háttére volt. De ezt, azt hiszem, a Valhalla legtöbb betegéről el lehet mondani. - Felsőhajtott. - Istenem. Micsoda történet. Évek óta nem gondoltam erre az esetre. Frankié... - Megcsóválta a fejét. - Kíváncsi lennék, mi lett vele.

- Fogalma sincs?

- Nincs. - Hosszan nézett a szemembe, és láttam, ahogy pillantásából lassan félelem süt. - A két meggyilkolt ember. Csak nem gondolja, hogy Frankié...?

Nem feleltem.

- Soha nem vetemedett eroszakra, amikor vele dolgoztam. Inkább szelíd volt.

Várt. Nem reagáltam.

- Ugy értem, nagyon kedves volt, udvarias, minden mozdulatomat leste, mindent azonnal megcsinált, amire kértem.

- Ezek szerint kedvelte magát - mondtam.

- Kötött nekem egy sálat. Ebben a pillanatban jutott eszembe. Vörös, kék és fehér sálat. Teljesen kiment a fejemből. Vajon hova lett? - Hangja elhalkult. - Biztos az Údvhadseregnek adtam, vagy ilyesmi. Nem is tudom. Frankié, hogy is mondjam, odavolt értem. - Idegesen felnevetett.

- Hogy nézett ki Frankié, Mrs. Wilson?

- Magas volt, vékony, sötét hajú. - Egy pillanatra lehunyta a szemét. - Olyan régen volt. - Megint a szemembe nézett. - Nem volt feltuno. Nem emlékszem, hogy különösebben jóképu lett volna. Tudja, tisztábban előttem lenne, ha mondjuk kirívóan szép vagy csúnya lett volna. Azt hiszem, olyan semmilyen volt.

- Gondolja, hogy a kórházi akták közt van róla fénykép?

- Nem hiszem.

Csend lett. Aztán meglepetten nézett rám.

- Dadogott - mondta lassan, aztán nagyobb meggyőződéssel.

- Hogyan?

- Néha dadogott. Emlékszem. Amikor nagyon izgatott volt vagy ideges, akkor dadogott.

Jim Jim.

Al Hunt pontosan arra gondolt, amit mondott. Amikor Frankié elmondta neki, hogy Jim Barnes mit tett vagy mit próbált tenni vele, biztos feldúlt vagy izgatott volt. Dadogott, valahányszor Huntnak Jim Barnesről beszélt. Jim Jim!

Jeanie Wilsontól eljövet megálltam az első nyilvános telefonfülkénél. Az a balfácán Marino tekézni ment.

14

Baljóslatúan szürke, márványos felhőkön érkezett a hétfo. A Blue Ridge hegy lábait is felhők vették körül, és eltakarták szem elől a Valhallát. Marino kocsját meg-megbillen-tette a szél, s mire leparkolt a kórháznál, apró hópelyhek csapódtak a szélvédőnek.

- A francba - morgott, ahogy kiszálltunk. - Még csak ez hiányzik.

- Állítólag csak futó hózápor várható - nyugtattam meg. Összehunyorítottam a szemem, ahogy a jeges hó az arcomba vágódott. Leszegett fejjel feszültünk a szélnek, és jeges csendben vergődünk el a bejáratig.

Masterson doktor az elocsarnokban várt ránk, mesterkélt mosolya mögött kokémény volt az arca. A két férfi kézfogáskor úgy méregette egymást, mint két ellenséges macska, én pedig semmit sem tettem, hogy enyhítsem a feszültsége, mert az igazat megvallva elegendő lettem a pszichiáter kisdéd játékaiból. Számunkra létfontosságú információ birtokában volt, amit akár pusztán együttműködés, akár bírósági végzés folytán, de szépítgetés nélkül és teljes egészségében át kellett adnia. Haladéktalanul az irodájába kísértük, és Masterson doktor ezúttal becsukta az ajtót.

- Nos, mivel lehetek a segítségükre? - kérdezte azonnal, amint helyet foglalt a székében.

- Bovebb tájékoztatással - feleltem.

- Hogyne. De bevallom, Scarpetta doktornő - folytatta, mintha Marino ott sem lett volna -, hogy nem egészen tudom, mit mondhatnék még el Al Huntról, ami az esetek megoldásában segíthetne. Átnézte a feljegyzéseinket, elmondtam mindent, amire csak emlékszem.

Marino szakította félbe. - Nos hát, azért is vagyunk itt, hogy kicsit megpiszkáljuk a memóriáját. - Elovette cigarettásdobozát. - És távolról sem Al Hunt érdekel minket.

- Nem értem.

- Sokkal inkább a haverja - világosította fel Marino.

- Miféle haverja - méregette hűvösen a pszichiáter.

- A Frankié név mond magának valamit? Masterson doktor a szemüvegét kezdte tisztogatni, amiről mostanra tudtam, hogy csupán idohúzási trükk.

- Al Hunttal egy időben volt egy betegük, egy Frankié nevu srác - fuzte hozzá Marino.

-[Sajnos, semmi sem jut róla az eszembe.

- Fűtyülök rá, mi jut eszébe, doki, mi nem, csak mesélje el nekünk, ki az a Frankié.

- Alkalmanként háromszáz beteget kezelünk itt, a Valhallában, hadnagy úr - felelte a pszichiáter. - Lehetetlen mindenkire emlékezni, aki itt járt, kivált, ha az illető rövid ideig tartózkodott csak itt.

- Szóval azt akarja ezzel mondani, hogy ez a Frankié nevu fazon nem volt itt sokáig? - csapott le rá Marino.
Masterson doktor a pipájáért nyúlt. Elszólta magát, és láttam, hogy dühösen villan a szeme. - Nem mondok magának semmi ilyet, hadnagy úr. - Komótosan kezdte megtönni a pipáját. - De ha esetleg több információt adna erről a betegről, erről a fiatalemberrel, akit Frankié néven emleget, akkor talán lenne róla valami fogalmam. Tud róla annál többet, hogy egy "srác" volt?
- Közbevettem magam. - Al Huntnak a jelek szerint itt tartózkodása alatt volt egy barátja, akit Frankié néven emlegetett. Beszélgetésünk során Al elottem is szóba hozta. Tudomásunk szerint ezt a Frankie-t felvételét követően a Backhallban ápolták, majd átkerült egy másik emeletre ahol összeismerkedett Allel. Frankié magas, sötét hajú, vékony testalkatú fiú volt. Szeretett kötni, ami véleményem szerint férfibetegek körében szokatlan idetöltés.
- Mindezt Al Huntól tudja? - kérdezte hangsúlytalanul Masterson doktor.
- Frankié tisztaságmániás volt - feleltem, a választ megkerülve.
- Attól tartok, a beteg kötési kedvtelése nem olyasmi, amiről tudomással kell bírnom - jegyezte meg a pszichiáter, és újra pipája meggyújtásával piszmogott.
- Lehet, hogy stresszhelyzetben hajlamos volt a dado-gásra - folytattam nehezen túrtöztetve magam.
-Hm! Valaki, akinek differenciáldiagnózisában görcsös dysphonia szerepel. Ezzel talán már kezdtünk valamit...
- Kezdetnek az is megteszi, doki, ha abbahagyja a halandzsát - vágott közbe durván Marino.
- Ejnye, hadnagy úr - mosolygott leereszkedően Masterson doktor. - Semmi ok, hogy ellenséges legyen.
- Úgy ám, egyelőre magánál sem látok még okot, de lehet, hogy egy perc múlva mégis úgy hozza kedvem, és akkor idevágok az asztalra egy elvezetési parancsot, és betépek magával a sitkóra, hogy csak úgy zörög. Mit szólna gyilkosságban való bűnrészességhez? - meredt rá Marino.
- Kezd elegendem lenni az arcátlanságából - felelte a pszichiáter vérlázító hidegvérrel. - Nem szoktam fenyegetésekre reagálni, hadnagy úr.
- Én meg arra nem, ha valaki germózik velem - vágott vissza Marino.
- Ki volt Frankié? - próbálkoztam újra.
- Biztosíthatom róla, hogy így kapásból erre nem tudok felelni - jelentette ki Masterson doktor. - De ha volnának kedvesek pár percet várni, esetleg megnézném, mit találok a számítógépünkben.
A pszichiáter alig lépett ki az ajtón, amikor Marino beindult.
- Micsoda szarzsák! - morogta.
- Marino! - figyelmeztettem fáradtan.
- Nem mintha ez a kóceráj teli volna kölykökkel. Lefogadom, hogy a betegek hetvenöt százaléka hatvan feletti. Érti, ugye? A fiatalokra csak emlékszik, nem? Piszkosul tudja, ki az a Frankié, talán még azt is meg tudná mondani, hogy hányas cipot visel.
- Lehet.
- Semmi lehet. Én mondom, a pasi csak szórakozik velünk.
- És addig nem is hagyja abba, amíg maga ellenséges vele, Marino.
- Egy szart. - Felállt, és a Masterson doktor íróasztala mögött nyíló ablakhoz ment. Elhúzta a függönyt, és kinézett a sivar késo délelotti égre. - Gyulölöm, amikor valaki hazudik nekem. Esküszöm, bevarrom, ha rákényszerít, letartóztatom, de le én. A lélekbúvároknál ez borít ki legjobban. Akár Hasfelmetszo Jack is lehet a páciensük, ok akkor is fűtyülnek a világra. Belehazudnak az ember pofájába, ágyba dugják azt az undorító állatot, és húslevessel etetik, mintha o lenne Mr. Amerika. - Elhallgatott, aztán értelmetlenül még motyogva hozzátette: - De legalább elállt a hó.
Mégvártam, míg visszaül, csak aztán szólaltam meg: - Szerintem kicsit túlzás volt, hogy gyilkosságban való bűnrészességgel fenyegette meg.
- Felkapta a fejét, mi?
- Adjon neki esélyt, Marino, hogy megörizze a tekintélyét.
Morcosan bámulta a behúzott függönyt, és rendületlenül szívta a cigarettáját.
- Azt hiszem, mostanra belátta, neki is érdeke, hogy segítségünkre legyen - mondtam.
- Meglehet, de nekem nem érdekem itt ülni, és macska-egér játékot játszani vele, mialatt Flúgos Frankié oda-kint újabb lökött dolgokat talál ki, és ketyeg, mint egy kibaszott idozított bomba.
Csendes negyedben álló nyugalmas házam jutott az eszembe, hátsó ajtómm kilincsgombján Cary Harper nyaklánca, üzenetrögzítőmön a suttogó hang. Természetes szoke a hajad vagy festeted... Milyen furcsa! E kérdés fontosságán azóta is tépelodtem. Mit számít neki, hogy festetem-e vagy sem?
- Ha Frankié a gyilkosunk - mondtam higgadtan, és mély levegot vettem -, akkor el nem tudom képzelni, mi köze Sparacinónak ezekhez a gyilkosságokhoz.
- Majd meglátjuk - morogta Marino, és újabb cigarettára gyújtva kedvetlenül bámulta az ajtót.
- Hogy érti azt, hogy „majd meglátjuk”?
- Újra meg újra meglep, hogy egyik dolog hogy következik a másikból - felelte rejtélyesen.
- Micsoda? Miből mi következik, Marino?
Órájára nézett, és elkáromkodta magát. - Hol a kibaszott életben lófrál? Kiugrott ebédelni?
- Remélhetőleg Frankié anyagát keresi.
- Azám. Remélhetőleg.

- Mi következik miből? - kérdeztem újra. - Mire gondolt, Marino? Volna kedves kissé érthetőbben beszélni?
- Fogalmazzunk inkább úgy, hogy eros a gyanúm, hogy Beryl kibaszott könyve nélkül még mindhárman életben lennének - jelentette ki. - És valószínűleg még Hunt is.
- Ezt nem állíthatom teljes bizonyossággal.
- Naná, hogy nem. Maga mindig olyan átkozottul objektív. Majd állítom én, oké? - Rám nézett, megdörgölte fáradt szemét, arca kivörösödött. - Van ez az érzésem, oké? És ez azt súgja, hogy Sparacino, a könyv a kapcsolat. Eredetileg ez kapcsolta a gyilkost Berylhez, és aztán egyik következett a másiktól. A köcsögünk Beryl után kinyírja Harpert. Utána Miss Harper lenyel annyi tablettát, amitől egy ló is kifeküdne, hogy ne kelljen tovább söpörnie abban a kibaszottul nagy kéglíjében egy szál egymaga, mialatt a rák elevenen felzabálja. Aztán Hunt hintázik a gerendán a kibaszott alsónadrágjában.
Hirtelen felrémlett előttem a szokatlan háromlevelű lóhere formájú narancssárga szál, aztán Beryl kézirata, Sparacino, Jeb Price, Partin szenátor filmszínész külsejű fia, Mrs. McTigue és Mark. Egy test végtagjai és inszalagjai voltak, amit sehogy sem tudtam összerakni. Valami megmagyarázhatatlan módon ok alkották azt a bölcsek követ, amelynek révén ezek az egymástól független emberek és események Frankie-ben egyesültek.
Marinónak igaza van, gondoltam. Egyik dolog a másiktól következik. A gyilkosság sosem pattan elő készen a semmiből. A gonoszoknak nem ilyen a természete.
- Van valami elmélete, hogy pontosabban mi lehet ez a kapcsolat? - kérdeztem Marinótól.
- Egyetlen kibaszott elméletem sincs - ásított egy hatalmasat Marino épp abban a pillanatban, amikor Masterson doktor belépett az irodába, és becsukta az ajtót.
Elégedetten nyugtáztam, hogy vaskos dossziéköteget szorongat a kezében.

- Nos hát - kezdte hűvösen, anélkül, hogy bármelyikünkre nézett volna -, Frankié név alatt senkit sem találtam, amiből feltételezhetjük, hogy becenévről van szó. Így a kezelés időpontja, életkor és faj szerint választottam ki a kórtörténeteket. Hunté mellett hat fehér férfi kórtörténetét hozta ide, akik az önök által megadott időben a Valhalla betegek voltak. Életkoruk tizenhárom és huszonnégy közé esik.
- Mi lenne, ha engedné, hogy mi gyorsan átfussuk őket, maga meg addig lazítana és pipázna? - javasolta Marino valamivel kevésbé harciasan.
- Adatbiztonsági szempontból inkább csak a kórtörténetüket mondom el, hadnagy úr. Ha valamelyikük ígéretesnek hangzik, részletesen is átnézhetjük az adatait. Méltányos így?
- Igen - vágtam rá, mielőtt Marino vitatkozni kezdett volna.

Masterson doktor kinyitotta a legfelső aktát - az első eset egy illinois-i Highland Park-i tizenkilenc éves fiú, akit 1978 decemberében vettünk fel droggal, sőt kimondottan heroinnal való visszaélés miatt. - Odébb lapozott. - Százhetven centi magas volt, súlya nyolcvanöt kiló, a haja, szeme barna. Három hónapig tartott a kezelése.
- Al Hunt csak a következő év áprilisában került ide - emlékeztettem a pszichiátert. - Más-más időben voltak a kórház betegek.
- Igen, most, hogy mondja, azt hiszem, igaza van. Elnéztem, bocsánat. Akkor hát ott kihúzhatjuk a listánkról. - Az aktát a mappára tette, míg én figyelmeztető pillantást vettem Marinóra. Tudtam, hogy rögtön robban, az arca olyan vörös volt, mint egy kivilágított karácsonyfa.

Masterson kinyitotta a következő aktát, és folytatta: - a következő beteg egy tizennégy éves fiú, szőke, kék szemű, százötvennyolc centi magas, ötvenhét kiló súlyú. 1979 februárjában vettük fel, hat hónappal később engedték el. Tünetei között magabafordulás, töredékes érzécsalódás szerepelnek, és bomlott vagy serdüléssel skizofréniát diagnosztizáltunk nála.

- Megmagyarázhatná, mi a rosszabb az? - érdeklődött Marino.
- A betegség összefüggéstelenségben, bizarr modorosságban, szélsőséges társadalmi visszavonultságban és más viselkedési furcsaságokban jelentkezett. - Egy oldalra pillantva folytatta: - Például reggel elindult a buszmegállóba, de az iskolába már nem érkezett meg, más alkalommal egy fa alatt találták, amint különös, értelmetlen dolgokat rajzolt a fűzetébe.
- Egén. És ma híres, New Yorkban élő művész - morogta gunyorosan Marino. - A neve Frank, Franklin vagy F-fel kezdődik?
- Nem. Megközelítőleg sem.
- És a következő?

-A következő egy huszonkét éves fiatalember Dela-ware-ból. Vörös haj, szürke szem, hm, százhetvenöt centi magas, hetvenöt kiló súlyú. 1979 márciusában került hozzánk, júniusban bocsátottuk el. A diagnózis organikus téveszmés tünetcsoport volt. Más tényezők is közrejátszottak: halántéklebenyi epilepszia, marihuána fogyasztás. A komplikációk között dysphoriás hangulat és téveszmés állapotban az önkasztrálás veszélye szerepeltek.

- Mit jelent, hogy dysphoriás? - kérdezte Marino.
- Nyugtalan, szorongó, depressziós.
- Az előtt, vagy az után, hogy szopránra akarta átoperálni magát?
Masterson doktoron a bosszúság jelei mutatkoztak, és ezért igazán nem kárhoztattam.
- A következőt - parancsolta Marino, mint egy kiképző orrmester.

- A negyedik eset egy tizennyolc éves fiatalember, fekete haj, barna szem, százhetvenkét centi magas, hetvenegy kiló súlyú.

1979 májusában vettük fel paranoiás típusú skizofréniával. Kórtörténetében... - lapozott egyet, és pipájáért nyúlt - nem kifejezetten célzott düh és szorongás, nemi mibenlétét illető bizonytalanság és a homoszexualitástól való eros félelem szerepelnek. Pszichózisa kezdete arra a pillanatra vezethető vissza, amikor a férfvicében egy homoszexuális környékezte meg...

- Várjunk csak. - Ha Marino nem állítja meg, én tettem volna. - Beszéljünk csak erről a fiúról. Mennyi ideig volt a Valhallában?

Masterson doktor pipára gyújtott. Komótosan átnézte az aktát, majd így szólt: - Tíz hétig.

- Ami azt jelenti, hogy azalatt, míg Hunt is itt volt - szögezte le Marino.

- Így van.

- Szóval a férfvicében megkörnyékezte egy köcsög, és hazavágta? Mi történt még? Miféle pszichózisa volt? - sürgette Marino.

Masterson doktor lapozgatott. Feltolta a szemüvegét, és így szólt: - Grandiózus jellegű téveszmés állapot. Azt hitte, hogy Isten utasításokat ad neki.

- Milyen utasításokat? - kérdezte Marino a székében előre hajolva.

- Semmi konkrét, semmi sincs itt, csak az, hogy meglehetősen bizarr kijelentéseket tett.

- És paranoiás skizofrén volt? - ismételte meg Marino.

- Igen.

- Közelebből is meghatározná? Mondjuk, milyen más tünetei voltak?

- Klasszikus értelemben véve vannak járulékos jelenségek, amelyek közé a grandiózus téveszmék vagy grandiózus tartalmú hallucinációk tartoznak. Ide sorolhatjuk a téveszmés féltékenységet, a személyek közötti kölcsönös kapcsolat szélsőséges intenzitását, vitatkozó kedvet és bizonyos esetekben eroszakos viselkedésre való hajlamot is.

- Honnan származott? - kérdeztem.

- Marylandból.

- A francba is - morogta Marino. - Mindkét szülővel élt?

- Csak az apjával.

- Biztos benne, hogy nem differenciált volt, hanem paranoiás?

Jelentős különbség volt. A nem differenciált típusú skizofréneknél gyakran jelentkezik szétesett viselkedésforma. Általában nincs meg a hozzávalójuk, hogy buncselekményeket előre kiterveljenek és sikeresen elkerüljék a lebukást. Az, akit mi kerestünk, nem volt annyira össze-

szedett, hogy buntetteit sikeresen kitervelje, és utána ne akadjon horogra.

- Biztos vagyok - felelte Masterson doktor. Kis szünet után szelíden hozzátette: - A beteget - érdekes mód - Franknek hívták. - Átadta nekem az aktát, és Marinóval végre belepillanthattunk.

Frank Ethan Aims, másként Frank E., azaz „Frankié” 1979 júliusának végén hagyta el a Valhallát, és a Masterson doktor által mellékelt feljegyzés szerint ezt követően nem sokkal elszökött marylandi otthonából.

- Honnan tudja, hogy elszökött? - kérdezte Marino, és felnézett a pszichiáterre. - Honnan tudja, mi lett vele azután, hogy elhagyta ezt a helyet?

- Felhívott az apja. Nagyon feldúlt volt - magyarázta Masterson doktor.

- Aztán mi történt?

- Sajnálatos módon sem én, sem más nem tehetett semmi érdemlegeset. Frank nagykorú volt, hadnagy úr.

- Emlékszik, hogy bárki is Frankié beceneven szólította volna? - kérdeztem.

Fejét rázta.

- És Jim Barnes? O volt Frank Aims szociális gondozója? - firtattam.

- Igen - ismerte el Masterson húzódozva.

- Frank Aimsnek volt valami kellemetlen esete Jim Barnesszal? - puhatolództam tovább.

- Állítólag igen - felelte némi habozás után.

- Milyen jellegű?

- Szexuális jellegű, Scarpetta doktornő. Az isten szerelmére, én csak segíteni próbálok. Remélem, ezt figyelembe veszik.

- Hé, hát már hogyné vennék figyelembe! - nyugtatta meg Marino. - Ne féljen, nem nyilatkozunk a sajtónak.

- Akkor hát Frank ismerte Al Huntot - szögeztem le.

Masterson doktor megint habozott, arca feszültségről árulkodott. - Igen. Al volt az, aki a váddal elhozakodott.

- Bingo! - mormolta Marino.

- Hogy érti, hogy Al Hunt állt elő a váddal? - kérdeztem.

- Ugy, hogy egyik terapeutánknak panaszkodott - felelte Masterson, és hanghordozása védekezővé vált. - Egyik beszélgetésünk alkalmával előttem is említett valami ilyesmit. Frankét kikérdeztük, de ő nem volt hajlandó semmit sem elárulni. Nagyon dühös, visszahúzódozó fiú volt. Annak alapján, amit Al mondott, nem kezdeményezhettem semmit. Frank hitelt érdemlő megerősítése nélkül a vádat csupán szóbeszédnek lehetett tekinteni.

Marinóval nem szögtünk egy szót sem.

- Sajnálom. - Masterson doktor mostanra már teljesen elbátortalanodott. - Nem segíthetek Frank felkutatásában. Nem tudok róla többet. Az apja úgy hét, nyolc éve hívott utoljára.

- Milyen ok váltotta ki ezt a beszélgetést? - tudakoltam.

- Mr. Aims hívott fel.

- Miért?

- Tudni akarta, nincs-e hírem Frankról.
- És volt valami híre? - szólt közbe Marino.
- Nem volt - felelte a pszichiáter. - Sajnos, azóta sem hallottam felöle.
- Miért akarta Mr. Aims tudni, hogy van-e híre Frankról? - tettem fel a sarkalatos kérdést.
- Fel akarta kutatni, és reménykedett, hogy én talán tudok valamit a hollétérol. Az édesanyja ugyanis meghalt. Már mint Franké.
- Hol halt meg, és ez mikor történt? - kérdeztem.
- A maine-i Freeportban. A körülményekre nem emlékszem tisztán.
- Természetes halált halt? - akartam még tudni.
- Nem - felelte Masterson doktor, és pillantása kerülte a tekintetünket. - Biztos vagyok benne, hogy nem.

Marino hamar kinyomozta a többit. Felhívta az ottani rendőrséget. Feljegyzéseik szerint 1983. január 15-én késő délután Mrs. Wilma Aims egy „betőro” verte agyon, amikor bevásárlásából hazaért; a betőro nyilván az asszony házában tartózkodott. Mrs. Aims negyvenkét éves volt, kék szemű, törekeny asszony, a haja szokított. A tettest sosem sikerült megtalálni. Nem voltak kétségeim afelől, hogy ki volt az ún. „betőro”. Marinónak sem.

- Á, szóval Hunt látnoki képességekkel volt megáldva, mi? - kérdezte. - Tudta, hogy Frankié kivonta az anyját a forgalomból. És ez jóval azután volt, hogy a két félnótás együtt ült a diliházban.

Szórakozottan néztük Sammy mókus bohóckodását a madáretető körül. Miután Marino hazahozott a kórházból, és kitett a házam előtt, behívtam egy kávéra.

- Biztos, hogy az elmúlt pár évben Frankié nem dolgozott Hunt autómosójában? - kérdeztem.
  - Nem emlékszem, hogy az alkalmazottak között láttam volna a Frank vagy Frankié Aims nevet - felelte.
  - Nevet is változtathatott.
  - Megeshet. Azután, hogy az anyját hidegre tette. Megfordulhatott a fejében, hátha a rendőrök nyomozni kezdenek utána. - A kávéja után nyúlt. - A gond csak az, hogy nincs róla friss személyleírásunk, és az olyan helyek, mint a Masterwash, a központi pályaudvarhoz hasonlítanak. Pasik jönnek és mennek. Dolgozik ott pár napot, hetet, hónapot. Van fogalma, hány manusz magas, sötét hajú és sovány? Végigfuttatom a neveket, de kezdek kifogyni a lehetőségekből.
  - Közel voltunk, mégis végtelenül messze. Orjíto érzés volt. - A szálak autómosóra utalnak - mondtam tehetetlenül. - Hunt olyan autómosóban dolgozott, ahova Beryl rendszeresen járt, és Hunt feltehetően ismerte Beryl gyilkosát. Érti, mire akarok kilyukadni? Marino? Hunt tudta, hogy Frankié megölte az anyját, mert a Valhalla után valószínűleg kapcsolatban maradtak. Lehet, hogy Frankié dolgozott Hunt autómosójában, talán nem is olyan régen. Meglehet, hogy Frankié akkor szűrta ki eloször Berylt, amikor bevitte lemosatni a kocsiját.
  - Harminchat alkalmazottjuk van. Közülük tizenegy kivételével mind feketék, doktorno, a tizenegy fehérből hat no. Akkor marad - hány is? - öt? Hárman húsz alatt vannak, ami azt jelenti, hogy nyolc-, kilencévesek lehetnek, amikor Frankié a Valhallában volt. Ezek tehát kiesnek. A másik háromra különböző okoknál fogva nem illik a leírás.
  - Milyen okoknál fogva? - Nem hagytam lerázni magam.
  - Például, mert az utóbbi néhány hónapban vették fel oket, nem dolgoztak ott, amikor Beryl bevitte a verdáját. Nem is szólva arról, hogy személyleírás még a közelben sincs Frankie-nek. Az egyik pasinak vörös a haja, a másik pici, majdnem olyan apró, mint maga.
  - Kedves, hogy ezt mondja.
  - De azért folyamatosan ellenorzöm - mondta, és elfordult a madáretetőtől, ahonnan Sammy mókus piros karimás szemével figyelt minket. - És magával mi van?
  - Hogyhogya velem?
  - A belvárosi intézetében még tudják, hogy ott dolgozik? - kérdezte Marino.
- Furán méregetett.
- Minden a legnagyobb rendben - jelentettem ki.
  - Szerintem nem egészen, doktorno.
  - Szerintem meg igen.
  - Én meg azt hiszem... - Marino nem szállt le a témáról -, hogy nem valami fényesen muzsikál.
  - Még pár napig nem megyek be az Intézetbe - magyaráztam eltökélten. - Beryl kéziratának nyomára akarok jutni. Ethridge is ezzel piszkál. Feltétlenül látnunk kell, mi van benne. Talán a kapcsolat, amit említett.
  - Nem bánom, de ne feledkezzen meg az eloirásaimról. -Felállt az asztaltól.
  - Nagyon elovigyzatos vagyok - biztosítottam. -Tole semmi új?
  - Semmi. Se telefon, se más. Semmi.
  - Hadd emlékeztessenem, hogy Berylt sem volt szokása percenként hívni.
- Nem volt szükségem emlékeztetőre. Nem akartam, hogy újakezdje. - Ha telefonál, majd csak annyit mondok: „Halló, Frankié. Hogy ityeg a fityeg?”
- Na ne, doktorno, ez nem vicc! - Megállt az eloszobában, és hátrafordult. - Ugye csak tréfál?
  - Hát persze - nyugtattam meg, és hátba veregettem.
  - Komolyan, doktorno. Nehogy ilyesmi eszébe jusson! Ha hallja a hangját, fel ne vegye azt az átkozott telefont...

Marino dermedten torpant meg, amikor kinyitottam az ajtót. Szeme elszörnyedve kerekedett el.

- A kibaszott életbe... - Kilépett a verandámra, ostobán elorántotta a revolverét, és tébolyultan nézett körül. A döbbenettel hang nem jött ki a számon, ahogy Marino mellett tekintetem a téli levegot ropogó, bömbölo hoséggel megtölto látványra szegezodött.
- Marino LTD-je tomboló pokol volt a sötét éjszakában, táncoló lángok kanyarogtak a holdcikkely felé. Megragadtam Marino kabátujját, és berángattam a házba, de még hallottuk a távolban a sikoltozó szirénát. A következő pillanatban felrobbant a benzintank. A nappali ablaka kivilágosodott, ahogy tuzgolyó röpöpent fel az égére, és fáklyát csinált a kertem szélén lévo alacsony somfákból.
- Ó, istenem! - nyögtem fel, amikor kiment a villany.
- Marino tagbaszakadt alakja fel-alá járkált a szonyegen a sötétben. Olyan volt, mint egy megvadult bika. Hordozható rádióján matatott, és átkozódott.
- A kibaszott gazember! Az a kibaszott gazember!

Nem sokkal azután, hogy szeretett új autójának elszenese-dett maradványait egy platós vontatóval elvitték, Marinót elküldtem. Erosködött, hogy nálam tölti az éjszakát. Én azt hajtogattam, hogy a házamat orzo járorkocsik is megteszik. Marino megpróbált rábeszélöni, hogy jelentkezsek be egy szállodába, de én mereven ellenálltam. Neki ott volt a roncsa, amivel törodjön, nekem meg itt volt az enyém. Utcám, kertem kormos mocsárrá vált, házam földszintjén alig lehetett látni a buzös füsttöl. Felhajtóm végén a postaládából megfeketedett gyufaszálra emlékezteto valami maradt, elégett vagy fél tucat somfám és ugyanannyi nagyobb fa. Bár méltányoltam Marino aggodalmát, most a legfontosabbnak mégis azt éreztem, hogy egyedül maradhassak.

Jóval elmúlt már éjféli, és gyertyafény mellett vetkoztam le a hálószobámban, amikor megszólalt a telefon. Frankié hangja buzös gázként szivárgott be hálószobámba, megmérgezve a levegot, amit beszivtam, bemocskolva otthonom kiváltságos menedékét.

Az ágy szélén ültem, és vakon meredtem az üzenetrögzítöre, ahogy epe kúszott fel a gyomromból, és szívem betegesen zakatolt a mellkasomban.

- ...bárcsak ott maradhattam volna, hogy végignézzem. Impo... imponáló volt, Kay? Nem volt semmi, ugye? Nem szeretem, amikor fé... fé... férfiak vannak a házadban, Kay. Most már tudod. Most már tudod.

Az üzenetrögzítő leállt, és villogni kezdett az üzenetjelzo. Lehunytam a szemem, lassan mélyeket lélegeztem, miközben szívem vert, mint a pöröly, a gyertyaláng néma mozgó árnyakat vetített a falra. Hogy történhet meg velem ilyesmi? Tudtam, mit kell tennem. Ugyanazt, amit Beryl is tett. Kíváncsi voltam, ugyanazt a félelmet élem-e át, amit o érzett, amikor elmenekült az autósóból, ahol a szagotott szívet találta a kocsijába karcolva. Kezem erosen remegett, amikor kihúztam az éjjeliszekrényem fiókját, és kivettem a szakmai telefonkönyvet. Amint végeztem a helyfoglalással, felhívtam Benton Wesleyt.

- Nem tanácsolom, Kay - mondta azonnal éberré vált hangon. - Nem. Semmilyen körülmények között sem. Figyeljen ide, Kay...
- Nincs más választásom, Benton. Csak azt akartam, hogy valaki tudjon róla. Ha kívánja, értesítse róla Marinót. De ne avatkozzék bele. Kérem. A kézirat...
- Kay...
- Muszály megtalálnom! Szerintem abban van a megoldás.
- Kay! Most képtelen tisztán gondolkodni.
- Nézze! - Hangom hisztérikussá vált. - Mégis mit kellene tennem? Várjak, míg ez a gazember berúgja az ajtóm és felrobbantja a kocsimat? Ha itt maradok, végem van. Hát nem jött még rá, Benton?
- Van riasztója. Fegyvere. Nem robbanthatja fel a kocsiját magával együtt. Hm... Marino hívott. Elmondta, mi történt. Biztosra veszik, hogy valaki egy benzinbe mártott rongyot gyömöszölt a benzintankba. Feszegetés nyomaira akadtak. Felfeszítette a...
- Az isten szerelmére, Benton, nem is hallgat rám.
- Figyeljen. Maga figyeljen! Kérem, hallgasson meg, Kay. Védoorizetet biztosítok magának, valaki beköltözik magához, az egyik női ügynökünkre gondoltam...
- Jó éjt, Benton.
- Kay!

Letettem a kagylót. És nem vettem fel, amikor egy másodperc múlva megint csengeni kezdett a telefon. Dermedten hallgattam Benton rögzítómre rámondott tiltakozását, nyaki ereimben vert a szívem, ahogy visszaemlékeztem a képekre. Marino lángoló kocsija, ahogy sziszeg, amikor az utcán tekergozo duzzadt locsolócsövekből ívelten meghajlott vízsugarak érik. Amikor az elszenesedett kis holttestet megtaláltam a felhajtóm végén, valami megpattant bennem. Marino autójának benzintartálya akkor robbanhatott fel, amikor Sammy mokus rémulten ugrált végig a magasfeszültségű vezetéken. Félelemtöl félorúlten próbált biztonságba jutni. Egy másodperc töredékéig két mancsa egyszerre érinthette meg a földelt transzformátort és a hálózati vezetékét. Apró testén húszezer volt áram futott keresztül, ot elszenesítette, a biztosítékot kivágta.

Cipodobozba tettem, és rózsakertemben temettem el, mert nem bírtam volna elviselni, hogy a reggel fényénél lássam

megfeketedett testét.

Az áramszolgáltatás még akkor sem állt helyre, amikor végeztem a csomagolással. Lementem a földszintre, tenyeremben konyakot melengtettem, cigarettáztam, amíg abba nem maradt a remegésem. A viharlámpa fénye megcsillant a bársekreney tetején fekvő Rugeremen. Nem aludtam azon az éjszakán. Amikor elhúztam ajtóm reteszét, és lábamhoz verodo nehéz boröndömmel, mocskos vízben tocsogva a kocsimhoz szaladtam, nem néztem körül kertem romjain. Egyetlen járókocsit sem láttam, míg sebesen végighajtottam a csendes utcán. Amikor röviddel hajnali öt után a repülötérre értem, azonnal a női mosdóba siettem, retikülömből kivettem a pisztolyomat, és a loszert eltávo-lítva belöle, átraktam a boröndömböbe.

15

Végigmentem a géphez kinyúló hídon, és délben léptem be Miami Nemzetközi repülötérének naptól átforrósodott csarnokába. Megálltam, hogy vegyek egy Miami Herald-ot és egy kávét. Cserepes pálma mögött elrejtve szabad asztalra bukkantam, levettem téli blézeremet, és felturtem blúzom ujját. Máris előntött a veríték, oldalamon és hátamon patakokban folyt az izzadság. Szemem égett a kialvatlanságtól, fáj a fejem, és az, amit az újságban olvastam, nem javított közérzetemen. A címdalton, a bal alsó sarokban látványos fotó díszelgett, rajta tuzoltók locsolták Marino lángoló autójának roncsait, füst gomolygott, kertem szélén fáklyaként lángoltak a fák. A drámai életkép alatt a következő aláírás állt:

RENDORAUTÓ ROBBANT FEL Richmondi tuzoltók oltják az egyik nyugalmas lakónegyed utcáján a városi kapitányság gyilkossági osztálya egyik nyomozójának lángok nyaldosta autóját. A Ford LTD-ben a robbanás pillanatában senki sem ült. Senki sem sérült meg. Gyújtogatás gyanúja merült fel.

Hála az égnek egy szót sem írtak arról, kinek a háza előtt parkolt Marino kocsija és miért. Anyám biztos látja majd a képet, és telefonálni próbál. „Bárcsak visszaköltöznél Miami-ba, Kay. Richmond rémes hely lehet. És az új orvos-szakértői intézet olyan szép itt, Kay - mintha csak egy filmben szerepelne”, mondaná. Anyámnak furcsamód sosem fordult meg a fejében, hogy spanyol anyanyelvű szülővárosomban évente több gyilkosság, lövöldözés, drograzzia, faji zavargás, nemi eroszak és betörés van, mint Virginiában és az egész nemzetközösségben együttvéve.

Anyámat majd később felhívom. Bocsáss meg, Uram, de most nincs erom elviselni a vele folytatott beszélgetést.

Összeszedtem a holmimat, elnyomtam a cigarettámat, és elvegyültem a trópusi öltözékek, vámmentes holmival teli szatyrok és idegen nyelveken beszélok áradatában, a poggászkiadó felé. Kézításkámat erosen magamhoz szorítottam.

Csak pár órával később, amikor már bérelt autómban a Seven Mile hídon hajtottam, nyugodtam meg úgy-ahogy. Egyre délebbre jutottam, egyik oldalamon a Mexikói-öböl, a másikon az Atlanti-óceán. Próbáltam visszaemlékezni, mikor jártam utoljára Key Westben. Tonyval akárhányszor látogattuk is meg Miami-ban a családomat, egyszer sem fordult meg a fejünkben, hogy ide kiránduljunk. Csaknem bizonyosra vettem, hogy utoljára Markkal jártam itt.

A tengerpart, a víz és a nap iránti szenvedélye kölcsönösnek bizonyult. Ha van olyan, hogy a természet egyik teremtményét elonyben részesíti a másikkal szemben, akkor Mark a természet kedvence volt. Már nem emlékszem, melyik évben volt, még kevésbé arra, hova mentünk akkor, amikor Mark egy hetet töltött a családommal. Kristálytiszán emlékszem bo szárú fehér fürdonadrágjára, kezének eros, meleg szorítására, ahogy kézen fogva sétáltunk a huvös, nedves homokban. Emlékszem, milyen káprázatosan fehérén villogott foga rézboru arcában, szemében micsoda egészség és kitörö öröm csillogott, ahogy cápafoogat és kagylókat keresgél, miközben én széles karimájú kalapom árnyékából mosolyogva néztem. De leginkább azt nem fe-

lejtettem el, milyen volt úgy szeretni egy Mark James nevu fiatalembert, ahogy, azt hittem, a földön senkit sem lehet szeretni. Mi változtathatta meg? Nehéz volt felfognom, hogy átállt az ellenséghez, ahogy Ethridge hitte, de nem volt más választásom, mint elfogadni ezt a tényt. Mark mindig is el volt kényeztetve. Az a fajta elégtelenség áradt belöle, ami szép emberek szép fiából szokott. Úgy érezte, joga van élvezni a világ minden örömét, de soha nem volt becstelen. Nem volt kegyetlen. Még azt sem állítanám, hogy valaha is leereszkedoen bánt volna a nála kevésbé szerencsésekkel, vagy elbuvölo külsejét ellenállhatatlannak tartó embereket manipulált volna. Egyetlen igazi bune az volt, hogy nem szeretett eléggé. Életem felezopontjáról visszatekintve ezt még meg tudtam bocsátani neki. Amit nem tudtam, az a becstelensége volt. Képtelen voltam elnézni, hogy kevesebbé vált, mint az az ember, akit tiszteltem és imádtam. Képtelen voltam megbocsátani, hogy nem Mark többé.

A U.S. 1-en elhagytam az Amerikai Haditengerészeti Kórházat, és követtem a North Roosevelt Boulevard enyhe parti ívét. Hamarosán Key West utcácskáinak surujében araszoltam, és Duvalt kerestem. A keskeny utcákat fehérre festette a napfény, a járdára szelloben táncoló trópusi lomb vetett árnyékot. A végtelen kék ég alatt élénkzöld kitért karjukban hatalmas pálma- és mahagónifák dajkálták a házakat, üzleteket, bougainville és hibiszkusz tették a szépet bíborlilla és vörös ajándékaikkal a járdáknak és verandáknak. Szandálos, sortos emberek mellett hajtottam el lassan, máskor robogók végtelen sora maradt el mögöttem. Gyereket alig láttam, és jobbára csak férfiak jöttek-mentek mindenütt.

A La Concha magas, rózsaszín szálloda volt, a Holiday Inn-lánc tagja - nyitott terek, rikító trópusi növények. Könnyen kaptam szobát, állítólag azért, mert december harmadik hetében kezdodik csak a foszezon. De amikor kocsimat a félig üres parkolóban hagytam, és besétáltam a kissé elhagyatott elocsarnokba, akaratlanul is eszembe jutott, amit Marino mondott. Életemben még nem láttam ennyi azonos nemű párt, és kiáltóan egyértelmu volt, hogy ennek az apró part közeli szigetnek a kirobbanó egészsége mélyén betegség húzódik. Ahova csak néztem, mintha csak haldoklókat láttam volna. Nem kínzott fobia, hogy hepatitiszt vagy AIDS-t kaphatok, mert régen megtanultam a munkámmal járó betegségek elméleti veszélyével együtt élni. A homoszexuálisok sem zavartak. Minél idosebb lettem, annál erosebben élt bennem a meggyozodés, hogy a szerelmet sokféleképp meg lehet tapasztalni. A szerelemnek nincs helyes vagy helytelen módja, e

kettosság csak kifejezésre jutásában mutatkozik meg.

Amikor a recepciós visszaadta hitelkártyámat, megkértem, mutassa meg, merre található a lifteket, aztán ká-bult fejjel felvászorogtam negyedik emeleti szobámba. Fehérnemure vetkoztam, bedoltem az ágyba, és egyvégté-ben tizennégy órát aludtam.

Másnap ugyanolyan mesés napra ébredtem, mint amilyen az elozo volt. Úgy öltöztem, mint bármelyik turista, csak épp táskám mélyén lapult a Rugerem. Önként vállalt küldetésem abban állt, hogy ezen a harmincezres lélekszámú szigeten megtaláljak két férfit, akiket csak úgy ismertem, hogy PJ és Walt. Beryl augusztus végi leveleiből tudtam, hogy ok ketten a barátai voltak, és abban a panzióban laktak, ahol Beryl is. Halvány fogalmam sem volt, hol ez a panzió, vagy hogy hívják, és csak azért fohászkoztam, hogy Louie-nál valaki elárulja nekem.

Kezemben a szálloda ajándékboltjában vett térképpel sétálgattam. Duvalt követve üzletek és oszlopos-korlátos erkélyek mellett mentem el, amelyekről New Orleans francia negyede jutott eszembe. Járdákon művészeti tárgyakat árultak, a butikokban egzotikus növényeket, selymet,

Perugina csokoládét lehetett venni, aztán egy zebránál várva elnéztem, ahogy elzörögnek elottem a Conch Tour vonat élénksárga kocsijai. Kezdtém belátni, Beryl miért nem akarta itthagyni Key Westet. Minden lépéssel messzebbre maradt tolem Frankié fenyegeto jelenléte. Mire balra fordultam a South Streetre, olyan távolinak tunt, mint Richmond kellemetlen decemberi idójárása.

Louie egy fehér favázás étterem volt - valamikor lakóház lehetett -, és a Vernon és Waddell sarkán állt. Keményfa padlója makulátlanul tiszta volt, asztalait halvány barackszín terítővel kifogástalanul terítették meg, és csodálatos friss virágokkal díszítették fel. A fopincér nyomában átmentem a légkondicionált termen, ki a verandára, ahol elkápráztatott az éggel egybefolyó tenger kékjének számtalan árnyalata, a pálmák látványa, a levegot illattal megtölto, függö kosarakba ültetett virágzó növények szépsége. Az Atlanti-óceán úgyszólván a lábam előtt terült el, nem messze az étteremtől fehér vitorlás hajók horgonyoz-tak. Rendeltem egy rumot tonikkal, Beryl leveleire gondoltam, és azon tunodtem, ott ülök-e, ahol írta oket.

A legtöbb asztalnál ültek. Elszigeteltnek éreztem magam a tömegtol, asztalom a korlát mellett egy sarokban volt. Tolem balra négy lépcsőfok vezetett le egy széles deszkaburkolatos teraszra, ahol fiatal fürdoruhas férfiak és nok kis csoportja ácsorgott a bár körül. Figyeltem egy inas, sárga fürdonadrágos latin-amerikai fiút, aki vízbe pöckölte a cigarettacsikkjét, aztán felkelt, és egykedvuen nyújtózkodott egyet. Meztláb odament a bárhoz, hogy még egy kör sört vegyen a szakállas csapostól, aki egy olyan ember közönyével jött-ment, aki unja a munkáját, és már nem fiatal többé.

Jóval azután, hogy megettem a salátámat és kagylólevesemet, a fiatalok lecaplattak a lépcsőn, és zajosan belevetették magukat a vízbe. Nemsokára már a lehorgonyzott vitorlások felé úsztak. Fizettem, és odasétáltam a csaposhoz. Szalmatetos ernyoje alatt hátradolva ült egy székben, és regényt olvasott.

- Mivel szolgálhatok? - húzta el a szavakat, ahogy kelletlenül talpra állt, és a könyvet bedugta a bárpult alá.

- Nem tudom, árul-e cigarettát - mondtam. - Odabent nem láttam automatát.

- Ez van - mondta, és a mögötte lévo korlátozott választékra mutatott. Kiválasztottam egyet.

A dobozt a bárpultra csapta, felhőborítóan sokat, két dollárt kért érte, és az sem hatotta meg, amikor ötven cent borralalóval megfejeltem. Szeme nagyon barátságatlan zöld volt, arcát évek napsütése cserzette barnára, suru, sötét szakállá már mákos volt. Ellenségesnek és harcedzettnek tunt, és valahogy az volt a gyanúm, hogy régóta él Key Westben.

- Nem haragszik, ha felteszek egy kérdést? - kérdeztem.

- Mindegy, mert már feltette, asszonyom - felelte. Elmosolyodtam. - Igaza van. Valóban feltettem. És most felteszek még egyet. Mióta dolgozik Louie-nál?

- Lassanként öt éve. - Konyharuháért nyúlt, és tisztogatni kezdte a bárpultot.

- Akkor biztosan ismert egy fiatal not, akit Szalmának hívtak - mondtam, mert eszembe jutott Beryl leveleiből, hogy itt-tartózkodása alatt nem használta az igazi nevét.

- Szalma? - ismételte homlokát ráncolva, és tovább tö-rölgette a pultot.

- Csak becenév. Szoke volt, karcsú, nagyon csinos, és ezen a nyáron minden délutánt itt töltött a Louie-nál. Kint ült valamelyik asztaluknál, és írt.

Abbahagyta a törölgetést, és kemény tekintetét rám szegezte. - Mit érdekli ez magát? Talán a barátnoje?

- Páciensem. - Nem jutott más eszembe, ami ne hangzott volna se taszítónak, se pofátlan hazugságnak.

- Micsoda? - Vastag szemöldökét felvonta. - Páciense? Hogyhogy? Maga talán az orvosa?

- Így van.

- Nos, akkor nem sokat segíthet már rajta, doki, ezt sajnálattal kell közölnöm. - Visszazöttyent a székébe, hátradol, és várakozásteljesen bámult rám.

- Tisztában vagyok vele - mondtam. - Tudom, hogy meghalt.

- Igen. Nagyon megdöbbsentett, amikor hallottam róla. Pár hete a zsaruk hüvelykszorítókkal és gumibotokkal felszerelkezve rohanták le az éttermet. Elmondhatom magának, amit a haverjai mondtak nekik; itt senki szart sem tud arról, mi történt Szalmával. Igazán csendes, finom hölgy volt. Amott volt a törzsasztala. - Üres asztalra mutatott nem messze attól a helytol, ahol álltam. - Ott üldögélt egész ido alatt, és nem ütötte az orrát más dolgába...

- Megismerte valamelyikük közelebbrol is?

- Hát persze - vállat vont. - Mind megittunk néhány sört együtt. Szalma a Coronát szerette citrommal. De nem mondhatom, hogy az itteniek személyesen is ismerték volna. Úgy értem, nem vagyok biztos, hogy bárki is meg tudná mondani, hova valósi

volt, kivéve, hogy valami hideg helyről jött.

- A virginiai Richmondból - világosítottam fel.

- Tudja, erre felé sokan jönnek-mennek - folytatta. - Key Westben senki sem törődik a másik dolgával. Rengeteg éhező művész is megfordul itt. Szalma nem sokban különbözött azoktól, akikkel itt találkozom, csak éppen azokat nem gyilkolják meg. A fenébe is! - Megvakarta a szakállát, aztán lassan ingatni kezdte a fejét. - Nehéz elképzelni. Sehogy se megy az ember fejébe.

- Van egy pár megválaszolatlan kérdés - jegyeztem meg, és rágyújtottam.

- Az ám, mint például, mi az ördögért dohányzik? Azt hittem, az orvosok aztán tényleg jobban tudják.

- Undorító, egészségtelen szokás. És tényleg tudom, hogy nem kellene. Azt hiszem, keverhetne nekem egy rumot tonikkal, mert inni is szeretnék. Barbancourt-t kérnék egy kis citrommal.

Négyéveset, nyolcéveset, melyiket szereti? - Próbára tette finom italismeretemet.

- Huszonötöt, ha tart ilyet.

- Sajna, nem. Huszonöt éves régi italt csak a szigeteken kaphat. Olyan sima, hogy az ember elsírja magát a gyönyörűségtől.

- Akkor a legjobbat, amilyen csak van - kértem. Újjával egy üvegre mutatott a háta mögött; a borostyánszínu üveg és a címkén látható öt csillag ismerős volt. Barbancourt rum, tizenöt évig hordóban érlevé, pontosan olyan üvegben, amit Beryl konyhaszekrényében találtam.

- Az remek lesz - mondtam.

A csapos elvigyorodott, és hirtelen felvillanyozva felkelt székéből, keze egy buvész ügyességével kapkodta az üvegeket, ahogy a folyékony haiti aranyat mixelo nélkül kimérte, majd csillogó tonikot adott hozzá. A nagy finálé keretében ügyesen kimetszett egy Key West-i citromból egy tökéletes éket - a citrom olyan frissnek látszott, mintha most szedték volna a fáról -, belecsavarta az italomba, és a citromhéjat végighúzta a pohár karimáján. Kezét beletörölte a konyharuhába, amit kifakult Levi'se korcába gyurt, aztán a bárpulton keresztül papírszalvétán elém tolta remekművét. Kétségkívül a legjobb rum és tonik volt, amit szerencsém volt megízlelni, és ezt meg is mondtam neki.

- A vendégem - mondta, és kézlegyintéssel elutasította a tízdollárost, amit feléje nyújtottam. - Komálom az olyan orvost, aki dohányzik és ért a rumhoz. - A pult alá nyúlt, és elvette saját cigarettásdobozát.

- Én mondom - folytatta, és meglengette a gyufát, hogy elaludjon -, torkig vagyok a dohányzásról meg a többiről szóló szemfogató dumával. Érti, ugye, mire gondolok? Tisztára bunözönnek állítják be az embert. Szerintem meg élni kell és élni hagyni. Ez a mottóm.

- Igen. Pontosan értem, mire gondol. - Hosszan, mélyen leszívtuk a füstöt.

- Mindig eloásnak valamit, amiért ránk húzhatják a vizes lepedőt. Tudja, hogy mit ne együnk, mit ne igyunk, kivel ne járjunk.

- Az emberek könnyen ítélkeznek mások felett, és nem éppen jóindulatúan - tettem hozzá.

- Ámen.

Visszaült italosüvegekkel szegélyezett kuckója árnyékába, nekem meg tovább sütötte fejem búbját a nap. - Oké, szóval maga a Szalma orvosa - mondta. - Aztán mégis mit próbál kideríteni, ha megkérdezhetem?

- A Szalma halálát megelőző körülmények némelyike igen zavarba ejtő volt - mondtam. - Reméltem, hogy barátai talán tisztázhatnának néhány részletet...

- Várjunk csak! - szakított félbe, és kiegyenesedett a székében. - Amikor azt mondta, hogy orvos, mégis miféle orvosra gondolt?

- Én vizsgáltam meg...

- Mikor?

- A halála után.

- Ó, a francba is. Azt akarja mondani, hogy maga temetkezési vállalkozó? - kérdezte elképedve.

- Igazságügyi orvosszakérto vagyok. -Halottkém?!

- Többé-kevésbé.

- Megáll az eszem! - Alaposan végignézett. - Az életbe nem jöttem volna rá.

Nem tudtam eldönteni, hogy bókot kaptam vagy épp az ellenkezőjét.

- Mindig egy ilyen - hogy is mondta? - igazságügyi orvosszakértőt küldenek, tudja, hogy kinyomozzon ezt-azt, ahogy most magát is?

- Senki sem küldött. A magam szakállára jöttem.

- Miért? - kérdezte, és szeme megint elsötétült a gyanakvástól. - Pizok messzire eljött csak úgy.

- Aggaszt, ami vele történt. Nagyon is aggaszt.

- Úgy érti, hogy nem a zsaruk küldték?

- A zsaruknak nincs joguk bárhova is küldözgetni.

- Helyes - nevetett egy nagyot. - Ezt már szeretem. Az italomért nyúltam.

- Egy rakás kiscézár. Mind Rambónak képzelik magukat. - Elnyomta a cigarettáját. - Gumikesztyuben jelentek itt meg.

Jesszusom! Képzelve csak el, mit gondoltak erről a vendégeink! Brentet is meglátogatták - Brent volt az egyik pincérünk.

Haldoklik, ember, erre ok mit csinálnak? A seggfejek sebészmaszkot tesznek fel, három lépés távolságra állnak, mintha Brentnek tifusza lenne, és csomó szart kérdeznek. Esküszöm, ha tudnám is, mi történt Beryllel, akkor sem árulnék el egy hangot sem.

A név mellbe vágott, és amikor pillantásunk találkozott, láttam, hogy ő is tisztában van elszólása jelentőségével.

- Beryl? - kérdeztem vissza. Szóltanul dolt hátra.

De én nem engedtem. - Szóval tudta, hogy Berylnek hívták?

- Mondtam, hogy a zsaruk itt jártak, és mindenféle kérdéseket tettek fel, beszéltek róla. - Feszengve megint cigarettára gyújtott, de nem nézett a szemembe. Csapos barátom nagyon gyatrán hazudott.
- Magával is beszéltek?
- Nem. Leléceltem, amikor láttam, mi folyik.
- Miért?
- Mondtam. Utálok a zsarukat. Van egy régi, lenyúzott Barracudám, még gyerekkoromból. Isten tudja, miért, de mindig rám másznak. Hol ezért, hol azért bírságnak meg, adják nekem a janit a nagy stukkereikkel meg a Ray Ban napszemüvegeikkel, mintha a saját tévéorozataik foszterepét játszanák vagy mi.
- Tudta a nevét, amíg itt volt - mondtam csendesen. - Jóval előbb tudta, hogy Beryl Madisonnak hívják, semhogy a zsaruk elmondták volna.
- Na és? Mi van, ha tudtam? Mi ebben olyan nagy ügy?
- Hát csak az, hogy Beryl titkolta a nevét - mondtam hevesen. - Nem akarta, hogy idelent bárki is megtudja az igazi nevét. Nem mondta meg senkinek, kicsoda. Mindenhol készpénzzel fizetett, hogy ne kelljen hitelkártyát használnia vagy csekket kiállítania, vagy bármi olyan csinálnia, amiből rájöhetnének. Halálra volt rémülve. Menekült. Nem akart meghalni. Tágra nyílt szemmel bámult rám.
- Kérem, mondja el, mit tud. Nagyon kérem. Az az érzésem, hogy maga a barátja volt.
- Felkelt, nem szólt semmit, aztán kijött a pult mögül, és kezdte összeszedni az üvegeket, más szemetet, amit a fiatalok otthagytak a teraszon.
- Szótlatlanul szopogattam az italomat, és a vizet néztem. A távolban bronzbarna fiatalember bontogatta sötétkék vitorláját; kihajózásra készült. A szélben pálmalevelek susogtak, és egy fekete labrador retriever ugrabugrált a parton, s néha be-beugrott a vízbe.
- Zulu - motyogtam magam elé, ahogy zsibbadtan bámultam a kutyát.
- A csapos keze megállt, és felnézett rám. - Mit mondott?
- Zulu - ismételtem. - Beryl említette Zulut és a macskáit az egyik levelében. Azt mondta, hogy Louie kóbor macskái jobban esznek, mint bármelyik ember.
- Milyen leveleiből?
- Több levelet is írt az itt-tartózkodása alatt. Meggyilkolása után a hálósobájában találtunk rájuk. Azt mondta, hogy az itteniek olyanok lettek, mint a családja. Azt írta, hogy ez a legszebb hely a világon. Bárcsak soha ne tért volna vissza Richmondba. Bárcsak itt maradt volna.
- A hang messzirol jutott el hozzám, mintha más beszélne, látásom elhomályosult. Lassanként lebírt a kialvatlanság, felhalmozódott feszültség és a rum hatása. A nap mintha még azt a kevés vért is kiszívta volna belőlem, ami eddig az agyamat táplálta.
- Amikor a csapos végre visszajött a mexikói kunyhójába, visszafogott érzéssel szólalt meg: - nem tudom, mit mondjak magának. De igaza van. Beryl a barátom volt.
- Köszönöm - feleltem feléje fordulva. - Szívesen gondolom, hogy én is az voltam. Az vagyok.
- Zavartan lesütötte a szemét, de elotte még észrevettem, hogy ellágyult a tekintete. - Az ember sosem lehet biztos benne, kiben bízhat és kiben nem - jegyezte meg. - Manapság nehéz eldönteni, annyi biztos.
- Célzása lassan hatolt át fáradtságom kódén. - Jártak itt olyanok Beryl felől kérdezősködni, akikben nem lehetett megbízni? Más is, mint a zsaruk? Rajtam kívül más?
- Kólát töltött magának.
- Jár itt más is? - kérdeztem rémülten. - Kicsoda?
- A nevét nem tudom. - Nagyon kortyolt az italából. -Valami jóképu hapsi. Fiatal, húszas éveiben járó. Sötét hajú. Drága cuccok, márkás napszemüveg. Mint aki most lépett ki valamelyik szappanoperából. Pár hete lehetett. Magándetektívnek vagy mi a szarnak mondta magát.
- Partin szenátor fia.
- Arra volt kíváncsi, hogy Beryl hol lakott, amíg itt volt - folytatta.
- Megmondta neki?
- Ugyan, hisz nem is beszéltem vele.
- Megmondta neki bárki is? - erosködtem.
- Nem valószínű.
- Miért nem valószínű, és hajlandó végre elárulni a nevét?
- Azért, mert rajtam meg egy haveromon kívül senki sem tudta - felelte. - És megmondom a nevem, ha maga is megmondja a magáét.
- Kay Scarpetta.
- Örvendek. A nevem Peter. Peter Jones. De a haverjaim csak PJ-nek hívnak.

PJ Louie-től két háztömbnyire lakott egy apró házban, amit teljesen benőtt a trópusi dzsungel. A lomb olyan suru volt, hogy soha meg nem látom a lepattogzott festéku favázás házat, ha nem parkol elotte a Barracuda. Elég volt egy pillantást vetnem a kocsira, hogy megértsem, miért piszkálja tulajdonosát állandóan a rendőség. Túlméretezett kerekeken guruló metró falfirka volt. Volt rajta légtérlo, elorács, a vége magasan felállt, házilagos festése a hatvanas évek pszichedelikus színeiben pompázó hallucinációs formák és minták.

- Ez a bébim - vert szeretettel a kocsi motorháztetejére PJ-

- Nem akármilyen, az már szent igaz - hagytam rá.
- Tizenhat éves korom óta megvan.
- És ne is váljon meg tole soha - mondtam komolyan, míg a levelek alatt lebukva követtem a hűvös, sötét árnyékba.
- Nem valami nagy szám - szabadkozott, amikor kinyitotta az ajtót. - Egy felesleges háló meg egy klotyó van fenn, ahol Beryl is lakott. Lehet, hogy mostanában valamikor megint kiadom. De eléggé megvágatom a bérloimet.
- A nappali szeméttelről összeszedett bútorok rémes keveréke volt: undorító zöld és rózsaszín mintás kanapé és két szörnyen kitömött karosszék, több, kagylóból és ko-rállból összetákolva egymáshoz nem illo lámpa, dohányzóasztal, ami elozo életében talán tölgyfa ajtó lehetett. Festett kókuszdiók, tengeri csillagok, újságok, cipők és sörösdobozok egészítették ki a dekorációt, a nyirkos levegőt bomlás savanyú szaga járta át.
- Beryl hogy tudta meg, hogy szobát ad ki? - kérdeztem, és leültem a kanapéra.
- Louie-nál - felelte PJ, és több lámpát felkapcsolt. -Elso pár éjszakáját a Duvalon egy elég szép szállodában, az Ocean Keyben töltötte. Gondolom, hamar kiszámolta, hogy jó pár dolcsijába kerül, ha sokáig ott száll meg. - Leült az egyik dudorodó fotelba. - Azt hiszem, talán harmadszor ebédelt ott, amikor a szállás szoba került. Általában rendelt egy salátát, aztán csak ült és a vizet nézte. Csak ült, nem csinált semmit. Akkoriban még nem dolgozott semmin. Nyugtalanítóan furának éreztem, ahogy csak úgy elvult. Úgy értem, itt órákig szoktunk beszélgetni, néha akár egész délután. Végül, ahogy már mondtam is, talán harmadszor történt, hogy bejött Louie-hoz, lesétált a bárhoz, a korlátra támaszkodott, és a kilátáson merengett. Azt hiszem, megsajnálta.
- Miért?
- Vállat vont. - Talán mert olyan elveszett volt. Depressziós vagy mi. Éreztem rajta. Beszédbe elegyedtem vele. Kemény dió volt, az egyszer biztos.
- Nem volt könnyű megismerni - helyesltem.
- Kegyetlenül nehéz volt barátságosan elbeszélgetni vele. Feltettem neki egy csomó egyszerű nyitó kérdést, mint „Most jár itt eloször?” meg „Hova valósi?”. Ilyesmiket. Néha még csak nem is válaszolt. Olyan, mintha ott sem lettem volna. Fura volt, tudja. Valami azt súgta, hogy ne adjam fel. Megkérdeztem, mit szeretne inni. Különböző italokról beszélgettünk. Ettől kicsit megoldódott a nyelve, felébredt az érdeklődése. Aztán meghívtam a ház néhány kedvencére. Eloször egy Coronára kis citrommal, amitől tisztára becsavarodott, aztán egy Barbancourt-ra, amit magának is csináltam. Nem akármilyen volt.
- Kétségtelenül oldott lett tole - jegyeztem meg.
- Elmosolyodott. - Azám, ebben igaza van. Jó erosre kevertem. Másról is nyomtuk a rizsát, és mielőtt észbe kaptam volna, már meg is kérdezte, nem tudok-e olyan helyet a környéken, ahol megszánhatna. Akkor mondtam, hogy van egy kiadó szobám, és hívtam, jöjjön el megnézni, ugorjon be később, ha van kedve. Vasárnap volt, és olyankor mindig korábban végzek.
- És aznap este el is ment? - kérdeztem.
- Meg is lepodtem rendszeren. Gondoltam, el sem jön. De megjelent, ráadásul gond nélkül egyből odatalált. Addigra Walt is otthon volt már. Rendszerint a Square-en maradt sötétedésig, és árulta a cuccát. Épp akkor jött meg, és elkezdtünk beszélgetni, és szépen összemelegedtünk. Nem sokkal azután az óvárosban császalkáltunk, aztán Hanyag Joe-nál kötöttünk ki. Író lévén hamar kiakadt, és csak lökte a szöveget Hemingwayrol. Vágott az esze, az egyszer biztos.
- Walt ezüst ékszer árult - mondtam. - A Mallory Square-en.
- Honnan tudja? - lepodott meg PJ.
- Beryl leveleiből - emlékeztettem. Szomorúan elkalandozott a tekintete.
- Hanyag Joe-t is említette. Az volt a benyomásom, hogy kedvelte magát és Waltot.
- Igen. Sok sört legurítottunk hármasban. - Felvett a földről egy képeslapot, és az asztalra dobta.
- Maguk voltak az egyetlen barátai.
- Beryl nem volt mindennapi nő. Rám nézett. - Különlegesség volt. Még sosem találkoztam hozzá hasonlóval, és nem is fogok. Ha az ember egyszer ledöntötte a falakat, amiket maga köré emelt, kiderült, milyen finom hölgy. És állati eszes - ismételte meg újra. Fejét hátrahajította a fotelra, és felbámult a hámló festéku mennyezetre. - Szerettem vele beszélgetni. Csak úgy szórta a mondásokat. - Újjaival pattintott. - Ha tíz évig gondolkoznék rajta, akkor sem jutnának ilyenek az eszembe. A novérem hasonló. Iskolában tanít. Denverben. Angol irodalmat. A szavakkal sosem tudtam bánni. Mielőtt csapos lettem, mindenféle kétkezi melót végeztem. Építkezésen dolgoztam, komuves voltam, ács. Egy darabig kerámiával is próbálkoztam, de majdnem éhen haltam. Walt miatt kerültem ide. Mississippiben ismerkedtem meg vele, képzelje csak. Ha hiszi, ha nem, egy buszpályaudvaron. Dumálni kezdtünk, és Louisianáig együtt utaztunk. Fura, na. - Rám nézett. - Úgy értem, tíz éve, hogy megismerkedtünk. És ma nincs másom, csak ez a szemétdomb.
- Még nincs vége az életének, PJ - mondtam gyöngéden.
- Á. - Arcát megint a mennyezet felé fordította, és lehunyta a szemét.
- Hol van most Walt?
- Utoljára Lauderdale-ben volt.
- Nagyon sajnálom.
- Megesik. Mit mondjak?
- Egy percig hallgattunk, aztán gondoltam, teszrek egy kísérletet.
- Beryl könyvet írt, míg itt volt.
- Úgy van. Amikor nem velünk lógott, azon a kibaszott könyvön dolgozott.
- A könyvnek nyoma veszett - mondtam. Nem válaszolt.
- Az ún. magándetektív, akit említett, és mások is érdeklődnek a könyv iránt. De ezt már biztos tudja. Tudom, hogy így van. Nem szólt, nem nyitotta ki a szemét.

- Nincs oka, hogy bízzon bennem, PJ, de remélem, meghallgat - folytattam halkán. - Muszáj megtalálnom azt a kéziratot, amin Beryl dolgozott, míg itt lakott. Azt hiszem, nem vitte vissza Richmondba, amikor elutazott Key West-ből. Segít nekem? Kinyitotta a szemét, és hunyorogva nézett. - Tisztesség ne essék szólni, Scarpetta doktornő, ha tudom is, miért tenném? Miért szegnék meg egy ígéretet?
  - Azt ígérte Berylnek, hogy soha nem árulja el, hol a kézirat? - kérdeztem.
  - Nem számít, s különben sem válaszolt a kérdéseimre.
- Mély levegőt vettem, lenéztem a lábam előtt hevero koszos arany nappaliszonyegre, ahogy elorehajoltam a kanapén.
- Egyetlen jó okom sincs, amiért meg kellene szegnie egy barátnak tett ígéretét, PJ - mondtam.
  - Hülyeség. Nem kérdezne, ha nem lenne oka rá.
  - Beryl mesélt róla?
  - Kirol? A seggfejről, aki macerálta?
  - Igen.
  - Hát. Tudtam róla. - Hirtelen felállt. - Nem tudom, maga hogy van vele, de én megdöglöm egy sörért.
  - Kérek - mondtam, mert fontosnak éreztem, hogy szíveslátását ne utasítsam vissza, noha józan eszem mást parancsolt. Gondolkodásom még zavaros volt a rumtól.

Visszajött a konyhából, párás üveg jéghideg Coronát nyomott a kezembe, a hosszú üvegnyakban szelet citrom úszott. Csodálatos íze volt.

- PJ leült, és megint beszélni kezdett. - Szalma, mármint Beryl, asszem, akár Berylnek is nevezhetem, halálisan rettegett. Oszintén szólva, nem is voltam meglepve, amikor hallottam, mi történt. Tisztára kiakadtam tőle. De nem lepodtem meg, nem ám. Mondtam, maradjon itt. Mondtam, hogy francba a labákkal, csak ne menjen el. Waltal, hát szóval, úgy voltunk vele, mintha a testvérünk lenne. Az a faszfej az én életemet is el cseszte!
- Felkaptam a fejemet, hirtelen dühe meglepett. - Hogy mondta?
- Walt akkor hagyott el. Miután hallottuk, mi történt Beryllel. Nem tudom. Megváltozott. Mármint Walt. Nem állítanám, hogy ez volt az egyedüli ok, már ami Beryllel történt. Voltak súrlódásaink. De ez bekattintotta. Távolságtartó lett, nem beszélgettünk. Aztán egy délelőtt itthagyt. Egyszerűen lelépett.
  - És ez mikor is volt? - Néhány hete, amikor a rendőrségtől megtudta, amikor ott jártak Louie-nál?
- Bólintott.
- Engem is kiakasztott, PJ - mondtam. - Teljesen kiakasztott.
  - Hogy érti? Hogy a francba akasztotta ki, azonkívül, hogy egy csomó baja volt miatta?
  - Beryl rémálmát élem újra. - Alig bírtam kimondani. Meghúzta a sörösüvegét, pillantása rám szegeződött.
  - E percben én is menekülök, azt hiszem. És ugyanazért, amiért o.
  - Teljesen összezavar - csóválta a fejét. - Miről beszél?
  - Láta a fényképet a ma reggeli Herald címlapján? -kérdeztem. - Egy égo rendőrautóról Richmondban.
  - Igen - felelte zavartan. - Rémlik valami.
  - Az az én házam előtt égett, PJ. A nyomozó velem beszélgetett a nappalimban, amikor felgyújtották kint a kocsiját. És nem ez az első eset. Értse meg, most engem üldöz.
  - Kicsoda, az isten szerelmére? - kérdezte, bár láttam rajta, tudja a választ.
  - A férfi, aki Berylt is megölte - nyögtem ki nagy keservesen. - A férfi, aki lemészárolta Beryl mentorát, Cary Harpert, akit Beryl biztos említett.
  - Nem is egyszerű. A francba. Nem hiszem el.
  - Kérem, segítsen nekem, PJ.
  - Nem tudom, hogyan. - Izgalmában felugrott a székből, és fel-alá kezdett járkálni. - Miért üldözi magát az a szarzsák?
  - Téveszmés féltékenységben szenved. Megszállott. Paranoiás skizofrén. Mindenkit gyűlöl, akinek Berylhez köze van. Nem tudom, miért, PJ. De ki kell derítenem, ki az. Muszáj megtalálnom.
  - Fogalmam sincs, ki a fene az. Vagy hol a pokolban van. Ha tudnám, letépném a fejét.
  - Szükségem van arra a kéziratra, PJ! - könyörgtem.
  - Mi a franc köze van a kéziratnak ehhez az ügghöz? - tiltakozott.
- Elmondtam. Beszéltem Cary Harperrel és a nyakláncáról. A telefonhívásokról, a szálakról, az önéletrajzról, amit Beryl írt, és aminek ellopásával engem vádolnak. Mindent elé tártam, amit csak az esetekről megtudtam, és közben a lelkem összezsugorodott a félelemtől. Soha, egyetlenegyszer sem beszéltem az eseteimről mással, mint az ügyben érdekelt nyomozókkal és ügyészekkel. Amikor befejeztem, PJ szó nélkül kiment a nappaliból, és amikor visszajött, egy katonai hátizsák volt a kezében, amit az ölembe tett.
- Tessék - mondta. - Megesküdtem Istenre, hogy soha nem teszem meg. Bocsáss meg, Beryl - motyogta. - Nagyon sajnálom.
- Felhajtottam a vászonzsák leffentyuját, és óvatosan kiemeltem a kézzel írt jegyzetekkel ellátott mintegy ezer oldalnyi gépelt kéziratot és négy számítógépes floppyt. Az egész csomagot vastag gumiszalag tartotta össze.
- Megígértette velünk, hogy ha valami történne vele, senkinek sem adjuk oda. És én meg is fogadtam.
  - Köszönöm, Peter. Isten áldja érte - mondtam, aztán még valamit kérdeztem tőle.
  - Említett Beryl valakit, akit „M”-nek nevezett? Moccanatlan állt, és sörébe bámult.
  - Tudja, ki ez az ember? - erosködtem.

- Magam - felelte végül.
  - Nem értem.
  - „M”, mint „Magam”. Saját magának írt leveleket.
  - A két levelet, amit találtunk - mondtam. - Azokat, amiket a hálósobájában találtunk, amikben magáról és Waltról ír, „M”-nek címezte.
  - Tudom - felelte lehunyta szemmel.
  - Honnan tudja?
  - Már akkor tudtam, amikor Zulut meg a macskákat emlegette. Tudtam, hogy olvasta a leveleket. Akkor döntöttem el, hogy maga oké, hogy az, akinek mondja magát.
  - Hát maga is olvasta azokat a leveleket? - kérdeztem döbbenet.
- Bólintott.
- Sosem találtunk rá a két eredetire - mormoltam. - Az a ketto, amit találtunk, fénymásolat volt.
  - Mert mindent elégetett - magyarázta, és mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon.
  - De a könyvét nem égette el.
  - Nem. Nekem azt mondta, hogy nem tudja, hova megy innen, vagy mit tesz, ha az a férfi még mindig a nyomában van. Majd később felhív, mondta, és megmondja, hova küldjem a könyvet. És ha nem hív, akkor tegyem el, üljek rá, soha ne adjam át senkinek. De tudja, sosem hívott. A kibaszott életbe is, sosem hívott. - Elfordította a fejét, és megtörölte a szemét. - Tudja, a könyvbe vetette minden reményét. Hogy életben marad. - Elcsuklott a hangja, amikor hozzátette: - Egy percre sem adta fel a reményt, hogy még jóra fordulhat minden.
  - Pontosan mi volt az, amit elégetett, PJ?
  - A naplója - felelte. - Gondolom, annak is nevezhetjük. A saját magának írt levelek. Azt mondta, hogy ez a terápiája, és nem akarja, hogy bárki lássa oket. Magánjellegűek voltak, a legbensőbb gondolatai. Egy nappal azelőtt, hogy elutazott, elégette. Ketto kivételével.
  - A ketto, amit én is láttam - mondtam szinte suttogva. - Miért? Miért nem égette el azt a kettőt?
  - Mert azt akarta, hogy Walté és az enyém legyen.
  - Emlékbe adta?
  - Igen - felelte, sőre után nyúlt, és kézfejjével letörölte a könnyeit. - Egy darabka önmagából, itt-tartózkodása alatt feljegyzett gondolatai. Egy nappal azelőtt, hogy elutazott, aznap, amikor mindent elégetett, elment, és csak azt a két levelet másolta le. A másolatokat megtartotta, az eredeti leveleket nekünk adta, és azt mondta, hogy ez valamiféle vérszerzodással köt össze bennünket - ezt a kifejezést használta. Amíg megvannak a levelek, addig mi hárman gondolatban mindig együtt leszünk. Amikor kikísért, búcsúzóul még megöleltem.

Már alkonyodott, amikor visszamentem a szállodámba. Pálmalevelek rajzolódtak élesen a szélesedő tuzsávra. Hangoskodó emberek áramlottak ki a Duval bárjaiba, az elvarázsolt levegő zenével, nevetéssel, fénnnyel telt meg. Lendületes léptekkel siettem, vállamon ott lógott a katonai hátizsák. Hetek óta eloször éreztem magam boldognak, sőt eufórikusnak. Felkészületlenül ért, ami a szobámban várt rám.

16

Nem emlékeztem, hogy égve hagytam-e a lámpákat, és arra gondoltam, biztosan a szobaasszony felejtette így, miután ágynemut cserélt, és kiürítette a hamutartókat. Már bezártam az ajtót, és magamban dudorászva mentem el a fürdőszoba elé, amikor rádöbbenem, hogy nem vagyok egyedül.

Mark az ablaknál ült, széke mellett a szonyegen nyitott aktatáska. A másodpercnyi tétovázás alatt, míg nem tudtam, menjek-e vagy maradjak, tekintetünk szóltan beszé-deséggel kapcsolódott össze. Szívem egyszerre remegett meg az örömtől és szorult össze a félelemtől.

Sápadt volt, téli szürke öltönyt viselt, mintha most érkezett volna a repülőtérre, vászontáskáját az ágylábnak támasztotta. Ha lelki Geiger-számlálója volt, biztosan sebesen csipogott hátizsákom láttán. Sparacino küldte, gondoltam. A kizsitáskámban lapuló Rugar is eszembe jutott, de tudtam, ha arra kerülne a sor, soha nem tudnám Mark Jamesra fogni és meghúzni a ravaszt.

- Hogy jutottál be? - kérdeztem tompán, földbe gyökerezett lábbal.
  - A férjed vagyok - felelte, zsebébe nyúlt, és kivette a szobakulcsot...
  - Te gazember...! - suttogtam. Kalapált a szívem. Elfehérédett az arca. Elfordította a tekintetét. - Kay...
  - Ó, istenem. Te gazember!
  - Kay. Benton Wesley küldött. Azért vagyok itt. Kérlek. - Aztán felállt a székből.
- Kábultan bámultam, ahogy vászontáskájából elovett egy ötödéig teli whiskysüveget. Az orrom előtt a bárhoz sétált, poharakba jeget rakott. Mozdulatai lassúak, kiszámítottak voltak, mintha minden telhetet elkövetne, hogy ne borítson ki jobban. Végtelenül fáradtnak látszott.
- Ettél már? - kérdezte, amikor kezembe nyomta a poharat.
- Feltűnés nélkül elmentem előtte, táskámat és a hátizsákot lecsaptam a fésülködőasztalra.
- Éhen halok - jelentette ki. Kigombolta az ingnyakát, és egy rántással meglazította a nyakkendőjét. - A fenébe is, négyszer kellett átszállnom. Reggeli óta mást sem ettem, csak sós mogyorót.

Nem szóltam.

- Már rendeltem - folytatta nyugodtan. - Mire felhozzák, te is megéhezel.

Az ablakhoz mentem, és kinéztem Key West óvárosi utcáinak a vörös szürke felhőkön visszatükröződő fényekre. Mark odahúzott egy széket, kibújt a cipőjéből, és feltette a lábát az ágyra.

- Szólj, ha készen állsz, hogy meghallgasd a magyarázatomat - mondta, és körbelötykölte a jeget a poharában.

- Úgysem hinném el egy szavadat sem, Mark - feleltem hidegen.

- Jogos. Azért fizetnek, hogy hazugságban éljek. Páratlan tőkélyre vittem.

- Igazad van - visszhangoztam. - Rendkívül jól csinálod. Hogy találtál rám? Nem hiszem, hogy Benton árulta volna el. Nem tudja, hol szálltam meg, és ezen a szigeten vagy ötven szálloda és legalább annyi panzió van.

- Így van. Nekem mégis egy telefonomba került, hogy megtaláljalak.

Legyőzötten rogytam az ágyra.

Öltönye belső zsebébe nyúlt, kivett egy összehajtogatott broszúrát, és átadta. - Ismeros?

Ugyanaz a turistáknak szánt ismertető volt, amit Marino Beryl Madison hálószobájában talált, aminek fénymásolata az aktái között is megvolt. Az ismertető, amit számtalanszor olvastam el, és aztán két éjszakával azelőtt jutott megint eszembe, hogy úgy döntöttem: elrepülök Key Westbe. Egyik oldalán éttermeket és látnivalókat meg üzleteket soroltak fel, a másikon térkép volt, két szélén hirdetésekkel szegélyezve, s köztük ezé a szállodáé is. Innen származott az ötletem, hogy itt szálljak meg.

- Benton végül többszöri sikertelen próbálkozás után tegnap elért - folytatta Mark. - Elég feldúlt volt, azt mondta, hogy elindultál, mégpedig ide, és aztán nekiláttunk, hogy kinyomozzuk, hol vagy. Az aktái között van egy fénymásolat Beryl broszúrájáról. Abból indult ki, hogy biztos te is láttad, és talán még csináltál is róla másolatot a saját feljegyzéseidhez. Arra következtettünk, hogy talán ebből indulsz ki.

- Ezt hol szerezted? - kérdeztem, amikor visszaadtam a füzetet.

- A repülőtéren. Mero véletlenségből ez az egyetlen szálloda, amit ott feltüntettek. Ideszóltam telefonon. A nevedre foglaltál szobát.

- Rendben. Belátom, nem lennék jó szökevény.

- Nem bizony.

- Ha tudni akarod, innen vettem az ötletet, ismertem be dühösen. - Annyiszor néztem át Beryl papírjait, hogy emlékeztem a broszúrára, a Duvalon álló Holiday Inn hirdetésére. Gondoltam, azért szökött a szemembe, mert kíváncsi voltam, nem szállt-e meg itt, amikor Key Westben volt.

- És megszállt? - Nem.

Felállt, hogy újratöltse a poharainkat, de közben kopogtak, és nagyot dobbant a szívem, amikor Mark könnyedén elhúzta zakója alól a nadrágcuccába dugott kilenc milliméteres pisztolyát. A csövet felfelé fordítva kinézett a kucskálón, aztán visszadugta ugyanoda a pisztolyt, ahonnan elvette, és ajtót nyitott. Meghozták a vacsoránkat, és amikor Mark készpénzzel fizetett a fiatal pincérnek, az kedvesen rámosolygott, és így szólt: - Köszönöm, Mr. Scarpetta. Remélem, ízleni fog a sült.

- Miért a férjemként jelentkeztél be? - támadtam neki.

- Majd a földön alszom. De nem maradhatok egyedül -felelte, és a fedovel letakart tálakat az ablak melletti asztalra tette, aztán kihúzta a borosüveg dugóját. Kibújt a zakójából, az ágyra hajította, pisztolyát pedig az öltözőasztalra, hátizsákom mellé tette, hogy a keze ügyében legyen.

Megvártam, míg enni kezd, és csak akkor kérdeztem a fegyverről.

- Fertelmes kis szörny, de talán az egyetlen barátom -felelte, és belevágott a sültbe. - Ami azt illeti, felteszem, nálad is ott van a harmincnolcasod, talán épp a hátizsákidban. - Az öltözőasztalon hevero hátizsákra pillantott.

- Ha már annyira érdekel, hát a retikülömben tartom -bukott ki belőlem ostobán. - És honnan a fenébol tudod, hogy harmincnolcasom van?

- Benton mesélte. Azt is mondta, hogy nemrégiben szereztél engedélyt, hogy rejtve viselhesd, és ebből gondolta, hogy mostanság nem sok helyre mész fegyver nélkül. - Beleivott a borba. - Nem rossz - jegyezte meg.

- Benton azt is elmesélte, hogy hányas méretet hordok? - füstölögtem, és gyomrom tiltakozása ellenére is legyurtem egy falatot.

- Azt nem kellett elárulnia, mert még mindig nyolcasat viselsz, és pontosan >©lyan csinos vagy, mint régen, Georgetownban. Ha nem csinosabb. - Megköszöném, ha nem úgy viselkednél, mint egy átkozott gavallér, és elmondanád, honnan a pokolból ismered Benton Wesley nevét, mi több, honnan a kiváltság, hogy annyi bizalmas kis csevegést folytattok rólam.

- Kay. - Letette a villáját, és pillantása találkozott dühös tekintetemmel. - Régebben ismerem Bentont, mint te. Hát még most sem jöttél rá? Neonbetukkal írjam ki?

- Igen! Írd fel az égre, Mark. Mert nem tudom, miben higgyek. Már fogalmam sincs, ki vagy. Nem bízom benned. Sot mi több, ebben a pillanatban halálra vagyok rémülve toled.

Hátradolt a székében, és sosem látott komolysággal mondta: - Nagyon sajnálom, Kay, hogy félsz tolem. Bánt, hogy nem bízol bennem. Egyébként tökéletesen érthető, mert a világon igen kevesen tudják, ki vagyok, és vannak pillanatok, amikor már engem is kétségek gyötörnek. - Elhallgatott. - Benton azelőtt tanított az Akadémián, hogy te megismerkedtél volna vele.

- Ügynök vagy?! - Nem hittem a fülemnek.

- Igen.

- Az nem lehet! - Forgott velem a világ. - Nem! Ezúttal nem hiszek neked, a fenébe is!

Szó nélkül felállt, az ágy melletti telefonhoz ment, és tárcsázott.

Kezembe nyomta a kagylót.

- Halló! - A hangot azonnal megismertem.
- Benton? - kérdeztem.
- Kay? Minden rendben?
- Mark itt van - mondtam. - Megtalált. Igen, Benton. Minden rendben.
- Hála az égnek. Jó kezekben van. Biztosan elmagyaráz mindent.
- Egész biztosan. Köszönöm, Benton. Viszontlátásra. Mark elvette tolem a kagylót, és letette. Amikor visszaültünk az asztalhoz, sokáig nézett, mielőtt megszólalt.

- Janet halála után felhagytam a joggyakorlattal. Még most sem tudom, miért Kay, de már nem is érdekes. Akciókban vettem részt, egy darabig Detroitban, aztán beépítettem ügynök lettem. Félrevezettelek, amikor azt mondtam, hogy az Orndorff és Bergernél dolgozom.
- Csak azt ne mondd, hogy Sparacino is a szövetségieknek dolgozik - mondtam remegve.
- A pokolba is, dehog - mondta, és elkapta a pillantását.
- Akkor hát mibe keveredett, Mark?
- Enyhébb törvénysértései között Beryl Madison átverése és szerzői jogi bevételei könyvelésének meghamisítása szerepel, amit sok más ügyfelével is megtett. És amint már meséltem, még manipulálta is Berylt, összeugrasztotta Cary Harperrel, és nagy hírverési csalást tervezett, ahogy korábban már nemegyszer csinálta.
- Amit New Yorkban meséltél, ezek szerint igaz volt.
- Nem minden. Nem árulhattam el mindent.
- Sparacino tudta, hogy New Yorkba jövök? - Ez a kérdés hetek óta kínozott.
- Igen. Én szerveztem meg a találkozót, látszólag azért, hogy több információt csikarjak ki belőled, és rávegyelek, hogy leülj vele beszélgetni. Tudta, sosem egyeznél bele, hogy tárgyalj vele. Felajánlottam, hogy odaviszlek hozzá.
- Jesszusom - mormoltam.
- Azt hittem, kézben tartom a dolgokat. Biztosra vettem, hogy nincs róla tudomása, amíg oda nem értünk az étterembe. Akkor jöttem rá, hogy gáz van - folytatta Mark.
- Miért?
- Mert valaki titkon követett. Már régóta sejtem, hogy Partin kölyke az egyik besúgója. Ebből fizeti a lakbérét, miközben arra vár, hogy szappanoperákban, tévéreklámokban és alsónadrág-hirdetésekből szerepeket kapjon. Sparacino nyilván gyanakodni kezdett rám.
- De miért Partint küldte? Nem tartott tőle, hogy felismered?
- Sparacínónak fogalma sincs, hogy tudok Partinról -magyarázta Mark. - Lényeg, hogy amikor megláttam Partint az étteremben, tudtam, Sparacino küldte, hogy megbizonyosodjak: tényleg találkozom veled, s közben kiderítse, miben sántikálok, mint ahogy az ú. Jeb Price-t is ő küldte, hogy túrja fel az irodádat.
- Azt akarod bemesélni, hogy Jeb Price is éhez a színészpálántára?
- Dehogy. Múlt héten tartóztattuk le New Jerseyben. Egy darabig senkinek sem alkalmatlankodik.
- Hazugság volt tehát az is, hogy ismered Chicagóban Diesnert - soroltam tovább.
- Hallottam felőle, de személyesen még sosem találkoztam vele.
- És az, hogy Richmondban meglátogattál, szintén csak csel volt, igaz? - nyeldestem a könnyeimet.
- Nem egyenesen Washingtonból jöttem - vallotta be, és újratöltötte a poharainkat. - New Yorkból repültem oda, és Sparacino küldött, hogy puhatoljam ki, mit tudsz, szedjek ki belőled minél többet Beryl halálával kapcsolatban. Szótlanul iszogattam a boromat. Igyekeztem összeszedni magam.
- Sparacino valahogy belekeveredett Beryl meggyilkolásába, Mark? - kérdeztem kis idő múlva.
- Eleinte én sem tartottam kizártnak. Megfordult a fejemben egy olyan variáció, hogy Sparacino addig hergelte Harpert, míg ki nem borult és meg nem ölte Berylt. De aztán Harpert is meggyilkolták, és ahogy teltek a hetek, semmi sem utalt arra, hogy Sparacínónak köze lenne a halálukhoz. Szerintem csak azért akarta, hogy minél többet megtudjak Beryl haláláról, mert paranoiás.
- Amiatt aggódott, hogy a rendőség átkutatja Beryl dolgozószobáját, és rájönnek, hogy meghamisította a könyvelését?
- Lehet - felelte Mark. - Azt biztosan tudom, hogy mindenképp meg akarja szerezni Beryl kéziratát. Semmi kétség, hogy a kézirat nagyon értékes. Azon túl bármi motiválhatja.
- És a per, amit indított? A foállamügyész elleni vendettája?
- A pernek nagy volt a sajtóvisszhangja. Sparacino utálja Ethridge-et, boldoggá tenné, ha megalázhatná vagy lemondásra kényszeríthetné.
- Scott Partin is itt járt - közöltem. Nemrégiben körbeszaglászott, és Berylről kérdezősködött.
- Érdekes - mondta lakonikusan, és bekapott egy falat húst.
- Mióta vagy Sparacínóval kapcsolatban?
- Több mint két éve.
- Uramisten!
- Az Iroda nagyon gondosan készítette elő. Paul Barker nevére ügyvédnek adtam ki magam, aki munkát keres és szeretne gyorsan meggazdagodni. A szükséges lépésekkel elértem, hogy felfigyeljen rám. Természetesen ellenőrizte, ki vagyok, és amikor bizonyos részletek nem stimmeltek, szembesített a bizonyítékokkal. Bevallottam, hogy álnevet használok, és részt

veszek a Szövetségi Tanúvédelmi Programban. Szövevényes ügy, pár szóval nehéz lenne megvilágítani, de lényeg az, Sparacino elhitte, hogy korábban Tallahassee-ben illegális tevékenységbe keveredtem, elkaptak, és tanúvallomásomért cserében a szövetségi kitalált személyazonossággal és múlttal jutalmaztak.

- Részlettel illegális tevékenységben? - kérdeztem rá. - Nem.

- Ethridge úgy tartja, hogy igen. És azt állítja, börtönben is ültél.

- Nem lep meg, Kay. A szövetségi rendőrök szorosán együttműködnek az Irodával. Az a Mark James, akit egykor ismertél, papíron koromfekete bárány. Ügyvéd, aki átállt a bunözők oldalára, törölték a nyilvántartásból, és két évet húzott le fegyházban.

- Akkor hát Sparacino állása az Orndorff és Bergernél csak fal? - kérdeztem.

- Igen.

- De mit fedez vele, Mark? Többre kell, hogy szó legyen, mint a hírverési csalásairól.

- Meggyozódásunk, Kay, hogy a maffia pénzét mossa tisztára. A kábítószer-eladásból származó pénzt. Szerintünk a kaszinókhoz kapcsolódó szervezett bunőzéshez is köze van. És nemcsak o van benne, de bírók, politikusok, más ügyvédek is. Hihetetlen szervezetről van szó! Már jó ideje tudomásunk van róla, de komoly veszéllyel jár, amikor az igazságszolgáltatás egyik oldala a másikat támadja. Bunösségükrol megdönthetetlen bizonyítékkal kell rendelkezünk. Ezért építettek be engem. Minél többre derítettem fényt, annál több bizonyítékuk lett. Három hónapból hat lett, aztán évek.

- Várj, Mark, ezt nem értem! Hiszen a cége törvényes.

- New York Sparacino saját kis birodalma. Hatalma van. Orndorff és Berger nagyon keveset tudnak a tevékenységéről. Én sosem dolgoztam a cégénél. Még a nevemet sem tudják.

- De Sparacino tudja - szorongattam. - Hallottam, amikor Marknak szólított.

- Igaz, o a valódi nevemen ismer. Mint már említettem, az Iroda nagyon körültekintő volt. Aprólékos gondnal újraírták az életemet, olyan írásos bizonyítéknyomot hagytak, amiről, ha követnéd, sosem ismernéd fel, még kevésbé kedvelnéd azt a Mark Jamest, akit régen ismertél. - Elhallgatott, arca komor volt. - Sparacinoval megegyeztünk, hogy a jelenlétedben Marknak nevez. Máskor viszont Paulnak. Neki dolgoztam. Egy darabig vele és a családjával laktam. Huséges fia voltam, avagy legalábbis ezt gondolta.

- Tudom, hogy az Orndorff és Bergernél sosem hallottak rólad - vallottam be. - Próbáltalak elérni Chicagóban és New Yorkban is, és fogalmuk sem volt, kirol beszélek.

Felhívtam Diesnert is. O sem tudta, ki vagy. Lehet, hogy rossz szökevény válna belőlem, de te hasonlóan rossz kém lennél. Nem válaszolt azonnal.

- Az Iroda kénytelen volt bevonni, Kay. Színre léptél, én meg sokat kockáztattam. Mivel te érintve voltál, érzelmileg belegabalyodtam. Ostoba voltam.

- Nem tudom, erre hogyan kellene reagálnom.

- Idd ki a borodat, és nézd, hogy kel fel a hold Key West felett. Ez a legjobb reakció.

- De Mark - próbálkoztam még, és mostanra már reménytelenül összezavarodtam -, van egy nagyon lényeges kérdés, amit még mindig nem értek.

- Egészen biztosan egy csomó van, amit nem értesz, és talán soha nem is fogsz, Kay. Hosszú éveket nem lehet egyetlen este behozni.

- Azt mondtad, Sparacino bujtott fel, hogy próbálj kiszedni belőlem mindent. Honnan tudta, hogy ismersz? El-mondta neki?

- Nem sokkal Beryl meggyilkolása után o említett egy beszélgetésünk során. Azt mondtad, te vagy az ügyel foglalkozó orvosszakérto, Virginiában a vezető orvosszakérto. Pánikba estem. Nem akartam, hogy megtépázzon. Gondoltam, jobb, ha inkább magamra vállalom.

- Méltányolom a lovagiasságodat - gúnyolódtam.

- Tedd is azt - mondtad a szemembe nézve. - Elmondtam, hogy régen együtt jártunk. Azt akartam, hogy adjon át nekem. És meg is tette.

- Ennyi az egész? - kérdeztem.

- Szeretném ezt hinni, de félek, vegyes indítékok vezéreltek.

- Vegyes?

- Csábítónak éreztem a lehetőséget, hogy viszontláthatlak.

- Ezt már mondtad.

- És nem hazudtam.

- És most?

- Istenre esküszöm, hogy most nem hazudok - mondtad. Még mindig pólóban vagyok, sortban, ragad a boröm az izzadságtól, a hajam egyszerűen rémes, ébredtem rá hirtelen. Sebten kimentettem magam, felálltam az asztaltól és a fürdoszobába mentem. Fél órával később kedvenc frottirköntösömben tértem vissza, és Mark mélyen aludt az ágyamon. Amikor leültem mellé, felnyögött és kinyitotta a szemét.

- Sparacino veszélyes ellenfél - mondtam, és lassan beletúrtam a hajába.

- Nem vitatom - motyogta Mark álmosan.

- O küldte Partint. Nem értem, honnan tudta egyáltalán, hogy Beryl itt járt.

- Mert Beryl felhívta innen, Kay. Sparacino mindvégig tudta.

Bólintottam. Nem lepott meg, amit mondott. Beryl talán a halálos befejezésig Sparacinóra támaszkodott, de a vége felé már megingott benne a bizalma. Máskülönben nála hagyta volna a kéziratát, és nem egy PJ nevu csaposnál.

- Mit tenne, ha tudná, hogy itt vagy? - kérdeztem halkán. - Mit tenne Sparacino, ha tudná, hogy te meg én itt vagyunk ebben a szobában, és róla beszélgetünk?

- Pizkosul rágná a féltékenység.

- De komolyan!

- Valószínűleg megölne minket, ha csak egy szemernyi esélye lenne rá, hogy megússza.

- És megúszhatná, Mark?

Magához vont, és a nyakamba suttozta: - Egy nyavalyát.

Másnap reggel a nap ébresztett minket, és miután megint szeretkeztünk, egymásba gabalyodva aludtunk még tízig. Míg Mark zuhanyozott és borotválkozott, kinéztem az ablakon, és Key West csöpp partmelléki szigetén soha színek ilyen elevenek nem voltak, soha ilyen ragyogóan nem sütött a nap. Veszek egy öröklakást, ahol Markkal életünk végéig szeretkeztünk. Gyermekkorom óta eloször megint biciklivel járok, újra elkezdek teniszezni, és többé nem dohányzom. Mindent elkövetek, hogy jobban jöjjen ki a családommal, Lucy gyakori vendégünk lesz. Eljárok Louie-hoz, és PJ a barátunk lesz. Elnézem, ahogy a napfény a hullámokon táncol, és imádkozom egy Beryl Madison nevu nohöz, akinek iszonyatos halála új értelmet adott az életemnek, és megtanított újra szeretni.

A szobámban elköltött villásreggelink után a hátzszákból elovettem Beryl kéziratát. Mark hitetlenkedve bámulta.

- Ez az, aminek gondolom? - kérdezte.

- Igen. Pontosán az, aminek gondolod.

- Hol a pokolban találtad meg, Kay? - kérdezte az asztaltól felállva.

- Egy barátjánál hagyta - válaszoltam, azzal a hátunkat párnának támasztva felültünk az ágyra, kettonk közé tettük a kéziratot, és elmondtam Marknak a PJ-vel folytatott beszélgetésemet.

A délelött délutánba hajlott, és ki sem mozdultunk, csak a pizkos edényt tettük ki az ajtó elé, és bevettük a szendvicseket, könnyu hideg ételeket, amiket - ahogy a hangulatunk diktálta - felhoztunk. Órákon át alig szóltunk egymáshoz, csak Beryl Madison életének lapjait forgattuk. Lenyugozó könyv volt, ami nem is egyszer könnyeket csalt a szemembe.

Beryl viharban született énekesmadár, egy szívféjdító élet ágaiba kapaszkodó színfoslány. Anyja meghalt, apja mostohát hozott a házhoz, aki lekezeloen bánt a kislánnyal. Beryl egy maga alkotta világba menekült, amikor a valóságot már nem bírta elviselni. Írás révén birkózott meg a mindennapokkal; tehetségét olyan tökélyre csiszolta, mint a süketek vagy a vakok a maguk muvészetét. Sza-

vakkal teremtett világát ízlelhettem, illatát beszívhattam, s tapinthatóvá vált számomra.

Harperékhez magas hofokú, ugyanakkor zurzavaros kapcsolat fuzte. Három illó anyag, amely az idotlen álmok folyója mentén épült mesebeli ház fedele alatt végül pusztító erové egyesült. Cary Harper Berylnek vette és újította fel az udvarházat, és abban az emeleti szobában, ahol az éjszakát töltöttem, fosztotta meg Berylt szüzességétől, amikor a lány még csak tizenhat éves volt.

Amikor másnap reggel Beryl nem jelent meg a reggelinél, Sterling Harper felment hozzá, és a lányt embrionális pózban, sírva találta. Mis Harper képtelen volt megbékélni azzal, hogy öccse megeroszakolta fogadott lányukat, így háza démonaival szemben a tagadás csapatait vetette be. Soha nem beszélt errol Beryllel, nem próbált közbeavatkozni, csupán magára csukott ajtaja mögött viaskodott nyugtalan álmokkal.

Harper tovább zaklatta Berylt, ám egyre ritkábban, ahogy a lány idosebb lett, végül a Pulitzer-díjas író impotenciája vetett véget a kapcsolatnak, amit a hosszú estéken folytatott mértéktelen ivás és más kilengések, köztük kábítószer-élvezet is okozott. Amikor kicsapongásait már képtelen volt könyve felhalmozódott keresményének kamataiból és családi örökségéből fedezni, barátjához, Joseph McTigue-hez fordult, aki Harper ingatag pénzügyeinek szentelte figyelmét és képességeit, és végül sikerült az író „nemcsak hitelképesse”, de elég gazdaggá tennie ahhoz, hogy ládaszám vehesse a legfinomabb whiskyt, és amikor csak kedve tartja, kokainigényét is kielégíthesse”.

Beryl szerint Miss Harper azután festette a könyvtárbeli kandalló felett lógó képet, miután Beryl elköltözött; megörökítette az ártatlanságától megfosztott gyermek portréját, és ezzel tudatosan vagy tudattalanul is vég nélkül gyötörte az öccsét. Harper egyre többet ivott, és egyre kevesebbet írt, sot lassanként álmatlanság kezdte kínozni.

Mind gyakrabban járt el Culpeper tavernájába, amire novére is buzdította, aki ezalatt telefonon Beryllel konspirált. A végso csapást az jelentette, amikor Sparacino felbujtásá-ra Beryl kihívóan szembeszállt Harperrel, és megszegte vele kötött szerződését.

A maga módján ezzel követelte vissza az életét, és saját szavaival élve, „mint vadvirágot e könyv lapjai közé préselve oriztem meg barátom, Sterling Harper szépségét”. Beryl nem sokkal azután kezdte el írni életrajzát, hogy Sterling Harpernél rákot diagnosztizáltak. Kettejük kapcsolata megbonthatatlan, egymás iránti szeretetük mélységes volt.

Beryl könyveivel, ötletei forrásaival természetesen hosszas kitérok foglalkoztak. Korábbi muveiből is belevett idézeteket, s talán ez magyarázta a kéziratöredéket, amit halála után hálósobai öltözőasztalán találtunk. Nehéz volt kideríteni, mi játszódhatott le Beryl gondolataiban. De annyit meg tudtam állapítani, hogy kivételes muvet írt, amely botrányosságával megrémítette Harpert, Sparacint pedig birtoklási vágyra tüzelte.

Késo délutánra már csak egy kérdés maradt számomra tisztázatlan: sehol sem bukkant fel Frankié kísértete. Beryl egyetlen szóval sem említette megpróbáltatásait, amelyeknek végül áldozatul esett. Feltételeztem, hogy annyira szörnyűnek érezte, hogy foglalkozni sem bírt vele. Gondolta, talán idővel elmúlik.

Már a könyv végénél jártam, amikor Mark egyszer csak a karomra tette a kezét.

- Igen? - Tekintetem alig bírtam elfordítani az olvasottakról.

- Kay. Nézd csak ezt - mondta, és egy oldalt annak a tetejére tett, amit épp olvastam.

A huszonötödik fejezet első oldala volt, amit épp előtte olvastam. Egy másodpercbe telt, hogy lássam, mit nem vettem észre. Nagyon jó minőségű fénymásolat volt, és nem a többihez hasonló eredeti gépelt oldal.

- Ha jól emlékszem, azt mondtad, csak ez az egy példány van. - Mark az arcomat fürkészte.

- Nekem is ez volt a benyomásom - feleltem zavartan.

- Lehet, hogy készített fénymásolatot, és véletlenül összekevert két oldalt?

- Úgy fest - feleltem. - De akkor hol a másolat? Sosem került elő.

- Fogalmam sincs.

- Biztos vagy benne, hogy nincs Sparacinónál?

- Biztosra veszem, hogy tudnék róla, ha nála lenne. Távollétében az irodája minden zugát és a házát is végigkutattam.

Egyébként elmondta volna, mármint még akkor, amikor azt hitte, haverok vagyunk.

- Szerintem nézzünk el PJ-hez.

Mint kiderült, PJ-nek épp szabadnapja volt. Se Louie-nál, se otthon nem találtuk. Már alkonyodott a sziget fölött, amikor Hanyag Joe-nál ráakadtunk; addigra már kissé pi-tyókás volt. A bárpultnál elkaptam a grabancát, és kézen fogva egy asztalhoz cipeltem.

Sebtiben bemutatam neki Markot. - O Mark James, egyik barátom.

PJ bólintott, és hosszú nyakú sörösuvegét részeg tósztra emelte. Többször pislogott, mintha látását próbálná kitisztítani, aztán nyíltan megcsodálta vonzó férfitársamot. Mark mindebből mintha semmit sem vett volna észre.

A beszélgetés és zene ricsaját túlkiabálva igyekeztem PJ-vel szót érteni: - Beryl kéziratáról van szó. Míg itt volt, készített róla másolatot?

PJ nagyot húzott a sörbol, és a zenére ringatózva felelte: - Nem tudom. Ha csinált is, nekem sosem említette.

- De elképzelhető, hogy így történt? - eroskódtam. - Készíthetett például akkor fénymásolatot, amikor maguknak lemásolta a két levelet?

Megrántotta a vállát. Arca felhevült, halántékán izzadság gyöngyözött. PJ nemcsak részeg volt, hanem lebegett is.

Míg Mark közönyösen figyelte, én tovább kísérleteztem: - Nos, vele volt a kézirat, amikor elment a leveleket fénymásolni?

- „...mint Bogi és Bacall...” - énekelte PJ a rekedtes baritonnal, és a tömeggel együtt verte az asztal szélét.

- PJ! - kiabáltam rá.

- Hé, ez a kedvenc dalom! - tiltakozott, és tekintetét ellenállhatatlanul vonzotta a színpad.

Hátradoltem a széken, és hagytam, hogy PJ elénekelje a kedvenc dalát. Az ezt követő rövid szünet alatt megismételtem előbbi kérdésemet. PJ magába döntötte a maradék sört, aztán meglepően értelmesen szólalt meg: - Csak arra emlékszem, hogy aznap Beryl magával vitte a hátizsákot. Oké, mert tolem kapta, tudja. Hogy abban hurcolja magával a motyóját, míg itt van. Érti. A Kopirkutyába vagy más hasonló helyre igyekezett, és vele volt a hátizsák. Igen, elképzelhető. - Elvette a cigarettáját. - Éppenséggel a hátizsákban is lehetett a könyv. És fénymásolhatta, amikor a leveleket fénymásolta. Csak azt tudom, hogy nekem adta át azt, amit magának adtam, bármikor is volt.

- Tegnap volt - emlékeztettem.

- Héj, ember. Akkor tegnap. - Lehunyta a szemét, és megint az asztalon verte a taktust.

- Köszönöm, PJ, - mondtam.

Oda sem figyelt, amikor otthagytuk, és a tömegben ke-resztülnyomakodva kimenekültünk a friss levegőre.

- Ezt nevezik felesleges erőfeszítésnek - jegyezte meg Mark, míg a szálloda felé sétáltunk.

- Nem is tudom - válaszoltam. - Mindenesetre ésszerűnek hangzik, hogy Beryl a levelekkel együtt a kéziratot is lemásolta.

Nem látom be, hogy hagyott volna egy példányt PJ-nél, hacsak nem volt nála is egy.

- Azután, hogy megismertem, én is osztom a véleményedet. PJ nem a megbízhatóság szobra.

- Pedig az, hidd el, Mark. Csak ma este kissé elragadtatta magát.

- Szerintem a beséggelt pontosabb kifejezés lenne.

- Meglehet, hogy a felbukkanásom váltotta ki.

- Ha Beryl lefénymásolta a kéziratot, és visszavitte magával Richmondba, akkor lehet, hogy aki végzett vele, ellopta a könyvet.

- Frankié - mondtam.

- Ami megmagyarázza azt is, miért lett Cary Harper a következő áldozata. Frankié barátunk féltékeny lett, megörítette vagy még örültebbé tette a gondolat, hogy Harper Beryl hálószobájában járt. Beryl említette azt is, hogy Harper minden délután eljárt Culpeper tavernejába.

- Tudom.

- Frankié olvashatott róla, tudta, hogy találja meg, kisütötte, mi a legkedvezőbb idopont, hogy váratlanul rátörjön.

- És mi lehetne kedvezőbb annál, hogy italtól kábán az ember a semmi közepén, egy sötét felhajtón kiszáll a kocsijából? - kérdeztem.

- Meglep, hogy nem kapta el Sterling Harpert is - elmélkedett Mark.
- Talán csak idő kérdése, és az is bekövetkezett volna.
- Igazad van. Nem volt rá esélye. Miss Harper megtakarította neki a fáradságot.

Kézen fogva sétáltunk, ciponk halkán kopogott az aszfalton, könnyű szél motoszka a levelek között. Bárcsak örökké tartana ez a pillanat, gondoltam. Rettegtem az igazságoktól, amikkel szembe kellett néznünk. Csak akkor tettem fel a kérdést, amikor visszaértünk a szobánkba, és leültünk egy pohár bor mellé.

- És most, Mark?

- Washington. - Elfordult, és kinézett az ablakon. - Mindjárt holnap. Jelentéstétel, új megbízás. - Mély lélegzetet vett. - A pokolba is, fogalmam sincs, utána mit csinállok.
- Mit akarsz utána csinálni? - kérdeztem.
- Nem tudom, Kay. Ki tudja, hova küldenek? - Kinézett az éjszakába. - És tudom, hogy te nem hagyod ott Richmondot.
- Nem jöhetek el onnét. Most nem. A munkám az életem, Mark.
- Mindig is az volt - felelte. - Nekem is a munkám az életem. Tapintatos megoldásra kevés esély marad.

Szavai, arckifejezése összetörték a szívem. Tudtam, hogy igaza van. Amikor megpróbáltam mondani valamit, elsírtam magam.

Szorosan átöleltük egymást, míg el nem aludt a karomban. Óvatosan kibontakoztam az öleléséből, felkeltem, és visszaültem az ablakhoz, ahol egyik cigarettát a másik után szívtam, agyam megszállottan keringett a megválaszolatlan kérdések körül, míg csak az ég széle pirosodni nem kezdett.

Sokáig álltam a zuhany alatt. A forró víz ellazított, és megerősített elhatározásomban. Felfrissültem, köntösben léptem ki a fürdőszobából. Mark már fent volt, és reggelit rendelt.

- Visszamegyek Richmondba - jelentettem ki ellentmondást nem tűrően, amint leültem mellé az ágyra. Szemöldökét ráncolta.

- Nem tartom jó ötletnek, Kay.

- Megtaláltam a kéziratot, te elmész, nekem meg nincs kedvem egyedül bevárni, amíg Frankié, Scott Partin vagy maga Sparacino bukkan itt fel - magyaráztam.

- Frankie-t még nem találták meg. Nagy a kockázat. Itt megszervezhetem a védelmed - könyörgött. - Vagy Miamiában. Ott talán még jobb. Egy ideig a családdal maradhatnál.

-Nem. -Kay...

- Mark. Lehet, hogy Frankié már el is hagyta Richmondot. Lehet, hogy még hetekig nem akadnak rá. Esetleg soha. Mit tegyek - az idők végezetéig itt rejtőzöm Floridában?

Hátradolt a párnán, és nem szólt.

Megfogtam a kezét. - Nem hagyom, hogy így kettétörje a pályám, az életem, és nem engedem, hogy rettegésben tartson.

Felhívom Marinót, és megkérem, hogy várjon a repülőtéren.

Mindkét kezébe fogta az enyémet. A szemembe nézve kérlelt: - Gyere velem vissza Washingtonba. Vagy egy ideig Quantico-ban is maradhatnál.

Csak a fejemet ráztam. - Nem lesz bajom, Mark.

Magához vont. - Folyton az jár a fejemben, mi történt Beryllel.

Az én fejemben is az járt.

Búcsúzóul megcsókoltuk egymást Miami repülőtéren, aztán gyors léptekkel otthagytam, vissza se néztem. Csak addig voltam ébren, míg Atlantában átszálltam. Egyébként fizikailag és érzelmileg kimerülten aludtam végig az utat.

Marino a kapunál várt. Ez egyszer megérezte, milyen hangulatban vagyok, és türelmesen, szótlánul követett az érkezési csarnokon át. Depressziómat csak növelte a karácsonyi díszben ragyogó repülőtér, az áruval tömött kirakatok. Nem repestem az ünnepekért. Sejtelmem sem volt, mikor és hogyan látom viszont Markot. Rosszkedvem még sötétebb lett, amikor a csomagkiadásnál Marinóval egy órát vártunk, és figyeltük,

ahogy a futószalagon onttan köröznek a csomagok. Marino közben szakított időt rá, hogy kikérdezzen, pocsék kedvem pedig egyre rosszabb lett. Végül bejelentettem, hogy elveszett a boröndöm. A bonyolult formanyomtatvány unalmas kitöltése után beültem a kocsimba, és Marino díszkíséretével hazahajtottam.

A sötét, esős éjszaka szerencsésen eltakarta kertem romjait. Megálltam a felhajtón. Marino már tájékoztatott, hogy távollétemben nem sikerült Frankié nyomára akadniuk. De Marino nem kockáztatott. Zseblámpával körbevilágította a házamat, ellenőrizte, nincs-e betört ablak vagy bármi, ami behatóra utalna, aztán végigjött velem a házban, minden helyiségben felgyújtotta a villanyt, benézett a szekrényekbe, de még az ágy alá is.

Már épp a konyhába tartottunk, és egy kávé kellemesebb kilátásait fontolgattuk, amikor mindketten felismertük a hordozható rádiójából felharsanó kódot.

- Ketto-tizenöt, tíz-harminchárom...

- A francba! - kiáltott fel Marino, és kikapta a rádiót a zsebéből.

A tíz-harminchárom SOS-t jelentett. Az éterben rádióüzenetek pattogtak, akár a gellert kapott golyók. Járorkocsik indultak útnak, mint felszállni készülő lökhajtásos gépek. A házamtól nem messze a szupermarketben egy rendortiszt az áldozat. Feltehetően lelotték.

- Hét-nulla-hét, tíz-harminchárom - recsegte bele Marino a rádióba a diszpécsernek, de közben már a bejárat felé rohant.
- A rohadt életbe! Walters! Szinte még gyerekek! - Átko-zódva rohant ki az esobe, és válla fölött szolt vissza. - Jól zárkózzon be, doktornó. Rógtón ideküldök néhány rendort!

Fel-alá járkáltam a konyhában, aztán leültem, kezemben tiszta whiskyt szorongattam. Zápor verte le a tetot és az ablaküveget. Elveszett a boröndöm, és abban volt a harmincnyolcasom. Ezt a jelentéktelen részletet elfelejtettem Marinónak említeni, agyamat annyira eltompította a kimerültség. Nyugtalanabb voltam, semhogy lefeküdjek, így Beryl kéziratát olvasgattam. Szerencsére volt annyi eszem, hogy kézipoggyászként felvigyem a gépre. Italomat szopogattam, míg a rendoröket vártam.

Éjféel előtt megszólalt a csengom. Ijedten ugrottam fel a székbol.

Amikor bejáratí ajtóm kukucskalóján át kinéztem, azt hittem, majd a rendoröket látom, akiket Marino küldött, de csak egy sápadt fiatalember álldogált ott sötét esoköpenyben és valamiféle egyensapkában. Látszott, hogy fázik és boríg ázott, behúzott nyakkal védekezett a testét vero eso ellen, melléhez csiptetos írótómböt szorított.

- Ki az? - szoltam ki.

- Omega Futárszolgálat, Byrd repülötér - felelte. - Meghozta a boröndjét, asszonyom.

- Hála az égnek! - mondtam mély érzéssel, hatástalanítottam a riasztót, és kinyitottam az ajtót.

Bénító rémület tört rám, amikor a futár az eloszobámban letette a boröndöt, és nekem hirtelen eszembe jutott, az elveszett csomagom bejelentolapjára intézeti, s nem otthoni címemet írtam!

17

Sapkája alatt sötét haja rojtként tapadt az arcába, ahogy pillantásomat kerülve így szolt: - Ha lenne ke... kedves itt aláírni, asszonyom. - Felém nyújtotta az aláírómappát, miközben agyamban mondattöredékek kavargtak örült sebességgel.

„Késön értek oda a repülötérről, mert a légitársaság elkeverte Mr. Harper boröndjét.”

Természetes szoke a hajad, Kay, vagy festeted?”

„Azután, hogy a fiú elhozta a boröndöt...”

„Mind meghaltak már.”

„Tavaly, amikor Royt felkérték, hogy egy Boeing 747-rol származó mikronyomokat vizsgáljon, bekerült hozzánk egy szál, ami minden tekintetben azonos ezzel a narancsszín szállal....”

„Azután, hogy a fiú elhozta a boröndöt...”

A barna borkesztyus kézbol lassan elvettem a tollat és a kemény mappát.

Fülemnek idegen hangon utasítottam: - Legyen kedves kinyitni a boröndöt. Semmit sem írok alá, amíg nem tudom, hogy minden hiánytalanul megvan.

Kíméletlen savószín képén egy pillanatra meglepodés tükrözödt. Szeme kitágult, és tekintete a lábánál álló boröndre siklott. Olyan gyorsan csaptam oda, hogy már nem tudta felkapni a karját és kivédeni az ütést. A fémmappa torkon találta, és mint rémült állat, azon nyomban futásnak eredtem. Az ebédloig jutottam, mire a hátam mögött meghallottam a lépteit. Szívem vadul vert. A konyhába ro-

hantam, de majdnem elcsúsztam a sima linóleumon. Megkerültem a húsvágó deszkát, és a hutoszekrény mellol lerántottam a falról a kézi tuzoltókészüléket. Amint berobbant a konyhába, nagy ereju fullasztó porfelhot fújtam az arcába. Hosszú pengéju kése tompán koppant a padlón, amikor kezét arcához szorította, és levego után kapkodott. Lekaptam egy nyeles vaslábost a tuzhelyrol, és teniszütöként meglendítettem. Teljes erombol gyomron vágtam. Hétrét görnyedt, levego után kapkodott, erre újra odavágtam, ezúttal a fejére célozva, csakhogy ütéseml félresikerült. Éreztem, hogy porc reccsen a lapos, súlyos vas alatt. Biztos, hogy eltörtem az orrát, és talán pár fogát is kivertem. De ezzel alig lassítottam le. Tédrre rogyott, köhögött, a por félig megvakította, mégis a bokám után kapott, másik kezével meg a kés után tapogatódzott. A serpenyot hozzávágta, a kést elrúgtam a keze ügyébol, és kirohantam a konyhából. Csípom bevstem az asztal éles sarkába, vállam az ajtófélfába ütöttem.

Összezarodva, zokogva ástam elo valahogy a boröndbol Rugerem, és két töltényt nyomtam a hengerdobba, de addigra már ott termett. Tisztán hallottam az esot és sípoló lélegzetvétélét. Mire az ütöszeg végre gyutacsnak csapódott, a kés centiméterekre volt a torkomtól. Füst és láng fülsiketító dörejével az ezüsthegyu töltény feltépte hasüregét, és hátravágta. Kúszködve próbált felülni, üveges szemmel meredt rám, arca vérben úszó maszk volt. Valamit mondani akart, és erotlenül felemelte a kést. Csengett a fülem. Remego kezemmel megtámasztottam a fegyvert, és a második tölténnyel átlottem a mellkasát. Orromat szúrós loporfüsttel keveredett édeskés vérszag csapta meg, ahogy figyeltem, mint huny ki az élet Frankié Aims szemében.

Akkor hullottam csak szét; jajongtam, míg szél és eso verte a házamat, és Frankié vére beszivárgott a fényesre csiszolt tölgyapadló réseibe. Testemet zokogás rázta, és csak az ötödik csengetésre vettem fel a kagylót.

- Marino! - Csak ennyit tudtam mondani. - Marino. Jaj, istenem, Marino!

Akkor álltam újra munkába, amikor Frankié Aims testét már kiadták a halottasházból, vérét lemosták a rozsdamentes acél boncasztalról, ahonnan csöveken át lefolyt és összekeveredett a város csatornarendszerének buzös vizével. Nem bántam,

hogy megöltem. Csak azt, hogy valaha is erre a világra született.

- Úgy fest - méregetett Marino az asztalomon tornyosuló elkedvetlenítő papírhalm felett -, hogy Frankié egy éve októberben érkezett Richmondba. Legalábbis azóta bérelte a Redd Streeten levo kégljét. Pár héttel érkezése után szerzett egy csomagkihordói állást: elkeveredett boröndöket szállított ki. Munkáltatója, az Omega a repülőtérrel áll szerződésben. Nem válaszoltam, csak levélnyitómmal újabb levelet bontottam fel, amit a szemétkosárnak szántam.

- Az Omegánál alkalmazott srácok saját autóval dolgoznak. Frankié-nek épp ez tett be tavaly januárban. Nyolcvanegyes Mercury Lynxjének kipurcant a sebváltója, és nem volt lóvéja egy újhoz. Ha nincs verda, nincs meló. Azt hiszem, akkor kérte meg Al Huntot egy kis szívességre.

- Elotte is kapcsolatban voltak? - kérdeztem. - Kíégettnek éreztem magam, szórakozott voltam, és ez talán a hangomon is érződött.

- De mennyire - bólintott Marino. - A fejemet merném tenni rá, és Benton is.

- Mire alapozzák a feltevésüket?

- Eloször is arra, hogy úgy másfél éve Frankié a pennsylvaniai Butlerben lakott, kezdte sorolni Marino. - Öt évre visszamenőleg átnéztük az öreg Hunt telefonszámláit -idot spórolunk meg neki, ha legközelebb könyvvizsgáló téved hozzá, igaz? Míg Frankié Pennsylvaniában rontotta a levegot, ötször hívták Butlerbol Huntékat R-beszélgetésre.

Elotte a delaware-i Doverbol voltak R-beszélgetések, az azelotti évben vagy fél tucat érkezett a marylandi Hagers-townból.

- Mind Frankie-tol? - kérdeztem.

- Még ellenorizzuk. De eros a gyanúm, hogy Frankié idonként felhívta Al Huntot, és valószínűleg elmesélte azt is, mit muvelt az anyjával. Al ezért tudott annyit, amikor magával beszélgetett. A francba is, nem volt gondolatolvasó. Csak kidumálta, amit a lökött haverjával folytatott beszélgetésekbol megtudott. Szerintem minél jobban becsavarodott Frankié, annál közelebb költözött Richmondhoz. Aztán hozzá! Egy éve megjelent bájos városunkban, és a többit már tudja.

- És hogy illik ebbe Hunt autómosója? - kérdeztem. -Frankié rendszeres látogató volt?

- Néhány ott gürcölo pasi szerint januártól idonként felbukkant náluk valaki, akire illik Frankié személyleírása. A házában talált elismervények szerint február első hetében ötszáz dolcsi értékben generáljavítást végeztetett a kocsiján. A lóvét biztosan Al Huntól szerezte.

- Kiderítette, hogy Frankié ott járt-e a kocsimosóban aznap, amikor Beryl eloször bevitte az autóját?

- Úgy okoskodtam, hogy csakis így történhetett. Tudja, eloször akkor látta meg, amikor múlt januárban kivitte Harper boröndjét McTigue-ék házához. Aztán láss csodát - pár héttel később megint észreveszi, amikor épp Al Hunt kocsimosójában lóg, és kölcsönért kuncsorog. Bingó! Mintha jelzést kapna. Aztán talán felfigyelt rá a reptéren, hiszen ki-bejárt, megkerült csomagokért ugrott be, meg isten tudja, mit muvelt. Talán harmadszor épp akkor pillantotta meg Berylt, amikor a no Baltimore-ba utazott repülővel, ahol Miss Harperrel készült találkozni.

- Mit gondol, Frankié Berylról is beszélt Al Huntnak?

- Csak Isten a megmondhatója. De nem lennék meglepve. Egybol megmagyarázná, miért kötötte fel magát Hunt.

Sejtette, hogy bekövetkezik, amit a köcsög kis haverja Beryllel tett. Aztán Frankié sebtiben kinyuvasztja Harpert is. Huntot piszkos nagy buntudat gyötörhette.

Nyögve áthelyeztem a súlypontom, ahogy a papírok közt ásva a dátumbélyegzot kerestem, ami csak egy perce volt a kezemben. Fájt minden porcikám, és komolyan fontolgattam, hogy megröngteneztetem a jobb vállam. A lelkeimmel úgysem tud senki semmit kezdeni, gondoltam lemondóan. Úgy éreztem, nem vagyok önmagam. Érzéseim nem tudtam volna közelebbrol behatárolni, de azt tudtam, hogy képtelen voltam nyugton megülni a fenekemen. Képtelen voltam lazítani.

- Frankié téveszmés gondolkodása részben a Beryllel való találkozások körül forgott. Nagy jelentőséget tulajdonított nekik. Berylt eloször McTigue-ék házában látja meg. Aztán az autómosóban. Végül a repülötéren. Ez bizonyára beindította - jegyeztem meg.

- De be ám. Most ez a skizó tudja, hogy Isten szól hozzá, s azt mondja, hogy valami kötelék kapcsolja ehhez a csinos szoke nohoz.

- Milyen színu volt a kocsija? - kérdeztem, és felnyitottam egy újabb borítékot. Frankié a felhajtómon parkolt. Láttam, amikor kijött a rendország, és házam, kertem pul-záló vörös fényben úszott. De semmi sem jutott el a tudatomig. Alig emlékeztem valamire is.

- Sötétkék.

- És senki sem emlékszik, hogy látott volna egy sötétkék Mercury Lynxet Beryl környékén?

Marino a fejét csóválta. - Ha kikapcsolta a fényszórókat, sötétedés után a kutyának sem tunt volna fel egy ott parkoló autó.

- Igaz.

- Amikor meg Harperrel végzett, biztosan lehúzódott az autójával az útról, és gyalog tette meg a házig az utat. - Kicsit rágódott magában. - A kocsiülés egy része kirohadt.

- Tessék? - kaptam fel a pillantásom az épp esedékes levélrol.

- Takaróval fedte le, amit az egyik gépről csórhatott el.

- A narancssárga szál forrása? - kérdeztem.

- Még el kell végezzenek néhány vizsgálatot. De azt hisszük, errol lehet szó. A takarón hajszálvékony narancsos-piros csíkok vannak, és Frankié biztosan ezen ült, amikor azon az estén Beryl házához hajtott. Így már a terrorista szarság is értheto. A tengerentúli járaton valamelyik utas egy Frankie-éhez hasonló takarót használt. A pasi átszáll, és egy narancssárga szál véletlenül átkerül arra a gépre, amit Görögországban eltérítenek. Bingó! Valami szerencsétlen tengerészgyalogos vérebe száradva találjuk meg, miután a nyomorultat kinyirták. Van fogalma, hány szál kerül át egyik gépről a másikra?

- Elképzelni is nehéz - mondtam, és eltöprengtem, államokszerte miért épp engem bombáz mindenki mindenféle szeméttel. -

Valószínűleg ez a magyarázat arra is, hogy Frankié ruháján miért volt annyi elemi szál. A csomagkiadóban dolgozott.

Összevissza járkált a repülőtéren, talán még a gépekbe is bejutott. Ki tudja, mit csinált és miféle vackot szedett fel?

- Az omegasok egyeninget viselnek - jegyezte meg Marino. - Cserszínut. Dynelbol van.

- Érdekes.

- Tudnia kell - mondta Marino, és az arcomat fürkészte. - Akkor is ilyet viselt, amikor maga lelotte.

Nem emlékeztem. Csak a sötét esokabátra, véres, poroltótól fehér arcára.

- Rendben - jelentettem ki határozottabban. - Eddig minden világos, Marino. Én csak azt nem értem, hogy jutott hozzá Frankié Beryl telefonszámához. Beryl titkosította. És honnan tudta, hogy október huszonkilencedikén este repül Key Westrol Richmondba? És honnan a pokolból tudta azt is, hogy én mikor repülök haza?

- A számítógépből - vágta rá Marino. - Megvan ott minden utasokkal kapcsolatos infó, beleértve a helyfoglalást, telefonszámot, otthoni címet. Úgy gondoljuk, Frankié néha eljátszott a komputerrel, amikor valamelyik pultnál nem ült senki. Mondjuk, késő éjjel vagy kora reggel. A repülőtér szinte a második otthona volt. Ki tudja, mi mindent muvelt anélkül, hogy bárki is felfigyelt volna rá. Nem volt nagy dumás, igazi meghúzó típus volt, az a fajta, aki észrevétlen jön-megy, mint a macska.

- A Stanford-Binet szerint az átlagnál magasabb volt az intelligenciahányadosa - tudtem fennhangon, miközben a dátumbélyegzőt beledörgöltem a kiszáradt bélyegzőpárnába.

Marino nem szólt semmit.

- Az IQ-ja a százhuszas értéktartomány felső értékeinél volt - motyogtam.

- Jó, jó - felelte Marino kissé türelmetlenül.

- Csak azért mondom, hogy tudja.

- A rossebbe. Maga tényleg komolyan veszi ezeket a tesztekét?

- Sokra következtethetünk belőlük.

- Hát nem szentírás, az egyszer biztos.

- Nem, azt valóban nem állítanám, hogy szentírás lenne - értettem egyet.

- Még jó is talán, hogy nem tudom, az enyém hányas.

- Egyszer igazán elvégezteshetne egy tesztet, Marino. Sosem túl késő.

- Remélem, magasabb ponteredményt érnek el, mint te-kézésnél. Érje be ennyivel.

- Nem valószínű. Hacsak nem pocseké tekézo.

- Utoljára épp az voltam.

Levettem a szemüvegem, és óvatosan megdörgöltem a szememet. A fejfájás kiuzhetetlenül bevette magát a koponyámba.

- Bentonnal azt sütöttük ki, hogy Frankié a számítógépből szerezte meg Beryl telefonszámát, és idovel figyelni kezdte az útjait. A számítógépből tudhatta, amikor Beryl még júliusban Miami-ba repült, akkor, amikor a bekarcolt szív megtalálása után elmenekült Richmondból...

- Van valami elméletük, hogy Frankié ezt mikor tehette? - szakítottam félbe, és közelebb húztam a szemétkosarat.

- Beryl mindig a repülőtéren hagyta a kocsiját, amikor Baltimore-ba repült, és utoljára július elején, egy héttel a bekarcolt szív megtalálása előtt találkozott ott Miss Harperrel - mondta Marino.

- Azalatt is bekarcolhatta, amíg a kocsí a parkolóban állt.

- Maga mit gondol?

- Azt, hogy nagyon is hihetően hangzik.

- Szerintem is.

Aztán Beryl Key Westbe repül. - Folytatta postám felszámolását. - Frankié meg figyelni a számítógépet, hogy mikorra foglal visszafelé helyet. Innen tudhatta, hogy pontosan mikor repül vissza.

- Október huszonkilencedike éjszakáján - bölintott Marino. - Frankié mindent szépen kifundált. Sima ügy: szabályszerűen hozzájuthat az utasok poggyászához, és úgy sejtem, ellenőrizte a boröndöket, ahogy a szállítószalagra tették őket. Amikor megtalálja azt, amin Beryl neve áll, szépen elemeli. A no később panaszt tesz, hogy elveszett a barna bortáskája.

Azt már nem tette hozzá, hogy Frankié hajszálra ugyanezt ismételte meg nálam is. Figyelte, melyik géppel jövök vissza Floridából. Elemelte a boröndömet. Aztán becsöngetett, és én beengedtem.

A kormányzó fogadásra hívott, de ezt egy héttel lekéstem. Biztosan Fielding ment el helyettem. A meghívó követte a többi a szemétkosárba.

Marino csak ontotta a részleteket, hogy a rendőrök mi mindent találtak Frankié Aims northside-i lakásán.

A hálószobájában ott volt Beryl táskája, benne véres blúza és fehéreneműje. A Frankié ágya mellett asztalként szolgáló utazóládában keménypornó-lapok és egy zacskó kis átméretű sörét volt, amikkel Frankié azt a csövet töltötte meg, amivel aztán Cary Harper fejét törte be. Ugyaninnen került elő a boríték Beryl számítógépes floppyjainak két kartonlap közé erositett másodpéldányaival, azonkívül Beryl kézirata, közte a huszonötödik fejezet első oldala, amit Beryl összecerélt azzal az eredetivel, amit Markkal elolvastunk. Benton Wesley elmélete szerint Frankie-nek szokása volt az ágyban ülni, és Beryl kéziratainak olvasgatása közben azokat a ruhaneműket simogatni, amiket Beryl halálakor viselt. Talán valóban így történt. Azt azonban biztosan tudtam, hogy Berylnek egyszeruen nem volt esélye, amikor Frankié megjelent az ajtajában kezében a táskájával, és közölte, hogy egy futárszolgálatról jött. Még ha emlékezett volna is rá arról az éjszakáról, amikor a fiú Cary Harper táskáját hozta McTigue-ékhez, gyanakvásra akkor sem lett volna oka, mint ahogy én sem gyanakodtam, csak miután már ajtót nyitottam.

- Bárcsak ne hívta volna be - mormoltam magam elé. Eltűnt a levélnyitó késem. Hova az ördögbe keveredhetett el?

- Logikus, hogy beengedte - morfondírozott Marino. - Frankié teljesen hivatalosan áll ott, csupa mosoly, az Omega hivatalos

egyeningét és sapkáját hordja. Nála van a táska, ami arra utal, hogy megvan a kézirat. Berylnek nagy köze van a szívérol. Hálás. Ajtót nyit, kikapcsolja a riasztót, és behívja a pasit...

- De miért kapcsolta be újra a riasztót, Marino? Nekem is van riasztóm. Idonként hozzám is beállítanak futárok, csomagszállítók. Amikor a UPS megáll a házam előtt, és be van kapcsolva a riasztóm, kikapcsolom, mielőtt ajtót nyitnék. Ha eléggé megbízom a pasasban, hogy behívjam, akkor biztos, hogy nem kapcsolom be a riasztót újra, hogy aztán kikapcsoljam, amikor a pasas egy perc múlva már távozik is, és megint bekapcsolom.

- Elofordult már, hogy a kulcsait bezárta a kocsijába? -szegezte nekem a kérdést Marino.

- Mi köze ennek ehhez?

- Válaszoljon a kérdésemre.

- Persze, hogy. - Megtaláltam a levélnyitót. Az ölemben volt.

- Hogy szokott ilyesmi előfordulni? Az új autókba mindenféle biztonsági berendezést építenek be, hogy ezt megakadályozzák, doktornó.

- Igaz. De addig gyakorolom a használatukat, amíg gépiessé nem válik, aztán bezáródnak az ajtók, és a slusszkulcsom ott fityeg a gyújtásban.

- Az az érzésem, Beryl is pontosan így tett - mondta Marino. - Szerintem miután megfenyegették és beszereltette a riasztót, a szerkezet a rögeszméjévé vált. Biztos folyton bekapcsolva tartotta, és reflexszeruen benyomta a számkódot, amint becsukta a bejárati ajtót. - Habozott, tekintete elkalandozott a könyvszekrényem felé. - Elég hátborzongató. Az átkozott revolverét a konyhában hagyja, aztán bekapcsolja a riasztót, miután a mandrót beengedte a házba. Ez is arra mutat, mennyire dilis volt, mennyire kiakasztotta ez az egész lökött ügy.

Halomba rendeztem egy csomó toxikológiai jelentést, arrébb toltam egy másik halom halotti bizonyítványt. A mikroszkópom mellett feltornyozott kazettákra nézve megint elfogott a depresszió.

- Jesszusom - fakadt ki végül Marino. - Lenne szíves egy percre veszteg maradni, amíg még itt vagyok? Tisztára becsavarodom magától.

- Ma vagyok bent eloször - emlékeztettem. - Nem tehetek róla. Nézze ezt a disznóolat. - Széles mozdulattal az asztalomra mutattam. - Azt hihetné, hogy egy évig nem jártam itt. Egy hónapomba telik majd, hogy feldolgozzam.

- Szerintem ma este nyolcra végez vele. Addigra minden visszazökken a régi kerékvágásba, úgy lesz, ahogy mindig is volt.

- Kösz - vettem oda élesen.

- Remek munkatársi gárdája van. Tudják a dolgukat, még ha maga nincs is bent. Mi ezzel a baja?

- Az égvilágon semmi. - Cigarettdára gyújtottam, és papírokat félretolva hamutartót kerestem.

Marino felvett egyet az íróasztal széléről, és közelebb tolt.

- Hé, nem arról van szó, hogy nincs itt magára szükség -csitított.

- Senki sem nélkülözhetetlen.

- Hát ez igaz. Tudtam, hogy ez jár a fejében.

- Semmi sem jár a fejében. Egyszeruen másutt járnak a gondolataim. - Balra felnyúltam a polcra, és levettem a határidónaplómat. Rose jöve hét végéig kihúzott mindent. Azután már itt a karácsony. Könnyek marták a szememet, de nem tudtam, miért.

Marino elorehajolt, leverte cigarettájáról a hamut, és halkán megkérdezte. - Milyen Beryl könyve, doktornó?

- A szíve egyszerre szakad meg tole és szárnyal az örömtől - feleltem, és könnyes lett a szemem. - Hihetetlen könyv.

- Nos, remélem, végül kiadják. Ez valahogy elevenen tartaná, ha érti, mire gondolok.

- Pontosán értem, mire gondol. - Mély lélegzetet vettem. - Mark majd meglátja, mit tehet. Feltételezem, hogy új szerződést kell kötni. Sparacino már nem intézi többé Beryl üzleti ügyeit.

- Nem, hacsak a rács mögöl nem. Gondolom, Mark beszámolt a levélrol.

- Igen - feleltem. - Beszámolt.

Sparacino egyik üzleti levele, amit Marino Beryl halálát követően a házában talált, új értelmet nyert, miután Mark elolvasta a kéziratot:

Milyen érdekes, Beryl, hogy Joe kisegítette Caryt; még jobban örülök neki, mivel eredetileg én hoztam össze oket, amikor Cary megvette azt a csodálatos házat. Nem, egyáltalán nem találok meglepőnek. Joe-nál nagyvonalúbb emberrel nem volt még szerencsém találkozni. Izgatottan várom további híreit.

Ez az egyszerű bekezdés sok mindenre célzott, bár nem valószínű, hogy Berylnek sejtelmé lett volna a valóságról. Eros kétségem volt afelöl, hogy Beryl gyanította, milyen veszélyesen közel merészkedik Sparacino tiltott birodalmának határaihoz, köztük számos alvállalathoz, amit az ügyvéd pénzmosási szándékkal létesített. Mark szerint a hatalmas tokével és ingatlanrészesedéssel rendelkező McTigue tudott Sparacino illegális tevékenységéről, és a segítség, amit McTigue az anyagilag szorult helyzetbe kerülő Harpernek felajánlott, nem egészen volt törvényes eredetű. Sparacino sosem látta Beryl kéziratát, és paranoiásan rettegett attól, hogy Beryl akaratlanul is mit hoz majd nyilvánosságra. Amikor a kézirat eltunt, pénzsóvárságnál több hajtotta, hogy rátegye a kezét.

- Biztosan azt hitte, felvirradt a napja, amikor Beryl meghalt - tunodött Marino. - Érti, ugye. Beryl már nem verheti ki a huppot, hogy Sparacino meghamisítja a könyvelését, szépen kivehet minden részletet, ami esetleg fényt derít arra, hogy valójában miben mesterkedik. Aztán fogja magát, eladja az egészet, és nagyot kaszál. Úgy értem, kit ne érdekelne, azután, hogy akkora csinnadrattát csinált a könyv körül? Ki tudja, még mire vetemedett volna; esetleg betette volna a két Harper holttestéről készült fotókat valami bulvárlapba...

- Sparacino nem szerezte meg a képeket, amiket Jeb Price készített - juttattam eszébe. - Hála az égnek.

- Mindegy. Lényeg, hogy ekkora hajciho után még én is rohannék, hogy megvegyem Beryl könyvét, pedig vagy húsz éve nem adtam pénzt könyvért.

- Nagy kár - mormoltam. - Nincs jobb az olvasásnál. Egyszer ki kellene próbálnia.

Mindketten felnéztünk, amikor Rose egy káprázatos piros szalaggal és masnival átkötött hosszú fehér dobozzal lépett be. Zavartan körülnézett, nincs-e szabad hely az asztalomon, ahova letehetné, de aztán feladta, és a kezembe nyomta.

- Mi a fene...? - motyogtam értetlenül. Hátrattoltam a széket, a váratlan ajándékot az ölembe tettem, és kezdtem kibontani a selyemszalagot, miközben Rose és Marino figyelték, mit csinálok. A dobozban tizenkét, ékszerként ragyogó hosszú szárú vörös szépség feküdt zöld papírágyon. Föléjük hajoltam, lehunytam a szemem, és beszívtam illatukat, aztán kinyitottam a rózsák mellé csúsztatott kis fehér borítékot.

„Amikor keményre fordul a dolog, a kemények síelni mennek. Karácsony után Aspenbe. Tarts velem egy kis lábtörésre”, állt a kártyán. „Szeretlek: Mark.”

Vége!